FOLYÓIRATOK TARTALOM JEGYZÉKE - 1921

1. szám – 1921 február
A DIADALMAS SION *-4 oldal*

2. szám – 1921 március
SION DICSÖSÉGE *- 36 oldal*

3. szám – 1921 május
AZ ÚJ TEREMTÉS *- 51 oldal*

4. szám – 1921 június
MENNYEI KINCSEK *- 67 oldal*

5. szám – 1921 július
KRISZTUS A MI BÖLCSESSÉGÜNK *- 83 oldal*

6. szám –1921 augusztus
A MEGHATOTTSÁG NEM MEGSZENTELÉS *- 97 oldal*

7. szám – 1921 szeptember
„BIZONYÁRA PEDIG AZÉRT TÁMASZTOTTALAK TÉGEDET" *- 113 oldal*

8. szám – 1921 október
AZ APOSTOLOK FELADATA *- 129 oldal*

9. szám –1921 november
TANITÓK A GYÜLEKEZETBEN *- 145 oldal*

10. szám – 1921
AZ ISTENI SZERETET *- 163 oldal*

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 2. szám. 1921. február
Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
A diadalmas Sion	18
Isteni kiválasztás	22
Amit a király követel . . .	27
Az udvar: Jelkép és hasonmás. (Folytatás)	31

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 –9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5 –6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább három olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen dicséretet érdemelnek. Ezek a művek sokkal többet érdemelnek, mint egyszerű dicséretet. Ezek a művek rendkívül érdekesek, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemű levelezés és előfizetés bektildése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VII. évf. Cluj (Kolozsvár) 1921 Február — Brooklyn. 2. sz.

A diadalmas Sion.

Diadalmaskodni fogok kezeid műve által XCII. Zsolt 5.

Visszatekintve az elmult 1920 évre, az egyház hüen bizonyitja tagjainak ama drága igéretnek a teljesülését, mely fel van tüntetve ama szövegben: „Az Isten erőm és énekem" Zsolt CXVIII. 14.

Az előbbi év gazdag tapasztalatai közepette az Ur támogatta az ő népét, megadván neki a szükségelt erőt, örömmel volt telitve amaz év és népe nem tudta magát visszatartani, hogy szivből jövő dicséreteket ne zengjen Jehovának és az ő szeretett fiának.

Most állunk szemben az 1921 évvel? Vajjon mit tartogat számunkra? A részleteket nem ismerjük, miután Isten jóakaratjából gyengéden eltakarja szemeinket, de az előttünk álló ut minden lépésén uj jelenetek tárulnak elénk. A keresztényi élet ösvényén világitó fény mind ragyogóbbá válik és mi — a drága igéret szerint — várhatjuk a fénynek növekedő ragyogását, amig elértük a tökéletes napot. Habár nem ismerjük a részlet-tapasztalatokat, de tudjuk azt, hogy óriási küzdelem folyik a vadállat és bárány között. Biztosra vesszük, hogy a bárány oldalán lesz a diadalmas győzelem és igéret szerint, ha hüen kitartunk mindhalálig, vele együtt fogunk diadalmaskodni, mint utalva van: „Hited szerint legyen meg a jutalmad." A mi hitünk gyökere és alapja Isten drága igéretén nyugszik és mi rendelkezünk ama kiváltságokkal, hogy értelmileg ragaszkodjunk a tényhez, hogy mi az Ur gyermekei vagyunk. Tudván azt, hogy az Ur diadalmaskodni fog, a mi hitünk és bizalmunk az 1921 évi szöveg következő szavaiban nyilvánulnak: „Diadalmaskodni fogok kezed müve által."

A kéz hatalom jelképe.

Ezért sugalmazza a szöveg Jehova hatalmának a gondolatát azok érdekében, kik szövetséget kötöttek vele azok érdekében, kik a szövetséget áldozathozatal következtében nyerték és akik napnap után törekednek betölteni azt a szövetséget, életüket az igazság szolgálatába teszik le.

Melyek az ő művei?

Midőn Isten teremté az embert és midőn elhelyezte vala biztos nyughelyeñ, földi munkája után megpihent és átadta az embernek a földön való uralmat. Sátán ez uralmat Éva anyánk elcsábitásával bitorolta és ez által megcsalta az embert. Azon időtől kezdve Sátán arra törekedett, hogy nemcsak a föld minden dolgai felett járulékain szerezze meg az uralmat, hanem azon volt, hogy keresztezze Istennek céljait az embernek megszabaditására vonatkozólag és visszahelyezze őt a tökéletesség és uralom eredeti feltételeibe.

Végtelen küzdelme volt ez a sötétségnek a fény és igazságosság ellen. Isten megsemmisithette volna könnyüszerrel Sátánt és sokáig megakaszthatta volna az ő gonosz cselekedeteit, de Jehovának tökéletes bölcsessége erről másképpen határozott. Ő megengedte Sátánnak, hogy működésbe hozza ravasz terveinek a keresztülvitelét, hogy az emberiséget csalásba ejtse és elnyomhassa.

Ő megengedte a gonoszság és csalás uralmát és nem korlátozta menetében.

A gonoszság uralmának látható célja az volt hogy Sátán bizonyitsa be a teljesen megromlot szellemét (működésének szabadateret engedett) úgy hogy angyalok és emberek tanuljanak meg egy fájdalmas leckét a bünnek kárhozatos következményekép és egy bizonyos időszaknak kellett lefolynia, amig megengedi a földnek bizonyos számu emberi lényekkel való betöltését és ezen időszak alatt Isten kezeinek a műve előhaladást tesz az uj teremtés létrehozásán, melynek következtében befogja tölteni az ember — teljes visszaadásával elveszett uralmának és élete tökéletes boldogságának — végcélját.

Isten kezeinek első munkája abban nyilvánul meg, hogy az ő szeretett fiát a földre küldötte, hogy az ember megváltójává legyen és igy tökéletessé tegye az uj teremtés művét. Ezt követi az elhivatása, a Krisztus teste tagjainak kifejtése, uralmángk megszilárditása, hogy teljes békét hozzon az emberek számára a jó szándékot plántálván a lelkükbe, ugy hogy végre ez lesz az ő engedelmes népe: „Ők lesznek az én népem és Isten velük együtt lakozik és ők az ő népe lesz és az Isten az ő Istenük velük lesz. (János jelenése 21:3.) Hivni fogják az én nevemet és megfogom hallgatni

FEL

őket, mondom, ez az én népem és ők mondandják az Ur, a mi Istenünk." Zakariás próf. 13:9.

Jehovának e művei ismertek voltak előtte és predesztinálva általa. (Csel. 15:18) és e művek elvégzése után teljesen tökéletesek lesznek (V. Móz. 32:4.)

A tökéletlen ember szempontjából Isten kidolgozta az ő tervét, de nem igy az isteni nézőpontból: „Mert ezer év a te szemeidben, mint a tegnap, a mely elmult és mint az őr éjszaka. (Zsolt. 90:4.)

Egy nap az Urnál annyi, mint ezer év és ezer év mint egy nap. (Péter 3:8) Hosszu sötét éjszakája vala az emberiségnek, de a keresztény tekinthet arra a napra és ha összevetjük az örökkévalósággal, az csak rövid időköz lehet.

Jehova előre tudja az ember lejtőre jutását s talán szembeszegülését és hogy mi lesz a végső eredmény. Az Édenből való kiüzetés óta, megengedte egy kis fénynek ragyogását, hogy az embernek legyen némi reménység arra a jövőre.

Alkalmas időben tett pozitiv és visszavonhatlan igéretet szolgájának: „A te magodban a föld minden népei megáldatnak." Erre Izraelt választotta ki méltó népének és felhasználta őket, hogy ábrázolások előrevetése által kezei művének fejlődését bemutassa. Isten érintkezése Izraellel egy épitész tervrajzának tekintketö, mely előreveti tervének jövőbeli kifejtését a tökéletesedés felé.

Jehova valóban megkezdette az ő müvét a szöveg értelmében; küldvén az ő szeretett fiát a földre. A Jordánnál szövetséget kötött az Ur Jézus Jehovával, hogy az ő akaratját teljesitse és ezért ő isteni természetet nyert és a dicsőség királyává kenetett fel, akinek vállain fog végeredményben nyugodni a kormány és a kinek élete által szabadság és boldogság lesz a föld népeinek osztályrésze. 3 és fél évi tökéletesedés munkája után az Ur Jézus isteni királyként haladt előre és hogy betöltse hivatását Isten megengedte az ő szeretett fiának, hogy szenvedjen. Habár ő volt a Fiu, megtanulta a szenvedések után engedelmeskedni és tökéletessé lévén az örök üdv szerzőjévé vált mindazok részére, akik engedelmeskednek neki, Istentől főpapnak neveztetett Melchisedek rendje szerint. Zsidók 5:8, 10. E dicsőséges próféta, főpap és Isten-király az örök dicsőség részesévé vált, mint már Melchisedet céloz erre.

És midőn Jehova bevégezte munkájának e részét, az ő szerelmetes fiát a legmagasabb polcra emelte és elrendelte, hogy minden térd ő előtte hajoljon meg, minden dolog, mely az égen, a földön, a föld alatt van, neki hódoljon és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Ur, az Atya dicsőségére. Filip 2:9—11.

Igaz, hogy kezdetben Isten Jézus felé közelitette a zsidókat, kik izraelitáknak neveztettek, de Jehova által igazoltattak az által, hogy a szeretett fiu tagjaivá váltak. Pünkösd óta Istennek művei törtettek az uj teremtés tökéletesedése felé. Itt lett kitárva Istennek a titokzatossága, elrejtve koroktól és nemzedékektől és a kiknek ki lett tárva Krisztus szelleme által, értesültek, hogy ez e titok maga a Krisztus a fő és test az igéret szerinti magja Ábrahámnak — a ki által az emberiség fog megáldatni.

Sátán nyilván megértette, hogy az isteni titok, Ábrahám magja, az a mag, melynek szét kell zuznia az ő fejét és Sátán korán kitárta ama rendszert, melyet a kinyilatkoztatás az igazságtalanság titkaként jelöl meg, amely Isten titkának a meghamisitása (Jelenés 17:5.)

Az Irás szerint Sátán e világnak istene, aki mint egy hatalmas láthatatlan kormányozza az engedetlen emberek szivét és az ő káros befolyása következtében rendszereket és kormányokat állitottak fel népeik ellenőrzésére, hogy őket könnyebben alávethessék. Az Irás vadállattal jelöli e kormányokat. A vadállat nincs tekintettel más állatok jogaira s hasonlóképpen a vadak módjára kormányzó hatalmak fittyet hánynak az emberiség jólétére. Legfőbb céljuk a kormányzás és hogy véghez vigyék e céljukat, erőszakot alkalmaznak az emberiség nagy kárára.

A pénz hatalom. A jó célra felhasznált pénz jó dolog, de a pénz használatából eredő hatalom önkényes és elnyomó módon nagyon káros eredményekhez vezet. Sátánnak hatalom és uralom utáni nagyravágyása a befolyása alá került emberek lelkébe is ugyanazt csöpögtette. Midőn az egyház számbelileg is nagyobbodott, felhasznált bizonyos eszközöket e hatalom keresztülviteléré, az ő saját önző céljai érdekében. Hatalom és tisztelet utáni nagyravágyást csöpögtetett az egyház vezetőinek lelkületébe, hisz a pénz nagy hatalmat juttat birtokosának, igy például Constantin császár fölvette a kereszténységet és abban az időben az egyház vezetők erőiket egyesitették és a pénz volt politikájuk hajtóereje: Szent Pál helyesen példázza ezt, a midőn mondja: „Akik pedig megakarnak gazdagodni, kisértetbe és tőrbe esnek, sok balgatag és káros kivánságokba, melyek bemeriték az embereket a halálos veszedelembe, mert minden gonoszságnak gyökere a pénznek szeretete. (I. Tim. 6:9. 10.) Sátán munkájának tulajdenitható a népek állatias elnyomó uralma, először az emberek lelkiismeretének béklyóba verése, hogy fogadja el az egyházi tanokat politikájuk érdekében, mely szerint az egyházi rendszer feje kormányoz az összes lelki ügyekben, mig a királyok joga a politikai ügyekben való irányitás.

A Messiás uralma az igazságon alapszik: „Igazság lesz ágyékának öve és hüség a veséjének öve. Ezsajás 11:5. Ime egy király fog igazságban uralkodni és hercegeket fog itéletbe vonni. (Ezsajás 32:1.) A Messiás uralma az igazságosság uralma, mely birodalomról Jézus tanitott és amelyre apostolai állandóan utaltak és a Mester követőinek szemei elé tartották. Ez a Messiás királysága. A mint e királyságnak a feje tökéletesedett a szenvedések által, ugy a test tagjának is tökéletesedni kell hasonló feltételek által. Sátán folyton érezhette elnyomatását századokon át, mely az erőszak különböző megnyilvánulásaiban mutatkozott. Jézus előre megmondotta ezt és egy keresztény sincs meglepődve ezen. Egész korokon át Sátán csalással élt és elbutiiotta mindazok elméit, akik nem hisznek a Jézus Krisztus dicsőséges evangeliumában. Igy vala ez korokon keresztül, az egyik

FEL

oldalon Sátán az ő erőszakos állati uralmával, másik oldalon az Isten felkentje: a Messiás.

Ily állapotok mellett fejlődött az egyház.

Okulj és tanulj!

Hisszük az 1921 év kezdetén, hogy jól megjelöltük az állapotokat, melyek mellett az egyház e fejlődési állapotokon átment és ama eszközöket, melyet az Ur alkalmazott, hogy véghez vigye kezei munkáját. A biblia az egyház javára iródott és a benne foglalt értékes igéretek tagjai bátoritására szolgálnak. Ez értékes igérettel nyithatjuk meg az évet: „Oktatni és tanitani foglak téged az utra, melyen járnod kell." (Zsolt 32:8.) Röviden hadd soroljuk el az igéreteket:

Tudta az Ur, hogy a gyáva lények félni fognak a keresztény keskeny utján előre haladni, ezért mondá nekik: „Ne félj, mert én mngváltalak téged (Ezsajás 43:1.) Biztosak lehetünk abban, hogy ha Jehova megváltja azokat, akik hozzájönnek, azok félelem nélkül bizhatnak is benne. „Jehovában fog megigazulni Izrael egész magva. — Ezsajás 45:25.

Eme megigazodás alapja Krisztus áldozatának az érdeme és ez áldozatban való hit gyakorlása által az ut meg van nyitva Jehovához. Ha valaki előre halad, a keresztény keskeny utján, szükség és akadályok közepette és bizonyos időközökben elbátortalanodik, forditsa elméjét Jehova értékes igéretei felé, midőn mondja: „Én lakom a magas és szent helyen és az összezuzott és alázatos lelket ujra életre keltem." (Ezsajás 57:15.) Alázatosak azok, kik alávetik magukat Isten akaratának, azaz minden rendelkezéseinek. Isten az alázatosaknak nyujtja a kegyelmét.

A kereszténynek sok terhei vannak, de ha a terhek tulnagyoknak mutatkoznak, az Ur azt mondja: „Vesd az Urra terhedet és ő gondot visel fölötted és nem engedi, hogy az igaz ember háborgattassék. Zsoltár 55:22.

Ő irányitandja ösvényedet.

Ama sok bonyodalom között, mely a keresztény utjában áll, sokszor nehéz megtudni, milyen utat kell követni, azonban a hitben erős lefogja győzni e nehézséget, hiszen az Ur mondotta: „Bizzál Jehovában teljes szíveddel . . . és ő irányitani fogja ösvényedet (Példabeszédek 3:5, 6.) Ez azt jelenti, hogy nem szabad bizakodnunk önző cselekedeteinkben, de bárhol az ő szava figyelmeztet bennünket, hogy mit cselekedjünk, azt meg kell cselekedni és ha azt követjük, bizonyosak lehetünk abban, hogy utunk az egyenes utra vezet és az Ur nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanságban járnak. A viharok süvölthetnek kivül, avagy belül, a vihar zughat bármely oldalon. Mit látunk mi a világban? Tudjuk, hogy Sátán uralma hozza létre mind a bajokat, de Istennek népe, aki benne bizik, békességben fog lakozni: „Isten meg fogja áldani népét békességgel. Zsolt 29:11.

Nem baj, ha uj teremtményekként mindent Krisztustól várunk, a meddig benne lakozunk és az ő szava lakozik bennünk, kérhetünk bármit tőle, amit akarunk, tudván azt, hogy megfogjuk kapni, mivelhogy igéretünk van arra nézve: „Az én Istenem teljesiti nektek minden szükségleteteket az ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban (Filippibel 4:19.) Mért tesz meg oly sok mindent érettünk az Atya? Mivel, feleli az Ur: „Az Atya szeret titeket, mivel hogy ti szerettetek engem. (János 16:27.)

Mindeme tapasztalatok, melyeken átmegy a keresztény Jehova kezeinek a műve, megszentelve és előkészitvén őt: „Én Jehova megszentelem azohat." (Mózes II. 21:23).

Ez előkészület végül vezetni fog bennünket a befejezett munka azon átlapotához, midőn Isten felhasználhat bennünket a jó célra: „Az atya alkalmassá tett minket a Szentek örökségének átvételére a világosságban Kol. 1:12.

Ezen küzdelemben mi nem remélhetünk diadalt saját erőnktől, henem az Ur ereje által fogunk diadalmaskodni: „Jehova Isten az én erőm." (Ezsajas 12:2)

A Krisztus Jézus általi Jehova fogja nekünk juttatni a győzelmet a harcban, a ki minket dicsőségbe fog fogadni."

Hála legyen Istennek, a ki nyujtja számunkra a diadalt az Ur Jézus Krisztus által." — (Kor. 15:57.) Mert ő ragadja meg a mi jobb kezünket és vezet minket tanácsával és végre dicsőségébe fogadtatunk. — Zsolt. 73:23, 24.

A kik Istennel dolgoznak.

Miután szövegünkben felhasznált kéz jelképezi Jehova hatalmát és az uj teremtés az ő keze munkája, akkor, ha együtt dolgozunk Istennel és az ő tetszése szerint nyilvánitjuk akaratunkat, az esetben kezeinek részesévé leszünk, vagyis hatalmának a részese, céljainak keresztül vitelében. Ezért együtt kell dolgoznunk vele, hogy örökségébe jussunk ama áldásoknak, melyeket készletben tart azok számára, kiket részesit a szentek örökségében, a világosságban.

Pál apostol az Urral való munkálkodónak tünteti fel magát és Timóteusról ugy beszél, mint a ki az Ur dolgáért munkálkodott. — II. Korinthusb. 6:1, 2, II. Timóth 2:15.)

Ujra igy szól azokhoz, akik örökölni fogják az örök áldásokat: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek ki a ti üdvösségteket." — Filippi 2:12. Ami azt jelenti, hogy minden egyes lény vigyázzon az Ur oktatásaira és kövesse az ő példáját a legjobb képessége szerint és nagy óvatossággal. Ez a munka nagy türelmet igénylő és próbára tesz minket. Sok csalódásnak vagyunk kitéve, mely próbára teszi a türelmünket. A békességtürésben tökéletes cselekedet legyen — Jakab 1:4. — és ujra mondja az Ur: „Az, aki kitart mindvégig, az idvezül. — Máté 24:13.

Nyilván látható, hogy Sátán az ellenfél küzd az ujjá alakulás ellen. Ha akaratunkat eszközölni akarjuk az Ur céljainak megfelelően, szükséges, hogy ellentálljunk az ellenfélnek. — Nem szabad passziv magatartást tanusitani, hanem szembe kell szegülni az ellenféllel: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségtek az ördög, mint az orditó oroszlán körül jár, kereseven, kit nyeljen el,

FEL

kinek ellene álljatok, erősek lévén a hitben. (I. Péter 5:8). Igy természetesen legfőbb munkánk előkésziteni bennünket az ő országára és hogy ezt elérhessük, legjobb követni szavait, őrködni és tevékenykedni az ő szolgálatában, minden energiákkal felhalmozni hogy az ő akaratának megfelelően cselekedjünk. W. T. 1921. jan. 1. számából!

Isteni kiválasztás.

Ézsaiás jövendölése Á. 2.

Az Ézsaiás jövendölése hatvanadik fejezetének olvasása után, Sion magasztos megdicsőitése felől, önkéntelenül kérdésre nyilik ajkunk, mint az angyalnak a szeretet János előtt: Ki lehet az eszköz az Isten kezében e nagy munkának végrehajtására? Jel. 5:2). Ezen természetes és okszerü kérdésre nyerünk választ És. 61, 62 és 63. fejezetében a Jehovától, ahol beszél arról az Egyről, aki teljes megszabaditását hozza meg Izraelnek — a szellemi és természetesnek egyaránt — és Siont fogja az áldások csatornájává vagy eszközévé tenni a föld tudatlanabb népei számára.

„Az Ur Isten lelke van én rajtam,
azért mert fölkent engem az Ur,
hogy a szegényeknek örömet mondjak,
elküldött, hogy bekössem a megtört
szivüeket, hogy hirdessek a foglyoknak
szabadulást és a megkötözetteknek megoldást"!

„Hogy hirdessem az Ur jókedvének esztendejét
és Istenünk bosszuálása napját,
megvigasztaljak minden gyászolót."

„Hogy tegyek Sion gyászolóira,
adjak nékik ékességet a hamu helyett.
Örömnek kenetét a gyász helyett,
dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett,
hogy igazság fáinak neveztessenek,
az Ur plántáinak az Ő dicsőségére".

A próféta itt nem önmagáról beszél, hanem arról a személyről, akit „Jehova szolgájának" nevez. Egy előbbi kijelentés szerint („Ésaiás rapszódiája" cim alatt) az összes fejezetek a 40. résztől végig Messiási jellegüek, s a „Jehova szolgája" felöli gondolat abban aranyszál módjára van végig szőve, mint választékos szőnyegben. Az erre a szolgára vonatkozó, itt kifejezésre jutott feladat a már idézett kijelentéssel azonos, pld., hogy „bekötözzön" (42:3, 7.) és „kihirdesse a szabadságot" — 49:9.

A szolga egy személy.

Mesterünk magára és müvére vonatkoztatja ezen idézetet, s mi nem leszünk kétségben hagyva a beszélő azonossága felől, még akkor sem, ha ugy is látszanék, mintha a gyujtó kifejezések és öröm hirdetés ezen evangéliumi kor valamely alázatos és hüséges kutatójára a bizonytalanság egy kis látszatát is hagyta volna hátra. A zsidók sokáig vallották azt a nézetet, hogy ők, mint nemzet lesznek a Messiás. Nem ismerték fel, mint hogy mai napig sem ismerik fel sokan a keresztyénségből, s még ezideig maguk a zsidók sem, hogy Megváltóra van szükségük, oly valakire, aki nem csupán felhatalmazást nyert az áldás munkáinak gyakorlására, hanem, aki *képesitve* is van erre nézve.

A 49-től 57. fejezetekig a Jehova ezen szolgájára vonatkozó tan fejlődése van összefoglalva. Első feltevésül látszik, hogy a zsidó nép kollektive van tekintve. (49:8, 9; 44:1, 2, 4; 45:4). Mindaddig, mig a Jehova müve és állásfoglalása e nemzetre vonatkozólag a vitatás tárgya, ezzel a felfogással lehet birni erre a szolgára vonatkozó különböző idézetekből; de midőn a nemzet munkája s a Jehovához való viszonya és szándékainak beteljesitése lesz tekintetbe véve, körvonalazottabb lesz a „Jehova szolgája" megnevezésnek értelme. A valóságos zsidó nemzet az ő sok hibáival, az igazság iránti vakságában, süketségében az Ur üzenete iránt, ama *maradványnak* adja át helyét, mely által a nagyon epedett áldások a világra el lesznek hozva.

Egyuttal tisztázódik, hogy a gondolat egy egyénre vagy személyre lesz átruházva, aki tisztán meg lesz különböztetve a nemzettől s annak kihágásaitól és hibáitól (49:5-6.), akiben az ideális nemzet minden tulajdonsága koncentrikus alakban feltalálható, s aki a zsidó nemzet minden reményét megvalósitani fogja. Ennek a kimagaslónak jelleme és hivatala a következőképpen van ecsetelve: *a)* Anyjának méhében már rendkivüli munkára készitette Őt a Jehova (49:1, 2; Zsid. 10:5); *b)* szellemmel ruházta fel Őt a Jehova 42:1.); *c)* küldetésében nem kelt feltünést és nem is figyelmetlen vagy szigoru elbánásban a gyengékkel szemben (42:2, 3); *d)* egy uj szövetség megtestesitője lesz Ő a Jehova és az Ő népe között (42:6; 49:8.); *e)* fényévé lesz még a pogányoknak is (42:1, 6; 49:6.); *f)* azonban a könyv ezen fejezetének legfigyelemreméltóbb és legjellegzetesebbjei azok a helyek, melyek arra mutatnak, hogy a Jehova nagy vég céljai a megalázkodás, szenvedés és halál utján érhetők el; s hogy a megalázkodás ezen szomoru utja végül egy uj és dicsőségesebb élethez fog elvezetni. Először arra látunk utalást, hogy a Messiás müve nehéz állapotok között kell végrehajtassék elcsüggesztő célzattal (42:4.), aztán több kijelentés mutatja, hogy feladatának végrehajtásához szidalmazás és gyülölet füződik (50:6); azután egy oly fejezet következik, mely a szolgát ért gyalázat tárgyalására van szentelve, melyben az Ő alázatossága és türelme a szenvedésekben és helyettesitő természete szenvedéseinek, kiváló vonások, amennyiben Ő nem önmagáért szenvedett, hanem a nép büneiért, aztán reá van mutatva, hogy a szenvedése és halála után müvének nem csupán jogos tekintélye fogja várni, hanem ama mü kibővitésének áldott kiváltságai is mindaddig, mig élet, béke és biztonság dusan tenyészni fognak a földön.

FEL

A Szolga és az Istem szelleme.

A beszélő azt állitja, hogy Ő az Isten szellemét birja, nem dicsekedés képen, hanem annak bizonyitására, hogy Isten megbizásából származik minden kijelentése és cselekedete. (Ján. 5:19; 14:10; 10:37, 38.) Jehova szelleme rajta van, mivel felkente Őt a Jehova. Ez senki más, csakis a Messiás, a Felkent, Krisztus lehet. De megfigyelésünk szerint a szolgát illetőleg a gondolat Izraelről, mint egészről rendre Izraelre, mint „maradékra", Izrael „kis seregére" korlátozódott és le egészen egy személyig, ilykép az Atya tervének kidolgozásából látjuk, — éppen forditott sorrendben ahhoz, mit a prófécia hoz felszinre, mikép gyakran előfordul — hogy a felkent Jézus először a szolgára vonatkozó próféciát teljesiti (Luk. 4:21), később vele összekapcsolódik a „kicsiny sereg", Izrael maradéka, kik részesülnek felkenésben (1. Ján. 2:27.), az Ő királyi székében (Jel. 3:21.) és dicsőségében (Róm. 8:17.), s még később következnek a megváltott Izrael ágai az uj szövetség alatt, kik közülök azokból fog kiválasztódni, akik jobb feltámadásra tekintetnek méltónak, s akikre ki lesz töltve Jehova szelleme „ama napok" után. (Joel. 2:28). Ez a három fonal száll végig huzódik a próféta teljes üzenetén; s aki nem érti meg a föld minden népének megáldására vonatkozó isteni tervet, nem is remélheti, hogy többet kapjon ezen drága jelentőségeknek egy sugaránál.

Ésaiás könyvében a Messiás háromszor van ecsetelve, mint aki Jehova szellemével felruházta-tott. Elsősorban olykép igazolja ezt a próféta, mint tudósitója és figyelője a tényeknek (11:2); azután a Jehova nyilatkozik a Messiásról: „Szellemem adtam ő belé (42:1); s végül itt kijelenti valaki, akinek bizonyos munkája Őt Messiásként karakterizálja: „Az Ur Isten szelleme van én rajta m" Abban nem lehet logikusan kétkedni, hogy mind a három helyen ugyan arra az egyre van utalva.

A Jehova szelleme, a szent szellem.

A szellem sok mindent jelent, azonban nem jelent személyt. „Az Ur Isten szelleme", egy jelentésü az uj testomentomban előforduló „szent szellem" (szent lélek) kifejezéssel. Bárha nem személyt jelent a szellem, mindazáltal összefüggésben van a Jehovával. Kifogástalan, bárha nincsen különösen megvilágitva, midőn mondjuk, hogy „a szent szellem megtestesülése (személyisége) az Atya és a Fiu". A héber „*ruach*" szónak, mely itt használatos a görög „*pneuma*" és az uj testamentomban előforduló szóhoz hasonlóan — eredeti értelme: *szél*. Főkép, ha személyekkel kapcsolatban van használva ez a szó, ezek a személyek mindig értelmes lények: ily esetben ennek subjektiv jelentősége *hajlam* és objektik jelentősége *befolyás*. Ez egy egyénnel összefüggő erő, vagyis egy erő, melyet egy személy juttat kifejezésre és irányit; nem oly erő ez, melyet ne az intelligencia irányitana. Az itt használatos értelemben egy személy szelleme a legjobban Mesterünk által nveri bemutatását, amikor apostolaira *fujt* mondván: „Vegyetek szent szellemet (lelket)", vagyis szent leheletet. Minden jámbor érzület részére szent gondolat annak megtudása, hogy Jehova lehelete (ihlete) Ő rajta van, hogy ő a Mindenható érdekeit, irányitását, személyes befolyását birja, miáltal bölcsességet, megtartást vagy oltalmazást élvezzen szükséghez mérten.

Ez a szellem személyes ereje, befolyása és érdeke. Jehovának meg kellene maradjon szolgáján, mivel a Jehova őt kinevezte; részben annak bizonyitása képen kellene fennmaradjon, hogy Ő kineveztetett egy munka teljesitésére, részben mivel szükséges volt ama szellem ama szolgának képesitésére s az azzal kapcsolatos kijelölés és cselekményekre vonatkozólag. Mindenesetre a szellemnek kell lennie azon erőnek, mely képesiti Őt az ő munkáira. Honnan tudjuk meg ezt? Ugyancsak Ésaiás különböző kijelentései által:

„Akin az Urnak lelke (szelleme) megnyugszik
bölcsességnek és értelemnek szelleme,
tanácsnak és hatalomnak szelleme,
az Ur ismeretének és félelmének szelleme".

És. 11:2.

Ez az igazi felavatás. A szellemnek ezen különböző megnyilatkozásai vagy hatásai, mintha forditott sorrendben lennének felemlitve, más helyen az Ur félelme a bölcsesség kezdete képen emlittetik. (Zsolt. 111:10). Szükségképen a bölcsesség kezdete (Péld. 1:7.), mivel a tudomány a bölcsesség bázisa. „Jehovaf élelme", mintha a tiszteletteljes bizalom gondolatát foglalná magában, undorral a gonosz iránt. (Példb. 8:13).

Hogy ezen tiszteletteljes elismerését Istennek és méltánylását birjuk és tápláljuk, azt látjuk, hogy tudományra van szükségünk. Ő ezzel is ellát minket. A tudomány minket teljesebben megismertet saját képtelenségünkkel Önélküle, követelményeivel, nemes szándékaival és más dolgokkal szemben, melyek bennünk egy akaratot keltenek létre, hogy cselekedjünk az ő tetszése szerint. Mikor erre az akaratra vagy elhatározásra jutunk, ha magunkat egészen átadjuk Neki, a Jehova atyai tanácsát adja a legjobb utakra és eszközökre vonatkozólag, elhatározásunk gyakorlása céljából az Ő szolgálatában. Felnyitja nekünk igéit teljesebben, értelmet ad, melyet természetes erőnk által sohasem érhettünk volna el. A bölcsesség tehát magába foglalja az értelmiség, tanács, ismeret és tiszteletteljes félelem gondolatait. Bölcsesség a fölény, mivégből elsőnek is emlittetik. Az égi bölcsesség tudja, mit kell tenni és azt miért kell tenni és hogyan. Nem csoda az apostol kijelentése, hogy ilyfajta bölcsességet kivánjunk. (Jakab 1:5)

A szellem látható megnyilvánulásai.

Eltekintve a bölcsesség szellemétől, más helyen ugyanaz a szellem, az erő fogalmával van összefüzve: „A szent szellem száll terád és a Magasságnak ereje árnyékoz meg téged". — Luk. 1:35. Mivel, Jehova reászálló szellemének igérete főkép Jézusra nyer alkalmazást, emellett arra gondolunk, hogy az Ő rendkivüli felszentelésekor avégett, hogy a „Szövetség követe" lehessen a szent szellem, vagy erő, vagy Jehova tetszésének kifejező jel, Őreá láthatóan szállott — körülbelül galamb alakjában (Máté 3:16; Ján. 1:32, [illegible]), olykép, hogy János próféta láthatta azt és ezen

FEL

feltevés pontos idejét bizonyitani volt képes. Előfordultak látható megnyilatkozások is, amikor ugyan az a szellem vagy isteni erő szent dolgokban közremüködött Izrael kicsiny sereg maradványára Pünkösdkor: „Miután a szent szellem igéretében részesült az Atyától, azt ki is töltötte, amit ti is láttok és kallottok" — a tüzes nyelveket. (Csel. 2:33). Itt az igéret volt beteljgsülő félben: „Ama napon kitöltőm az én szellememet a szolgákra és szolgáló leányokra". (Joel 2:29.) És összhangban az evangélium kijelentésével: „Ezt pedig arról a szellemről mondotta, melyet vennének az Ő benne hivők, mert a szent szellem még nem adatott, mivel Jézus még nem volt megdicsőitve" — s a kijelentésnek ez a legjobb módja, hogy a szent szellem nem jöhet a világra, mig Krisztus teste nincs megdicsőitve.

A hivő zsidókra a szent szellem kitöltése után 3 és fél évvel hasonló megnyilatkozás történt, mikor hasonlókép feltüntette a nemzetek felett — kik bejönni kezdtek — az időt, hogy a hitetlen zsidók helyét elfoglalják. (Róm. 11 rész). Ennek megfelelően olvassuk: „a pogányokra is kitöltetett a szent szellem ajáneéka". (Csel. 10:45). A „Jehova szolgájának" — a kicsiny seregnek ezen fázisa részében ezen szellem volt az ügyvivő (Ján. 15:7) abban az értelemben, hogy Jehova szelleme vagy ereje őbennük, mely reávette őket, hogy az Ő szándékát akarják és cselekedjék, felemelte az ő értelmüket az élet mindennapisága fölé annak csillogó hiábavalóságai, kicsinyességei, gyakran gyermekies gyöngeségei fölé és oly gondolatokat fakasztott náluk, melyet el nem képzelhettek volna, s melyet nem ismer a világ. Tehát nem vigasztaló-e az érdeklődés állandó jeleit látni a Királyok-Királyának és Urak-Urának? Egész bizonnyal.

„A te igéd lépéseim világossága."

Továbbá az Úr népe észrevette, hogy *vezető* is ez a szellem. (Ján. 16:13.) Vezető volt abban, hogy oktatás alakjában, mint Isten igéje volt használatos. „Jehova bizonysága megbizható; bölcsesé teszi az együgyüt (19. Zsolt. 7.). Ez a szellem nem Jehova karjának volt az ereje, hanem az Ő értelmének, s mint ilyen, az intelligencia csatornáin keresztül nyilatkozott meg. Oly valóság ez, melyet némely hivők gyakran áttekintenek, akik a szent Szellem mechanizmusszerü keresztelése után tekintgetnek, mely az elragadtatás borzadályában és teljesen felingerelt érzésekben nyilatkozna meg. A külső és látható jelek abban az időben adattak, mikor Jézus Urunknak adatott a szent Szellem, aztán az apostoloknak pünkösdkor, s még később Kornéliusnak, hitünk szerint senkinek sem volt ez kénye-kedvére adva, hanem csupán annak igazolására szolgált, hogy az idő bizonyos vonásán kezdetüket vették.

Ezen Evangéliumi kor folyamán ez a Szellem, ez a konkrét érdek, ez az őrködő gondviselés és égi bölcsesség a hüséges hivők megszentelésére gyakorolt behatást, mert mi e szent Szellem által leszünk megszentelve (Rom. 15:16.). Mi azonban nem a világ szellemét vettük, hanem az Istentől kiható szellemet (ihlet), hogy azon dolgokat ismerjük, melyekkel Isten megajándékozott (I. kor. 2:12—14). Ez nem a félelem és nem is a szolgaság szelleme (2. Tim. 1:7, Rom. 8:15.).

Ha az isteni *intelligencia* az isteni szándékok alakjában és az *isteni hatalom*, az isteni gondviselés alakjában ama tervek végrehajtó müvében, ezen korszak kiválasztottaival befejezésre jutott, mindkettő (az isteni szándék és hatalom,) minden testre kiáradást nyer (Jóel 2:28.) az isteni figyelem akkor a már befejezésre juttatott mütől a helyeállitás munkájához fordul az emberiség engedelmes és készakaró tagjainak helyreállitására, áldott teljes állapotban tökéletességre, kényelemre, melyet egykor Ádámban, mint helyettesében élvezett a nemzedék. Mikép meg is igértetett a Messiási osztálynak: „ . . . Kiöntöm Szellemet a te magodra" (Ézs. 44:3.). Valószinü hasonló lesz a rend a jelen korszakban előforduló hoz „zsidónak először, azután görögnek" (Rom. 2:9, 10, Ézs. 49:6.).

A Jehova Szelleme megnyugodott Jézus Urunkon és a kiválasztottan, az Ő Testén is, nem csupán az ők kitüntetésük céljából, hanem mert különös szolgálatra kente fel őket Isten, melyben képesitésük végett szükségük van az Ő Szellemére, hogy elvégezzék minden feladatukat, mert „nem hatalom és erő, hanam az Én szellemem által, — mondja a Jehova." (Zak. 4:6.).

Felavatás a szolgálatra.

A felavatás hivatalos kinevezés volt, melyet próféták, főpapok és királyoknál alkalmaztak. Ez a különös felavatás, melyet a próféta a vitatás tárgyát képező helyen felemlit, mindhárom hivatalra vonatkozik, bár ha a prófétai hivatás itten különösen van hangsulyozva. (I. Kir. 19:16.). Ez a felkenés kell tanitva legyen és ez a kinevezés az igazi egyedül. Mindazok, akik a Jehova szellemével birnak, feleletképen hitükre s az Urnak szentelésére, prédikálására kijelöltetnek oly módon, mikép ez az Irás más helyen meghatározva és megállapitva lesz s akik nem birnak az ő Szellemével, Istentől felhatalmazva nincsenek az igehirdetésre, mindegy, bármilyenek legyenek is természeti tulajdonságaik és képességük. Ezen megszoritás alapját Pál apostol kijelentésében látjuk: „A természetes ember nem foghatja fel az Isten szellemi dolgait, mert neki bolondságnak tetszenek és nem ismerheti meg, mivel szellemi elbirálás alá esik." (I. Kor. 2:14.). Nem fogadja fel a szellem dolgait, mivel nincs neki ebből a szellemből, ennélfogva meg sem értheti ezt a maga minőségében. A szavakat ugyan megértheti, de annak valódi jelentőségét nem képes felfogni, sem az azzal összekapcsolt áldott alkalmat.

Még a felszenteltek sincsenek ennek az idézetnek jelentősége szerint felszentelve arra, hogy valami fantasztikus egyéni eszméket és elméleteket hirdessenek, bármily érdekesek legyenek is azok, hanem az itt emlitett cél végett vannak felkenve: 1. Töredelmes sziveknek örömh.rt mondjanak; 2. hogy bekössék az összetőrt sziveket; 3. hogy a foglyok szabadulását hirdéssék; 4. megnyissák a megkötözöttek börtönét; 5. kihirdessék Jehova kedves esztendejét: 6. és a mi Istenünk bosszuállásának napját: 7. hogy Sion gyászolóinak hirdessék a bánat örömre változását. Ha megtesszük ezen dol-

FEL

gokat és pedig helyesen, akkor nem érünk reá a nagy felekezeti egyesülésre, vagy kapcsolatos pénzügyi szüretre, ami azt nyilvánitaná meg, hogy Jehovának vagy egyáltalában nincsenek érdekei, vagy pedig a tőzsdér csőd (bukás) szélén áll.

A gőgösek részére nincsen evangélium.

Megfigyeltetett, hogy a kiválasztás nincsen utasitva arra, hogy a földhöz alkalmazkodóknak, a gőgösöknek hirdesse az evangéliumot, olyanoknak, kik magukat gazdagnak érzik és meggazdagodtak és semmi nélkül sem szükölködnek, „hanem csak a megnyomoritottaknak, a lelki szegényeknek" és azoknak, akiknek a maguk tehetségében és arra, hogy másokat is megáldani képesek — csekély az önbizalmuk. (Jel. 3:17, Mát. 5:3; 7:6.)

Krisztus kiválasztottai részére a legkomolyabb megpróbáltatások egyikét az képezte, hogy szigoruan ragaszkodjanak az itt előadott megbizatáshoz. Az apostolok halála után sokan utána engedtek a tulajdon hajlamaiknak „tekintély" iránt és a világ nagyjai és befolyásossai közül kikerestek némelyeket. A nagyok és befolyásosak nem szeretik azt a hirdetményt, melyet a kiválasztottak kellett közöljenek s ehelyett egy csomó tévhitet hoztak be, ami az evangéliumi korszak valódi feladatával szemben soknak elvakulttá tette az érzületét, még a hivők közül is.

De a Jehova meghallotta a szelidek kivánságát (Zsolt. 10:17) és olykép irányitotta gondviselését, hogy figyelmünket reá terelte az Ő örömet okozó és buzditó üzenetére. Ezeket a szelideket, kiket „bolondoknak" nevez a világ „választotta Isten" (I. Kor. 1:26—27), hogy a prófétai megbizást tovább terjessze. Ők „e világ szegényei, kik gazdagok a hitben" (Jak. 2:5). Ezek, bárha természettől nincsenek is mind azzal a kiváltságokkal és erőkkel ellátva, mit Jehova prófétáitól elvárnak, az Ő jobbja által voltak vezetve (Zsolt. 25:9) olykép, hogy általuk az evangelium hirdetve lett a szegényeknek (Mát. 11:5).

Az összetört szivűek meglesznek gyógyitva és megvigasztalva. A szív: kifejezés használatos az érzület és a bátorság szimbolizmusául. E helyen valószinü mindkettő értendő. Azok, kiknek hajlamai, vagy érzülete szilárdan és gyöngéden tapadtak valamily tárgyhoz, azt elveszitették a halálban, vagy még a halálnál is megalázóbb dolgokban. Érzületük összetörve, vagy szétliporva van, leszakitva, mint szőlőfürt a kivágott fáról. S az élettapasztalatok is olyfajták lehetnek, hogy valakit megfosztanak bátorságától, önbizalmától, mely a világi sikerhez nélkülözhetetlen tényező. Az ilyen megnyomoritottak, vagy összetörtek uj reménységet, s ennélfogva uj bátorságot kapnak, midőn meghallják a világ megáldására vonatkozó isteni terv kellemes nyilatkozatát és azt, hogy mindaz megadva lesz nekik, amit reméltek, amiért küzködtek s aminek megnyeréséért tagjaik egymást megölik.

Meggyógyitván az összetört szivűeket.

A sebhedt sziveknek ezen bekötözgetése összhangban van az apostol kijelentésével: „Isten nem a félelem, hanem az erőnek szellemét adta nekünk. (2. Tim. 1:7.) Mindazáltal ez nem magunkban bizás, hanem a Jehovában és az Ő szándékainak sérthetetlenségében való bizalom, mely uj reményeket fakaszt fel és ujra előre és feltekinteni képesit. Ilykép összetört szellemünk ujra helyreállitva lesz.

De a Zsoltáros azt mondja, hogy a sebhedt szivek meggyógyitása az Atyát illeti meg: „Meggyógyitja a megtört szivüeket és bekötözi sebeiket." (Zsol. 147:3.) És ezt Jehova müveli: Az Ő népe csupán, mint az Ő küldötte cselekszik az összetört szivek gyógykezelésében; ők ezt az Ő kegyelmének és irgalmasságának hirdetése által teljesitik.

A sziv tekintetében, valamint másban is „nem az egészségesek, hanem a betegek vannak orvosra szorulva". (Mát. 9:12.) A Jehova magas helyen és szentségben lakik, hogy „felélessze a lesulytottak szellemét", de nem a büszkékét. Annak idején ez a gyógyitó kötöző müvelet kifog terjedni Isten természetes Zsidó népére is. Mint irva van: „... Az Ur beköti népe romlását és vereségének sebét meggyógyitja." (És. 30:26.) „...Megsebesitett, de bekötöz minket." — Hos. 6:1.

A foglyok szabadulásának kihirdetése tisztán a nagy jubileumi esztendőre mutat, mely minden ötvenedik évben a Zsidók közt helyreállitó (egyensulyozó) müveletet célzott, mely késői aratása és gócpontja volt a 7×7 éves szaboth rendszernek. (3. Móz. 25:8—10.) Ebben az évben a hivők által elsajátitott földbirtokok és személyek eredeti tulajdonosainak és családjaiknak kellett visszaadassanak. „Megszenteljétek az ötvenedik évet", hangzott a parancs. A Bibliában szó van egy nagy fogságról, melyet az emberiség jól ismer már régóta, ez a bűn és a halál nagy fogsága. Elsősorban az érzékek foglyulejtése ez — „foglyul ejtetvén az Ördög törében". (2. Tim. 2:26.) Más helyen „a rothadandóság rabságáról" beszél az apostol. (Rom. 8:21) Minden tökéletlenség korlátok közé szoritása a hatalomnak és annak, amire egyébként szabadságunk volna. Az embernek, ha csak egy uja is hiányzik, ezáltal némely munkában akadályozva van. Sokkal inkább igy van ez, az általános embernél, akiből hiányzanak többé-kevésbbé bizonyos érzületbeli vagy jellembeli tulajdonságok. Ily mértékig az ember *meg* is *van kötözve*. Az egész világ ennek a *rabja*; a halál müködik bennük és elboritvák a csorbáktól. Mindeddig senki sem jutott el az Isten fiainak dicső szabadságára. „Ezért fogságba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való." (És. 5:13.) Az érzékek ezen rabságáról kijelentette a Mester: „Az igazság szabaddá tészen titeket". Ján. 8:32—36.

A halál foglyainak kiszabaditása.

A halál fogságában még szorosabban megbilincseltekről olvassuk, hogy „ők meghallják az ember Fiának szavát és előjönnek". (Ján. 5:28.) A próféta más kifejezésében hasonlókép nyilatkozott, mondván, hogy Jehova szolgája a népnek a szövetségévé lesz téve, hogy „igy szóljon (szólhasson) a foglyoknak: Jőjjetek ki és azoknak, kik sötétségben vannak: Lépjetek elő (a világosságra)". (És. 49:8—9.) Ez az áldott intézmény Izraelnek s a népeknek csupán a szövetség vére által lesz hozzáférhetővé téve, mert olvassuk: „Sőt a veled

FEL

való szövetségnek véréért a te foglyaidat is kibocsátom a sirgödörből." (Zak. 9:11, 12.) Amikor Krisztus váltságáldozatának érdeme végül az ujszövetség érvényesitése céljából alkalmazva lesz, akkor el fog kezdődni a foglyok kiszólitása a halálból és folytatódni fog, „mig mindnyájan előjönnek a sirgödrökből".

A természetes Izrael a régi törvényszövetség miatt különös rabság alatt van. Részben elvakulás érte, amig a népek közül kiválasztódik a teljes létszám. (Rom. 11:25.) Ebből a rabságból és szolgaságból is ki lesznek szabaditva a próféta nyilatkozata szerint: „Én, Jehova hivtalak el..., hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket". (És. 42:6—7.) „...A sötétből a vakok szemei látni fognak." — És. 29:18; 35:5.

Ésaiás 61:1, héber citátuma nem tartalmaz följegyzést a vakokról, de idézetében Urunk ugylátszik a szeptuaginta féle idézetet használja, mely feljegyzi a hivatkozott gondolatot. (Lásd Luk. 4:18.) A gondolatok alószinü szorosan összefüződnek, amint ez kilátszik az előbbi citátumokból. A halál fogházából való kiszabadulás hirdetése történik, valamint a tévhit és babona láncainak leszaggatása az ezerév hajnal, a Messiás reggelének jóltevő világosságában.

Jézus mikor önmagára vonatkoztatja ezen idézetet, ezáltal tisztán meghatározza a jubileumi intézmény hasonmási rendeltetését és karakterét, még akkor is, ha máshelyen ez megállapitva nem volna. Ez a prófécia kicsiny teljesedését érte meg természetesen akkor, amikor a zsidók kiszabadultak babiloniai fogságukból. Ők ottan hadifoglyok voltak és kétségkivül megbecsülték szabadon bocsátásukat a dolgok isteni gondviselése és Cirus közremüködése által. — Esdr. 1:1—7.

A Jehova (jókedvének) esztendeje.

„...Hogy hirdessem a Jehova jó kedvének esztendejét", Urunk és Pál apostol által, mint az evangéliumi korszak müvének egy része van azonositva. „Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét, mert Ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak és az üdvösség napján megsegitettelek, imé itt a kellemetes idő, imé itt az üdvösség napja." (2. Kor. 6:1—2.) Reá mutatott a mester is, hogy megbizatásának egy részét képezi, „az Ur kellemes esztendejének" kihirdetése. — Luk. 4:19.

A Jehova rendkivüli kegyelmének esztendeje az evangéliumi korszak volt, mert abban a korban lett felkinálva a legmagasabb dicsőség és az Isten legnagyobb kegyelembeli gazdagsága. Az ujszövetség periodussa a testi Izrael és a világ oly népei részére lesz a kegyelem időszakasza, akik ama intézmény alatt elfogadni fogják az Ur áldásait. Mindazáltal egyidőben mindig csak egy üzenet lesz hirdetve.

Isten kegyelmi ideje, a „kellemes esztendő" ellentétben van azon rövid idővel, melyben haragja tartani fog, mely ezen a helyen a bosszuállás napjának jelöltetik. A kegyelem hosszan tart, de a harag gyorsan mulik el. (És. 54:8: Zsolt. 30:6.) — Csak helyes dolog, hogy a kegyelem esztendeje az Urat szeretők részére a harag napjával záruljon az ő ellenségei részére, azok részére, akik hamisan viselik az ő nevét és nem törődnek az ő ügyével.

Urunk az Ő szolgálatának elkezdésekor, az Irás ezen részét idézvén, a harag napjára vonatkozó tételt elhagyta. De küldetéséből nem hagyta ki, hanem odakapcsolta szolgálati idejének végén, miután lejárt a különös nemzeti kegyelem korszaka. (Luk. 21:20—24.) Abban az időben már kivető félben voltak a zsidók, mivel Isten kegyelmét, ahogy az Jézusban nyilatkozott meg — megvetették. Ugyanaz a próféta máshelyen a visszafizetés napjáról beszél és azt a megváltás vagy megjutalmazás éve, a hasonmási jubileumi év, Krisztus milleniumi uralkodása, a prófétai aranykorszak bevezető szakaszának nevezi. (És. 63:4.) Akkor ítélet által lesznek megszabaditva s nem pedig előnyben részeltetés vagy inkonzekvencia által. — És. 1:27.

Jézus Urunk ugy szól hozzánk, hogy az Ő második jelenlétébe eső ezen megbosszuló korszaknak az lesz az egyik hatása, hogy „a föld minden nemzetségei jajgatni (keseregni) fognak". (Mát. 24:30.) Ezen kesergő névleges keresztyének, kik lesujtottak, mivel tulságosan reátámaszkodtak a saját értelmükre, a messiási ország beköszöntésekor becézett reményeiket sikert téveszteni fogják látni saját erölködéseik által, ezek Krisztus országa felöl az igazság megismerés által meg lesznek vigasztalva, habár részükre azon igazság nem is oly nagyon kedvelt. Természetesen, senkisem lesz reá kényszeritve ez a vigasztalás, hanem mindinkább komolyan lesz kutatva, mivel az üres sisztemái a felekezetiségnek, még ha szövetkeznek is — többé nem képesek frissülést nyujtani. „Boldogok, akik sirnak, mert azok megvigasztaltatnak." — Máté 5:3, 4, 12.

A Sion gyászolói.

De ezen vigasz elsősorban és leginkább Sion gyászolóinak, Isten felszentelt népének szól. (És. 60:20.) Másoknak csak annyiban vigasztaló ez, amennyiben Sionnal együtt gyászolnak vagy együtt örvendenek. (És. 66:10.) Ugyancsak Sion gyászolóira mutat az Ur, mondván Ezékiel prófétának: „Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén és egy jelt csinálj azoknak az embereknek a homlokára, akik nyögnek és jajgatnak a város szivében elkövetett utálatosságok felett." (Ezék. 9:4.) A Jehova szolgájának feladata, hogy *meghatározza*, megjelölje, vagy bizonyos dolgok felől gondoskodjon azok részére, kik keseregnek Sionban. Ezen szolga küldötteinek feladata, hogy megnevezzék ezen gondviselést, végül azonban dicsőségesen valóra válik, mert a vigaszt nem csupán Isten terve gondviselte, hanem ebben *részesitve* is lesznek ők.

Sion ezen gyászolói koronát kapnak fejdiszül, öröm kenetét a gyászruha helyett és a nyögés helyébe énekszavait. Természetesen ezek szóképek csupán: „Mert az Isten országa (betüszerint) nem ételből és nem italból, hanem igazságból, békességből és örömből áll a szent szent szellemben." — Róm. 14:17.

Ezen jelképes kifejezések valódi szépsége a forditás következtében egy kevés csorbát szenved. Ha meggondoljuk a keleten napirenden levő szokásokat, ezek még érdekesebbek és jelentőségteljesebbek lesznek. Az inkább keleties szokás, hogy

FEL

az érzélmeket külső jelekben fejezzék ki. Erről a következőkép nyilatkozik egy iró: „Mély fájdalom és veszteség alkalmával a kelet asszonyai leteszik fejdiszüket, lebontják hajukat és hamut hintenek fejükre. Nagy öröm alkalmával, mint pld. esküvőkor ékszerekkel és virággal diszitik a hajat és a fejüket koronába foglalják. Mily szép és tekintélyes tehát az a kifejezés, hogy „koronát a hamu helyébe". Az „ékes ruhát" esküvők és nagy ünnepségek alkalmával szokták viselni.

A szenvedésből-örömbe való ezen átmenet elválaszthatatlan az igazság fogalmától. A Zsoltáros által Jézus Urunknak mondja Jehova: „Szeretted az igazságot és gyülölted az istentelenséget, azért a Te Istened felkent Téged örömnek kenetével társaid felett." (Zsol. 45:8.) Egy értelemben igaz ez az Ur népének mindegyikéről. Az Ő igazság szeretetük és gonosz iránti gyülöletük az az acél-tulajdonság, mely az Isten igazságosságának mágnesse által vonzva lett. Eleinte, mivel csupán egy mag az igazság, az isteni mosoly meleg napsütése alatt nagy és erős fává fejlődik, „az igazság terpentinfájára"; a terpentin fa gyakran előfordul Syriában és Palesztinában, külsőleg a cserfához hasonlit. „Az igazság terpentinfái' ellentétjei az „istentelenség terpentinfáinak", melyekre más helyen lesz utalva. (És. 1:29—30.) Ezt az igazságot, mint erőfejlesztőt müködteti Isten a fában. Oly erőben, állandóságban és teljességben növeli, ahogy ezt a terpentinfák erős törzsükkel, élet zöldjükkel és megtermékenyitő levélzetükkel jól ábrázolják. Ezen „terpentinfái az igazságnak" Krisztus dicsőséges kiválasztásának végleges megpróbált és kifejlesztett tagjai olyanok lesznek, mint „a viz források mellé plántált fa, mely idejében megtermi gyümölcsét" — Zsol. 1:9; Ezék. 47:12; Jel. 22:2.

Alkalmazás az aratásra.

Ez az egész rész jól alkalmazható az evangéliumi korszak aratási idejére. Mialatt egy ily alkalmazás szükségképen egynémely fontos vonását kihagyta vagy csekélyebb értéküvé tette volna, nem helytelen azért, mivel ezek a dolgok a mi intésünkre lettek adva, kikre a korszakok végei jutottak. — I. Kor. 10:11.

„Elküldött engem." „Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek" — kérdi Pál apostol. (Rom. 10:15.) Ez a küldetés valamily csodálatos vezetés vagy okult üzenetben nyilvánul-e? Nem! Hanem a következő mód szerint: „A próféta, ki álomlátó beszéljen álmot; akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán" (Jer. 23:28,) Egy szóval, akinél az Ur üzenete van annak bizása által hirdetésre is fel van hatalmazva. Akinél pedig nincsen az Ur igéje vagy üzenete, tartozkodjon a nyilatkozattételtől, mert ajkának felnyitása bonyodalmakat szerez a hallgatónak és végül szégenbe keveri magát a beszélőt is. — És. 45:16.

Az aratás megbizatása a szelideknek szólott a keresztőnység többségére csapást képezvén. A felszabadulás kiáltványa a Sátán babiloniabeli foglyai elé lett terjésztve, kiáltván: „Fussatok ki ő közüle én népem." (Jel. 18:4.) A megbosszulás napjának kijelentését németyek eltávolitani akarták mondván, hogy egy háládatlan munka: „Kiálts teljes torokkal, meg ne szünjél! Trombita módjára hallasd hangodat és leplezd le népem kihágásait és Jákób házának büneit," de ez is épen olyan része a megbizatásnak, mint bármelyik más. Az Urat anélkül nem szerethetjük, hogy ne gyülöljük a gonoszságot.

„Hogy megvigasztaljak minden gyászolókat." Az aratás ideje előtt Isten népének birtokában nem volt oly üzenet, mely ily vigasztaló lett volna. — Krisztus lábtagjait ugyanaz a próféta, mint olyanokat irja le örömet szerző tulajdonságukban, kik „örömhirt hoznak," „békét hirdetnek" és „gyógyulást." (És 52:7.) De a különös feladat a valódi hivőknek szólott („Aki igy szól Sionnak: Uralkodik a Te Istened." Akik bujdosók, szomorkodók voltak és céltalanul bolyongtak az emberi bölcseletek mocsára és süpedékei felett a „tévtudományok" felett, megörvendeztetve és felélénkitve lettek az Ur most jelenlevő és hegyről leharsogó hangja által.

A valódi szentek Babilonban, akik megszomoritva az abban előforduló világiasság által, bátrak voltak figyelembe venni a „kifutásra" szólitó üzenetét az Urnak, a keserü emlékeket (hamu) az egyház iránt táplált reményeik felől pótolva látták az Isten jóságos jellemének szép kinyilatkoztatásai és Mózes s a Bárány énekének — az éléstárból „a régi és uj dolgok" előhozásának csodálnivaló összhangja által.

Megtanulták ez Isten dicsőitését, mivel egykor lesujtottak és a bátorságtól megfosztottak voltak. Ezek az ujteremtések, igazságba plántálva és megalapozva (állapotjuk igazolásául Krisztus igazságának birtokában) valamint szentségbe, nem törődnek a maguk dicsőségével, hanem Jehova Isten dicsőségével törődnek, aki „teremtette őket." — Eféz. 3:10, És 60:21.

The Watsch Tower, 1920. aug. 15. számából.

Amit a király követel.

Máté 5:1—10, 43—48. *„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti menyei Atyátok tökéletes." (48 vers.)*

A boldogságok vagy üdvösségek dicsőitése azon különös kegyadományokra mutat, melyekre szükségük van Urunk követőinek, ha elnyerni akarják az áldásokat, melyeket az Atya elhatározása szerint Krisztus által nyerhetnek meg. A Mester nagy „hegyi beszédének" ez a témája. Az a feltevés, hogy egy hegy lejtőjén tartotta, melyet a „boldogságok dicsőitése" hegyének neveznek, mely fokozatosan lejt körülbelül hatvan láb magas s mintegy hetven mértföldre fekszik Kaupernamtól délnyugatra, ahol Jézus felütötte lakhelyét. Különös, hogy ugyanezen a lejtőn vagy kapaszkodon lett elpusztitva a kereszteshadak utolsó maradéka 1187-ben, miután hadseregük zöme lentő Saladén által szenvedett vereséget. Azok a keresztes vitézek azt állitották, hogy az Ur érdekeinek ügyében folytatnak háborut, de ha reá gondoltak volna arra az oktatásra, amelyet mi itten veszünk szemügyre, s amelyet épen ezen a hegyen adott elő Urunk s ha távolról is, de magukra vonatkoztatták volna, akkor sem vereséget nem szenvedtek, sem elpusztitva nem lettek volna, mert ez esetben ők egyáltalán „keresztes vállalkozók" sem lettek volna. Sajnos, de sokan kiáltják: „Uram, Uram" és az Ő ne-

FEL

vében sok csoda dolgokra vállalkoznak, kik amennyiben elhanyagolják az Ő igéjét — nem az ő népei s igy a most felkinált áldásokban nem is részesülhetnek.

A mondott időben Jézus Urunk szolgálata teljesen be volt vezetve. Maga köré gyüjtötte már első tanitványait, cselekedett némely csodákat, s a tömeg követni kezdte őt, amennyiben igazságosan kijelentették: „Sohasem beszélt ember ugy, mint ez." Tanitványaitól és a tömegtől körülvéve, az előttünk fekvő ünnepélyes beszédbe kezdett.

1.) „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa." A boldogság ezen első dicsőitése vagy ez az áldott állapot bizonyos tekintetben mind magába foglalja a többieket. Ezáltal lesznek a többi kegyadományok vagy áldások hozzáférhetők Ez a kapu és a főut, melyből elágoznak az összes többi ligetei az áldásoknak. Valaki igy nyilatkozott erről a boldogságosság házának előcsarnoka ez, melyből: elérhetők mind a külömböző szobák vagy részek".

A boldogság a boldog szónál jelentőségteljesebb. A boldog lét rendesen külső okokból származik, ellenben fájdalom és szenvedés közepette is lehet boldogságosnak lenni, oly szenvedésben, mely nem őrvendetes, hanem fájdalmas természetü. A boldogságos szó gyökere nagy vagy tiszteletre méltóság gondolatát zárja magába. Jézus Urunk azon jellemeket vázolja, mely ugy az Ő, mint az Atya álláspontjáról tekintve valóban tiszteletre méltó és nagy jellemek, melyeket szivesen megáld és megjutalmaz az Isten.

Közepes eszközök előnye.

A görögből itt szegénynek forditott szó a legvégső szükség vagy legnagyobb szegénységet jelenti. Ennélfogva az a gondolat, hogy el kell ismerjük saját szellemi hiányunkat, mielőtt Isten kegyelmének fogadására elkészültek lehetnénk, melyről Isten a mi Urunk Jézus Krisztus által gondoskodott. S ezt a hiányt nem csupán Istenhez való közeledésünk kezdetén kell elismerjük, hanem ezt a függést az isteni kegyelemtől és saját rövidségünk elismerésétől egész pályánk alatt éreznünk kell, mig végtére elfogadhatók lehetünk és részt nyerhetünk az országból, melyet Isten megigért az őt szeretőknek.

Ebben az idézetben semmisem mutat földi szegénységre vagy hiányra. Mindazáltal tapasztalatból ismerjük, valamint Isten kijelentéséből is, hogy az ország örökösei nem sokan lesznek a gazdagok vagy nagyok közül, hanem a világ szegényei közül főkép, kik gazdagok a hitben. Valószinü részünkre mérsékelt szegénység a legkedvezőbb jelenlegi gyenge és erőtlen állapotunkban. Földi jólét és gazdagság sokszor az uj termelés megfojtását és a békesség gyümölcsei termésének megakadályozását célozzák, vagy megteremthetik az önelégültség vagy büszkeség stb. szellemét is, Ahogy ezt kijelentette Jézus Urunk: „Az élet gondjai és a gazdagság csalfasága megfojtják az igét és nem terem gyümölcsöt". Hadd keressük mindinkább azt a jellemet, melyet elismerésben részesit az Isten és elfogadhatóvá tesz Isten kedves fiának Országába, hogy állandóan mindinkább az érzület ezen alázatosságára törekedjünk, mely nagyon távol áll attól, hogy dicsekvő és önelégült legyen, alázatosan hálás szivvel fogadva el a világosság Istenének minden jó és tökéletes adományát.

2.) „Boldog, akik sirnak, mert ők megvigasztaltatnak." A boldogságosság első részével összekapcsoljuk ezt mert nem minden gyászoló lesz megvigasztalva hanem csak a lelki szegények. Szomorkodásuk helyes álláspontról történik és az égi vigasz áldásában részesiti őket, büneik megbocsátásának, elfedezett kihágásaik és az isteni gondviselés és kegyelem tudósitásában. Némelykor ilykép énekelünk:

„A királyi nép, napról-napra
miért szomorkodjon."

A költő kifejezésében helyes gondolat rejlik, mert nem kell folytonosan keseregnünk „az azelőtt elkövetett büneink miatt Isten gondviselése mellett, ha azok a „drága vérrel" eltakarva vannak. És életünk az „Ur örömeiből" se szenvedjen hiányt és „az éjszaka énekléseiben", melyet megad Ő, kijelentése szerint: „Ajkaimra uj éneket, Istent dicsérő éneket adott." De a vigazság és a hangos vihogás" nem illik a nagy Király gyermekeihez. S miért? Mivel mind fel kellene ismerniök, hogy az élet komoly valóság, nem csupán a keresztyének, hanem „a nyögésben fekvő" egész világ részére is. Részvételteljes érzés othon és más országokban. A tömeg szenvedései, nehézségei és nélkülözéseivel szemben, valamint a kiválasztás nagy elhivásának felismerése az evangéliumi korszakban, valamint azok rendkivül nagy és drága dolgoknak, melyet iránta tanusitott hüségünktől függenek, aki a sötétségből csodálatos világosságára hivott el minket — mindez állandóan az apostól nyelvén fülünkbe kellene kiáltsa: Vigyázzatok! Józanok legyetek! Örködjetek! Legyetek férfiasak!

Eltekintve ettől, valószinü mindnyájan, akik komolyan törekszenek, hogy diadalra jussanak a maguk énje, a világ és a bün felett, számos ballépéseket követnek el az uton, hogy ezen eltérések miatt számos szomoru tapasztalatokat gyüjtsenek, ha Istennel szemben helyes a szivállapotuk. Valóban kegyelmes hozzájuk az igéret: Ők megvigasztaltatnak: Ilyeneket azzal a biztatással vigasztal Urunk, hogy Ő figyelembe veszi ugy könnyeiket, mint a bünnel szemben tanusitott ellenállásukat valamint jelleműk kifejlődését a királyságra.

Kifejlődés a jelenkörülmények között.

Boldogok a szelidek, mert ők örökségül birják a földet" Semmisem lehet valószinűbb mint az, hogy ez az igéret az ország felépitését is teljes élvezetében várja. A szelidek a jelen korszakban nincsenek a föld valamely tekintélyes része felett felügyelőkké kinevezve. Most sokkal inkább a büszkék, az önhatalmasok a zsarnokok, az önzőek és kapaszkodók birtokolják főkép a földet „a levegőbeli hatalmasságok fejedelmének" uralkodása alatt „mely most cselekszik az engedetlenség fiaiban." Valószinü azoké is ez az áldás, akik az első áldást fogják örökölni, a lelki szegényekké, kik örökölni fogják az országot. A királyi osztály, Jézus Krisztus és az ő kiválasztása, az ő Teste fogják örökölni a földet, mely mint az ember is ugyancsak az ő Golgotán befejezett áldozata által vásároltatott meg. Ez a királyi osztály amikor már elörökölte a földet, ez nem az emberiség elnyomása céljából történik. hanem ellenben az ő felépitesük, helyreállitásuk és megáldásuk eredményezésére, Ez összhangban van a mennyei Atya kijelentésével: „Örökségül adom neked a pogányokat és birodalmul a föld határait."

FEL

De még nem érkezett el az ideje ezen örökség birásának. Akkor lesz beiktatva csak, amikor a választott egyház utolsó tagja is kikészitve és beillővé lesz téve amaz örökségre a jellem kegyadományának kifejlesztése által, melyeket itten ismertet az Ur. Igen, boldogságosak a szelidek. Mindazok, akik méltóaknak tekintetnek a királyságban egy örök részre, azoknak *szelideknek*, tanulékonyaknak, *alázatosaknak* kell lenniök, mert Isten ellene áll a felfuvalkodottaknak, az alázatosaknak adja pedig az Ő kegyelmét." — Jak. 4:6.

4.) „Boldogok, akik éhezik és szomjuhozzák az igazságot, mert ők megelégitetnek." Kire alkalmazható ez az áldott igéret? Valóban senki másra sem. csakis a „kiválasztottakra," a kiválasztásra, akikre előzőleg lett reá mutatva a „lelkiszegények" és a „szelidek" elnevezések alatt. Ezek, s a jelen időben csakis szomjaznak és epednek az igazságosság és igazság után az élet minden tárgyának és alkalmainak isteni kinyilatkoztatására vonatkozólag. Másoknak lehet egy kis igazság- utáni szomjuk, de mihamar kielégitést nyernek, különösen, ha népszerütlennek látják az igazságot észre veszik, hogy bármily édes legyen is az izze, de később az *üldözés* és *számüzés* keserü gyomorgörcsével jár a világ jelen kepvezőtlen körülményei között.

Számottevő népnek igazság és igazságosság a legjobb *politika* korotlálolt mértékben, ammennyiben támogatja őket a közvélemény. De igazságosságért, becsületességért az igazság kedveléséért még *üldözés* és az emberek közül való „kiközösités" árán is éhezni és szomjuhozni csak a diadalmasok, a „kicsinysereg" tagjai tudnak, „Ők megelégitettnek." Ők mihamar, rövidesen az „első feltámadásban" „az elváltozás" által megelégitettetnek, amikor ez a halandó állapot kicsrélődik halhatatlansággal, amikor ez a természetes test helyét átadja egy tökéletes szellemi testnek. Akkor a részbeni ismeret és részbeni elérése az igazságnak teljes tökéletes ismeretben találja meg pótlását, akkor „olykép fogunk ismerni, ami kép mi is megismertettünk." Sőt azonban ez az osztály most is sokkal nagyobb mértékben ismeri az igazságot és az igazságosság áldott tapasztalatait, mint bármely más osztály.

5.) Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek." Az emberi irgalmasság, szinpátia, rokonérzet, rokonszenv, részvét csupán az isteni jellem viszfényei. Ezek a tulajdonságok feltalálhatók a természetes emberben, de nem ritkán visszanyomozhatók a a gőg, önzés, szinmutatás és feltünés keltését célzó szándék rugópontjáig. Oly fajta irgalmasságot, részvétet, rokonérzést ritkán találunk, mely nem törődik azzal, hogy látják és elismerésben részesitik-e az emberek, vagy részesül-e isteni jutalmazásban, csakis a „lelki szegényenél," kik örökölni fogják az országot. Mindazoknak, kik az osztályhoz tartoznak. irgalmasoknak, részvétteljeseknek kell lenniök. Egyéni rokonságuk az Urhoz, és minden reményük a jövendő királyságot illetőleg az ő részükről az irgalmasság gyakorlásától függ mert csakis az irgarmasok nyernek irgalmasságot. És akik kérik: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod ezen a földön," részesülnek oktatásban, hogy egyidőben kihágásaik bocsánatát is kérjék, de csak annyiban, amennyiben társteremtményeinek ők is megbocsájtják kihágásaikat.

6.) boldogok a tiszta szivüek. mert ők meglátják az Istent." Élesen tegyünk külömbséget a sziv. az akarat, a szándék tisztasága és a minden szóban s az élet minden cselekedeteiben való tisztaság között, mert az első lehetséges mig az utóbbi lehetetlen, amig a jelen halandó testünk van és körül véve vagyunk a mostani kedvezőtlen körülményektől. Az elibénk helvezett zsinor mérték ez a prédikáció épen, ez mértéke nemcsupán a szivnek, de életünk teljes viselkedésének is: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes." Ezzel a mértékkel mérjük meg magunkat s ezt gyakoroljuk folyton. *de ne méje egyikünk se a másikát* és arra igyekezzünk, hogy életjárásunkat és szivtörekvéseinket ezzel a mértékkel hozzák összhangba. De mindig csak akaratnak (szivünk) van átalakulva, megujitva, megtisztitva. A mi mostani tökéletlen edényünk, melyben e kincsünk van, nem lesz „elváltoztatva" vagy megujitva a feltámadásig. Csak akkor és hamarabb nem, leszünk isteni hasonlóságban tökéletesek. De most az akarat, a szándék, a sziv tisztaságánál kevesebbet Isten nem fogadhat el, s ennél kevesebb az itten felajánlott áldást sem hozhatja meg.

Kikben találjuk még ay uj sziveket a megtisztitott, a megujitott tiszta szivet? Bizonnyal csak azokban, akik meghiva, kiválasztva vannak és hüségesek a „lelki szegények," szelidek, a „kicsinysereg," az ország örököseinek osztályában.

A boldogságos békesség szerzők.

7.) „Boldogok a békessgre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak." Senkisem leszeméltónak tekintve, hogy Isten gyérmekének neveztessen. aki nem fog kifejleszteni békességet szerető hajlamot. Harag, gonoszság, gyülölség, irigység, viszály és általában vetélkedő hajlam, melyeket a bukás következtében örökölt a nemzedék minden tagja egy bizonyos fokig, a „test és az ördög cselekedeteihez" tartózandónak kell tekintessenek, melyeknek szivből teljesen ellene kell állani és pedig e lehetőség szerint a külső eljárásokban. A békességre való keszség mindazokban el kell fojtsa a vetekeést, akik gye örök részt remélnek nyerni az országban és akarnak Isten fiainak elismertetni. „Amennyiben rajtatok mulik, éljetek minden emberrel békességben." Természetesen ez nem jelent békességet minden áron, mert ez esetben Urunk, az apostolok és Krisztus hüséges Teste ebben a korban nem lehetett volna üldözve vagy legalább is kevesebbet szenvedtek volna az igazságért. Minélfogva Urunk kijelentésének ez a jelentősége: „A világban nyomoruságotok, de én bennem békességetek lesz."

De bizonnyal, amikép békében vagyunk az Urral, hasonlókép kivánjuk, igyekezünk és várjuk, hogy mindazokkal békében éljünk, akik szeretik az urat, az ő szellemével és akik ugyanazon az úton igyekeznek a mennyei királyságb a haladni. Egymás között „békességben éljetek" inti az apostól a kiválasztást **Kor. 13:11**, Ezen kijelentések mindazokat oktatják, akik az ország örökösei igyekeznek lenni és örökölni azon áldásokat, melyet felsorol Urunk. Önfejü természti hajlandságok mellett tekintélyes időre és gyakorlatra van szükség felismerni, választani és szeretni azt az ősvényt, mely Isten népe között békességhez vezet. Ez az ősvény a szeretet — szeretet, mely nem gondol rosszat, nem tart nagyot maga felől, nem fujja fel magát, nem keresi a maga (igazát mindenáron) hanem elvisel, eltür és reméi mindent. Hogy békesség szerzők lehessünk, elsősorban magunknak kell békesség szere-

FEL

tőknek lennünk, mert egy olykisérlet békességet szerző célzattal, mely melett az emberből magából hiányzik a szeretet szelleme — egy elhibázott kisérlet, s az oly kisérletek mind bal sikerüék lesznek Azok, akik bárhól fordulnak is meg, de szelidségben békességre, igazságosságra, szeretre és irgalmasságra igyekszenek, ezáltal Isten fiainak bizonyulnak.

A keresztyének miért lesznek üldözve.

8.) „Boldogok, akik az igazságért lesznek üldözve, mert övék a menynyeknek országa". A boldogságosságnak ezen magasztalása is, csak a „Jézus Krisz usban hüségesekre vonatkozik. A jellem azon alkotórészei, melyek igazságot képeznek és magukban foglalják az Istennel való összhangot és örök rész birását az Ő országában, az előző hét tételben már körül lettek irva. Urunk a figyelmet most arra a tényre hivja fel, hogy ez az osztály mindezen kegyadományokkal s az igazság alkotó részeivel magasan a világ fölött állva mindazáltal üldözve lesz és szenvedést kell elviselnie, épen ezen — Ő általa elismerésben részesitett elemek miatt. Ez azért történik igy, mivel a világ ál alában ezen korszak folyamán annyira elvakitva van az igazság iránt és annyira összhangban lesz a bünnel, hogy amily mér ékben szeretik a bünt, oly mértékben *gyülölik az igazságot.* De hogy az ország örökösei lehessünk nemcsupán szeretnünk kell az igazságosságot, szelidséget, a szivbeli tisztaságot, az alázatos érzületet, stb., hanem arra is készséges vállalkozók kell legyünk, hogy ezen égi elvek védelmezése közben elviseljük az üldözést.

Pál, a nagy apostol kijelentette: „De mindazok is, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háborgatva lesznek." (2· Tim 3:12.) Ez arra mutat tehát, hogy az előző összes hét jellemtulajdonságok jellemünkbe oly nagyon leágyalva kell hordjuk' hogy szilárd elhatározással elviseljük azt az üldöztetést, mit ezek hoznak reánk. Az ily karaktereket máshelyen győzelmeseknek nevezi az Ur, mondván: Aki győzeimes lesz, azt magam mellé ültetem királyi székembe." Igy tehát a királyságb n való örök részesedés az üldözésből is egy rész kijutását, melyet a királyi csapat hüségesen elviselni fog. Ugyanez a gondolat jut kifejezésre a két következő idézetben, melyek arra buzditanak, hogy nemcsupán készségesen elviseljük az üldözéseket, hanem helyes oktatás következtében ismerjük fel, hogy helzes irányban minél többet szenvedünk el, annál nagyobb okunk lesz az örömre, ha időnként bármily szomoritóak is a külső körülmények és állapotok.

Urunk meghagy abban a feltevésben, hogy az elviselendő egyetlen üldözések fizikai természetüek lesznek. Nagyjaiban arra mutat, hogy ezen üldözések némelye, melyeknek elviselésére Ő előtte kedves, az Ő országa, igazságos előirásai, az őt ért gyalázások iránti szeretetünknek a tanujele — csak hamis tanuskodás, gonosz rágalom, mivel mi hüségesek vagyunk az ő oktatása és ügye iránt. És hadd gondoljunk arra is, hogy amennyiben az üldözések, hamis vádak és tanuskodások, gyalázások, hamis besugások az eredeti ősi egyház ellen nem inkább a világ, hanem azok részéről származott, akik magukról azt vallották, hogy ők Isten népei, a test szerinti Zsidóktól, hasonló kép kell várjuk mostan, hogy az üldözés a névleges keretyének részéről támadjon azok részéről, akik nincsenek szivbeli összhangban az Urral s az Ő igéjével, a Mester által elénk szabott igazságos előirásokkal.

Szeretet a felebarátunk iránt.

A felebarát iránti szeretet a törvény vonása volt; s ezen parancs éles bevésésében az öregek hagyománya egészen méltányos dolog. De ők a törvényhez hozzácsatolták azt a nyilatkozatot, hogy az ellenséget gyülölni kell, mig ellenben a törvény ilyesmiről nem szólott, hanem ellenkevőleg megparancsolta, hogy valaki, ha látja egy ellenségének ökrét, szamarát, vagy valami egyéb tulajdonát eltévedni vagy megkárositani, azt védje meg, siessen segitségére és jutassa vissza tulajdonossának, még akkor is, ha ez az ő ellensége s még tekintélyes idő és fáradság árán is. Urunk tehát a törvény valódi jelentőségét juttatta kifejezésre, amikor még tiszteletreméltóbbá avatta, mondván: „Szeressétek ellevségeiteket, imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek a Ti mennyei Atyátok gyermekei."

Mi ha fiai vagyunk az Istennek, az ő szellemét, az ő szivbeli tulajdonságát is kell birjuk. S bármily tekintetben hiányozzan is ez mi belőlünk, t. i. az ellenség és a felebarát iránti szeretet, hogy jót tegyünk velük, abban a mértékben az égi atyával való rokonság bizonyitéka sincsen meg nekünk, valamint a mi nagy testvérünk, Üdvözitőnk és Tanitónk iránt sem. Itt ismét a jóság leckéje kerül előtérbe. Nagylelküeknek, nagy szivüeknek kell lennünk. Ezt a szükséges tulajdonságot hogyan ápolhatjuk, különösen, ha alacsony és önző faj a természeti hajlandósággal birunk s e tekintetben nagyon el vagyunk esve az isteni hasonlóságtól? Azt feleljük erre, hogy Krisztus iskolájában ez irányban mozog az egész tanirányzat, hogy bennünket mások iránt részvételjesekké rokonérzetüekké tegyen, lesz Urunk előtt felmutatva a mi saját alacsonyságunk és gyengeségünk. Hogy kioktasson minket, mimódon lehetünk megbocsátani kész nagylelküek mások iránt, ennek ábrázolásául az Isten irg lmassága, kegyelmessége és megbocsáttókészsége állittatik elénk. E dolog belénk vésése céljából leszünk biztatva, hogy bocsánatot és az Ur előtt egy helyzetet csak akkor nyerhetünk, ha az ő szellemét ápoljuk és azt megnyilvánitjuk adósaink és ellenségeink iránt.

Legyünk nagylelküek azokkal szemben, akik megsértik jogainkat és érdekeinket — a mi ellenségeink iránt Ez *nem* azt *jelenti,* hogy az Ur ugyanoly mértékü áldásban részesiti ellenségeit, mint barátait és gyermekeit, sem pedig azt, hogy ellenségeinket szeressük épen oly mértékben, mint kebel barátainkat és társainkat. Az Ur azokat áldja meg különösen, akik különösen az övéi, s mi azok iránt nagyobb és több szeretetet és kegyet tanusithatunk, akik összhangban vannak velünk. Ez a lecke ujból nagylelkü és nagyszivü.

Jézus Urunk kifejezésre juttatja, hogy ha mi csak feleletképen tanusitunk szeretetet nagyon az iránymérték mögött maradunk, valamint az oktatás mögött, melyet meg kell tanulnunk, ha országának dicsőségében, tiszteletében és halhatatlanságában örökös társai akarunk lenni. Még a vámosok és bünösök is viszont szeretik azokat, akik szeretik őket. Nagyon zülött ember lehet az, aki a jóért rosszal fizet vissza, s aki gyülöli azokat, akik őt szeretik. S bárha a kölcsönös szeretet — szeretni azokat, akik szeretnek minket — mérlegét a világ elismeri is, mindazáltal Urunk követői részéről ez nem kielégitő. Ők magasabb lépcsőfokra kell emelkedjenek, ha az Ő tanitványai akarnak lenni.

FEL

A tökéletesség mérlege részünkre.

Arany mondatunk minden oktatásnak a sugár pontja, mondván, hogy az a minta amelyet nézzünk, s amelyet kövessünk a mi mennvei Atyánk. A mi nagy Tanitónk képtelen lett volna, hogy valamily más mintaképet, példát, vagy más mérleget helyezzen elibénk, mint a tökéletességet. Mindazáltal Ő tudja, hogy tanitványai közül a jelen életben s e halandó testben működő bün és halál állapotában egy sem lesz képes valamikor e mérleget ütni. Mit gondolt tehát? Azt feleljük, itten Ő a tökéletes mintaképet helyezte elénk azzal az oktatással, hogy amennyiben szeretjük őt és elismerését birni akarjuk, utánozni igyekezzünk a mennyei Atya jellemét.

Az a tény, hogy ez az utánzás nem fog tökéletes eredményekhez vezetni, csak áldásul bizonyulhat részünkre, amennyiben saját tökéletlenségünk felismeréséhez juttat valamint arra, hogy elfedezés céljából szükségünk van a Megváltó igazságosságának ruhájára, amig eljő az az idő, mikor Hozzá leszünk hasonlók az első feltámadásban, meglátjuk Őt, osztozunk dicsőségében és képesek leszünk szonmódon visszasugározni tökéletesen az égi Atya tökéletességét. Mindaddig minden akaratlan hibáink kegyelmesen eltakarva vannak üdvözitönk érdeme által az Atya előtt, mert Üdvözitőnk kezességet vallalt értünk, hogy komoly és szivből szóló az a törekvésünk, hogy felvergődjünk a mintaképig.

Amikép tanitványát a földi tanitó megdorgálja és javitgatja, az Ur is hasonlókép feddi és javitgatja nagy és hosszu türelemmel a tanitókat Krisztus iskolájában. Ez a tény nem adja-e magyarázatát sok fenyitésnek, melyek minden gyermeknek szükségesek, kiket végül befogad az Atya az otthonba és dicsőségbe, akik az Ő kedves Fiának képmásaivá kell elváltozva legyenek, aki kifejezett hasonmása az Atya személyének?

Hadd kezdjük hát egy ujabb oldalról ujra a mi tökéletes égi Atyánk jellemhasonlóságának utánzását. Többé ne tekintsük magunkat és elmult sikereinket, hanem mint az apostól kijelenti, felejtsük el a dolgokat, melyek mögöttünk maradtak és vergődjünk az előttünk fekvő dolgokra, dolgozzunk türelmesen, s hadd tanuljuk meg a fontos dolgokat, melyek tanuló mivoltunkkal és az Atya igéiben előttünk feltárt kegyelmes igéretekkel összekapcsolódnak.

Thé Watcb. Tower 1920. szept. 15 számából.

Az udvar: Jelkép és hasonmás. (Folytatás.)

Igy lesz kibékitve Istennel és megigazitva és elfogadva, mint Jézus áldozatának egy része, hogy a világ megáldása céljából a bünáldozat egyrészévé legyen téve.

A jelképi kiengesztelés napján Áron munkája ezzel pontosan megegyezik, amiképpen ezt 3. Móz. 16:7—9-ben olvassuk: „Azután vegye elé a két kecskebakkot és állassa azokat az Ur elé a gyülekezet sátorának nyilásához. És vessen sorsot Áron a két bakra (ilykép jelezve azt, hogy az Isten nem tett kényszerü választást, hogy kinek muszáj áldoznia, hanem mindnyájan egyazon reménységre lettek elhiva — minden most felajánlott és elfogadott meg lesz igazitva és elfogadható áldozattá téve, de a sorsvetés egy oly osztályra mutat, a mely önkéntesen fogja az áldozást gyakorolni). ... És áldozza meg Áron azt a bakot, amelyre az Urért való sors esett és készitse el azt bünért való áldozatul."

Az ujteremtés előrehaladása

Mivel szentnek kellett lennie minden áldozatnak és nem elfogadható más áldozat, csakis a szent s a mi kibékitve van az Istennel és mivel áldozás céljából az állatok az udvaron lettek levágva, ez ujabb bizonyitéka annak, hogy az udvar a tökéletes emberi mivoltot ábrázolta — ténylegesen vagy hasonlókép számitva — Ami Krisztus beszámitott érdeméből ered, Jézus esetében valóságosan és másoknál azután számitólagos módon az Ő érdemének beszámitásáért (átszámitolásáért) az összes Vele áldozatot teljesitők részére.

Az Ur bakját levágták, vérét bevitték a szentségbe, ilykép ábrázolva, hogy az elfogadás idejétől kezdve, mint Krisztus testének egy tagja a becsületes szív isteni álláspontról nézve ujteremtés, midőn is az emberi természet, elsősorban a beszámitott érdem által tökéletessé lett téve és most már halottnak van tekintve. A szentély az ujteremtést vagy szellemtől fogamzott állapotot ábrázolja. „Most Istenfiai vagyunk." (1. Ján. 3:2.) „Azért valaki, ha Krisztusban van, ujteremtés az. (2. Kor. 5:17.)

Sorrend szerint ezek azok a lépések, amelyet megtesz valaki, aki keresi az Urat, s a fiusági állapothoz közeledik, midőn is fogamzva lesz arra a fokozatra. Ezen szellemtől fogamzott állapotban isteni elismerés következik, valamint egyuttal a fiuság állapotába is lesz adoptálva. Az irás szerint végleges megállapitást nyer, hogy felszentelés előzi meg a megigazulást, a sorrend a következő: 1. Az Istennel való összhang keresése; 2. A vonzás Jézushoz; 3. Felszentelés; 4. Krisztus érdemének beszámitása, s a főpap által a Jehova elé való odaállitás, ábrázolva a sátor ajtaja előtt; 5. Elfogadás és megigazitás (igazzátevés) a Jehova részéről; 6. Szellemi fogamzás a fiusági állapotba; 7. Szellemi megszületés.

A becsületes szív felszentelése ennélfogva ebben az ábrázolásban az udvar kapujánál nyer bemutatást, az előterjesztés vagy előmutatás és igazzátevés, megigazulás a sátor (szentély) ajtajánál.

A hasonmás, mivel nagyon tisztán be van mutatva, az irásban véglegesen meg is határozza a jelképre vonatkozó kérdést, mert jelképnek és hasonmásnak harmoniázniok kell mindig. Minélfogva kidomboródik azon határozat, hogy a képleti kiengesztelés napján az udvar a tökéletes emberi állapotot ábrázolta, mely a hasonmási kiengesztelés napján Jézus Krisztus érdemének beszámitása által lesz előidézve. A hasonmási kiengesztelési nap folyamán, csupán a megigazultak, szellemtől fogamzottak maradnak az udvaron. Némelyek megkisérelhetik, hogy bejussanak, de felszentelésük nem lesz elfogadva, minélfogva igazzátéve sem lesznek, amint ez a varázsló Simon esetében is előfordult. Ha egyszer meg vannak igazulva (vagyis igazzá lettek téve), ez esetben a következő három út egyike szerint kell végezniök futásukat: 1. Vagy

FEL

a második halálban; 2. Vagy pedig a nagy sokaságban; 3. Vagy a kicsiny seregben. Más váltakozat nem fordulhat elő. Ez mintha teljesen egyezne a „Sátor"-ban közölt kijelentésekkel. Tudjuk, hogy időről-időre előfordultak egynémely látszólag ellentétes kijelentések.

A „Sátor könyv német ujabbi kiadás 16 oldalán olvassuk: „Az udvar a megigazulás állapotát reprezentálja, melybe a Krisztusba való hit által, „az ajtón" keresztül lépünk.

Valamint olvassuk az 50-ik oldalon (uj kiadás) „A bikát az udvaron vágták le, mely (az udvar) mint láttuk a hit és az Istennel való összhang állapotát — az emberi természetnek a testnek a legnagyobb sikerét ábrázolta." Az I. kötetben a korszakok rajzán, pontosan a sátor ábrája alatt, a magyarázatban olvassuk: „A Sátor egész körlete „szentnek" neveztetett. Az udvaron kivül szentségtelen volt minden.... Az udvar a megigazulás vagy a tökéletes emberi fokozattal egyenrangu.

Alpapok az udvaron.

A következő kérdés egy a másikkal van szoros kapcsolatban: A kiengesztelés napján — a jelképben, valamint a hasonmásban, ki tartózkodott az udvaron? Az ehelyen használt „Levita" elnevezés azokra vonatkozik a Lévi törzs közül, akik nem a papságot képezik. A papokat kiválaszrották a Lévi törzsből és természetesen ők Léviták voltak, de a „Lévita" nevet e kapcsolatban a papság egy bizonyos osztályának megnevezése céljából használjuk. Arra vonatkozólag nem találunk bibliai bizonyitékot, hogy a jelképi kiengesztelés napján a „Léviták" az udvaron tartózkodtak volna. Az irás épen ellenkezően tanit. Hogy Áron főpap az udvaron tartózkodott, ez nem képezhet kérdés tárgyat. Ki tartózkodott még ott Ő vele? Erre a kérdésre véglegesen válaszolhatunk 3. Móz. 8-ik fejezetével, mely a papság felszentelését és beiktatását tárgyalja. A nyilvános hivatal viselésnek „felkenés" a jogszerü neve. Ha nyilvánosan választottak és hivatalba iktattak valakit, ennek utókövetkezménye az, hogy az illető teljesiti is a kapcsolatos hivatalos teendőket, ha ennek cáfolására nincsen pozitve bizonyiték felhozva.

A lévitai papság beiktatásakor ilykép utasiotta Mózest az Ur: „Szóla továbbá az Ur, Mózesnek mondván: Vegyed Áront és az ő fiait is vele és az öltözeteket, a kenetnek olaját és bünért való áldozati tulkot, két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret . . . Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából és magkené, hogy felszentelje őt. És előállitá Mózes az Áron fiait és felöltözteté azokat is az ő köntöseikbe és felövezé őket övvel, felköté nékik a süvegeket is, a mint az Ur parancsolta vala Mózesnek" (Móz. 8:1, 12, 13). Egy embert ha felavatott az Isten, bizonyos hivatali teendők céljából, előre fyltételezendő, hogy az el is végezet a kötelességeket, ha csak az ellen nincsen határozott bizonyiték, ha ez igy van, ez a kérdést is véglegesen tisztázni fogja, hogy kitartózkodott az udvaron a jelképi kiengesztelés napján. Pusztán az a tény, hogy Áronnal kapcsolatban fiaival is tárgyalt az Ur, a papság beiktatásakor, véglegesen kimutatja, hogy ők Áronnal együtt hivatalos minőségben alkalmaztattak. Áron, a papság feje felöltöztetve a szépség és dicsőség ruháiba, Jézus Krisztust, a főpapot ábrázolta, természetesen testének tagjait is beleértve a hasonmásban. Az Áron fejére kiöntött felkenő olaj, mely ruhája szegélyeire is aláfolyt (Zsolt 133:2.) jelentette, hogy felavatásukat az alpapok fejük, a főpap által nyerték. Hogy süveget viseltek, arra mutat, hogy ők más főt ismertek el.

A megigazitott emberi (mivolt) az oltáron.

A hasonmásban ennélfogva mutatni fogja, hogy mindazok, kik Krisztusba plántáltatnak, felkenésüket Jézus Krisztus, mint fejük által nyerik, aki mérték nélkül részesült benne. — Másszóval: Visszatekintve a jelképre, látjuk, hogy a felkenő olajat Áron fejére öntötték és lefolyt ruháján; ilykép ő általa az Ő fiai is fellettek kenve, mint papok és mivel felvoltak avatva, mint papok, felteszszük, hogy mint alpapok Áronnal együtt gyakoroltak némely hivatalos teendőket.

Az udvar azokat ábrázolta, kik összhangban vannak az Istennel, képviselve a papság által. A kiengesztelés napján csakis Áron és fiai voltak az udvaron. Ez mutatja, hogy a hasonmási kiengesztelés napján senki más nem tartózkodik az udvaron, csupán a megigazultak, szellemtől fogamzottak. Az ő igazzá tett emberi mivoltuk az oltáron marad az udvaron, amig fel lesz emésztve, mialatt az uj természet természetesen egyebütt nyer bemutatást, mint mielőbb látni fogjuk.

A jelképi kiengesztelés napján csupán a főpap tartózkodott a „szentélyben" s ez mutatja, hogy a hasonmási kiengesztelés napján csak a főpap Jézus Krisztus van a szentélyben és az ő testének tagjai Ő benne lesznek bemutatva (vannak megszemélyesitve), mivel (nyilvános álláspontról nézve) minden egyes elveszíti a saját egyéniségét, mihelyt Krisztus testébe megkereszteltetik. Azután nem mint Schmidt János, vagy mint Jones Vilmos lesz kezelve, hanem Krisztusban ábrázoltatik; azért a főpap az, aki a szentélyben tartózkodik. Az alpapok, kik mint ujteremtések kincsüket földi edényben birják, az udvaron maradnak, oly fokban segitve a főpapnak, amennyiben testüket, mint élő áldozatot előállitják, ahogy az apostol figyelmeztet erre Róm. 12:1-ben. „Most már intelek titeket testvérek, Isten irgalmasságai által, hogy állitsátok elő testeteket, mint eleven, szent Isten előtt kedves (vágó) áldozatot, mely a ti okos szolgálatotok," Ez ismét azt bizonyitja, hogy az udvar nem „próbaképen" való megigazulást ábrázolt hanem valódi megigazulást „Összhangban az Istennel" Olyasmifélét, mint „próbaképen való megigazulást" az irás nem tanit. Vagy van megigazulás vagy nincsen. Igy ez véglegesen bizonyitja, hogy a képleti kiengesztelés napján Áron és fiai (a két hünek maradt fiu) együtt voltak az udvaron, maga Áron bement a szentélybe és szentek-szentjébe, mialatt az ő fiai az udvaron maradtak, hogy az áldozás körül segédkezzenek,

Folytatása köv:.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY
Trg.-Mures (Marosvásárhely) Str. Vacares (Gyulai P.-utca)

Cenzurát: V. G. MAJOR.

Nyomatott Benkő L. koll. nyomdájában Tg.-Mures—M.-vásárhel

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 3. szám.
1921. március. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Sion dicsősége	35
Istennel járva	39
Az udvar: Jelkép és hasonmás (Folytatás)	47
Az Urvacsora	48
Ábrahám ideje	48

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E LAP ÉS SZENT HIVATÁSA.

E lap, egyik legfontosabb tényezője és eszköze szándékozik lenni a bibliai oktatásnak. Nemcsak azt a célt szolgálja, hogy általa a Biblia tanulmányozói mint egy iskolában összegyüljenek az Isten igéjének kutatása végett, hanem egyuttal tudomására adja olvasóinak a Biblia tanulók megtartandó konferenciáit is.

A leckék, vagy prédikációk ugy vannak megirva, hogy minél élvezetesebbek legyenek és nagy segitségükre azoknak, kik Istennel és az ő tervével szándékoznak megismerkedni.

A Nemzetközi Vasárnapi iskolai leckéket különösen az idősebb bibliai tanulmányozók és tanitók számára irjuk. Sokak szerint erre okvetlen szükség van.

E lap szilárdan védelmezi a keresztyén remény egyetlen igaz alapját, a melyet jelenleg az emberek oly általánosan elvetnek. — az emberré lett Jézus Krisztus drága vérén szerzett megváltást, "a ki adta önmagát váltságul mindenekért. (1. Péter 1:19; 1. Tim. 2:6.) Ezen az alapon épiti föl az Isten igéjének aranyát, ezüstjét és drága köveit. (1. Kor. 3:11-15; 2 Péter 1:5-11.) További hivatása, hogy "megvilágitson mindeneket hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett vala örök időtől fogva az Istenben.... azért, hogy megismertessék most az Egyház által az Istennek sokféle bölcsessége.... a mely egyébb időkben megnem ismertetett az emberek fiaival ugy, a hogy az most kijelentetett. (Eféz. 3:5-9, 10.)

Szabadon áll az embereknek minden pártjától, felekezettől vagy hitvallástól, de arra törekszik, hogy minden egyes kijelentése alá legyen rendelve az Isten Jézusban megnyilvánitott akaratának ugy, a mint azt a Szentirás mondja. És igy szabadságában áll, hogy bátran kijelentse mindazt, amit az Ur mondott azért, hogy a nekünk adott Isteni bölcsességgel megértsük. Iranya nem felekezeties jellegü, hanem bizalmas, mert tisztában vagyunk azzal, a mit állitunk és mert az Isten biztos igéreteibe vetett bőséges hittel járunk. Ugy kezeljük mint egy bizalmi letétet, a melyet csakis az Ur szolgálatában szabad használni s igy azt, hogy mi jelenhetik vagy mi nem jelenhetik meg benne, az ő tetszése, igéjének, tanitásainak s az ő népének a kegyelemben és ismeretben való növekedése szempontjából döntjük el. S ezért nemcsak hogy felszólitjuk olvasóinkat, de egyenesen sürgetjük öket, hogy a lap minden egyes kijelentését az Isten csalhatatlan Igéje által ellenőrizzék, mindig utalunk az egyes bibliai helyekre, hogy megkönnyitsük ezt az ellenőrzést.

A BIBLIA VILÁGOSAN TANITJA.

Hogy az Egyház "az élő Isten temploma", "az ő alkotása"; hogy fölépitése folyamatban volt az evangéliumi korszakon keresztül, mióta Krisztus lett a világ Megváltója és szegletköve az ő templomának, amely által, ha be lesz végezve, az Isten áldása fog alászállni "minden népekre", akik azután hozzá járulhatnak. (1. Kor. 3:16; Eféz. 2:10, 20-22; 1. Móz. 28:14; Gal. 3:29.)

Hogy ezen idő alatt halad előre a megszentelt hivőknek kialakitása és csiszolása, akik hisznek a bünért tett elégtételben: amikor ezeknek a "kiválasztott és becses" "élő drágakövek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester valamennyit összehozza az első föltámadásban, és a Templom megtelik az ő dicsőségével és az egész ezer éves országlás alatt az Isten és az emberek találkozó helye lesz. (Jel. 15:5-8.)

Hogy az egyház és a világ reménységének alapja az a tény, hogy "Jézus Krisztus az Isten kegyelméből mindenkiért megizlelte a halált" aki "váltság mindenkiért" és az igazi világosság lesz", a mely megvilágosit minden embert" "a maga idejében". (Zsid. 2:9, Ján. 1:9, 1. Tim. 2:5-6.)

Hogy az Egyháznak reménysége az, hogy hasonlóvá legyen az Urhoz, hogy meglássa őt "amint van", hogy "az isteni természet részesévé legyen" és "mint örökös társa megossza vele az ő dicsőségét". — (1. Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; 2. Pét. 1:4.)

Hogy az Egyháznak jelenlegi föladata az, hogy a hiveket tökéletesitse a szolgálatnak jövendő munkájára; hogy önmagában minden kegyelmet kifejlesszen, hogy az Istennek bizonysága legyen az egész világ előtt; s hogy elkészitse öket arra, hogy királyok és papok lehessenek a következő korszakokban. (Eféz. 4:12; Mát. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.)

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiben van, a melyeket a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik szándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19-23; Ézs. 35.)

THE WATCH TOWER and HERALD of CHRIST'S PRESENCE.
Monthly Journal.

Editorial Committee are: J. F. RUTHERFORD, W. E. VAN AMBURGH, F. H. ROBINSON, GEO. H. FISHER, W. E. PAGE. Managing Editor: JOSEPH BERTHA. Published by the Hungarian Associated Bible Students of Duquesne, Pa.

Subscription rate, one year $1.00.

AZ ŐR TORONY
és
Krisztus Jelenlétének Hirdetője.

Havi folyóirat.

Kiadja az Egyesült Biblia Tanulók, Duquesne, Pa.
Előfizetési ár egy évre, 1 dollár.
Minden levelet és előfizetést kérünk igy cimezni:

Az ör Torony 1119 Goldsthrom Lane, Duquesne, Pa

SEGÉDKÖNYVEK BIBLIAI TANULÓKNAK

A Szövetség Sátora a pusztában, vagyis Izrael népe jelképes Istentiszteleteinek és áldozatainak magyarázata. Postán küldve ..... 35c.

Milleniumi énekek gyüjteménye. Négy hangra énekelhető, kottás énekekkel, amit minden felekezetüek énekelhetnek. Flexible vászon kötéssel. Postán küldve ..... 70c.

Mindennapi mennyei kenyér. Alkalmas bibliai szövegek vannak idézve e könyvben az évnek minden napjára, megfelelő rövid magyarázattal a Keresztyénnek oktatására. Imitált bőrkötésben postán küldve ..... 65c.

A Bün embere — az Anti Krisztus vagy Pál apostolnak a Thessalonikabeliekhez irt 2-ik levele 2-ik részének magyarázata.

Ára ezen érdekes könyvnek példányonkint ..... 30c.
50 darab rendelésnél darabja ..... 20c.
Minden rendelést e lap cimére kérünk.

STATEMENT OF OWNERSHIP AND MANAGEMENT.

State of Penna. County of Allegheny. Before me, a Justice of the Peace, in and for the State and County aforesaid, personally apeared JOSEPH BERTA, who having been duly sworn according to the law, deposes and says that, he is the Managing Editor of THE WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST PRESENCE, and that the following is, to the best of his knowledge and beleif, a true statement of the ownership, management etc. of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, emboded, n section 443, Postal Laws and Regulation.

1. That the names and addresses of the Publisher, managing editor are,

Hungarian Associated Bible Students of Duquesne, Penn'a.

Managing Editor, JOSEPH BERTA, Duquesne, Pa.

2. That the owner, Hungarian Associated Bible Students of Duquesne, Pa., and any one holding 1 percent ammount of bonds or other securities, there are NONE.

Sworn to and subscribed me this 2nd day of April, 1921.

(Seal.)

JOSEPH H. SHAW,
Justice of the Peace.

MAGYAR BIBLIÁK.

Családi emléklappal régi forditás, 5 és fél és 7 és fél inches nagyságu.

No. 20 ..... $ 5.50
No. 21 ..... $ 3.50
No. 22 ..... $ 3.00
No. 23 ..... $ 2.00

Rendelést e cimre kérünk:

LOUIS KOZMA,
22. N. 4th Street, Duquesne, Pa.

FEL

AZ ŐR TORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HIRDETŐJE

VOL. 4. ÉVFOLYAM. 32 Duquesne, Pa. Április 1, 1921. No. 4 Szám.

Entered as second class matter Septemb. 16, at the Post Office at Duquesne, Pa. under the act of March 5, 1879.

JÉZUS A BÜNÖS EMBEREK KEZÉBEN.

"Ugy szerette Isten e világot hogy az ő egyszülött Fiát adta érte." Ján 3:16.

Bár majdnem mindegyik tanitvány elmenekült, amikor Jézust a kertben elfogták, János leirása elmondja, hogy Péter és János távolról követték a Mestert. Az a szeretett, amelyet az Ur iránt éreztek, nem engedte meg nekik, hogy visszamenjenek szállásukra. Nem volt szabad szem elől téveszteni őt, mert tudni akarták, hogy a legvégsőkig mi történik vele. A nagy többséggel szemben nem lehettek segitségére Jézusnak, már csak azért sem, mert Jézus maga is visszautasitotta a segitséget. Arra azonban képesek voltak, hogy tovább is szeressék őt. Ugy látszik János valamennyire ismerte a főpap palotáját (a hagyomány szerint rokona is lett volna a főpapnak), ugy hogy azonnal bebocsátották oda, nemcsak őt hanem vele együtt Pétert is.

Ezek a kiváltságok azonban arra szolgáltak Péter esetében, hogy próbára tegyék őt. A vége az lett, hogy Péter megtagadta Jézust. Sokszor igy van ez az Ur népének egyes tagjaival ma is. Amikor maguk vannak, vagy olyanok társaságában, ugyan azt a drága hitet valják, akkor bátrak az Ur megvallásában és az ő szolgálatában, amikor azonban bekerültek a palotákba vagy pedig elvegyülnek a felekezetieskedés szolgái, tisztviselői vagy főpapjai között, egyszerre szégyenlik a Mestert és az ő megvallását, attól félvén, hogy elvesztik a társaságnak kiváltságait, akik még nem ismerték el az igazságot. Szegény Péter számára sokkal jobb lett volna, ha nyiltan megvallja: Igen, én egyike vagyok az ő tanitványainak s mivel látom, hogy az ilyen emberekre itt nincs szükség, elmegyek. Az ilyen állásfoglalás nyitva hagyta volna az utat előtte. Jánosról tudták, hogy ő a Megváltó tanitványainak egyike, de amikor Péter számára is engedelmet kért a bemenésre, nyilvánvalóan nem mondotta meg, hogy kicsoda. Valószinüleg el akarta kerülni azt, nehogy felismerjék Péterben azt az embert, aki a főpap szolgájának fülét levágta.

A földi kitüntetések csapdája.

Péter kudarca a helyes eljárás kiválasztásában később még nehezebb helyzetbe sodorta őt, amikor azzal a nyilt kéréssel fordult hozzá annak az embernek egyik rokona, akinek a fülét levágta: Vajjon nem ott láttalak e a kertben vele? A helyzet rendkivül nehéz lett Péter számára. Most már nemcsak arról volt szó, hogy otthagyja a tüzet és a főpap udvarának kiváltságait, hanem arról is, hogy vajjon ő e az az ember, aki a Megváltót karddal a kezében védelmezte meg. S igy esetleg őt is elfogják s ugyanazon hatóság előtt itélkeznek fölötte, amely a Mester fölött itélkezni fog. A téves lépést természetesen más tévedések követik. Ha Péter most Jézus mellett nyilatkozik, nyilvánvalóvá lesz, hogy az előbb hazudott. Ez igaz lett volna, de olyan igazság, amelynek beismerése kinos lett volna. Arra vezethetett volna hogy elfogják, s azért Péter ugy határozott, hogy a maga érdekében nemcsak az előbbi hazugságott ismétli meg, s ujra megtagadja Mesterét, hanem ezt az állitását vádlói előtt még esküdözésekkel és átkozódásokkal is megerősiti. Talán azt gondolta, hogy ha a halászok közönséges és durva nyelvén beszél, eltereli a többiek figyelmét az igazi kérdésről.

Szegény Péter! Valóban igaza volt az Ur Jézusnak, amikor azt mondotta róla, hogy a Sátán akarta megszerezni, hogy megrostálja. Meg is rostálta ez alkalommal sulyosan. Valóságos csodaszámba megy, hogy ezek után ujra visszanyerte egyensulyát bünbánatot tartott és bocsánatot talált hibájára. Ugy látszik, használt az Ur Jézus érte mondott előzetes imádsága, amikor kijelentette, hogy megfogja tagadni őt, mert amikor igy megtagadta őt és hallotta a kakast szólani, Péternek eszébe jutottak a Mester szavai: Mielőtt a kakas szólana, háromszor tagadsz meg engem. Olyan keserü érzésekkel, amelyeket jobban el tudunk képzelni, mint leirni, Péter sietve elhagyta a főpap udvarát, most már a saját jószántából, kimenvén a szürkülő hajnal homályába, hogy keservesen kisirhassa magát s kétségkivül azért is, hogy az Ur bocsánatáért esedezzék.

A legutolsó egy két óra nagyon különös volt Péter számára. Este még azt kérdezte tőlük a Megváltó, hogy hány kardjuk van; a felelet az volt, hogy kettő. Az egyik Péter birtokában volt. Mit érthetet volna a Mester más ezen kérdés alatt, mint azt, hogy amikor alkalom lesz, használják is a

FEL

kardokat? Péter nem látta át, hogy a kardok után való kérdezősködéssel Jézus azt akarta hangsulyozni, hogy ő önként el hagyja fogatni magát. Amikor eljött a perc, hogy a Mester védelmében erőszakot használjanak, Péter azonnal készen állott reá. Kétségkivül azt hitte, hogy helyesen cselekszik és megnyeri a Mester tetszését is. De nem ugy történt. A Mester megdorgálta, sőt megalázta az egész nép előtt. Mit jelenthetett mindez? De akárhogy is lesz, közel marad a Mesterhez, amennyire csak lehet. Bizonyára vegyes okok vitték rá, hogy megtagadja Jézust. Az egyik volt a saját biztonsága, a másik, hogy közelében maradhasson Jézusnak. Kétségkivül ugygondolkozott, hogyha eltagadja személyazonosságát, ugy abban az esetben közelében maradhat az Urnak s esetleg valamiben segitségére is lehet. Az aligha lehetett az egyedüli ok, hogy önmagát féltette mert akkor már mindjárt kezdetben elmehetett volna máshova, ahol biztonságban lehetett volna.

A szeretet pillantása.

Lukács leirása erről az éjszakáról, miután elmondja Péter tagadását, igy folytatja: És hátrafordulván Jézus tekinte Péterre. (22:61) Vajjon mit gondolunk, mi volt az Ur tekintetében? Vajjon a csalódást tükrözte e ki a Mester tekintete? Valószinüleg nem, mert hiszen Péter tagadását előre tudta. Vajjon a keserőség vagy a megvetés pillantása lett volna? Nem Jézus tökéletessége, mint tökéletes emberé és uj teremtményé, előre kizárta a gyöngeségnek ilyen megnyilvánulását. Szemrehányás vagy dorgálás tekintete lett volna? Azt hisszük, hogy nem. Legnagyobb valószinüség szerint a kimondhatatlan szeretet pillintása volt, fájdalommal vegyitve. Bátran elmondhatjuk, hogy ez a pillantás fordulópontot képezett Péter életében. Mitt cselekedett! Szégyenkezett az Ur miatt, pedig megesküdött, hogy megfogja mindenkor védelmezni és nem hagyja el sohasem! A következő napok bünbánó önvizsgálattal voltak telve Péter számára, átgondolván az utolsó három és fél esztendő minden eseményét.

Nagy tanulság rejlik a mi számunkra is abban a tényben, hogy Péter kudarca az erejével volt összeköttetésben. Temészettől fogva bátor ember volt, amivel dicsekedett is, de azért mégis gyávaságból kifolyólag vétkezett. Pál apostol szavai, amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős, arra mutatnak rá, hogy aki erősnek tartja magát, tulajdonképen gyönge, épen ugy, mint Péter esetében. Nem volna e bölcs dolog mindnyájunk számára, ha féltve őriznénk jellemünk állitólagos erős pontjait, nem felejtvén el, hogy alattomos ellenséggel van dolgunk? Tisztában kell lennünk a magunk gyöngességével, megsebezhetőségünkkel. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha minden oldalról vigyázunk és a Megváltóban bizunk, hogy segitségünkre lesz.

János nem mondja el az egész történetet, nem emliti például Péter esküdözését és átkozódását. Bizonyára az a körülmény befolyásolta, hogy szeret Pétert s ezért nem emlitette meg ezt a körülményt, amely nem volt szükséges ahoz, hogy az Ur jövendőlése beigazolva legyen. Az esküdözést és átkozódást Márk evangeliumában olvassuk s valószinüleg maga Péter akarta a megemlitését, tekintve, hogy Márk sok tekintetben az ő iródeákja volt. (Márk 14:66—72).

A megtagadott igazság és itélet.

Nem akarjuk tulságosan kiemelni Péternek sulyos botlását, de nem hagyhatjuk megemlités nélkül azt, hogy a Megváltó Péterrel ellentétben menynyire hüséges volt. Ha csak a legkisebb hajlandóság meg lett volna benne, hogy visszaforduljon az áldozat utjáról. Péter tagadásban elegendő emberi okot talált volna rá. Igy szólhatott volna önmagához: Ime itt van Péter, a legidősebb a tanitványok között, egyike a három legkedveltebb tanitványnak, akitől leginkább el lehetne várni a legteljesebb hüséget. Ezt a három apostolt részesitette a legtöbb kitüntetésben a tizenkettő között. A tizenkettő részesült a legtöbb kiváltságban és előnyben egész Izraelből. A zsidó nemzet volt a legjobban kitüntetett nép a világ összes nemzetei között. Ha Péter igy cselekszik, vajjon mit lehet várni a többitől? ha bajba kerül? Az Ur Jézus azonban nem Péterrel kötötte meg a Szövetséget, sem a tizenkét apostollal, sem a zsidó nemzettel, hanem magával a mennyei Atyával. S el volt tökélve, hogy a Szövetséget végrehajtja, akár használ vele az embereknek, akár nem. Ennek nem volt hatása az ő hüségére.

Jézus ügyét a főpap is megvizsgálta. Ez az ember bármennyire gonosz és öldöklő hajlandóság volt is a szivében, mégis kötelességének tartotta, hogy az igazságszolgáltatásnak legalább a külsőségeit megtartsa, bár más leirásokból tudjuk, hogy farizeus és pap társaival együtt már régebben elhatározták, hogy Jézusnak meg kell halni, mivel a népre gyakorolt befolyása veszélyeztetni kezdte az ő befolyásukat, mivel Jézus tanitása az övékét háttérbe szoritotta, rámutatván képmutatásukra, lelki sivárságukra és elfogultságukra. Az Ur Jézus mindennek szem előtt tartásával válaszolt a főpap feltett kérdéseire. Nem adott semmiféle magyarázatot s csupán csak tanitásaira hivatkozott, hangsulyozván, hogy mint zsidó férfiunak, ehez joga van. Válasza teljesen törvényes és helyénvaló volt. Iga ságos ok nélkül fogták el s a biró most arra törekedett, hogy ő maga fedezzen fel valami okot. Az Ur csupán arra mutatott rá, hogy elfogatásának olyan okának kellett lenni, ami az elfogtást megelőzte. Az nem törvényes eljárás, hogy elfognak valakit s a tárgyalás alatti kijelentéseit teszik meg az egész büntető eljárás alapjává.

Az Isten megengedte, hogy bántalmazzák Jézust.

Esetleg vannak olyanok, akik helytelenitik az Ur Jézus feleletét. Hajlandók ezek az emberek azt hinni, hogy több tiszteletet kellett volna tanusitania

FEL

a törvény képviselőivel szemben, stb. Igyekeznie kellett volna, hogy mindennek meg magyarázásával megnyerje a jóindulatukat, sőt ha szükség lett volna reá, még többet is meg kellett volna mondani, mint amennyit tudott. Az Úr azonban nem tette ezt. S bár tudta, hogy élete ellen valóságos összeesküvést szőttek, Jézus nem volt udvariatlan vagy nyers a bíráival szemben, csupán arra figyelmeztette őket, hogy a törvény intézkedése szerint a bünösséget már az elfogatás előtt meg kellett állapitani. Mikor Jézus ezeket mondotta, az egyik katona arcul ütötte.

Nem szükséges azt feltételeznünk, hogy ez a katona, aki megütötte Jézust azért, mert szerinte tiszteletlenül beszélt a főpappal, szándékosan volt igazságtalan Jézussal szemben. Inkább azt kell hinnünk, hogy buzgónak akarván feltünni a főpap álláspontjának védelmében, Jézus szavai nyomán feltámadt benne az elbukott ember természete s rosszat képzelt ott is, ahol pedig nem volt. Ez az eset alkalmat ad annak a megemlitésére, hogy vajjon mit értett az Ur Jézus a hegyi beszéd ezen kjelentése alatt: Aki arcul üt téged jobb felől, forditsd felé a másik orcádat is. (Máté 5:39.) Az Ur Jézus nem forditotta oda a szó szoros értelmében a másik arcát, hogy a katona azt is megüsse, sőt még nem is türte el hallgatagon az ütést. Arra nem volt hajlandó hogy kifogástalan viselkedését és beszédjét rossznak minősitsék, anélkül, hogy legalább helyre akarnák hozni. S ezért azt mondotta a katonának, mutassa ki, hogy micsoda rosszat mondott, ha pedig nem tudja kimutatni, legalább ismerje el, hogy igazságtalanul ütötte meg olyasmiért, amit bebizonyitani nem tud.

Ennek a magyarázatnak értelmében az Ur népének a másik arc odaforditására vonatkozó parancsot ugy kell értelmezni hogy a rossznak nem szabad rosszal ellenállani s inkább még több rosszat vagy méltatlanságot kell elviselniök, semhogy azt ugyanugy viszonozzák. Sőt ellenkezőleg: a rossznak jóval kell ellenállani. A rosszat cselekvő emberekkel ugy kell eljárnunk, ahogy az Ur Jézus tette, szelidség és nyájasság által arra törekedvén, hogy meglássák a kérdés jó és rossz oldalát.

Az Ur adta őt szomoruságra.

Nyilvánvaló, hogy ez a tárgyalás, amelyben a zsidók az Ur Jézus ügyét részesitették, inkább csak külső formaság volt. Először ott volt az első kihallgatás Annaniás előtt, aki a tulajdonképeni főpap volt, de már tulságosan öreg volt ahhoz, hogy a hivatalával járó kötelességeket el is tudja látni. Ő Jézust megkötözve Kajafáshoz, az ő tenndőit végző főpaphoz küldte, akit a rómaiak ültettek a főpapi székbe. Ez az előzetes tárgyalás valószinüleg éjjel két és három óra között folyt le, miután a főtanács (Szanhedrin) tagjait összehivták. Az egész inkább nagyobb esküdtszéki tárgyaláshoz hasonlitott. Éjszaka törvénytelen dolog volt bárki felett is itélkezni, de ezen az ülésen inkább csak azt döntötték el, hogy milyen vádakat fognak Jézus ellen emelni a nappal tartandó tárgyaláson. Reggel következett a kihallgatás Kajafás előtt, kigunyolásával az igazság minden alapelvének, csakis saját gonosz lelkük sugallatát követve. Jézust káromkodással vádolták, ami valamennyi vád közül a legtávolabb járt az igazságtól s halálra itélték, vagy helyesebben, kimondották, hogy méltó a halálra. A zsidóknak ugyanis nem volt jogukban ki is végezni az elitéltet, csakis abban az esetben, ha ahoz a római helytartó is hozzájárult.

Ez a Kajafás, aki előtt Jézus második előzetes kihallgatása és egyházi tárgyalása lefolyt, ugyanaz a Kajafás volt, aki csak rövid idővel ezt a kijelentést tette: Jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért és az egész nép el ne vesszen. Ezt pedig nem magától mondta, hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nemcsak a népért, hanem azért is hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyüjtse. (Ján. 11:50-53.)

Ime egy példája annak, hogy hogyan lehet egy nagy igazságot két ellenkező szempontból nézni. Kajafás jöendölése tulajdonképen igaz volt s összhangban állott az Isten igéjének minden kijelentésével. A kijelentés olyan helyől hangzott el, amelyet az Isten sokszor használt kijelentéseinek továbbitására: a főpapi székből. Az az ember azonban, aki akkor azt a főpapi széket elfoglalta, szivében nem állott összhangban az Urral s igy nem állott összhangban az Ur tervének külömböző sajátosságaival sem. Egyik előmozditója lett annak a törvénytelen eljárásnak, amely annak dacára is megegyezett az Isten által előre megállapitott és előre tudott sorrenddel.

Ebben is tanuság rejlik az Isten igaz népe számára az Isten igazságának minden részletére vonatkozólag. Nem elég az, ha bizonyos tényeket a magunk szemével látunk, hanem szükséges az is, hogy szivbeli összhangban legyünk az Urral, mert máskülömben mi is, mint Kajafás, hozzájárulhatunk az ő tervének betöltéséhez, de a rossz álláspont foglalván el magunkat másokkal együtt átok alá vethetjük akkor is, amikor az isteni terv megvalósulása érdekében dolgozunk. A világosság gyermekei, akik részesültek az igazságban, törekedjenek mindig arra, hogy a világosságban és az Ur Jézus nyomdokain járnak, gondosan elkerülvén azokat a hibákat, amelyeket ez a példa tár elébünk.

Kinoztatott, pedig alázatos volt.

Kivánatos, sőt szükséges volt, hogy Jézus halála ügyében az egyházi biróság a világi hatóságok s a római kormányzó jóváhagyását is megnyerje. Vajjon mit fognak mondani, Pilátusnak, Judea római kormányzójának? Azzal tisztában voltak, hogy a helytartó elé nem nem állhatnak a káromkodás vádjával, mert az gyermekmesének fogja azt tartani. Ha valaki tiszteletlenül beszél is a Jehováról, hát nincsenek a római felfogás szerint más istenek is mellette? Bizonyára ez lett volna a helytartó válasza

FEL

erre a vádra. S ezért az árulás és összeesküvés vádjában állapodtak meg Jézus ellen. Pilátus jól tudta, hogy ez a vád is hamis s egy darabig alkudozott a felbőszitett tömeggel. Mivel szeretett volna megszabadulni e rá nézve kellemetlen és terhes ügytől, egy formaságba kapaszkodott bele, amikor meghallotta, hogy Jézus tulajdonképen Galileába való. Jézust ez egész üggyel együtt átküldte tehát Heródeshez, Galilea helytartójához (alkirály vagy negyedes fejedelem) aki akkor épen a városban volt. Heródes sokat hallott Jézus csodatevő hatalmáról s azért kiváncsi volt meglátni őt, leginkább azért, hogy néhány csodát tegyen előtte. Jézus azonban ezt nem tette meg, sőt csak nem is felelt Heródes kérdéseire. Ha azt megtette volna, cselekedetei hatalmas fegyvert adtak volna a kezébe az önvédelemre. Jézus tudta, hogy órája elérkezett. Mivel kiváncsiságát nem elégitette ki, Heródes átadta Jézust a katonáknak, hogy kigunyolják és megkinozzák. Drága ruhákba felöltöztetve, bizonyára üdvözletinek kiséretében visszaküldötte. Jézust Pilátushoz. Pilátusnak ez az eljárása azonban mégis nagyon hizelgett Heródesnek, ugy hogy a két ember ettől kezdve nagy politikai barátja lett egymásnak. Pilátus végre engedett a tömeg követeléseinek és kiadta rendeleteit a kivégzésre.

Pénteken reggel körülbelül kilenc óra volt, a rendes reggeli áldozat bemutatás órája, amikor a kis sereg megindult a Via Dolorosán, (A fájdalmak utja(észak felé azon a kapun keresztül, amely a latinul Kálváriának nevezett hegy felé vezetett. Itt feszitették meg a Megváltót, amint a próféták előre megmondották. Jézus életét azonban nem az ő beleegyezeése nélkül vették el tőle. Nem veszi el tőlem egyetlen ember sem, én magam teszem le. Ott a keresztfán adta önmagát váltságul mindenekért, hogy bizonyság legyen alkalmas időben.

Körülötte ott voltak a gunyolódó, öntelt egyházi méltóságok, akik ujjongtak közelgő halála fölött. Ott voltak a római katonák, hogy végrehajtsák feladatukat, voltak bizonyára elhülve bámuló, csodálkozó emberek is. A rideg embercsoportban volt egy melegen érző pont. Szerető lelkek kicsiny csoportja állott ott: János, a három Mária és Salómé, aki valószinüleg János anyja volt. Még a keresztrefeszités borzalmas kinjai sem homályositották el Jézus előtt a mások szükségét. Ugy szólott Jánoshoz, hogy ez a fiatal tanitvány megértette belőle a Mester kivánságát, amely arra irányult, hogy ezentul ő legyen a gondviselője a Mester anyjának. Mária minden valószinüség szerint már özvegy asszony volt abban az időben s mivel Jézus volt a legidősebb fia, természetesen ő reá háramlott a róla való gondoskodás kötelessége. A nemesszivü, hüséges Jézus, bár a világ legnagyobb horderejü munkája kötötte le, nem feledkezett el kisebb kötelességeiről sem. Mig önmagát fölládozta, vigyázott rá, hogy másokat is föl ne áldozzon. Az önfeláldozást nekünk magunknak kell elvégeznünk, amikor azt látják, hogy arra szükség van.

AZ UR EMLÉK VACSORÁJA.

Az Ur emlék vacsorájának megünneplése minden évben érthetöbbé válik és mindig hatásosabb az Ur népére, mivel minden év közelebb hozza őket ahoz az időhöz, midőn Urukkal mint fejükkel egyesülhetnek. Az a tény, hogy ez emlék ünnep napja változó és a Zsidó évszámitás szerint kell megtartanunk szintén benyomással van reánk, mivel megujitja előttünk a Páska ünnep különféle részleteit — jelképét és annak beteljesedését az Isten bárányának halálával — a mi husvéti bárányunk Krisztusban, aki megáldoztatott érettünk. 1. Kor. 5:7.

Az Izraeliták szigoru szolgosága, Faraó — az Egyiptomi isten vagy uralkodó alatt, eszünkbe juttatja a romolhatóság kötelékét mely alatt az egész "teremtett világ nyög" megterhelve a bün és halál uralma alatt, eszünkbe juttatja Faraót a ki méltán jelképezte Sátánt "e világ istenét."

Az Izraeliták szabaditásában Mózes vezérlete alatt, látjuk azok szabaditását egy nagyobb vezér alatt mint Mózes — Krisztus mint fej és test a Milleniumban, kik tisztelik Istent és az ő törvényét. Faraó és seregének elpusztulásában, mint képletben, látjuk a Sátán és követőinek elpusztitását a második halálban.

A bárány megöletett.

Az a szentirati hely, mely az Urra hivatkozik mint Bárányra, mely megöletett a világ felvettetése előtt, azt mutatja nekünk, hogy a husvéti báránynak az egész története nem csak attól volt Isten elméjében és tervében mikor Ádám a halál büntetése alatt elbukott, hanem jóval az Ádám teremtése előtt. Ez arról győz meg bennünket, hogy habár az Isten igazsága csak évszázadok mulva lett nyilvánvalóvá és habár az Isteni szeretet csakis a Jézus első eljövetelekor lett láthatóvá mindazáltal a szeretet Isten szivében teremtményei iránt benne volt, kezdettől fogva.

"A mint a husvéti bárány evése utáni szabadulás jelezte a Milleniumi áldást, azonképen az éjszaka mikor a husvéti bárányt elfogyasztották — jelezte, a jelenkori Evangéliumi korszakot, a mikor mindazok, kik biznak Istenben várják szabadulásokat — a mikor az egész "hit háznépe" az igazság kovásztalan kenyerével táplálkozik — vegyitve a próbáltatások keserü tapasztalataival (füvel), várva

FEL

a reggelt, a mikor az "első-szülöttek gyülekezete" a bárány vérének védelme alatt által megy a kárhozatból a megigazulásra — a halálból az életre. Ez az, a miért folytonos öröm ünnepet tartunk az Urban, táplálkozva a mi bárányunkból, a kovásztalan kenyérből és keserü füből. Ezért emlékezünk meg évenkint ez eseményről "mert hiszen a mi husvéti bárányunk a Krisztus megáldoztatott érettünk."

Ezért kérte a Mester az ő tanitványait mondván: "Valahányszor ezt cselekeszitek (évenkint az én második eljövetelemig) az én emlékezetemre "tegyétek — többé nem a képletes bárányra való megemlékezésre és a képletes Izraeliták képletes első szülöttjeinek a megmentése emlékére.

A kisértő évszázadakon kersztül elvakitotta az Ur népét a korai egyház ez egyszerü szokásaitól, elsőbb azt hitetve el velök, hogy a Római Egyház ostya vétele és miséje, ugyanazon dolgoknak felel meg, hogy a negyedévenkinti, hónaponkinti és minden heti urvacsora vételek a Protestánsoknál ugyan csak annak felelnek meg. Hogy mennyit veszitettünk e tévedés alatt a valódi értelemből, addig soha nem tudtuk mig az Ur kegyelmesen elnem juttatott arra az igazságra, hogy "Krisztus a mihusvéti bárányunk éretünk megáldoztatott "a minek emlékét megünnepelni egy évben csak egyszer helyes.

Többé nem lehet bennünket elámitani azon áldások felől mit az Ur, az övéi részére kijelölt. Ezért ünnepeljünk. Mert a milyen biztos, hogy e korszak felszentelt hivői az első-szülöttek gyülekezetét képezik, épen olyan biztos, hogy később az összes hit háznépének szabadulása meglesz az első szüllöttek (Krisztus), vezérlete alatt, mint azt a képlet mutatja. És, hogy az azután szülöttek, kiket Mózes megszabaditott, végre azon engedelmesekből fog állani, kikre az apostol mutat. — Cselekedetek könyve 3:23.

Azon éjszaka.

Mennyivel hatásosabb és lélek emelőbb egy oly fontos eseményt megünnepelni a rendes évfordulón — emlékbe idézve azon dolgokat, szavakat mik elhangzottak akkor és magunkat azok közé sorolva, kik annak a legnagyobb drámának szereplői voltak, mely ezelőtt tizenkilencz évszázaddal végződött be a Golgotán. Szinte megerősiti hitünket az Isteni gondviselésben, hogy az a bizonyos nap, az a bizonyos óra valamint az a bizonyos éve annak a tragédiának Isten előtt előre tudva volt, mert bár a zsidók ezelőtt is törekedtek a Jézus életére — keresték, hogy megöljék, de azért senki nem tehette rá a kezét, mert **"az ő órája még nem jött el."**

E nagy eseménynek, határozott ideje nem csak határozottan képletezve volt évszázadokkal azelőtt arra bizonyos napra, de hasonló határozottsággal az Ur is kinyilvánitotta mondván: **"eljött az óra"** és midőn a kenyér és bor által való emlék vacsorát akarta felállitani az ő tulajdon halálára mint az ellenjelképes bárányért — várakozott, "és mikor eljött az idő asztalhoz ült" tanitványaival elfogyasztani a Páska bárányt s ezt mondá: "Kivánva kivántam e husvéti bárányt megenni veletek mielőtt szenvednék." Luk. 22:14, 15.

Ünnepeljünk.

Hasonló vigyázattal mint a hogy azt Urunk tette és az apostolok kimutatják — ünnepeljük meg mi is az ő halálának emlékét. Nem akármikor, — reggel, délben vagy éjjel, de csakis mint vacsora alkalmával. Nem akármelyik nap, hanem csakis az Ur halálának évfordulóján.

Ez évben péntek, április 22-ike felel meg annak a napnak mikor az Ur Jézus megfeszitetett, d. e. 9 órától d. u. 3 óráig, mikor halála előtt igy kiáltott **fel: "Elvégeztetett."** Hat órakor az nap este eltemettetett Arimáthiai József uj sirjába és más nap mely az nap este kezdődik van a Páska ünnep első napja mit a Zsidók ünnepelnek, mely ez évben április 23-ának felel meg. Mi nem ünnepelünk egyformán héber barátainkkal, csak azért hivatkozunk az ő ünnepükre, hogy igy határozottan tudjuk az Ur halálának idejét és az emlék vacsora megtartását.

Urunk az emlék vacsorát, a mire kérte követőit, hogy tartsák meg — megfeszitése napja előtti este 6 óra után szerezte "vagyis azon éjszakán melyen elárulták." A mi a Zsidó naptár szerint a Nisan hónap 14-ére esik, a mi ez évben április 21. év este 6. óra utánra felel meg. Isten a zsidóknak a nap számitást este, hattól, hatig hagyta számitani, vagyis napszállától napszállatig.

Egymás lábát megmosni.

Jézus és tanitványai zsidók lévén kötelezve voltak a Zsidó Páska ünnep megtartására és azért együtt költötték el a sült bárányt keserü füvekkel, kovásztalan kenyérrel és borral. De bennünket többé nem érdekel azok a képletes dolgok, mik a Jézus halálában véget értek. Mikor a zsidó Páska vacsorának vége volt, csakis ekkor vezette be Urunk az uj emlék vacsorát megtartás végett az ő halála emlékére, — az első szülöttek, az ő örökös társai részére.

Vajon a lábmosás a zsidó Páska vacsora után vagy az uj emlék vacsora előtt, vagy után történte, határozattan nem lehet eldönteni, de ugy látszik, az utóbbi vacsora elköltése közben volt. (Máté 26: 26,) és ez inkább az alázatosságra, az egymás iránti szolgálatra mutatott, semhogy egy része lett volna az emlékezetes vacsorának, ez semmi esetre sincs vonatkozásban az Ur emlék vacsorájával, mindazáltal a kik ezt gyakorolják — egymás lábát megmossák, azokkal mi nem vitatkozunk. Mint a szentirás mutatja, Jézus ezt azért tette mivel a tanitványok ellenkeztek, melyik lesz nagyobb közöttük, s Jézus ezzel azt akarta kimutatni: "a ki közöttetek nagy akar lenni, az legyen a ti szolgátok."

FEL

"Ez az én testem."

Valószinüleg, csakis mikor a rendes Zsidó Páska vacsora véget ért, akkor vett Urunk a fenmaradt kovásztalan kenyérből, azt megáldva — darabokra törve adta az ő tanitványainak mondván: "Vegyétek, egyétek; ez az én testem, mely ti érettetek adatik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. "Máté 26:26, Márk 14:22, Luk. 22:19.

Ezek a szavak "Ez az én testem" végtelen vitára adott okot évszázadokon keresztül az Ur népe között, ennek a vitának egyik alapja a Római Katholikus tan az ostyáról, melyről azt állitják, hogy mikor a pap megáldja az a Jézus valóságos testévé változik át, mit a pap eképen imaközt megtör (egy uj áldozatot) azok büneért, kikért a miseszolgáltatott. Ezt az eljárást az Ur Jézuséhoz hasonlitják és nagy sulyt fektetnek e szavakra "Ez az én testem" mely által azt akarják bebizonyitani, hogy az Ur teste a kenyérben van és igy az áldozat lehetséges. De az egész dolognak azonnal véget vethetünk, ha igénybe vegyük, hogy az Ur Jézus akkor még nem halt meg mikor azon szavakat mondta. Igy ő bizonyára ezt érthette "Ez a kenyér az én testemet **jelképezi"** és más magyarázat vagy értelem nem is lehet igaz — mert ő még mindig a testben volt, az ő átváltozása még semmi értelemben nem következet el.

Vegyük az Ur szavait az ő egyszerü világos értelmében, mily gyönyörü annak a tanitása. Kovásztalan (tiszta) kenyér az emlék vacsoránál az Ur Jézust jelzi — a mennyei kenyeret a melylyel ha táplálkozunk örök életünk lehet. A másik gondolat az, hogy ennek a mennyből küldött kenyérnek megkellett töretni, hogy használható legyen. E szerint láthatjuk, nemcsak arra volt szükség, hogy Urunk mint kenyér a menyből jöjjön, hanem arra is szükség volt, hogy a halálba megtöressék — feláldoztassék a mi büneinkért, hogy igy az ő érdeme javunkra lehessen és örök életet élvezhessünk.

Az uj szövetség vére.

A kenyér után a szőlőtőkének gyümölcse (a bor) lett feltüntetve az Ur szerető áldozatának emlékeül. Ezt ő ugy értelmezte, mint az ő vérének jelét — "az uj szövetség vére, mely sokak bünneért ontatik." (Máté 26:28.) Mily emlékeztetés ez a váltság-dijra, mely a világ büneért lett fizetve. A megtört kenyér a történteknek egy részit tanitja, a pohár pedig a többit. Nekünk nemcsak táplalékra, erőre segitségre van szükség, hogy az Isten kegyelmébe vissza jussunk, hanem a drága vérre is — Urunk életére mint váltságunk árára, hogy az Igazság kárhoztatása alól felszabaduljunk.

Az Ur követőinek mindkettőből — kenyérből és borből kell részesülniök mert másképen nem lehetnek vele egy. Sőt mi több, az apostol még egy más következő nézetet is felelevenit az emlék vacsorával kapcsolatban. Mind azok, kik eképen esznek és isznak s igy részesülnek a Megváltó érdeméből, vele együtt ugy tekintetnek mint "tagjai" az ő testének — szintén megtörettek, életök az ő szolgálatára szenteltettek s igy az ő áldozatának egyrészévé lettek. Az apostol szavai ezek: "A hálaadásnak pohara a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér a mit megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből (Krisztusból) részesedünk" 1. Kor. 10:16, 17.

Valóben, mily mélységes az Ur tanitásai! és minél mélyebben tekintünk abba, annál fenségesebbnek látjuk azt, és értelmi szemeink annyival inkább jobban megnyilnak, amennyiben méltányuljak azt és szivből engedelmeskedünk neki. Ünnepeljünk azért mindkét értelemben (1) Legyünk elismeréssel és örvendezzünk a nagy munkában mit Megváltónk tett érettünk és a kegyelem gazdagságában a mit általa nyertünk; (2) Méltányoljuk a közös-áldozási előjogot Megváltónkkal — letéve, életünket az ő és testvéreink szolgálatára, hogy igy betölthessük a mi hija van a Krisztus szenvedéseinek a mi testünkben. Kol. 1:24.

Az Ur nem azért hagyott hátra az ő szenvedéséből mintha ő nem tudta volna azt betölteni vagy mintha az ő szenvedése nem lett volna elégséges mindenekért, óh nem! hanem azért, hogy óhaja volt látni követőit részesülni az ő isteni természetében, és dicsőségében, és csakis, ha mint testének tagjai vele együtt szenvedhetünk — engedtetik meg, hogy az ő dicsőségében, tiszteletében és halhatatlanságában részesülhetünk.

Az Urnak halálát hirdessétek."

Szeretettel kérjük az összes testvéreinket az Urban csatlakozzanak velünk és ünnepeljük meg az Ur emlék vacsoráját a kellő időben a mint azt fentebb emlitettük. Gyüjtsük össze azokat kik hitüket a feláldozás által megerősitették, másokat pedig ne kényszeritsünk. Gyüljünk össze ha többen nem, ketten, hárman vagy a milyen csoportba az alkalom megengedi. Megérdemli ha egy napot felis áldozunk azért, ha a legközelebbi testvéreinkkel összegyülhetünk. Ne engedjük, hogy a pénzügyi dolog döntsön ebben az ügyben. Egy lelki lakoma az Urral és azokkal, kik az ő halálának emlék ünnepét őszinte szivvel ünnepelik meg, többet ér mint több testi szükségletre rendezett lakomák. Az embernek nem csak testi táplálékkal kell élni egyedül, hanem különösen ama mennyei eledellel is.

Még az egyedül levők is, kik semmi körülmények mellett sem tudnak találkozni másokkal — ne hanyagolják el a megemlékezést. Az ugynevezett **Soda biscuits** kovásznélkül készült sütemény is megfelelő, ha pedig közelébe lakunk Héber családnak, ők szivesen adnak nehány centert az ő kovásztalan kenyerekből (pászkából). A mi a szülőtőkének gyümölcsét illeti az ugy nevezett "Grape juice"

FEL

ot (szőlő must) minden patikába vagy soda viz kimérésekbe be lehet szerezni.

Nagy készülésel ne terheljük meg magunkat az Emlék vacsorára nézve, mert akkor a valódi értelme az ünnepnek feledve lesz és csak a készülésre fogjuk terelni egész voltunkat. Ellenkezőleg, ugy az előbbi mint az utóbbi napokban inkább jobban forgoljadjunk a könyörgésben„ és elmélkedjünk a nagy események felett a minek emlékét szándékozunk megünnepelni — szivünkben táplálkozván az életnek kenyerével.

Ismételjük, hogy az Emlék vacsora megtartásának alkalmával midőn a jelképi kenyérből és pohárból részesülünk ezzel az isteni tiszteletnek véget kell érni, mint a miképen erre az Ur is példát adott. "És dicséretet éneklenek kimenének az olajfák hegyére." Hagyjuk ki a szokásos üdvözléseket stb. s gondolataink az Urral legyen, a Gecsemáné kertben a hol az Atyához könyörgött, midőn a főpapok elévezették a tanácsterembe, a hol kicsufolták kisérjük őt gondolatban el Pilátushoz. Heródeshez a honnan visszavezették Pilátushoz, — emlékezzünk az ő megveretésére„ halálra itélésére, a midőn vitte az ő keresztjét, megfeszittetett a mi büneinkért. Ezek a gondolatok bizonyosan mindjobban méltóva teszi előttünk Megváltónkat és jobban megutáljuk a bünt és jobban felismerjük, hogy "milyeneknek kell lennünk szent életben és kegyességben." 2. Pét. 3:11.

AZ ARATÁS NEM VÉGZŐDÖTT EL.

Mivel többen ugy vélekednek„ hogy az evangéliumi aratás kora már véget ért és a szellemtől fogamzás is megszünt, igy jónak láttuk Russell testvér egy 1916 szept 1 sői Őrtoronyban lett czikkét közölni.

Mint tudjuk, többen véleményüket bizonyos Bibliai évszámitásokra alapitják, a mit Russell testvér ezelőtt több évekkel tett az ő kiadott könyvében, de a mit ő a jelen czikkben maga is beismeri, hogy tévedésen alapult. A beismerés olyan körülmény a mit honorálni szoktak s ezt minden bibliai tanuló megteheti Russell testvérrel szemben is, Ő nem állitotta magáról soha, hogy nem csalhatatlan — nem tévedhet, és olykori tévedéseit becsületesen beis ismerte, mindazáltal ez nem fosztja meg őt attól, hogy benne nem látnánk Istennek küldöttjét, ezt több jövendőléseinek beteljesülése is megerősiti.

Különösen felhivjuk a bibliai tanulók figyelmét az alábbi czikkben előforduló azon állitásra a hol ezt mondja az aratás bevégzésére nézve: **"vigyáznunk kell azonban arra, hogy a magunk várakozásai ellentétbe ne kerüljenek a tényekkel"** a mivel azt akarja mondani„ ne hirdessük, hogy tél van, a mikor forró nyári nap süt. Ne hirdessük, eljött az éjszaka mikor senki nem munkálkodhat, holott munkálkodni lehet. Ne hirdessük, hogy az alkalmatosság ajtaja bezárult, holott minden irányban tárva nyitva áll az alkalmatosság ajtaja az igazság hirdetésére és hogy a Krisztusért szenvedhetünk. Világos dolog, hogy a mig itt az igazságért jutalmazva nem vagyunk„ máshol reméljük a jutalmat — az az mennyeit. Igen ha majd itt az igazságért jutalmazva leszünk s mivel két helyen nem nyerhetünk jutalmat, ekkor inkább mondhatjuk "elvettük jutalmunkat" és többre vagy más alapon nem számithatunk rá, de mig a Krisztusért szenvedhet valaki akkor reménye is lehet, hogy vele dicsőüljön."

Egy másik állitást szintén jó lesz ha szemünk előtt tartjuk, a hol ezt mondja: A zsidók közül a rettenetes tapasztalat elmultával sokkal inkább készen állottak arra, hogy az evangélium csürébe begyüjtesenek„ mikor már nemzeti létünk megszünt, mint ezelőtt, igy várhassuk ezt jelenleg is, hogy midőn a nemzeti és vallási intézmények teljesen ledőlnek sokan fognak a mennyei csürbe begyüjtetni. Aztán egy harmadik állitás szintén figyelemre méltó a hol ezt mondja: **teljesen bele kell nyugodnunk abba, hogy nem tudjuk meddig tart az aratás munkája.** Tehát mi értelme van akkor görcsösen ragaszkodni bizonyos kötött időhöz, hiszen ez nem hit által való járás, már pedig jelenleg ugy járunk.

Várjuk a fejleményeket, hisszük nem sokára vége lesz az aratásnak — s a ajtó bezárul„ de halljuk mit mond Russell testvér.

Többen közölünk erősen meg voltak győződve róla, hogy az aratás most már elvégződik, vigyáznunk kell azonban arra, hogy a magunk várakozásai ellentétbe ne kerüljenek a tényekkel. A tény az, hogy az aratás munkája tovább folyik s még egyáltalában nincsen befejezve. Amennyire meg tudjuk itélni, még mindig meglehetősen nagy és erős aratási munka van hátra, amit el kell végezni. Ez a tény azonban egy általában nem lehangoló, hanem határozattan fölemelő és bátoritó reánk nézve. Örülünk, amikor tudomást szerzünk róla, hogy az Isten kegyelme más szivekbe és elmékbe is eljut, megáldván ezeket épen ugy„ mint ahogy megáld bennünket. Örülünk, amikor megtudjuk, hogy naponta ujabb emberek lépnek áldott viszonyba az Urral az Áldozat Szövetsége alapján s bizonyságot tesznek róla, hogy ők is a Szentlélektől fogantattak. Örülünk, amikor buzgóságunkat látjuk s ujjongunk, hogy nekik is épen ugy mint nekünk, részük lesz abban„ hogy bizonyossá legyenek elhivatatásuk és kiválasztásuk felől jellemük kifejlesztése által, amiről naponta meggyőződünk, mely mint alapvető bizonyság felőlük, hogy ezek "több mint győzedelmesek." Mindezek az emberek az Ur Jézus képmásai, utánzói kell hogy legyenek. Boldogok lettünk volna, ha munkánkat a függönyön tul kezhettük volna el, de az még boldogabbá tesz bennünket„ hogy ezt a munkát a függöny innenső oldalán kell elvégeznünk, mert az Ur igy akarja.

FEL

Eleinte azon a véleményben voltunk, hogy maga az aratási időszak 1914 októberében befejeződött, s hogy az azóta végzett munka csak a kalász szedés munkája volt. A tények azonban ellenmondanak ennek a föltevésnek. A munka olyan mértekben halad, s az emberek olyan nagy számban jutnak el az igazság ismeretére, hogy kalász szedési munkának nem lehet nevezni. Nyilvánvalóan ez is egy része az aratásnak. Emellett mindig több és több hatással van ránk az Illés és Elizeus jelképeknek befejező jellenvonásai. Mindinkább az a meggyőződés lép előtérbe bennünk, hogy mikor Illés kettéválasztotta a Jordán vizét, olyan nagy munkát ábrázolt ki ezzel, amelyet el kell végezni még pedig a közel jövőben. Vajjon mi lesz az ellenképe annak, amikor Illés összehajtotta a köpenyét, ez által a saját hatalmát ábrázolván ki és mennyi időt vesz igénybe annak az erőnek összegyüjtése a mivel a vizet megcsapjuk? Ezt még most ne tudjuk. Várunk, figyelnünk kell s meg kell tennünk a magunk kötelességét. Hogy mennyi idő mulva lehet majd a vizeket szétválasztani, azt még most senki sem tudja. Hasonlóképen bizonytalan az is, hogy az Igazság mikor fogja egymástól elválasztani és megütni az embereket.

Beismervén azonban azt, hogy még ilyen nagy munkát is el lehet igen rövid idő alatt végezni az Isten kegyelmének és utmutatásának segitségével, még akkor sem remélhetjük az eredményeket három esztendőnél hamarébb. Nem állapitjuk itt meg a pontos időt, mert erre semmi sem jogosit fel ez esetben bennünket, épen ugy, amint sem Illést, sem Elizeust nem küldötte az Ur semmi meghatározott helyre, miután a Jordánhoz értek. Csak a magunk véleményét adjuk elő, ami az, hogy nagy munka áll előttünk, olyan munka, amelynek elvégzését semmiképen sem tudjuk elgondolni három esztendnél rövidebb idő alatt.

Csakis a Jordán vizének megütése után, amikor a népet már kéttéválasztotta az Igazság üzenete és Illés hatalmának köpenye, — akkor fog két részre oszlani az egyház. Attól kezdve, az Illés osztály, a kicsiny nyáj tisztán meg fog nyilvánulni, teljesen elkülönitve a nagy seregtől. Jusson eszünkbe, hogy ezt a szétosztást a tüzes szekér fogjo eszközölni, valami nagyon kemény, nehézmegpróbáltatás, amelyet a választottak osztálya azonban azonnal elfogad és aláveti magát neki. Az Elizéus osztály azonban vissza tartja magát az üldöztetéstől, de nem tér vissza a bünhöz vagy az Ur megtagadásához. Egy kicsit később fog történi, hogy a forgószél (valószinüleg az anarkia, a teljes fejetlenség és zürzavar) meghozza az elváltozását az Illés osztálynak.

A pogányok ideje kétségkivül véget ért.

Még mindig azon a véleményen vagyunk, hogy az a prófétai idő, amelyet a pogányok ideje néven ismerünk, időrendben 1914 októberében végződött el. Az a tény, hogy a harag napja akkor kezdődött el a nemzetek számára, igen jól megfelel ennek a föltevésnek. A pogány nemzetek abban az igéretben részesültek, hogy bizonyos ideig ők lesznek uralmon, bizonyos tekintetben. Amikor ennek az időnek vége van, megkezdődik a birtoklástól való megfosztás. A háboru szélvésze szabadon pusztit, nagy károkat okozva az egész világon, meggyöngitve az európai országokat, a vér és pénzvesztseség révén.

Hogy a háboru még meddig tart, vajjon ki tudná megmondani? Az összes hadakozó nemzetek büszkék és biznak a maguk erejében. Az a megaláztatás, amelyről a Biblia beszél, még nem következett el. Nagyon valószinü, hogy a háboru még elég sokáig eltart, addig, mig a nemzetek annyira elgyöngülnek, hogy már sóvárognak a béke után. Akkor azonban más bajok fognak következni. Forradalmak fognak fenyegetni egyes országokat, a kormányok még erősebb szövetségre lépnek a névleges egyházi testületekkel, mert mindakettő támogatást és erőt akar nyerni egymástól, mert szükségük lesz erre. Azután el lehetünk készülve a nagy lelki Babylon összeomlására, amely a Jelenések könyvében leirt forradalmi földrengést fogja bevezetni: Olyan nagy földrengés, amilyen még nem volt, amióta emberek élnek a földön. (Jel. 16:18) Ahogy mi értelmezzük a Bibliát, ebből szörnyü zürzavar, fejetlenség lesz, amelyben az összes mostani intézmények el fognak pusztulni az emberi szenvedélyek, előitéletek stb. tüzében. Azután pedig, abban a nagy pillanatban, amikor a pogány népek uralma végleg megszünt, a Messiás országa fogja magát megnyilvánitani az egész világ előtt, hogy megáldja azt s bebizonyitja, hogy csakugyan ez lesz a nemzetek óhajtása. (Aggeus 2:7.)

Ezért semmi okot sem látunk a kételkedésre arra vonatkozólag, hogy a pogányok ideje 1914 októberében csakugyan elvégződött. S hogy még néhány esztendő alatt teljesen össze fognak omlani s a Messiás teljes mértékben megalapitja a maga országát. De amikor már erre kerül a sor, az Illés osztály már átment a függöny tulsó oldalára, mert amikor Krisztus megjelenik az ő dicsőségében, mi is (az egyház) megjelenünk övele.

Az aratásra vonatkozó tévedésünk.

Olvasóink emlékezni fognak, hogy az aratásra vonatkozó várakozásunk alapja az a párhuzam volt, és hasonlóság, amely a zsidó korszak és a evangéliumi korszak befejezése között fönállott. Ugy találtuk, hogy a jövendölés 1335 napja világosan megjelölte az aratási időszak kezdetét, valamint az a körülmény is, hogy az Isten népe között beteljesedett az a kijelentés: "Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszáz és harmincöt napot." (Dániel 12:12.) Valóban nagy áldás, nagy megvilágositása a megértés szemeinek, az Ur terveinek méltó megértése és méltánylása lett az Ur népének osztályrészévé akkor, amikor ez a jövendölés beteljesedett! Azóta mindig uj éneket mondott az Ur népe, amióta tudomást szereztek a korszakok nagy isteni tervéről, amióta ezáltal megismerték az ő nagy jóságát.

FEL

Semmi okunk nincsen kétségbevonni, hogy 1874 októberje volt az aratási időszak kezdete, mint párhuzamos hasonlóság azzal az idővel szemben, amikor Jézus megkezdette az ő küldetését a zsidó korszak aratási idejében.

A tévedésünk abban volt, amire már rámutattunk. Többször rámutattunk olvasóink előtt, hogy a zsidó és az evangélium a korszak közti hasonlóság nem foglalhat magában semmit sem a dolgok uj rendjére vonatkozólag. A hasonlóság vagy párhuzam egyszerüen a névleges zsidó házra vonatkozott ott és a névleges keresztyén házra itt. Az Ur mind a kettőt elvetette, mert szivük nem volt abban a helyes állapotban, hogy a nekik szánt igazságokat befogadhatták volna. A zsidó rendszer egyház-állami rendszer volt, aminek az európai országok egyház-állami rendszere felelt meg a mostani időkben, amelynek elpusztitása 1914-ben kezdődött el.

Jusson azonban eszünkbe, hogy az Ur Jézus müködésének három és fél esztendeje jobbadán előkészitő idő volt arra, hogy az apostolok megfelelő eszközökké legyenek az aratási munkában, mintegy élesitési ideje volt az igazság kaszájának a későbbi munkaszámára, amely Pünkösdkor kezdődött meg. Csür vagy magtár, ahová a buzát be lehetett volna hordani, Pünkösd előtt egyáltalában nem volt.

Zsidó és keresztyén párhuzamok.

Zsidó névleges egyház	Keresztyén névleges egyház
Krisztus után 29—33	Krisztus után 1874—1881.
"Nem tudták az ő meglátogatásuk idejét."	
Krisztus után 33—36	Krisztus után 1878—1881.

A szentek szente felkenetett, az isteni kegyelem három és fél esztendeig mehosszabodott, hogy beteljen a zsidóknak megigért 70 hétig tartó kedvezési idő, vagyis elvettetésüket az Ur elhalasztotta.

Krisztus után 36—73	Krisztus után 1881—1918.

Az utálatosságok elterjedése miatt puszti, amig az enyészet, és ami elhatároztatott, a pusztitóra szakad. (Dán. 9:27.)

A pünkösdi egyház és az igaz egyház között nem kell hasonlóságot vagy párhuzamot keresnünk. Krisztus föltámadása azonban, ami még az aratási idő megkezdődése előtt történt, magában foglalja a hasonlóságot azzal az idővel és ténnyel, amikor az egyház alvó tagjai fölébredtek, 1878-ban.

Nem kellett volna párhuzamot keresnünk az evangéliumi egyházkezdete és tapasztalatai között. Ezek egyátalában nem tartoznak hozzá ehez a párhuzamhoz. A párhuzam és hasonlóság a névleges zsidó rendszer (amely már elpusztult) és a névleges keresztyén egyházi rendszer között van meg, amely most van meg, amely most van pusztulófélben.

Azt hittük, hogy az egyház begyüjtésének aratási munkája még a pogányok idejének befejezése előtt véget ér. A Biblia azonban semmit sem mond erre vonatkozólag. Gondolatunk egyszerü föltevés volt, aminek téves voltát most már belátjuk. Ez az aratási munka az uj rendszer dolga lesz, amit a régivel nem lehet azonositani. **De különben is a zsidó korszak aratása, az igazi izraeliták begyüjtése az evangéliumi egyházba, nem fejeződött be a 70-ik esztendőben, hanem a világ különböző részein azután is folytatódott. Kétségkivül igen sok zsidó, akik okultak a rettenetes tapasztalatokon, sokkal inkább készen állott s jobban elő volt készülve arra, hogy az evangélium csürébe begyüjtessék, amikor már nemzeti rendszerük megszünt. Hasonlóképen várhatjuk azt is, hogy még ezután is igen sokan fognak begyüjteni a mennyei csürbe, még pedig minden kitüzött időhatár nélkül.**

Mellékesen jegyezzük meg, hogy egyes történetirók a zsidó bajok idejének végét a Krisztus utáni 73-ik esztendőre teszik, ennek az esztendőnek áprilisára, ami azután 1918 áprilisának felelne meg.

Vajon sajnáljuk-e, hogy az aratási munka tovább folyik? Egyáltalában nem, sőt ellenkezőleg, örvendünk rajta s mindennap ujongva hirdetjük tovább is az Ur dicséretét, aki bennünket kivezetett a sötétségből az ő csodálatos világosságára s örvendünk annak is, hogy mások hogyan lelik meg ugyanezt a világosságot s hogyan örvendeznek neki. Vajjon sajnáljuk-e azokat a tapasztalatokat, amelyeken át kellett mennünk, amig eddig a pontig jutottunk? Vajjon ugy érezzük-e, hogy az Ur nem kényszeritett bennünket ezeknek a hasonlóságoknak gondosabb megvizsgálására? Igazán nem, mert tudjuk, hogy az Ur csakis a helyes uton és módon vezetett bennünket. Lehetséges, hogy hasznunkra vált az a gondolat, hogy az aratási munka nemsokára be fog végződni. Talán épen ez a gondolat mélyebb és igazabb megszentelődésre vezetett bennünket s nagyobb tevékenységre serkentett az Ur szolgálatában önmagunk és mások javára. S igy semmit sem kell sajnálnunk. Aki először vezetett bennünket, az vezet most is, nyugodtan az ő akaratára bizzuk magunkat.

A konkoly elégetése.

A tiszta buzáról és a konkolyról mondott példázatában az Ur Jézus igen nyomatékosan fejezi ki a komoly összegyüjtését és csomókba kötését, hogy elégettessenek. Azt hittük, hogy ez az elégetés nem fog megtörténni addig, mig az összes gabona be nincsen gyüjtve a mennyei magtárba. Ez a gondolat azonban nyilvánvalóan nem volt helyes. A buza összegyüjtése még most is folyamatban van, de a konkoly elégetése minden valószinüleg szerint meg fog felelni a Jordán ketté választásának. A konkolyt gyakran nemes érzésü emberek képzeik, akik elfordultak a világtól, nemes reménnyel eltelve, akik azonban abban a téves felfogásban vannak, hogy ők képzeik az egyházat. A konkoly szempontjából a buza tulságosan sok helyet foglal el, egyáltalában nem oda való, kevesen is vannak s igy nem nagy a becsületük a konkoly előtt. A vizek szétválasztása nyilvánvalóvá fogja tenni azt, hogy mi is a

FEL

Krisztus igaz egyháza és mi az értéktlen utánzat. A becsületesen gondolkozó konkoly-osztálybeli emberek rájönnek a tévedésre s azontul nem fogják azt hinni és hangoztatni, hogy ők alkotják a Krisztus igaz egyházát. Igy aztán vagy elégettetnek, vagy megszünnek konkolynak lenni. De azért továbbra is nemesen gondolkozó világi emberek maradnak, akik valamikor részesülni fognak a világ egyetemes megáldásában abban az országban, aminek eljövetléért állandóan imádkozunk.

A mi álláspontunk tehát, testvérek, az legyen, hogy érezzünk igen nagy hálát az Ur kegyelmével és jóságával szemben. Becsüljük meg mindig jobban azt a gyönyörü igazságot, amelynek megismerésében részeltetett bennünket. Legyen bennünk a buzgóság mindig nagyobb, hogy az igy megismert igazságokat mindig többeknek tudomására hozzuk. Ezalatt azonban szemünknek világosan meg kell látnunk az Isten nagy napjának azt a harcát, amely máris folyamatban van. Hitünk pedig, amelyet az Isten igéjének megértése irányit, tegyen képessé bennünket arra, hogy meglássuk a harc nagyszerü és dicső eredményét is„ a Messiás országát. **Továbbá: teljesen bele kell nyugodnunk abba, hogy nem tudjuk: meddig tart az aratás munkája.** Megkell elégednünk azzal, hogy Vezérünk, akire maga az Ur bizta az ügy irányitását, isteni bölcsességgel bir, ugy hogy nem tévedhet. Ő megigérte nekünk, hogy minden tapasztalatunk együtt fog müködni arra a célra, hogy javukra váljanak, ha őt szeretjük s ha azok közé tartozunk, akik az ő szándéka szerint el vannak hiva, arra törekedvén, hogy elhivatásunk és kiválasztásunk bizonyossá legyen. W. T. 1916 szept. 1.

AZ ÉJSZAKA ELMULT.

(Elmondotta Varga J. Testvér, Kalamazoo, Mich.)

"Az éjszaka elmult a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit." "Ti vagytok a világ világossága" Róma 13:12. Máté: 14.

Olyan mélységes jelentősége van ezen szavaknak, hogy az emberi elme alig tudja megérteni. Különösképen rejtelmesen hangzó szavak voltak ezek a tanitványoknak akkor, mikor a Mester azt mondotta nekik: "Ti vagytok a világnak (az emberiségnek) világossága." Ők nem tudták ezen szavaknak értelmét felfogni, mert a Szent Szellem még akkor nem adatott nekik. (Ján:38, 39.) Csak a Krisztus Jézusban az Uj Teremtmények érthetik ezt és a mily mértékben méltányolni tudják, ez arányban van az ő szellemi kifejlődésükkel.

A föld minden nyelvén a világosság, képlete az életnek. A nap a földnek nagy világossága és megteszi Istentől kiszabott áldást hozó rendeltetését az egész világegyetemben. Amint a földnek világossága az éltető naptól ered, ugy minden igazság és életnek valamint minden szép és jónak Istentől van az eredete, mert "Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá." (Jakab 1:17.) Amint a természetes világosság szükséges a szemnek, ugy az igazság ismerete szükséges az elménék és amilyen mértékben bevehetjük az igazságot — nem a felekezeti hitelveket, hanem a Jézus által tanitott igazságot — olyan mértékben a lelki világosság növekedik ami életünkben. Ha kutatjuk — kezdve a naptól — ugy találjuk, hogy a természetben minden képlete valaminek. És pedig nem véletlenségből képlete, hanem szándékosan. A nap és hold nem véletlenségből képletek vagy jelek, mert olvassuk, hogy az Isten mondá: "Legyenek világositó testek az ég menyezetén... és legyenek jelek." Móz 1:14. És "Teremtett holdat, ünnepek mutatására." Zsolt 104.19.

A világosságnak ellentéte a setétség és a setétség képlete a gonoszságnak, a bünnek, a tévedésnek és mindannak ami nem kivánatos. A világosság tehát képlete a jónak, az igaznak, az életnek és az abból fakadó minden áldásoknak.

Nincs mindenkinek életjoga.

Az Istennek elrendezése az, hogy minden igaz lénynek joga van élni. De csak az igazság ismerete tesz valakit jogossá az életre. Tehát ebből következik, hogy mindazoknak akik élni akarnak, először az Istent és igazságait kell tudniok, ismerniök. "Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust." (Ján 17:3.) Ha Isten lényét és jellemét tudni életet jelent, mennyire szükséges akkor az Isten igazságainak tudása, ismerete!

P. u. a nap egy nagy világosság, mely világosságával elárasztja az egész földet és áldást hozó sugaraival életet és szinpompát ád a növényzetnek. A napnak világossága egy szükséges keléke a növényzetnek, hogy élhessen, fejlődhessen és gyümölcse megérlelődjön. A növényzet nem nő és nem virágzik a sötétben, hanem elcsenevészedik, megszárad. Igy van mindennel a minek élete van; szükséges nekik az éltető világosság a Nagy Viláossgtól — Jehova Istentől.

A Szentirás kijelenti, hogy: "Nap az Ur Isten" (Zsolt 84:12.) És "Az Isten világosság, kiben nincsen semmi sötétség." (I. Ján 1:5.) Isten az eredete a világosságnak és igy Ő az eredete minden életnek is. Ahová a napfény hat, ott a sötétség megszünik. Ugy szintén a hol a Jehova igazsága, az életnek beszéde föltünik és müködik, ott a lelki sötétség, a babona, és igazságtalanság megszünik. Erre vonatkozólag mondotta az apostol, hogy el-

FEL

jönnek a felüdülésnek idei az Urnak színétől, mely majd a lelki tudatlanságot és az összes testi nyomorúságot és szenvedéseket megszünteti a földön az élni akarók részére, akik megtértek és engedelmeskedtek az Ő szavának. És "minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára (Jézusra) ki fog irtatni a nép közül." Csel 3:21—23.

A nagy világosságok.

Első Mózes 1:16 ban olvassuk, hogy Isten teremtett két nagy világító testet, a nagyobbik világító testet, hogy nappal, és a kisebik világító testet hogy éjjel uralkodjék és a csillagokat. A hold képlete a mózesi törvénynek, mely a zsidóknak adatott Ádám óta engedetlenség és sötétség boritja a földet és éjszaka a népeket. (Ésa 60:2.) Isten a zsidóknak adott némi világosságot a Törvény szövetség pontjaiban, mely a gyérebben világító holddal volt képletezve. Amint mi tudjuk a holdnak nincs magának világossága, hanem csak a naptól kapott világosságot tükrözi vissza. Igy volt a Törvény Szövetség és más Ó testamentomi dolgokkal is; nem volt azoknak teljes fénye, világossága mig a nagyobb világosság — a nap — vagyis az evangyeliomi világosság megnem világitotta (értelmezte) azokat. Nem érthették és nem méltányolhatták az Ó testamentomi dolgokat azok akik Krisztus előtt éltek. A zsidók törvényeinek részletei az eljövendő Messiás Királyságát és annak evangyeliomát sugározta előre — mely evangyéliom Ábrahámnak lett először hirdetve: "Előre látván pedig az irás, hogy Isten hitből fogja megigazitani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekképen a hitből valók áldatnak meg a hivő Ábrahámmal." (Gal. 3: 8.9.) Csak akik a Messiás királysága üzenetének világosságát megértették és elfogadták, ezek méltányolhatják a Törvény Szövetségből kisugárzó világosságot, mely előárnyéka, mutatója volt a következendő jobb dolgoknak. Zsidók 10:1.

Nagyobb Világosság.

A zsidó korszak végével eljött a világra Jézus, az Istennek fia. Ámbár a Törvény alatt született, de nagyobb volt mint a Törvény ugyanazon oknál fogva, mivel az épitő mindig nagyobb mint a létesitendő dolog. Tökéletes ember lévén, eleget tudott tenni a Törvény követelményeinek. Sőt tulment annak követelményeiben, hogy az Istennek nagy terve beteljesüljön. Ádámtól Jézusig egyáltalán nem volt igazi lelki világosság a földön. Csak Jézus eljövetelével vált valóra Ésaiás 9:2 verse, hogy a nép mely addig sötétségben járt vala "lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölötök." Zakariás próféta az Ő énekében Jézusnak születését a magasságból való nap támadatnak nevezte melylyel Isten meglátogatta őket. (Luk. 1:78.) Jézus szintén kijelentette: "Én vagyok a világnak világossága a ki engem követ nem jár a sötétségben." És ismét "Ő amaz igaz világosság mely megvilágosit minden embert." (Ján 1:9.) Az evangyéliom napja csak Jézus eljövetelével kezdet fényleni. Bár az a világosság akkor helyi érdekü volt, fénylett a sötétben, de csak kevesen látták és méltányolták ama fényt, de akik meglátták azokról a Mester kijelentette: "Boldogok a ti szemeitek, hogy látnak." Máté 13: 16.

Hogy bebizonyitsuk miszerint a világosság valóban képlete idézzük: "Én vagyok a világ világossága" valóban képlete az életnek, Jézus saját szavait idézzük: "Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága." És ismét: "Ő benne vala az élet és az élet vala az emberek világossága." (Ján 8:12. 1:4, 5.) Ezekből láthatjuk, hogy mindazoknak, a kiknek joguk van (vagy lesz) az örökéletre, azoknak először a Jézusban való világossággal kell megismerkednünk és venniök. Akiknek nincs vagy nem lesz világosságuk, nem lesz joguk az életre. És mivel Istennek szándéka, hogy mindenkinek alkalma legyen az élet elnyerésére — és ezt a szándékát meg is fogja valósitani — azért el kell jönni az időnek, hogy mindenki megláthassa a világosságott, mert Isten "azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és hogy az igazság ismeretére eljusson." I Tim. 2:3, 4.

Hogyan vehetjük a világosságot.

Ha Jézus volt a világ világossága, miért mondta tanitványainak: "Ti vagytok a világnak világossága." Felelvén erre a kérdésre Jézus szavait idézzük: "Mig e világon vagyok, e világ világossága vagyok." (Ján 9:5.) Mikor Jézus a fenntebbi szavakat szólta, jövendölésképen szólta; mert abban az időben még nem voltak tanitványai a világ világossága, kivéve abban az értelemben, hogy lesugárzott róluk a Mester szelleme. A szó teljesebb értelmében akkor lettek a tanitványok a világ világossága, mikor mint önfeláldozattak elnyerték a Szent Szellemtől való megvilágositásukat az első pünkösdkor. Jézus ugy beszélt a dolgokról mintha már meglett volna. Egy értelemben a tanitványok akkor, mint az Ő képviselői Jézus fenhatósága alatt müködtek, a világ világossága voltak, mert lesugárzott róluk a világosság. De eljött az idő a mikor tényleg ők voltak a világ világossága, mert Jézusban voltak mint az Ő testének tagjai. És ez ugy van minden igaz önfeláldozott keresztyénnel a ki megmarad Krisztusban és Krisztus szavai Ő benne.

A váltságdij melyről Jézus az ő halála és feltámadása által gondoskodott, mikor felemelkedett a mennybe — értékesitve lett mindazok érdekében, a kik ez evangyeliomi korban teljesen önfeláldozzák magukat Istennek. A tanitványok már pünkösd előtt fölszentelve (elválasztva) önfeláldozva voltak, de nem voltak megigazulva.

Igy a Szent Szellemtől való fogantatásuk nem kezdődhetett pünkösd előtt. Az Egyház csak önfe-

FEL

láldozásakor kapta Jézus áldozatának érdemét és mikor igy az Atya elfogadta és fogantatta őket a Szent Szellemtől — következett a megvilágitásuk. Ezek azok a kik Krisztusban vannak és tagjai az Ő testének. (1. Kor. 12:27.) Tehát helyes ha azt mondjuk, hogy az Ő megkeresztelésétől egész a jelen ideig Krisztus a világnak világossága abban az értelemben, hogy Krisztusba van foglalva mindazon egyén, a ki az Ő Szellemét vette és a ki az Ő Szövetségének föltételei szerint jár.

Ez nagyon szépen képletezve volt a Sátor szentélyében az arany gyertyatartó által. A gyertyatartó egybe volt az egész. Aranyból volt készitve és jelképezte az Isteni természettől fogantattakat. A középső gyertya-világosság jelképezte Jézust, a többi ágak világossága pedig Jézus testének tagjait képletezte. Az olaj benne jelképezte a Szent Szellemet és az olaj égése által képződő világosság jelképezte azok megvilágositását, a kik a Krisztusban vannak — birván, az Ő szellemét. Az ilyen megvilágositás képezi a világ, világosságát.

Mit cselekedjünk.

A fenntebbiekből láthatjuk milyen előnyös és megtisztelt állást foglalnak el Krisztus testének tagjai! Isten a nagy világosság kitől ered minden világosság és élet. Jézus az Atya személyének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása és Ő általa a teljes önfeláldozottak alkalmassá lehetnek szintén az Atya világosságát visszatükrözni a földön. Ha mi méltányolni tudjuk ezt, könnyebben felfoghatjuk, miért mondja az apostol az önfeláldozottakat Krisztus királysága követeinek. (2. Kor. 5:20.) És szinte tudjuk jobban méltányolni ezen világosság és kegyekért való felelősséget is.

Látván a Test tagjainak előnyös állását a függönyön innen, hogy milyen viszonyban vannak az Atyával és a Fiuval — Szt. Pál nyilvánvalóan igyekezett Krisztus követőinek elméjébe bevésni azt a gondolatot, hogy "Az éjszaka elmult, a nap pedig elközelgett (legalább nekik elközelgett) vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit és öltözzük föl a világosság fegyvereit. (Róma 13:12.)

Az apostolnak nyilvánvalóan több jelenés (kinyilatkoztatás) adatott mint bárki másnak. Több mint a mit szabad lett volna neki elbeszélnie. (2. Kor. 1-5.) Két dologra Ő határozottan rámutatott, miszerint az **Éjszaka** immár elmult és hogy a **Nap** elközelgett. Az éjszakát Ő itt a bnü és halál hosszu uralmának nevezte, mely Ádám elesésétől tart a Krisztus királyságának megalapitásáig. Mikor az apostol e szavakat irta, az éjszakából már eltelt 4182 év és azóta ismét eltelt közel 1900 év. Igy az ébredező keresztyénség ma az Uj Kor reggelének pitymallatában találja magát és mikor Isten országa Királyságának világossága megjelenik a földön, óh ég és föld örvendj! — mihamar ragyogóan fog az fényleni.

"A Nap", mely "elérkezett" az egy 1000 éves nap. A Krisztus napja. Az Igazság napjának tartama alatt igaz itélet és tanitás lesz és egészség lészen szárnyai alatt — világosságot és életet fog hozni az egész kesergő teremtményeknek a kik örömmel fogják elvenni az áldást a felkinált feltételek alapján. Tehát mivel az Istennek népe ilyen előnyös helyzetet foglal el — azért inti az Apostol őket, hogy vessék el mind a sötétség cselekedeteit és öltözzék fel a világosság fegyvereit.

A sötétség cselekedetei.

A sötétség cselekedetei azok, a mik az Uj Korszak törvényei és intézményei által nem lesznek helyeselve. Minden a mi nincs összhangban az igazsággal — sötétség cselekedetének mondható. Az apostol emlit ezekből néhányat, mondván: "A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyülölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók..... a kik ilyeneket cselekszenek az Isten országának örökösei nem lésznek" (Gal. 5:19-21.) Sötétség cselekedete szintén a kelleténél több önfelmagasztalás, önbecsülés, és igazságtalanság. A világosságban levőknek nem lehet közösségük ezekkel. Mindent a mi azt célozza, hogy sötétséget terjesszen az életbe és elhomályositaná a világosságot — elvettessék mint a testnek és az ördögnek cselekedetei.

A Világosság Fegyverei.

Azután azt mondja az apostol: "Öltözzétek fel a világosság fegyvereit". Ez az Isten fegyverét jelenti, mert az Isten a világosság. Efézus 6:10-17-ik versekben az apostol leirja a világosság fegyvereit. Ő inti Krisztus követőit, hogy körül övezzék derekukat az igazság övével. Az öv képlete a szolgálatnak, igy azzal azt akarja mondani, hogy minden világosságban levő, az Igazság szolgálatában legyen. Vagy legalább a szolgálatnak szelleme, a készakarat legyen meg. Szintén fel kell vennünk az igazságnak mellvasát is. A mellvas a szervezetnek egyik legfontosabb részét — a szivét védi. Ez azt jelenti, hogy a világosságban levőknek mindig igaz és tiszta szive legyen. Azért mondja a Bölcs is hogy: "Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a te szivedet" mert "Az Urtól való szövétnek megvizsgálja a szivnek minden rejtekét". Példa 4:23, 20:27.

Fel kell saruzni lábainkat a békesség evangyéliomának készségével. Ezt azt jelenti: vigyázzunk, hogy a tüzes próbák, melyek érintenek minket, ne tegyenek bosszuállóvá, nyugtalanná; hanem inkább igyekezzünk a békességet növelni magunkban minden körülmények között, hogy lábaink a próbák tüzében meg ne égjenek. Mindezekhez föl kell venni a hitnek paizsát. Ez az Isten beszédében való jártasságot és az ahoz való buzgó ragaszkodást jelenti. Az idvesség sisakját is fel kell venni. Ez értelmiséget, tudást és az Isten beszédének méltánylását jelenti. "A lélek kardja" is mellőzhetetlen. A kereszt

FEL

harcosának, az Ur szavainak birását és annak ügyes kezelését és használatát jelenti. A léleknek kardja támadó és védekező eszköz is az ellenséggel szemben.

Az apostol itt hat darab védő eszközről beszél, holot a római katonáknak hét darabból volt harci ruházatuk. A hetedik a mely nincs itt emlitve, a lábszár előrészére volt erősitve, mint valami védő lemez. Ez nagyon találóan jellemzi a "fogadást", mely a lábtagok részére készittetett, a kik mindig szembe vannak az ellenséggel. E fegyverzet neme ezeket védi legjobban. Azért a fogadás alkalomszerüen csak ez utolsó időben alkalmaztatott.

Az apostol folytatva intését azt mondja: "mint nappal, ékesen, (becsületesen) járjunk "azaz mintha már a Krisztus napjának teljes világosságában élnénk. Még nem vagyunk teljesen a napban, mégis az Uj Teremtménynek amennyiben csak lehetséges a tökéletes szabály szerint kell élnie. "Becsületesen" azt jelenti: becsületes lenni az Urhoz, az igazsághoz, a testvérekhez, becsületes lenni üzleti dologban és mindabban, a mi az igazság szolgálatával összeköttetésbe van. Becsületesség a világosságnak eredménye. Azért "Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból és felragyog tenéked a Krisztus". Efézus 5:14.

Kérdések a tárgyhoz.

1. Minek a képlete a világosság?
2. Minden szép és jónak valamint az Igazság és életnek honnan van az eredete?
3. Amint a szemnek szükséges a világosság, mi szükséges éppen ugy az elmének?
4. Képletek-e az égi testek és ha igen csak ugy véletlenségbl vagy pedig isteni meghatározásból?
5. Mi a világosság ellentéte?
6. És a sötétség minek a képlete?
7. Mi az Istennek elrendezése, mivel kell az embernek előbb ismerősnek lenni hogy az életet elnyerhesse?
8. És gondoskodott-e Isten arról, hogy mindenki az igazság ismeretére eljusson?
9. A növényzet élhet-e világosság nélkül? És miért fordul a virág a nap felé?
10. Dávid miért mondotta, hogy nap az Ur Isten? Miért nem hasonlitotta Istent a holdhoz az is szépen világit?
11. A Nap az Istenen kivül még minek a képlete? (Jel. 12:1. Mikeás 3:6.)
12. A hold minek a képlete és mit sugárzott az vissza?
13. Hogyan lehet Jézus nagyobb mint a Törvény?
14. Kinek lett először az evangyéliom hirdetve?
15. Milyen vallásu vagy hitü nép van emlitve, hogy megáldatnak Ábrahámmal?
16. Ádám bukása után mikor jelent meg a földön az igaz világosság.
17. Akarták-e az emberek azt a világosságot eloltani és ha igen, sikerült-e azt eloltani?
18. Mit bizonyit Jézus ama szavai: hogy a ki őtet követi azé lesz az élet világossága? (Ján. 8:12.)
19. Ha Jézus volt a világ világossága, milyen értelemben mondta tanitványainak hogy "ti vagytok a világ világossága".
20. Ama tény, hogy Jézus az Ő követőiben világitó lámpásokat hagyott maga után, mit bizonyit, milyen lelki állapotban van a nép azóta is?
21. Mikor és egyedül kiknek érdekében lett Jézus áldozata értékesitve?
22. Mikor fogantattak a Szent Szellemtől a tanitványok és mikor igazultak meg ténylegesen?
23. Mi jelképezte a Szentélyben a szent szellemet?
24. Milyen értelemben mult el az éjszaka és mi volt az, meddig tartott az?
25. Milyen értelemben érkezett el a Nap és kiknek? (Példa 4:8.)
26. Mik a a sötétségnek cselekedetei?
27. Mi a világosság fegyvere?
28. Ha az apostolok és tanitványok lettek a világ világosságául kinevezve, helyes volna-e akkor Krisztus követőinek a jelen és ujabb kori egyházak, zsinatok, Konventek határozatait — állitólag mint Istentől származókat — szabályul elfogadni?

BIBLIA TANULÁS KEZDŐK RÉSZÉRE.

Mi volt az az egy dolog a mit Isten parancsolt Ádámnak hogy NE cselekedjen?

Felelet: "A jó és gonosz tudásának fájáról ne egyél". 1. Móz. 2:17.

Mit mondott Isten Ádámnak, mi fog vele történni, ha engedetlen lesz?

Felelet: "Mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz."

Mit mondott a kigyó Évának?

Felelet: "És monda a kigyó az asszonynak: bizony nem haltok meg." I. Móz. 3:4.

Engedelmeskedett-e Ádám Istennek?

Felelet: Nem. Mert mikor az asszony szakasztott a fának gyümölcséből "adá vele levő férjének is és az is evék". I. Móz. 3:6 I. Tim. 2:14.

Ki bizonyult hazugnak? Meghalt Ádám?

Felelet: A Sátán bizonyult hazugnak, akit személyesitett a kigyó az Éden kertben (2. Kor. 11-3. Jel. 20:2.) Jézus azt mondta a Sátánról vagy ördögről: "Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugságnak atyja". (Ján. 8:44.) "És lőn Ádám egész életének ideje 930 esztendő és **meghala".** (Móz. 5:5.) Tehát látjuk, hogy a Sátán szemtelenül hazudott, mikor azt mondotta: "Nem haltok meg."

Meghalt-e Ádám azon napon?

Felelet: Igen, az Ur ezer éves napjainak egyikében. Mert "egy nap az Urnál olyan, mint ezer esztendő és ezer esztendő mint egy nap." 2. Péter 3:8 1. Móz. 5:5.

FEL

Az elesett emberiségnek milyen hosszu általában az életkora?

Felelet: "A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő". Zsolt. 90:10.

Ezen évek kevesebbek-e, mint Ádám évei, a melyet nem töltött be az ő ezer esztendejében? Lásd 1. Móz. 5:6.

Az élet elvesztésén kivül még mi más dolog történt Ádámmal?

Felelet: Kiüzetett az ő gyönyörü otthonából, az Édenből. 1. Móz. 3:23, 24.

Élhetet volna-e Ádám örökké, ha Isten az Édenben hagyta volna mindvégig?

Felelet: Igen. Éppen azért lett kiküldve, "hogy ki ne nyujtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen." 1. Móz. 3:22.

Miután kiküldé Isten Ádámot Édenből, miképen gondoskodott Isten arról, hogy többé vissza ne térhessen oda?

Felelet: Isten "oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kérubokat (angyalokat) és villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának utját". 1. Móz. 3:24.

Ha egy tökéletes ember, tökéletes eledellel táplálkozhatna, mi lenne annak az eredménye?

Felelet: Tökéletes, örök élet.

Egy tökéletlen ember dolgozhat-e annélkül, hogy el ne fáradjon, ki ne merüljön?

Felelet: Nem.

És az Ádámra kimondott büntetésben, milyen szavakkal lett ez kifejezve?

Felelet: "Orcád veritékével egyed a te kenyeredet, miglen visszatérsz a földbe." 1. Móz. 3:19.

MI KÜLÖMBSÉG VAN A SZENT SZELLEMTŐL FOGANTATNI ÉS ATTÓL FELKENETNI.

A Szent Szellemtől fogantatni: egy uj lelki életre való fogantatást jelent. Felkenetni pedig a Szent Szellemtől: hivatalra való felhatalmazást, a Krisztus testének tagjai közé való felvételt, elfogadást jelenti. S ha valaki hütlenség által elveszíti a felkenési megtiszteltségét: kiesik a Krisztus testének tagságából. De ugyanakkor nem veszíti el a Szent Szellemtől való fogantatást, mert ha azt is elveszitené, akkor a második halállal halna meg. A második halálba csak azok jutnak, kik szándékosan vétkeznek az igazság megismerése után. Zsid. 10:26.

A többi Szent Szellemtől fogantattak egyénileg megszületnek ugyan mind a szellemi alapra a feltámadáskor, de csak a Krisztus testének tagjai fogják képezni a felkent osztályt a szellemi alapon.

Lásd az angol W. T. Aug. 15. 1918. számát, a 244. laptól kezdődőleg és a Keresztyén Élet Jan. 1, 1919-ik számát, 5-ik laptól kezdődőleg.

EGY NEHÁNY NE.

A tudományt illetőleg meg **Ne** alkudj az igazság rovására, mert máskép veszve vagy.

Ne alkudozz a Sátánnal egyáltalán, ezáltal előnyt adol neki.

Ne akarj mindenáron szerepelni, elő tolakodni — ez az ördög csapdája.

Ne lankadj, ne csüggedj el — a bátortalanság nem a jó katonához illő dolog. Józsué 1:6—9.

Ne légy kevély a te alázatosságodra, ne hogy a Sátán bátortalanitson.

Ne állj oly merev en valamely nézet mellett (ha nem tudod a Bibliából ésszerüen bizonyitani), hogy hátra essél.

Ne légy oly alázatos, hogy az gyengeséggé fajuljon nálad.

Ne adj előnyt valamiképen az ellenségnek, ugyis nagy hatalma van.

Ne légy csak vasárnapi keresztyén, az ördög egy évben 365 nap dolgozik és keresi kit elnyeljen. 1. Péter 5:8.

Ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedet nyakkal. Zsolt. 75:6.

Ne bizzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! Zsolt. 146:3.

Ne mozditsd meg a régi határt és az árváknak mezeibe ne kapj. Példa 23:10.

Ne vond el a gyermektől a fenyitést; ha megvered őt vesszővel meg nem hal. V. 13.

Ne légy azok közül való, a kik borral dőzsölnek. V. 20.

Ne leselkedjél, oh te istentelen az igaznak háza ellen. Példa 24:15.

Ne indulj fel a versengésre hirtelen. Példa 25:8.

Ne rágalmazd a szolgát az Ő uránál. (Még inkább, egyik testvért a másiknál.) Példa 30:10.

Ne gyorsalkodjál a te száddal és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig a földön, azért a te beszéded kevés legyen. Prédi. 5:2.

Ne légy bölcs a te magad itélete szerint. Péda 3:7. Róma 12:16.

Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. V. 27.

Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt. V. 29.

Ne kisértsd az Urat a te Istenedet. Máté 4:7.

Ne aggodalmaskodjatok a honapi napról. Máté 6:31, 34.

Ne itéljetek, hogy ne itéltessetek. Máté 7:1.

Ne szeressétek a világot, se azokat amik a világban vannak. 1. Ján. 2:15.

Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megujulása által. Róm. 12:2.

Ne győzettessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg. Róm. 12:21.

Ne menjetek az igézőkhöz és jövendő mondókhoz (Spiritisztákhoz). 3. Mózes 19:26. 31.

Ne dobjátok el bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Zsidók 10:35.

Ne félj mert én veled vagyok: ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősitlek, sőt megsegitlek és igazságom jobbjával támogatlak. Ésai 41:10.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 4 szám.
1921. **április.** Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Lakozzunk békességben	51
Istennel járva	57
Az Úr emlékvacsorája	60
Krisztus a Getsemánéban . . .	63
Tanácsok az urvacsora kiosztásánál végzendő szolgálathoz .	64
Csak Veled	64

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 –9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5 –6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább három olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen dicséretet érdemelnek. Ezek a művek sokkal többet érdemelnek, mint egyszerű dicséretet. Ezek a művek rendkívül érdekesek, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemű levelezés és előfizetés bektildése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VII. Cluj (Kolozsvár) 1921. Március — Brooklyn. 3. sz.

Sion dicsősége.

Ézsaiás jövendölése B. 2.

„Ujjongani fogok az Urral és vigadni az én Istenem nevében." *Ezs. 61. 10*

Sion gyászolói nemcsak az idvesség ruháival öltöztettek fel és kenettek fel az öröm olajával fejeiken, nemcsak arra hivatvák, hogy az igazság terebélyes fáivá lombosodjanak, mint ezt Ezsiás 61 : 3 fejezete feltüntenti, hanem ennél is sokkal többnek a betöltésére, mert az isteni háztartásban célszerüen be kell rendezkedniök. Az Egyház nincs megváltva és felemelve az élet ama szinvonalára.

Mit tesznek tehát azok, kik megkeresztelkednek áldozati halállal a holt világért? (I. Kor. 15:29). Ők az ujjáalakitási korszakban legcélszerübben fellesznek használva az igazságsugarainak elhintésére és hogy a szükséget szenvedő világnak segédkezet nyujtsanak az igazság gyakorlására, mely tettekben nyilvánuljon. A felsőbb iskolákban előadott tanulmányok nemcsupán a tanitók tudományos készségét szolgálják, hanem legfőképpen a jövendő nemzedék előhaladására hivatvák — körülbelül igy állunk az egyházzal. Ez az, mely engedelmességre oktat, amint ékes tanubizonyságát szolgáltatta ennek az Egyhaz feje az Úr, aki nem csupán szeretetre tanitja Isten gyermekeit, hanem Isten törvényeire és alapelveire is, amelyek lehetővé teszik nekünk, hogy a Fejre tekintsünk, mint az égi bölcsesség kutfejére.

Ézsaiás 61: 4.

„És megépitik a régi romokat
A ősi pusztaságokat helyreállitják.
És a puszta városokat megujitják
És a régi nemzetségek pusztaságait.

És ott állanak az idegenek és
legeltetitek juhaitokat.
És a jövevények szántóitok és
vincelléreitek lesznek.

Ti pedig az Ur papjainak hivattattok,
Istenünk szolgáinak neveztettek.
A nepek gazdaságát eszitek
és azok dicsőségével dicsekesztek.

Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek,
És a szidalom helyett őrvendenek örökségükben.
Ekként két részt öröklenek, földükben örökös
[örömük lesz.

Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem,
Gyűlölöm a gazsággal szerszek ragadományt.
És megadom hiven jutalmukat,
és örök szövetséget szerzett velök.

És ismeretes lesz magok a népek között
és ivadékaik a népségek közé
valakik látják őket, megismerik őket,
hogy ők az Úrtól megáldott magok".

A visszaállitott puszta helyek.

A fejezet három első sorában van feltüntetve a küldetés eredménye. Az elmult korszak puszta helyei, a zsidö korszak és nagy mértékben a jelenkori gonosz világ ujra fel lesz épitve.

Valóban boldog alapokra helyezik a zsidó kormányformát, tekintetbe vévén ama tényt, hogy az Uj-Szövetség fogja elfoglalni a régi helyét. (Ezekiel 16 : 60). Az ókori érdemesek és hlvő zsidók együttmüködve részt fognak venni a felépités munkájából, amint ezt e sorok igazolják: „És belőled fognak feléppittetni ama puszta helyek", de ez a nagy Messiás felügyelete alatt megy végbe, mint ez ki van mutatva Ézs. 58 : 12. versében.

A Szolga munkájának eredménye vázolva van a 49 : 8. versében: „visszaállitani a földet és benépesiteni az elpusztitott örökséget". Kétségkivül ez igéretek tartalmazzák Palesztina földjének visszaállitását, de mindennek az alapmüve a nép visszahelyezése, visszaállitása a hitnek, a reménynek és a Jehova iránti legfőbb tiszteletnek, kinek egyedüli akarata lesz az ő boldogságuk, amint irva van: „És lészen azon a napon, hogy vissza fogja tartani, hogy fedezze népének maradékát, mely elindul Asszirióból, Egyiptom-ból és Patrosz-ból,

FEL

Kusból és Elámból, Sinárból, Hamat-ból és a tengeren levő szigetekről. (11:1).

A következő igiret szól a szolgai osztálynak: „Te kinyujtod jobb- és bal kezed és a te magod örökölni fogja a pogányokat és az elpusztitott lakásokat ujra lakhatóvá fogják tenni". (54:3). Hogy az épület isteni tekintélytől származó, a testi Izraelhez intézett következő szavakkal bizonyittatik: „Igy szól az Úr Isten: ama napon megtisztitlak téged minden büneidtől (kiengesztelő eszközök által) és ti lakni fogtok a városokban és a puszták felépittetnek".

És be lesz épitve a puszta mező és látni fogják, hogy ez a pusztaság az Éden kertjévé vált és a puszta, sivatag és romban álló városok ujra lakhatóvá tétetnek és tudni fogják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, aki felépiti a romban álló helyeket és befogom ültetni a sivatagot. Én az Úr szólottam és meg fogom tenni. „Ezékiel 36:33—36.

Megszületett a megmentő.

E munka terjedelmével foglalkozik egy másik próféta: „Jeruzsálemet lakni fogják, mint a fal nélküli városokat emberek és barmok együttesen. (Zakariás 2:4). Valóban ez Új-Jeruzsálem, ez isteni város, melyen az égi Úr gyakorólandja a föld feletti uralmat, kiterjed a betüszerinti Jeruzsálem kezdetei pontjától és magába foglalja az sgész világot „a folyamtól a föld széléig". (Zakariás 9:10).

„Mert a te romjaid és pusztaságaid és elpusztitott földed, keskenyebb leszen, hogy sem az összes lakosokat befoghassa és a te rontóid messze eltávoznak tőled. Ezsaiás 49:19.

Kétségtelenül ezen sorok voltak Pál apostól lelkében, midőn ezeket irta a rómaiakhoz: „És igy az egész testi Izrael meg lesz mentve, amint irva van: Sionból fog kijönni a megszabaditó és elfogja távoztatni az istentelenséget Jákobtól, mert ez az én szövetségem velük, midőn elveszem büneiket — az ő multbeli büneiket az Új-Szövetség vére által. E nagy mentő-osztag processzusa fejlődésének kezdetétől indult meg, melynek feje immár több, mint 18 év százada megszülett. Midőn a Test teljessé válik, az összes tagok megtelepednek fejükkel Jézussal Sion hegyén. Ennek közvetlen hatása egy általános átalakitás lesz Izrael sziveiben. Az ő istentelensége az ő teremtmények és hajlamok iránti imádata eltávozik és helyét elfoglalja a mély és maradanó értékelése Jehova szeretetének. Ezsaiás 26:13:25:9.

Az emberiség alföldei tenyésztenek.

Ha tekintetet vetünk az e sorokban kifejezett fogalmakra (képletileg) „és megépitik a hajdankor felburjánzott pusztaságait és a sok századokonát elpusztult városokat ujra épitik", úgy ezen pusztaságok jelképezik az emberi társadalom meddő állapotát, melyről oly gyakran tesz emlitést Ézsaiás próféta. Az emberiség középosztályának e meddő terjedelme szükségeli az Igazság vizeit, hogy elvessék az oktatás magjait és igy megtermékenyitsék, termelővé és üdévé tegyék a pusztaságot. Továbbá nemcsak e puszta helyeket kell gyümölcsözővé tenni, hanem az emberiség mocsaras, lápos, ingoványos és pocsétás osztályon és megtérittetnek. Minden völgy felmagasztaltatik, minden halom alázatos lesz, az egyenetlen út kiegyenesedik, a mags helyek szép térföldekké lesznek 40:4.

Ez igéret legvigasztalóbb része ama tény, hogy a pusztaságok az elmult napokra és a pusztulások a hajdankori időkhöz tartoznak. Mily megváltó segitség ama tudat, hogy a föld lakosai feleszmélnek annak a tudatára, hogy elmult a halál fenyegető veszélye, hogy nem kell többé tartaniok a betegségektől és a ragályoktól, méltánytalan adóktól, pozicióik elvesztésétől, a birói erőszak igaztalan alkalmazásától, midőn elmult a gonosz emberek, gonosz angyalok, rontó állatoktól való félelem és a fenyegető régi korszak veszélyei. Az éleslátásu megtalálandja az ő helyét az uj társadalomban, „tisztátalan nem megy azon által, semmi kegyetlen vad nem jár azon és csak a megváltottak járnak a szentség utján" (35:8). „És kiöntöm Dávid házára a könyörületesség lelkét és én reám tekintenek, akit gyalázatos bánásmóddal illettek a Krisztus Jézust és az Egyházat, amely az Ő teste. Zachariás 12:10.

Szóval mind ez ujjáépités, mind eme ujjáalakitó munka egy oly processzus, mely meg nem történtté teszi a pusztitást, amelyet a bűn és Sátán idézett elő a világban. A puszta városok, a bölcsesség sarkalatos elvei: Az igazság, a szeretet és hatalom, mely megbomlott a nemzedékek önző viszaélése következtében — felépittetnek. A teljes tudás és a szerény meggonddoltság ujra megfogja ujitani és tökéletesiteni a bonyolult, de örömtelt sorait a bölcsesség szentélyének, mely mostan szét zuzottan áll és teljesen elhagyatva. Az igazság és egyenességben való gyakorlat fel fogja huzni a magas falakat és az igazság kiemelkedő erőditményeit, melyek mostan romokban hevernek. Jó kivánságok, igazi szivélyesség és őszinte segitségre sietés felfogják épiteni a szeretet lakást biztos talajon. Hatalmas elhatározások és megerősitő törekvések Istennek teljes akaratában vissza fogják állitani az erőt, a hatalmat és az erősséget Ilyen a nagy Megváltó, kijavitó és Ujjáépitő munkája az Úr megváltottjai között.

Megjegyzendő, hogy bizonyos változatosságok mutatkoznak e fejezetben használt személynévmások számában. A fejezet az egyes szám első személyével kezdődik (Az Úr kent fel engem), továbbá az Ige speciálizálja Sion gyászolóit, ez már O rájuk vonatkozik. Az V. és VI. sorokban már a többesszám második személye használatos, a VII., VIII. és IX. sorok a többesszám 3. személyében használtak, mig a IX. sorokban ujra az egyesszám első személyét használja.

Ezen különféle személyes névmások sugalmazzák, hogy a Test valóban összetett, illetve sok tagból van össze téve. Azonkivül, mióta a szolgai osztály kiszélesül, hogy magába foglalja mindazokat, kik közre akarnak munkálkodni az Ország felépitésében, az Úr Jézus, a kicsiny sereg és a testi Izrael, a többesszám van alkalmazva a munkára vonatkozásban, mely meg van osztva azonban a felkenés és a palást kizárólagosan Krisztus Testére alkalmaztatnak.

„Idegenek fognak felkelni és a te barmaidat etetni". Kétségtelenül a zsidók ebben a versben keresték ama prófécia beteljesedését oly időben, midőn a zsidók vissza tértek Cirus első éveiben, de ez elvégre fölötte soványan elégiti ki a keresztényi képzeletet. És nem is találhatjuk itten a jövőbeli igéret széleskörü terjedelmét, mert a földi ország feltételeinek a leirása a népre ó-népre vonatkozik, mely maga pálntálja a szőlőjét és enni

FEL

fogja a gyümölcsét (65:22) és az eljövendő idő ajándéka a szolgaságtól és mindenféle fogságtól való megszabadulás, habár nem lesz bérrabszolgaság, de lesz széleskörü tevékenység: ime ez a vázlat. A másoknak való szolgálat önkéntes lesz, mert mint irva van:

„Mert könyörül az Úr Jákobon, és az izraelitákat ismét kiválasztja, hogy azokat vissza vegye földjükre és idegenek fognak csatlakozni hozzájok és ragaszkodni Jákob házához. 14:1.

E szó alatt „idegenek" értendők, a lelkileg pogányok. A lelki izrael-nek a nyája alatt értendő a milleniumi korszak nyája és gyüjtetnek elébe az összes népek és elválasztja őket egymástól, amint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. Máté 25:32. „Más juhaim is vannak nékem, melyek nem ez akolból valók, azokat is elő kell hoznom és az én igémet hallgatják. És lészen egy akol egy pásztor" (János 10:16). Mig a legeltetés és táplálás munkája a nép megváltására szolgál (40:11), sok részletkérdés keresztülvitele azok vállán nyugszik, akik nem felmagasztosult tagjai Krisztus Testének avagy a láthatatlan királyi osztálynak. (Amint az előbbi fejezetben nyilván ki van fejezve) „és felépitik az idegenek kőfalaidat és azoknak királyai (a régi érdemesek) szolgálni fognak téged... és akik téged nyomorgattak, azoknak fiai hozzád mennek, megalázván magokat és leborulnak a te lábaidnak talpainál, akik téged utálnak és neveznek téged az Úr várásának és Siont Izrael szent Istenének 60:10.

A testi Izraelnek kinálkozott először alkalom arra, hogy lelked Izraellé váljék, azonban elutasitotta többnyire azt. „Azért mondom nektek, Istennek országa elvétetik tőletek és adatik a pogány népeknek, hogy annak gyümölcsét meg teremje" (Máté 21:53). Ezért mondhatta az apostól, hogy Jézus Krisztus általi szolgája a pogányok részére és ezért figyelmeztette a pogányhivőket „Emlékezzetek, hogy régen testben pogányok lévén, kik körülmetéletleneknek neveztettek attól, aki neveztetik körülmetéltnek, mely körülmetélés a testben kézzel leszen, hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izraelnek társaságától idegenek és az igéretnek szövetségétől távol állók, kiknek nincsen reménységök és e világon Isten nélkül valók... ezért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem a szentek polgártársai és Istennek ház-népe (Eféz. 2:11, 12, 19.

Boldog jövő igérete.

Lévén idegenek és jövevények az Istentől, átmenve mindama tapasztalatokon, melyek utalnak e korszak aklára, Krisztus Testének összes tagjaira. (Zsidók 2:17) az ő Fejük fogja tudni, hogyan kell megbecsülni az akkori pogányok nehézségeit, de az ő pogányok iránti szimpatiájuk nem fogja megakadályozni őket, hogy tanuljanak és igy megszünnek idegenek és jövevénynek lenni és az örökkévaló Atyának fiaivá válnak: „Imé napok jönnek ezt mondja az Úr és a szántó ember az aratóval és a bornyomó azzal, aki magot visz vetni, egybetalátkozik és a hegyek musttal csepegnek. És hazahozom a fogságból az én népemet Izraelt, kik felépitik az elpusztult városokat, hogy azokban lakjanak és szőlőket plántálnak, hogy azoknak borukat igyák és kerteket csinálnak, hogy azok gyümölcsét egyék.

Idegen szántóvetők és vincellérek.

A jövevények nemcsak szántóvetők, hanem vincellérek is. A föld venyigéje most érik és a bogyókat begyüjtve képviselik. Az ember törekvéseinek a gyümölcse, hogy a földet Isten nélkül kormányozza immár nyilvánvaló és mivelhogy a venyigét nem nyesték meg az isteni célok szerint, a gyümölcs keserü és nem méltó arra a munkához, mely nagy fáradságot, törekvést, izzadságot kivánt annak fejlődésére. Ama országokban, hol kiterjedt szőlőmüvelés folyik. szőlő tövét majdnem a föld felületéig nyeset meg, hogy a bőséges szüret legyen az eredménye, igy a föld szőlőtöve nagy körültekintést igényel, sok nyesést, mig alkalmassá válik az Úr céljainak felhasználására. A vad venyigék önzően terjedő nagyravágyásának végét kell vetni és Krisztus országának teljes megalapitása után kicsiny fenyitések után e vad indák lesznek, hogy Isten akaratának a gyümölcsét hozzák elő.

A papi teendők a Nagy Főpap által eszközöltetnek Melchizedek rendelése szerint. „Megesküdt az Isten és meg nem változtatja: Te vagy az örökkévaló Pap Melchizedek rendje szerint". Sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs... Örökkévaló pap". Az Egyháznak a papi munkában való részvétele nem csak itt van feltüntetve.

Ti pedig az Úr papjainak neveztettek, a mi Istenünk szolgáinak hivattatok. (Ezsaiás 61:61) a többesszámu személyes névmás által, de másutt is ki van fejezve. Ők lesznek Isten és Krisztus papjai és uralkodni fognak együtt 1000 éven által (jel. 20:6, 1:6). Igy Izrael, az eredeti Izrael eléri majd eléri eszményét és papok országává válik. (II. Mózes 19:6, Ezekiel 44:11; 1 Péter 2:5, 9).

Az új jövevények áldozatukat fogják elhozni és ezek az áldozatok a töredelmes lelkek áldozatai lesznek. Zsoltár 51:17).

E dicsőséges felkentek egyesülése, Jézus a fej és teste az Egyház szolgálatot teljesitenek mindama dolgokban, melyek Istenre vonatkoznak. (Zsidók 2:17, 5:1—6). És mint a hivatott papok ettek ama áldozatokból, melyeket felajánlottak Jehovának, mint önkéntes és hálaáldozatokat és mivelhogy ama áldozatok, akár hus, vagy másféle élelemből valók, a legjobbak közé tartoztak, amit a nép hozhatott, úgy a papság is elfogadja Jehova nevében a legjobbat, amit az emberiség nyujthat — az emberi szív szeretet és hálától dobogó szivét. E magasztalat nyilvánulást eszközölni fogják Jehovának felismerése után mint, a mi Istenünk (Ezsaiás 25:9).

Sion dicsősége és kettős örökség.

A Messiás, az Úr szolgája nemcsak a pogányok gazdagságára, hanem dicsőségére is fog elkövetkezni. Ily dicsőség és ragyogás a négy megelőző világ uralomban: a babiloni, a méd-perzsa, a görög és rómaiban mutatható ki. Babilon volt a kaldeaiak dicsőségének a kiemelkedő helye.

Perzsia megkisérelte a kormányzást szilárd törvényekkel. A görögök kulturájukkal és az esztétikai élet művészi berendezkedéseivel dicsekedtek; Róma és fattyúsarja az erőszak kifejtésével gondolta célját elérhetőnek. Igaz dicsőség fényköre az erénynek és a megdicsőült

FEL

Egyház dicsőségének fénypontja fogja elérni és Isten eltöröl minden könyhullatást s szemekről és nem lesz többé halál, nem lesz keserüséggel való sirás, sem jaj kiáltás, semmiféle bánat nem lesz többé. János jelenések. 21:4; Zakariás 2:11; I. Korinthusb. 3:21, 22.

Oly zavaros a nép lelkülete, hogy szégyennek tartja imádni az igaz Istent. Ez mind megváltozik; mert népének gyalázatát elveszti az egész földön (Ezsaiás 25:8). „Minthogy te megvetett és elhagyatott voltál... te örökösen ki fogsz emeltetni és nemzedékek örömévé leszel". 60:15.

Megmérhetetlen zavar az Úr népének életében, mert megkisérelte elkerülni a keresztet és törekedett dicsőséget elérni a világ szemeiben. Nincs tisztelet téve az Úrnak, mert az Evangyeliomért üldöztetés a rész. Ma a kereszt osztályrész, holnap a korona. Ha nincs kereszt, nincs korona. Nem lehetünk a dicsőség részesei itt is, ott is, mert a kanonok különfélék? II. Korinthusb. 4:17.

Amennyiben ez igéret Ábrahám testi magjára vonatkozik, boldogságot igér nekik Palesztina földjén és örökkétartó örömet. Ezsaiás 35:10; 51:11, Hozseás 3:4, 5.

A nem őszinte égőáldozat.

Jehova igazságszerető és az igaztalan áldozatot nem hagyja megtorolatlanul. Az áldozat rendkivüli és nem tartozik a rendes életszükségletekhez. Jehova nem fogja megengedi az igazságtalanságot zsákmányolt javakkal. Ezt megengedni, annyit jelentene, hogy ez igazságtalanságnak ő is részesévé váljék. A gonosz áldozattétele, utálatos az Úr szemeiben (Példab. 15:8).

Mivelhogy az Úr igaz, igazságot szeret (Zsolt. 11:7). Jehova igy szólott a zsidó néphez: „Ti azt hoztátok a mi vadaktól meg van szakgatva, a sántát, a beteget, ilyen áldozatot hoztok nékem, avagy kedves ez a ti kezetekből. (Malakiás 1:13). Ezsaiás 1:11.

Mióta az égőáldozat képviseli az áldozó hálafohászát, ebből következik, hogy a nem öszinte szivből jövő égőáldozat, képmutatás, a bünök közül a legmegbocsáthhatatlanabb. (Jeremiás 9:24).

„Ezek ama dolgok, melyeket cselekedjétek, minden ember mondja meg az igazságot a felebarátjának, hajtsátok végre az igazság és béke törvényeit kapuitokban és senki felebarátja ellen gonoszt szivében ne gondoljon, ne szeressétek a hazug esküvést, mert mindezeket megvetem, mondja az Úr. Zakariás 8:16, 17.

A lelki izraelitának kétszinü hállaadó imádsága körülbelül igy hangzik: Oh, Uram hálát adok neked, hogy nem törtél pálcát az én gazságom felett, hála neked hogy megengedted nekem elnyomnom a gyengét, özvegyek házát kifosztanom, hogy az árváktól uzsorát huzhassak, ellenségeim ellen hamis esküt tehessek, hogy üldözzem a szegényeket, hogy harcoljak a te nevedben a te dicsőségedért Amen.

Elfogadhat-e ilyen hálát Jehova, az igazság Istene? Valóban nem. Sirás és fogaknak csikorgatása lesz ez égőáldozat eredménye.

De visszatérve a boldogabb témához, Jehova megigéri, hogy Ő fogja irányitani az Egyház munkáját igazsággal, vagy mint egy sor feltünteti: „Azért fogom megadni a jutalmakat hüségesen. Ő, aki az evangelium korszak vizsgálata idejében működött bennök, hogy akarjátok, hogy véghez vigyétek, az ő ingyen való jókedvéből. (Filippibel. 2:13), velük fog lenni és vezetni fogja őket, hogy dolgozzanak az ő akaratja szerint. (Efézusb. 1:11). Ez magában véve nagy jutalom leszen számokra (Móz. I. k. 15:1). Az ő jutalma vele leszen és az ő munkája általa (Ezsajásb. 62:11).

Isten munkája megtételének a kiváltsága jelentős része az előző becsületesség jutalmának. „Mivelhogy kevesen voltál hiv. legyen birodalmad tiz városon".

Dávid állandó irgalmassága.

A jutalmazás másik jelentős része az örökké való szövetség megállapitása velök. Másik fejezetben ez a szövetség egybe van kapcsolva Dávid állandó irgalmasságával (Ezsajás 55:3). A Dávidnak igért állandó irgalmasság vagyis a Dávidnak igért állandó irgalmasság ez igéretben foglaltatik: „Fel fogom támasztani a te magodat, mely származik a te ágyékodból és megerősitem az ő országát". (2 Sámuel 7:12). Ez máshelyen is fel van tüntetve: „Megesküdt Jehova Dávidnak igazsággal és nem fog eltérni attól:" „A te ágyékodnak gyümölcséből ültetek királyt a te székedbe". Zsolt. 132:11.

Pál apostol a Szent szellem ihlete által megmagyarázta a pisidiai zsidóknak, hogy a Dávidnak tett igéret valódi teljesülése Jézus Krisztus halottaiból való feltámasztásában találtatik (Cselek. 13:34). Ez mutatja az örökkétartó szövetséget, illetve megegyezést, mely az igéretnek a tény megvalósulásában mutatkozik. Ez fog ülni a Dávid székében és országában, hogy megerősitse azt és megalapitva azt mindörökké (Ezsajás 9:7). Amig Dávid tronja, mely Jehovának volt a trónja a földdel vonatkozásban (1 Kron. 29:23) állandósul, el lesz foglalva az antitipikus Dávid által és megosztva hüséges társaival Jel. 3:21.

Ez örökös szövetség megünnepeltetik, amint az evangeliumi korszak müve teljessé lesz. „Akkor a föld igazsága uralmára való kérdések eldöntetnek és az nem fogja illetni sem a babilonit, görögöt, rómait, németet, brittet, bolsevikit, sem pedig a vörösöket, mert Krisztus lesz minden mindenben s áldásos uralmának békés özöne ama szövetség hiveire háramlik. (Jeremiás 31:31—34).

E szövetség alkalomszerüségének kiemelkedő fázisát a testi magra vonatkozólag olvassuk: „És örökkétartó frigyet kötök velök úgy, hogy el nem távozom ő tőlök, hogy jót cselekedjek velök, de az szivökbe adom az én félelmemet, hogy el ne távozzanak én tőlem. (Rómaiak 9:4).

Az Evangyeliomi korszak kezdetén a zsidóknak meg volt az első alkalmuk, hogy az Abrahámtól igért magasztos áldásokat fogadják, nevezetesen ama kiváltságot, hogy a lelki maggá váljanak, mely mag maga a Krisztus. Mint a Szent szellemmel telitett Péter mondá: „ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten kötött a mi Atyáinkkal, mondván Abrahámnak „és a te magodban megáldatnak a föld minden gyermekei". Az Isten az ő feltámasztott fiát a Jézust küldötte nektek először, hogy megáldjon titeket, eltávoztatván a ti büneiteket.

E mag fokozatosan kiterjed úgyhogy a zsidó államforma korábbi határai nem lesznek megfelelő arányuak: „A te hajlékaidnak kárpitjait ki fogják terjeszteni" (Ezaiás 54:2), amig magában foglalja az egész világot,

FEL

„mert megsokasitom a te magodat, mint az égnek csillagait s mint a tenger partjain való fövényt" (I. Móz. 22:17). „Akkor, aki magát áldja a földön, áldani fogja magát az igaz Istenben s aki esküszik a földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfelejtettek az előbbi nyomoruságok és el vannak rejtve az én szemeim elől. Ézsaiás 65:16.

Sion lelki sarjai az isteni kegyet illetőleg oly boldogságnak örvendenek. hogy az összes népek fel fogják ismerni az áldásosságot,

Vigadni fogok az Úrban
Lelkem ujjong az Istennel,
Mert felöltötte rám az Üdv palástját
Az igazság mezébe burkolt engemet
S mint a vőlegény feldisziti magát drága ékszereivel
S mint az ara ékesiti magát kösöntyüivel.
Mert a föld rügyező csirákat hajt
S mint a kert magjaiból pompásgyümölcsök teremnek
Úgy az Úr Isten igazsága és malasztja
A föld összes népei között elterjed.

Üdv- és igazságosság.

A Fő beszél magáért és a testért; a megjegyzések megközelitő felosztását a nyelvezet váza foglalja magában.

Vőlegény:

Felöltötte rám az üdv palástját

Ara:

Az igazság mezébe burkolt be engem
Mint a vőlegény fedi be magát a főpapi süveggel
És mint a mennyasszony magára veszi az ő ékszereit.

A főpapi koronára való utalás a keleti vőlegények ama szokása, amidőn is lakodalom napján különös süveget viselnek a fejükön (Énekek éneke 3: 11). Ugyanaz a szò van itten használatban, mint a főpapi ruhák felöltésénél (II. Mózes 28:2, 4). A dicső Jézus ama főpap és egyházának vőlegénye.

Nemcsoda, hogy Sion ujjong, hisz fel van ruházva győzelemmel és szabadsággal. Jel. 19: 1, 7; Zsolt. 40:16.

És mint a mag tavasz napsugarainak melegitő hatása alatt kikel, úgy a megszentelt világ uralmára fog tekinteni minden szem, mert az igaz hit, a boldogság gyümölcsét fogja teremni. Az igazság és malaszt eszméi és ideáljai el lesznek vetve az emberi sziv talajába. Az igazság napjának jóságos és élesztő sugarainak hatása alatt az oktatás gyakorlati sikerekkel fog járni és ez fokozatos áldásokat hoz létre és dus gyümölcse lesz a Jehova Isten magasztalása, aki minden jónak és tökéletességnek a kutfeje.

Th. Watch Tower, 1920. okt. 1.

Istennel járva.

„Az Istennek útja tökéletes". Zsoltár 18: 31.

A bünből a dicsőséghez fontos és eseménydús, de szükségképpen nem hosszu az út. Vizsgálván e témát, bizonyos nagyobb és nélkülözhetetlen lépéseket teszünk, valamint több alárendelt, s félünk, hogy szükségtelen lépéseket is. Némalykor eltérünk valami keveset, mivel vonzó mellékút kötötte le figyelmünket, ugy, hogy a helyes irányt illetőleg összezavarodunk. De a legfontosabb lépéseket meg kell tennünk, hogy ha az Ur kegyelmét birni és megtartani akarjuk. Zarándokgyarapodásunk ezen föbbleges lépésének, vagy fokozatának rövid áttekintése csak haszonnal járhat azok részére, kiknek örök rendeltetése az Ur útján való hűségüktől függ.

A Biblia nagyon tisztán mondja nekünk, hogy a legtöbb ember nem jár az Istennel. Sőt, még csak az Istenhez vezető irány szerint sem járnak oly szándékkal, hogy elnyerjék kegyelmét és társaságát. „Az egész világ a gonoszban vesztegel." (1. Ján. 5: 19,) jelenti ki tisztán az apostol. Nem gondolhatja, hogy semmi jó sincs a világi emberekben, mert gyakran igen csodálatos vonásokkal birnak. Inkább azt gondolja, hogy általánosságban a világot a sátán kormányozza „e világ Istene" (2. Kor. 4: 4,) aki most tevékenykedik az engedetlenség fiaiban (Ef. 2: 2 támogatván az állapotokat, melyek az önzést előnyössé teszik és könnyünek tünteti fel.

Nem mindnyájan szándékos bünösök.

Mialatt valóban „egy igaz sincsen" (Rom. 3: 10,) mialatt senkisem képes tökéletesen cselekedni öröklött fogyatékosságai miatt, igaztalan állapotukra vonatkozólag még sem egyforma az érzésbeli állapotuk. A legtöbb ember, valószinü nagyon jól megegyezik e „világ fejedelmével", aki összhangon kivül van a Jehovával, akinek kisértője és ellenfele. (Ján. 12: 32, 14: 30.) Az Irás kijelenti, hogy az emberiség e tekintetben bizonyos mértékig szabadakarattal rendelkezik és felelős. Igaz, tökéletlennek születtek mindnyájan az öröklött halál végett, de ez nem magyarázza ki (ment fel) a szándékos együttmunkálkodást a sátánnal.

A szándékos együttmunkálkodás sátánnal, hogy fenforog, világosan lesz bemutatva az apostol által, midön kijelenti, hogy „ismervén az Istent, sem nem dicsőitették, mint Istent, sem hálával nem adóztak Néki, hanem nagy bölcsességükben bádarságba estek és sötétség szállta meg értelmetlen szivüket . . . És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképen az Isten méltatlan gondolkodásra adta oda őket, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek, akik teljesek minden hamisággal, paráznasággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, rakvák gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel, susárlók, *rágalmazók,* istengyülölők, dölyfösek, *kevélyek,* dicsekedők, *rosszban mesterkedők,* szüleiknek engedetlenek, balgatagok, *összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok.*"

Ezen gyengeségek mind, nincsenek meg minden emberben kirivó módon, hanem ezen tökéletlenségek könnyen megkülömböztethetők az emberekben, némelyek itt, mások amott. Ezek „járnak Istentelen kivánságaik szerint". (Jud. 18,) „álnok szájjal". (Péld. 6: 12.) Azok között sok embert lehet találni, kik a világ útjával összhangban vannak, kik azt tartják, hogy a világ jó dol-

FEL

gaiból ők még nem kapták meg a magok részét és helyeselik a világ módszerét ily kellemes dolgok elérése céljából, s mihelyt alkalmuk nyilik örömmel mepragadják az önző módszereket egyéni nagyratörésükben, még mások örömének rovására is és azt hiszik, hogy ez a módszer merőbe helyes. A világ szereti az ilyeneket: ők szeretik a világot, valamint azokat a dolgokat, melyek képezik a világot. „A maga szeme előtt minden útjai tiszták az (ilyen) emberek". — Péld. 26:2.

Istenhez tekintve.

Alkalomadtán van olyan is, aki megszünt helyeselni a világ útjait. Azt gondolja: Itt nincsen rendjén valami: ez a cselekvési mód, ez a rendszer, másoknál kiváltságot és tekintélyt szerezni, nem hozhat valódi boldogságot. És keresztyén-e az ilyen? Oh dehogy; csak mélyen gondolkodik. Ő előrehaladottabb a maga állapotában, mint a néptömeg, mely a betevő falatnál magasabb dolgokon majd nem is gondolkodik, mindazonáltal még nem jár az istennel, bárha ez egy lépésnek bizonyulhat az Istenhez vezető irányban.

Az, aki ennél nem halad tovább, sem a Jehovának, sem a világnak nem tetszhetik nagyon. Dörgő-morgó ember tesz belőle, egy kritizáló, nem szivesen látott tagja lesz az emberi társadalomnak. De ezen abbahagyása a világgal való haladásnak, *bünbánat* az érzés kezdetlegességében, mert a bánat az érzés megváltoztatására a bünre vonatkozólag. Mit tehet aztán legelőbb? Vagy megállhat az áradatban s a világ szokott folyásában tovább dörzsölődhetik, melyet megszünt helyeselni, vagy elhatározhatja magát, hogy félbehagy az oly cselekedetekkel — *megtéritheto* lesz. A politikai és gazdasági „radikálisok" közül a világon sokat lehet e két osztály valamelyikében találni, valószinü többet az első, mint a második osztályban. Ők látni képesek az ellentéteket a világ „reaktionárussának", vezetésében (olyképen, kiknek tetszik a világ mostani állása,) de ritkán haladnak előre, hogy többet tegyenek a hibák feltalálásánál.

Pogányság és kereszténység.

Azok, akiknek érzése és szive összhangban van a világgal — pogányok, hogy hogyan hivják őket és hol születtek, az nem változtat a dolgon. Az olyanok pedig, akik érzésből nem helyeselik a világot, de szeretik a dolgokat, miket a világ kinál — vagyont, kitüntetést, gazdasági jövedelmet — oly állapotban vannak, mely hasonlitható a „kereszténységhez", valamifelől megvannak győződve és mégis szeretnek valamit, amit rosznak tartanak. Megfigyelésreméltó, hogy a kereszténységbenagyon sokat prédikálnak különböző kicsinyességek felhagyásáról. De nem tökéletlenül cselekszünk mindnyájan? Igen. De a mi tökéletlenségünkből és a másokéiból nem mindnyájan húznak becstelenül hasznot további önző célok céljából.

Urunk első adventje előtt Jehova nem ösztönözte a pogányokat, hogy hagyják félbe életmódjukat. „Miután Isten áttekintette a tudatlanság idejét, most parancsolja az embereknek, hogy mindenféle bünbánatot tartsanak, mivel rendelt egy napot, melyen megitéli a föld kerekségét igazságban". (Apost. 17:30-31.) Miután a bünbánat illendősége ilykép lett ismertetve, kevesen méltatták figyelemre a dolgot, amikép az Ur ezt előre tudta.

De aki bünbánatot tartott és megtért, az biztosan keresztyén? Nem. Még nem! A keresztyénség össze van zavarodva teljesen e pont felett. Ha már szövetséges viszonyban lett volna a Jehovával, s aztán bünt követett volna el, s azután azt a különös bünt megbánva elfordult volna tőle, az ily viselkedőt érintkezésbe hozná a tisztitó folyamatokkal, melyről Jehova gondoskodott a kiválasztás részére Krisztus által és ezáltal az ilyent az elveszitett szövetség előnyeibe helyreállitaná. Erre vonatkozólag élő példát látunk pünkösткor a zsidókhoz intézett szavaiból Péternek. „Bánjátok és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a Ti büneitek". (Apcsel. 3:19.) De sem a bünbánat, sem a megtérés, s a kettő együttvéve sem fogja a személyt az első állapotba, a Jehovával vonatkozásba hozni. Ehhez még más lépések is szükhégesek.

Tapogatózva Isten után.

Aki érzésből nem helyesli a világ útját, s kinek a szivét nem vonzzák a világ dolgai, oly állapotban van, melyet igy emlit az apostol, „tapogatózván Isten után, ha megtalálhatnák őt". (Apcsel. 17:27.) De kezdetleges jelentőségükben a bünbánat és megtérés negativ lépések. Feltételesen szabaditanak fel valamitől tekintettel arra, hogy valami kivánatosabbat fogadjunk be. Határozottabb valamit kell elérni, mint csupán Isten utáni vágyat, ha az egyén kielégitő mértékben akar közeledni Istenhez kegyelmének birása végett. A Jehova természetesen megfelelően tekinti a bünbánatot és megtérést mivel Ő rendelte el mindkét fokozatot, de bárha helyesli a *fokozatokat,* a tapogatózót mégsem fogadhatja be kegyelmébe és társaságába. A hit, az Istennel való szivbeli összhang értelmes állapota, nem a megérzés (sejtelem) hanem a hirdetés útján származik. — Rom. 10:17.

Istenre vonatkozólag vannak különböző kezdő leckék, melyeket meg kell tanulni, mielőtt valaki Biblia ismerettel bir. Némelyeket ezek közül tényleg meg kell tanulni, benyomást gyakorol valakire az Irás üzenete! A két következő lecke ezek közül való. (Hinni az Isten létezésében és 2) hogy megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. (Zsid. 11:6.) Ezen leckék megtanulására a képesség titka a töredékes képességekben rejlik, mellyel az emberek birnak. Sajnos, a töredékek nagyon töredékek, nagyon alája vannak rendelve a föld tömeg-lakosságának kézzelfogható érdekeinek közepette, hogy részükre lehetővé tegye mostan oly nagyon meggyőződni az isteni dolgok felől. Még vannak sokan, kik azt mondják a szivükben, ha nem is a szájukkal: „Nincsen Isten". Zsol. 14:1—4; 53:1—4.

„Jehova bizonyitéka."

De aki keresi az Istent, meg lesz hivva, „hagyjátok el a bolondokat (a bolondsággal hagyjatok fel), hogy éljetek". (Péld. 9:6.) Mire van szüksége, hogy ezt megtehesse? Tanitásra, oktatásra. Evégre „biztos az Urnak bizonyságtétele, bölccsé teszi az együgyüt". (Zsol. 19:8.) Azoknak, kiknek sejtelmük van Isten iránt, tudósitást juttat el Jézus Krisztus által. Mely igy hangzik: „Jőjjetek mindnyájan én hozzám, kik megfáradtatok és megterheltettetek és én nyugtot adok néktek". Mát. 11:28.

De nem sokan hisznek ennek a hirdetésnek, mivégből kevésnek lesz kinyilatkoztatva a Jehova hatalma. (És. 53:1,) Az aki bünbánatot tartott, igy szólott a vi-

FEL

lágra vonatkozólag: Én nem szeretem ezeket az állapotokat. Az, aki nem csupán az érzületét változtatta meg, de még hozzá össze is van törve, kinek lelki vonzalma elfordult a világtól, szólott ilykép: Én már megfáradtam ebben s most az urat akarom keresni. Ő érzi, minthogy mind érzik az ilyenek, hogy „elég neküuk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát teljesitettük". (1. Pét. 4:3.) Fogyatkozásai kipótlásának felajánlását hallva a becsületes kutatónak Jézushoz kell jönnie, legalább is annyiban, hogy vizsgálat alá veszi a tudósitást és az Istennel való kibékülés alapját felfedezi.

Mindez az, amit megtehetek.

Hogy a Jehova kedvencei lehessünk, nem csupán mondanunk kell, hogy nem szeretjük olykép cselekedni, mint a világ, s hogy meguntuk már, hanem (miután már tudjuk valamennyire Isten szándékait) már az Úr utjai szerint irányitjuk magunkat. Igy szólunk: Kedves uram, én a Te intézkedéseidre bizom magamat; itt vagyok. Amig nem jutunk ily elhatározásra, nincsen részünkre alkalam, hogy valami módon több áldást kapjunk, mint az isten legáltalánosabb intézkedéseit, esőt, napsütést, oktatást, stb.

De: mondja valaki, a hivőnek nem szükséges-e törvényes helyzetet betöltenie a Jehova előtt, hogy ily elhatározást tegyen? Erre az feleljük, hogy mindaddig nem törvényszerü a helyzete, mig felvéve nincsen az ő ügye, és ügy felvétel addig nem történik, amig a felszentelés meg nem történik. Mert amint egy idegennek nem lehet németpolgár joga, amig kifejezésre nem juttatja a németállampolgárság iránt való kivánságát, hasonlókép lehet mondani, hogy a megigazulás nem előzheti meg a felszentelést. Egyáltalán vajjon miért is fáradozna valakivel a mennyei Atya, aki még többre becsüli a saját maga útját, mint az Urét? „Isten ellenéall a kevélynek". (1. Pét. 5:5). S az olyanok még a maguk útját tekintik előnyösebbnek, s még a saját értelmükre támaszkodnak, amig a saját maguk útját fel nem cserélik az Uréval, mig el nem határozták, hogy reábizzák magukat a Jehova intézkedéseire a Krisztus Jézusban.

De hát nem szükséges-e Krisztus érdemének beszámitása, mielőtt felszentelését elfogadhatná a Jehova? Igen, igen biztosan; de a mi felszentelési (feláldozási) cselekményünk és az Istentől való elfogadás egymástól két teljesen eltérő dolog, bárha idő tekintetében rendesen egymással szorossan összekapcsolódnak. Tegyük fel, egy ember elhatározza magát, hogy legbecsesebb érdekének fog hasznára válni, ha megjelenhetik kihallgatáson a denemárki király előtt. Semmi sem fordul elő, ami őt itt németországban abben az elhatározásában jogszerüen akadályozná; amiért erre határozza magát, szükségtelen, hogy valamily hivatalt töltsön be a dániai udvarnál. De amikor Dániába érkezik, látni fogja, hogy különböző segitségekre van szüksége, nem is emlitve azon utasitásokat, amelyek nélkül nem juthat a király szine elé.

A kellemetes idő.

Mi történik azután, ha az Urnak szenteli magát? Nos, a mi ügyünk fel lesz véve, hogy a legbölcsebb Biró bölcsessége szerint legyen eldöntve. Az Isten nem kötelezte magát, hogy feltétlen elfogad minden felszentelést. Ezt az „elfogadás idejében" kell megtenni (Ézs. 49:8) és azonkivül dicséretre méltó szándékból kell téve legyen. A kellemes idő, mihamar véget ér (Zsid. 3:13) és mi látjuk oly példáját is a felszentelésnek (feláldozásnak), amely rossz inditó okból származott, minélfogva félredobatott. A varázsló Simon volt ez, aki az isteni kegyelem kiváltságából kizáratott, mivel „az Isten előtt nem volt becsületes szivü". Apcsel. 8:21.

A Mester megigérte: „Aki én hozzám jő, azt nem vetem ki", (Ján. 6:37) vagyis nem fog vonakodni a valódi felszentelést felmutatni az Atya előtt. De figyeld meg, a feláldozásnak meg kell történie, mielőtt (Jézus által Isten előtt) felmutatható lenne és fel kell mutatni a mielőtt elfogadható vagy visszautasitható lenne. Továbbá kijelentette Jézus: „Senkisem mehet az Atyához, hanem csak én általam". (Ján. 14:6). Ez csupán másik kifejezése annak, hogy némelyek az Atyához jönnek és pedig Jézus által.

„Még meddig vonakodom
hogy odaadjak mindent.
S a földről leszokva
csak őt birjam hiven?"

A felszentelendő ügyének felvételén vagy fogadásán kivül Jézus, mint Szószólója a felszenteltnek azon ügyet a Jehova elé terjeszti határozathozatal végett az illető elfogadhatóságára vonatkozólag. Természetesen ezen felajánlás vagy felmutatás Jézus részéről garanciát tételez fel, hogy ő jóvá fogja tenni annak testi tökéletlenségeit, akinek fel lesz terjesztve az ügye. Ilykép — ha a többi összes feltételek teljesitve vannak, a felszentelt el „lesz fogadva a Szerelmesben". Ef. 1:6; I. Pét. 2:5.

„Isten az, aki megigazit."

Ama lépésnél „Isten az, aki megigazit, ki az, aki kárhoztat?" (Rom. 8:33—34.) Senki, ha helyesen történt az oktatás. Isten jóvá hagyta a felszenteltnek szervét; mert ama szerv, bárha átöröklés utján tökéletlen volt, elfogadhatóvá lett téve Krisztus érdeme által. Mi célja van ezen eljárásoknak? Az Isten miért nem fogadja egyszerüen társaságába a hivőket, ha látja, hogy jó állapotban van a szivük, anélkül, hogy bizonyos szabályokat követelne? Nem éppen ezt cselekedte-e Jézus Urunk Adventje előtt?

Ez csupán részleges feltárása az igazságnak. Elsősorban senki, akinek szive nem volt Istennek szentelve, nem birta az ő barátságát és másodsorban senkinek sem lett engedély adva baráti viszonyra, aki nem ismerte fel testének tökéletlenségeit, amit szokásszerint áldozati állatok levágása által juttatott kifejezásre. Például Ábrahám nem határozatlanul fogadott el némely tényeket, melyek őt Isten barátjává tették. Nem hogy ő *tényeknek* hitt volna, hanem „hitt az Istennek" (Rom. 4:3.) bizott az istenben, ugy magát, mint utját az Isten gondviselésére bizta. Bemutatást nyert, hogy helyes fajta volt a szive, amikor ugy bizott az Istenben, hogy fiát feláldozni volt kész. S ez a cselekedet volt hitének bizonyitéka, mely mint Jakab kijelenti „kiváltotta Isten szivbeli tetszését. — Jak. 2:21.

Ugyanazon foku hit, mely megnyilatkozott az összes ókori győzelmesekben, ha az evangeliumi korokban lesz kifejezésre juttatva, teljes felszenteléshez (feláldozáshoz) vezeti el az egyént. Hogy lehet az, hogy a most élő hivők szervének megigazulására gondoskodás történt, mig ellenben akkor nem történt gondoskodás? Válaszunk az, hogy

FEL

a Jehova most nem csupán barátokat keres, hanem 1) áldozótársakat az ő fiával Jézussal és 2) fiakat, kik az ő fiával lesznek egyesitve az emberiség helyreállitásának jövendő nagy munkájában. Mint irva van: „Imé én s a fiak, kiket az Isten nekem adott" Zsid. 2: 13) a sátán megsemmisitése végett és a félelemmel lenyügözött emberiség felszabaditása céljából. — Zsid. 2: 15.

Ábrahám hite.

Még a nemes embernek is lehet rabszolga a barátja, ha az érzés s a sziv nemes tulajdonságait birja. De a rabszolga nem vehető fel a nemes ember családjába, amig a rabszolgaság vásárrendszere fennáll. Hasonlókép van most a Jehova s azok között, „akik az Ábrahám féle hit nyomdokán haladnak". (Rom. 4: 12.) Ő királyi családjának *fiaivá*, Jézus Krisztus *testvéreivé* keresi őket. Mikép a zsoltáros-próféta előre kijelentette Jézusról: „Nevedet hirdetni akarom testvéreimnek". Zsol. 22: 22.

Mivel ezen evangéliumi korszakban felszentelések elfogadására vonatkózólag csakis az *áldozás célja* áll fenn, semmi okból kifolyólag sem várhatjuk, hogy valami egyéb fog történni a mi testünkkel, ha Krisztus érdeme által elfogadhatóvá lett, minthogy megleszünk áldozva. Ez halált jelent; és a lét azonnali megszünését jelentené, ha az Ur nem akarna uj életet plántálni, miután a régi megáldoztatott.

Való igaz, a szervezet müködése nem szünik meg és csak a hit foghatja fel a valóságot, hogy az emberi élet örökre megszünt és minden remény jövendő létezésre egyáltalán más létfokon fogja megtalálni teljesedését, mint a földi. Hogyan kezdődött ez az uj élet? Azt feleli az apostol: „Az ő akaratja szerint fogamzott minket az igazság beszéde által. (Jak. 1: 18; 1 Pét, 1: 23.) Mit jelent ez? Azt jelenti-e, hogy valaki a világból, ha a Bibliáit kezébe veszi, elolvassa és némely gondolatot füz belőle, azáltal fogamzva lesz, s hogy uj élet kezdődött benne ez idézet értelme szerint? Dehogy, nem csupán a betü, hanem az *igazság* is az, amit az Ur felhasznál e fogamzás céljából.

Egy ujonnan kezdett élet.

Az uj akarat, (az az elhatározás, hogy a maga útját az Ur útjával cserélje fel és Isten akaratát, mint az egyetlen döntő tényezőt tekintse életében) mondhatni a mag, mely az igazság által előidézve és megtermékenyitve lesz. Ez az uj akarat rendre az igazság ösztönzése mellett uj benyomások sorozatát gyüjti fel. Az egyetlen hely ahová ezen benyomások téve lehetnek, az agy, épen az a hely ahol a többi értelmes benyomások is felgyüjtve lesznek, s ahol jócskán lett megtartva régi is, melyektől szivesen megválnánk.

Az uj akart, az uj érzület, mely az uj életre vonatkozólag összekötve van az isteni felhatalmazással minden ami ezen az oldalon létezik az ujteremtésből Krisztus Jézusban. Ez a szellemi fogamzás által kezdődött uj élet minden álláspontról tekintve bizonytalan állapot, kivéve a hit állaspontjáról. Emberileg nézve a fejlődésre csak annyi kilátással bir, mint a madár fióka a ragadozó fészkében. De isteni álláspontról minden hatalom mennyen és földön ezen megbecsülhetetlen kicsiny élet védelmére és táplálására van fenntartva, mely arra van kiszemelve, hogy királyságbeli fejedelem legyen dicsőségben.

S mit gondol az apostol, mikor „az élet megujulása" szerinti eljárásról beszél? (Rom. 6:4.) Valamennyire a következő idézet megvilágitja ezt: „Ha valaki Krisztusban van, ujteremtés az; a régi elmulott, ime megujult minden". (2. Kor. 5:17). Van az életnek egy megujulása, mely nem álvitelből származik egy más fokozatra, hanem azáltal, hogy életünkbe uj kormányzó tényező lett beültetve. Az Isten akarata. Uj reményeink, uj céljaink, uj törekvéseink, uj kilátásaink, uj ideálaink vannnak. A régiek elmultak. S mivel ezen dolgok teszik ki életünket sokkal inkább, mint környezetünk ha ezek elváltoztak, uj lesz az életünk és sokoldalu, mintha valaki, aki sárga szemüveget használ, a határt élesebben látja és minden dolgot fokozottabb tisztaságban, amit puszta szemmel sohasem láttunk,

Régi és uj élet.

Valamint modja az apostol: „Meghaltatok (mint emberi lények) és (uj) életetek el van rejtve Krisztussal az Istenben". (Kol. 3:3). Ez az uj élet, az uj ember vagy uj teremtés megujitható, megfrisithető, megerősithető, táplálható és tudomány által megszilárditható. Ez nem szokásszerü tudomány. Bizalmas ismeretség ez az Isten akaratával, az ő inditó okának mélységes megbecsülése. (Kol. 1:9). Azok, kik ezen különös tudomány bajosságát ismerni tanulják, valami olyasmivel birnak, amit nem ismer a világ.

Egy másik helyen figyelmeztetve leszünk, „ne szabjátok magatokat e világhoz (a gonoszban veszteglő jelen világhoz), hanem változzatok el elmétek (érzésetek) megujulása által". (Rom. 12:2). Mit jelent ez? Mikép kerülhetjük el, hogy ne legyünk hasonlók e világhoz, midőn abban élünk, s ha az öt érzékünk állandóan nyitva van a világból eredő benyomásoknak? Általában körülbelül azokat a dolgokat halljuk, amit e világi emberek körülbelöl ugyanazon dolgokat halljak, amit ők, egyazon dolgokat tapintjuk, érezzük, izleljük, amit ők. Vajjon mivolna egyéb: nem ezen befolyások teszik-e ki a világot? Természetesen, az ujteremtés esetében két fontos különbséggel. Az egyik különbség az uj akarat vagyis az uj elhatározás a mi részünkről, hogy az Atya akaratát teljesitsük, s a másik különbség a szent kijelölés az Atya részéről, hogy a mi uj vágyakozásunkon együtt dolgozik velünk. Ezen együttmunkálkodás eredményesé tevése végett érvényesiti rajtunk Jehova az ő szent befolyását vagy szentelő szellemét. Ez a szellem, ez az erő vagy befolyás helyesen neveztetik szentnek, mivel attól származik, aki szent, a Jehova Istentől.

Az Atya az ujteremtés életben tartásában nem hagyott-e magunkra? Istennek hála nem. Egy földi uralkodó, aki trónörököst vár, miután annak szikrányi élete elkezdődött, nagyon vigyáz arra, hogy táplálva legyen az és, hogy országának legjobb befolyásai egyesittessenek ott, hogy bohatással legyenek az ő még meg nem született gyermekére. Még akkor is megtenné azt, ha a gyermek anyját nem is szeretné. Nem gondolhatjuk, hogy a világ mindenség uralkodója kevesebbet tenne fogamzott gyermekének érdekében.

„Az igazság által".

Az a rész, melyről Isten gondoskodik nevelésére és ápolására a tág fogalmu „megszentelés" szóban nyer kifejezést; s oly sokra mutat a Mester, amikor az Atyához imádkozván, kijelentette: „Szenteld meg őket a Te igazságoddal; a Te beszéded igazság".

FEL

Mit jelent megszentelni? Azt feleli valaki, hogy bünnélküliséget jelent a testben. Valaki más igy szól, hogy az érzések rendkivül kiáradó mértékét jelenti, ha vallásos dolgokban valaki olyannyira felbuzdul, hogy nem maradhat tovább ülő helyzetben a helyén, hanem felugrik, felhajitja kalapját a magasba, — ez volna tán a megszentelődés.

De ezen nézeteknek, nincsen szt. irati alapjuk. Egy másik és széleskörben elterjedt vélemény az a kereszténységben, hogy a megszentelés *elkülönitést* jelent és gyakorlatilag tekintve rokonértelmü a felszenteléssel. Ezen nézetnek volt valami kevés megokolása a szentelés angol szó szerencsétlen alkalmazása által, melyet a héber *kawdash* szóból az ó-testamentumban olykép forditottak le. A *kawdash* szó a valóságban, magát felszentelni — jelentőséggel bir — *magaajánlást* és jobban lenne visszaadva ezen szavak valamelyike által, mint a szentelés szó által (mely gyakran előfordul).

De bárha a zavar miatt az ó-testamentumban lehet mentegetőzni, de nem lehet ezt tenni az ujban előforduló miatt, mivel ez a szó ujteremtésekkel kapcsolatban lesz használva. Az uj testamentumban a görög *agiahzó* szó leforditására a szentelés szót használják, ami *szenttétevést* jelent, vagy betühiven *szentelést*. Fenti görög szó huszonnyolcszor fordul elő az uj testamentumban, rendesen szenteléssel visszaadva és csak kétszer felszenteléssel.

Helyes gondolatok és helyes kifejezések.

De ellenvetést tesz valaki: Mi van abban, hogy mily szó lesz használva, amig helyes a gondolat? Ez helyes egy értelemben, de ha oly kifelyezéseket használunk, melyek jobban visszaadják a kifejezendő gondolatokat — és az összes szavak csupán gondolatainknak kifejezése — valószinü képesebbek leszünk, hogy a helyes gondolatnál maradjunk és képesebbek leszünk helyes fogalmat átszármaztatni másoknak. Ha a récét libának nevezzük, ez zavart okozhat, habár ezen madarak hasonlitanak egymáshoz. Ha kölcsönzést mondunk és kölcsönkérést gondolunk, igy bonyodalmakba juthatunk.

Felszentelés* (magaajánlás) a mi osztályrészünk, mint láttuk is. Olyasvalami ez, amit helyettünk nem fog megtenni az Isten. Ő sohasem fogja kényszeriteni az akaratot. Még a hasomásának csak töredéke előtt is annyit feltételez az emberről tekintély dolgában, hogy az önmeghatározás dolgait illetőleg az emberre bizza az elhatározást. Az ember tehet szerencsétlen választást, de az Ur engedi, hogy éppen ezt tegye. Másrészről Isten dolga a megszentelés, olyasmi ez, amit mi magunk nem tehetünk meg, mivel emberfeletti bölcsességet és hatalmat igényel.

Krisztus követői közül vajjon ki mondhatná élethosszának egyetlen órájáról, vagy nyujthatna garanciát arról, hogy minden dolog javára fog kiütni? Hogy ezt megtehessük oly mértékben volna előrelátásra és tudományra szükségünk, ami most lehetetlen a mi részünkről. Honnan tudhatnánk, hogy mily tapasztalatokat kellene választanunk? Választhatnánk némely tul-könnyüeket, vagy tul-nehezeket a magunk részére. Semmiesetre sem lehetnénk biztosak, hogy minden befolyás, amit a magunk részére keresünk olyanok lesznek, melyek hasznunkat fogják szolgálni. Továbbá, közülünk kinek van elég hatalma arra, hogy hátrányos befolyásokat visszatartson, elháritson, vagy ellenálljon, hogy le ne győzessünk?

A szentek tökéletessé téve.

A megszentelés tehát a képesités nagy processusára vonatkozik „a szentek örökségére a világosságban" (Kol. 1 : 12), a „szentek befejezésére" (Ef. 4 : 12.) Ez az a nagy processus, mely kezdődik, amikor felszentelésünket elfogadja a Jehova, amikor uj életet fogamz bennünk, vagy kezd el és addig nem végződik, amig el nem érjük keresztyén tapasztalataink zárulását, bármikor és bárhogyan leszen az.

Mialatt az *elkülönités* és *szentté tevés* fogalmak közt tekintélyes kapcsolat áll fenn mindazáltal tiszta megkülömböztetés figyelhető meg. Valaki elkülönithet (félretenni) egy széket, még ha szent cél végett is, de ez nem jelenti azt, hogy ezáltal valami változás lenne előidézve a széken. De midőn azt mondjuk, hogy egy dolog *szentté lesz téve* különösen megszentelni egy személyt, aki eleinte nem volt szent, ezen fogalomban változás gondolata rejlik, átalakulás az egyén legbensőbb életében, az érzületben. — 2. Kor. 7 : 1.

A felszentelés egy pillanat alatt megtett elhatározás, bárha valaki azt egy ideig előre szemlélheti. A megszentelődés kiterjedt processzus, amikép az apostol reámutat. „A békesség Istene szenteljen meg titeket *teljesen*". (1. Thes. 5 : 23.) A jó munkát elkezdi bennünk, miután ezen célra, ha elfogadott minket, megtermékenyiti uj akaratunkat az Igazsággal s ezen jó munkát az igazság ugyanazon befolyása alatt ellenőrzi. Ezen nagy müvet, mint egy egész lényt, hogy befejezzen, az Ur Jézus napjának teljes beköszöntésekor végezve be egészen. — Fil. 1 : 6.

Könyörgés a felszenteltekért.

Megfigyeltetik, hogy egy osztályért könyörgött a Mester, mely azon időben az ő tanitványai által — az apostolokat is beleértve — képviseltetett. A megszentelés ennélfogva nem jelenthet felszentelést: mert az apostolok már is felszenteltek voltak. Tagjai voltak egy felszentelt népnek, mely „Mózesben keresztelkedett meg a ködökben, a tengerben" (1. Kor. 10 : 2,); hivők voltak azon népből, valódi Izraeliták, akikben nem volt semmi hamisság és harmadszor ők különösen felszenteltek (felajánlották) magukat, hogy kövessék a Mestert és azt megtették három és fél éven keresztül. Ők teljesen felszenteltek voltak biztosan. Ugyanazon imában mondta a Mester: „Ő érettük könyörgöm s nem a világért". (Ján. 17 : 9.) Ő nem kérte, hogy a bakok juhokká legyenek téve, mint ahogy sokan kérték ezt tévesen az evangéliumi korszak alatt, hanem azokért könyörgött, akik már is hittek benne. Ez az ima még azáltal is kibővitést nyert, hogy „nem csupán azokért könyörgöm, (az ott egybegyült tanitványokért), hanem azokért is, akik az ő beszédük által hiendeni fognak". (Ján. 17 : 20.) Nem azért imádkozott, hogy olyanok legyenek megszentelve, akikk még nem hittek és *hit* az uj testamemtum értelmében azt jelenti, hogy inkább az Urban bizzon, mint Önmagában.

De szükséges-e a „szenteknek" a tökéletesités? Ha az isteni befolyás, mely uj életet fakasztott náluk — szent, hogy lehet az, hogy mégis szenté kell téve legyenek? Igaz, a szellemi fogamzás idején az ujteremtés

FEL

bünnélküli, mert „a mi Istentől született nem vétkezik", (1. Ján. 5:18), de különbség áll fenn a bünnélküliség és a szentség között. A bünnélküliség negativ állapot. Mondani lehetne, hogy egy fa vagy egy kő bünnélküli, de aligha lehetne szentnek nevezni.

Megalapozás a szentségben.

Személyekre alkalmazva a szentség annyit jelent, hogy *erkölcsileg tiszta.* Életlen dolgokra vonatkozólag néha *ceremoniális tisztaságot* jelent, minélfogva elfogadható. (Mát. 23:19. 1. Tim. 4:5). Az igaz, hogy a szentszellem egy szent érzületet keltett létre, de ha azon érzület a test természetes hajlamai felett uralkodni akar, nem csupán el kellett kezdődnie, hanem gyarapodnia és ez az (állandó) hozzápótlás, ez a „megujitás" (Rom. 12:2; 2. Kor. 4:16; Kol. 3:10), ez az „elváltozás" (2. Kor. 3:18.), ez a megerősbülése, megszilárdulása, „megalapozása" (1. Pét. 5:10) az uj érzületnek az, valamint annak kezdete is, amit beleértünk a *megszentelés* fogalomba. Röviden mondva, az uj teremtés életében a szent szellem teljes müködését egybefoglalja.

Az apostol mondja nekünk, hogy „Ő a Jézus Krisztus szolgája lett a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliumában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt" (Rom. 15:16). Valamint: „Mert, aki megszentel, s akik megszentelve lesznek egytől valók, mely oknál fogva nem szégyenli testvéreknek mondani őket". (Zsid. 2:11). Minélfogva nem csupán megszentelve lettek, mikor Isten megszentelő erejével először kerültek érintkezésbe, hanem ama megtisztitó, megszentelő befolyás folytatódik is. Ha nem folytatódik, akkor az életgondjai, a vagyon csalfasága, mihamar kioltja az uj élet kicsiny lángját, melyet a szellem gyujtott fel.

Ez a szent élet, ha mogoltva lesz, ha ezen szent benyomások teljesen pótolva lesznek a földi dolgok és akaratos bünök által ez esetben ama léleknek nem lehet reménye örökös egyéniséghez. Az emberi élethez való alkalom, melyet birt egy időben eltávolittatott akkor, amikor amaz emberi élet, mint áldozótárs feláldozva lett Krisztussal, ugy, hogy ha az akkor ott nyomban elkezdődött élet, mely által tervbe lett véve az egyéniség megtartása — meghal, azon személy részére nem marad egyéb hátra, „mint a homály sötétsége mindörökre" (Jud. 12) — mindkét gyökér, ugy a földi, mint mennyei élet igéretek ki lettek szaggatva.

„Legyetek szentek".

Az irás olykép beszél rólunk, mint uj teremtésekről és uj emberekről, de nem arról, hogy uj természetünk volna, mert a természet a szervezet által lesz meghatározva. Ha *hüek* vagyunk, részesei leszünk az „isteni természetnek" (2. Pét. 1:4), ha *kevésbbé vagyunk hüek* nem lennénk méltóak arra, csak ha nem vagyunk *hütlenek*, lehet átültetve az uj érzület a szervezet nemére, mely a legbölcsebbnek tünik fel az égi bölcsesség előtt.

Visszatérve Mesterünk imájára: „Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te beszéded igazság", Péter apostol által intve leszünk a Mester szavára, midőn igy szólott a kiválasztáshoz: „Ne szabjátok magatokat a ti előbbi kivánságaitokhoz, amelyek tudatlanságtok alatt voltak bennetek, hanem a miképen szent az, aki elhivott titeket, ti is szentek legyetek egész életetekben, mert meg van irva: Szentek legyetek, mert *én szent* vagyok". (1. Pét. 1:14—16). Ez a mi fonalunk a szent szó kifejezés inspirált használatához. Bármi legyen is, az Isten szent. A szentség az abszolut és legmélyen lakozó állapota az Isten lényegének. S mikor kéri a Mester: „Szenteld meg őket", azt kéri: Tegyed magadhoz hasonlóvá, aki szent vagy. S mint lehet most Istenhez hasonló az uj teremtés, mikor tudja, hogy csupán tökéletlen szerv áll müködés céljából rendelkezésére? Valószinü nem nagyon hasonlithatunk hozzá bölcsesség dolgában, amig nem fogunk egy uj szellemi munkaszervvel birni, mellyel tökéletes ismereteket gyüjthetünk fel, hogy azt, mint alkalmast használjuk. Addig sohasem fogjuk bölcsességgel kitüntetni magunkat, amig vizsgálati állapotban tartózkodunk. Sem az igazság gyakorlásában és előadásában sem lehetünk addig az Istenhez hasonlók; kiséreljük meg ugy, ahogy tudjuk, de mindig rövidülést fogunk tapasztalni. És hatalomban sem vagyunk Istenhez hasonlók. Az ő tulajdonságaival sohasem fogunk oly terjedelemben rendelkezni, mint Jehova, de a mikor tökéletes lesz a testünk, oly körülmények szerint fogunk azzal birni, mint O. Tapasztalni fogjuk, hogy az Ur ellát minket a bölcsesség, igazság és hatalom kereteiben a szükségesekkel; csupán a jó szándék kereteiben lehetünk most Istenhez hasonlók. Ahhoz nem szükséges tökéletes szervezet, hogy jót kivánjunk másoknak, hogy az egész emberiség javait kivánjuk szivünkből. Előbb nem, csakis, ha jót kivánunk nekik, leszünk az Isten szerelmes fiának képéhez hasonlók, s feleltünk meg a szent befolyásoknak, melyet az Igazság eredményezett nálunk.

Isten szerinti jóság.

A jóságnak ez a megalapozása és megszilárditása, mint az érzület szokásszerü tulajdonsága, mint rendes hajtó ereje életünknek, minket másoknál inkább bélyegez a Magasságos valódi gyermekeivé. Másrészről: „Ha valakiben nincsen a Krisztus szelleme, az nem az Övé." (Rom. 8:9.) Ha a rosszakarat, vagy gonoszság legparányibb szellemét, a leghalkabb bosszuvágyat, vagy viszszafizetés szellemét nyilvánitjuk meg, vagy tápláljuk magunkban, ily esetben nem lehet azt mondani felőlünk, hogy a megszentelő munka kielégitő módon éretett el, hogy „annak képére legyünk hasonlók, aki mint ujteremtéseket teremtett minket". (Kol. 3:10.) Dühösség, nagy nyomás, vagy rendkivüli körülmények által idézhető fel, de ha Jézus szellemével rendelkezünk, nem fogjuk szálláson tartani az ilyesmit, hanem reá bizzuk arra az ügyünket, aki „helyesen itél". I. Pét. 2:23.

Az igazság az, melynek elvégeznie kell a megszentelő munkát. Tévelygés sohasem fog megszentelni valakit. Erre nem képes. Mert a tévelygés a sátántól jő közvetve, vagy közvetlenül, az Isten nagy kisértőjétől. A sátánt valami egyéb sarkalja, nem a szentszellem és a tőle származó befolyások senkit sem hozhatnak szorosabb egységbe Isten akaratával és jellemével. Várjuk hát azt, hogy csak azután szenteljen meg minket az igazság, miután megszabadultunk minden tévelygéstől? Nem, mert, ha igy volna ez, közülünk senkinek sem lehetnének valamily kilátásai. Amig testben vagyunk, tévelygésre (hamis dologra) is fogunk ütközni, amikép a világosság egyre fényesebben ragyog a nap teljéig. Az igazság által leszünk megszentelve, melyet látunk és szeretünk a tévelygés *dacára* is, de nem a tévelygésért.

FEL

Valószinü egynémely hű szent megszentelődött az igazság által, hogy „az Isten szeretett", bárha feltételezte, hogy Isten itéletének egy része odairányult volna, hogy kinozza a bünösöket. Az örök gyötrelemre vonatkozó feltevése nem segitett rajta a Jehova becsületében, sőt akadályozta. De ő hitte, hogy az Isten szeretet az ő téves elgondolása dacára is Isten egynémely eljárásai felől s amikép világosság felé fordulva a növény, ilykép fejlődött az ő érzülete a szeretet iránya felé.

Különösen megszentelő Igazság.

Általános értelemben nem az igazság rendeltetett a megszentelés munkájára. Kétségkivül az igazság minden tárgya, ha föltételes egyensullyal birnánk, a világmindenségben minden tény elmélyitené és kidomboritaná a mi hálánkat és ragaszkodásunkat a Jehova iránt. De, mivel nagyon tökéletlen egyensuly fölött rendelkezünk, tapasztaljuk, hogy a rendkivüli tudomány valamely irányban inkább felfuvalkodtat, mintsem épit, (1. Kor. 14 : 1,) ha valami alázatosságot okozó nincsen összekötve amaz igazság birásával.

Azért pld. nem matematikai igazság az, melyet erre a célra rendelt az Ur. Nem hagyott efelől kétségben, mert irva van: „Szenteld meg őket az igazsággal, mert a te beszéded Igazság", vagyis „a Te beszéded az igazság" adja vissza a vatikáni kézirat, mely olyanok érzékének megtisztogatására és felvilágositására rendeltetett, kik Krisztussal társörökösül hivattak a dicsőségben. Ha nem magyaráztatna meg az igazság kifejezés, Krisztus követői között nem volna általános bázisa a követesnek és csupán nagyon határozatlan és homályos remények léteznének. Némelyek igy matematikát (számtantudományt) tanulmányoznának azon reménységben, hogy azáltal legyenek megszentelve; mások történettant; mások ismét a képzőmüvészeteket, stb.

Vagy ugy értsük-e, hogy Bibliában minden előfordul umit az Isten tud? (Hogy csak annyit tudna az Isten, amennyi a Bibliában van? A fordító.) Semmiesetre sem. Tulajdon kijelentése szerint a Biblia csupán egy lámpás, mely sötét helyen világit, mig felvirul a nap s a hajnal-csillag feltünik* (2. Pét. 1 : 19,) csupán szövétnek világosság az ösvényünkön. (Zsol. 119 : 105). De *Igazság* azonban; és oly beosztása az igazságnak, ahogy a feltett cél azt megkivánta és megkivánni fogja és ennél többre sokkal nem lett igény támasztva. Az angolul beszélő embereknek nagyon gyermekies (volt) a fogalmuk, hogy a keresztyénség isten igéje által csodálatosan befolyásolva lett. Az igazság azonban az, hogy a keresztyénség eltért az utról, hogy az egyszer Krisztus által adott előirásokat elhanyagolja, s mi több — megvesse.

A „beszéd" (ige) s az igazság.

Megfigyeltetik, a Mester nem azt mondta, hogy a „beszéd" által leszünk megszentelve, Isten szándékainak s a tényeknek betüszerinti közlése által, hanem, hogy az *igazság* által leszünk megszentelve. Különbség áll fenn a beszéd (szó) és az igazság között, mintahogy egy helyen ezt megkülömböztette Urunk. Egy alkalommal azokhoz, akik máris hittek, igy szólott: „Ha az én beszédeimben maradtok, bizonnyal én tanitványaim is lesztek és megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tészen titeket". (Ján. 8;31—32). Az igazság az Isten szavábao (beszédében) az aktiv eszköz; az igazság gondoskodik a megszentelésről, s az igazság tesz szabaddá minket, függetlenné a tévelygésből, felszabadit a babonától, a félelemtől, s ha követve lesz felszabadit a haláltól, mert Jézus maga az Igazság (Ján. 14:6), Jehova legtökéletesebb leckéje az égi igazság és szeretet felől.

Az a tudósitás, melyet Jézus cselekedetei s a Jehova szándékai felől tudunk, származtatja át természetesen a mű felvigyázójának, Jehovának szent befolyását hozzánk, s az ő első munkatársának, Jézusnak. A tudósitás ily benyomásokat csak abban az esetben származtat át, ha összhangban vagyunk vele, csupán, ha a szivünk megfelel az Isten szerinti jóságnak, ahogy ez Jézus Krisztus által nyilvánul meg. Ez a befolyás hasonlit valamely barátunk személyes befolyásához, ami annak levelét itatja át. Tudtunkon kivül elutazhat egy távoli városba, idegen irógépen irhatna nekünk, s még ha nem is irná alá a nevét de mi, ha jól ismerjük őt, könnyen kitalálhatjuk, ki a levél irója. Az a levél barátunk egyéniségét viseli magán. Az ő szellemétől van átitatva, ez húzódik meg a sorok között valamint kifejezések között és azokban, mert bizonyos stilusban hangzik, jól ismert kifejezési modor, a tárgy egy bizonyos fajtája, ami nekünk benyomásokat közvetitt, melyet a legtapasztaltabb idegen vagy a legpontosabb világi ember sem érezhet meg.

Bizonyosan tartalmazott elvek.

Éppen igy van ez az Isten szavával. Sokan a föld legbölcsebbjei közül betüszerint ismerték azt; némelyek pusztán gyakorlatból tudták eleitől végig, s ezáltal nem lettek mindig megszentelve. Hogy megszentelve legyünk vagy az Istenhez hasonlók, feljegyzett esetekre kell visszatekintenünk, az összes kivált próféciákra, az összes történeti elbeszélésekre és itt, majd ott fogunk egy isteni utalást vagy oktatást tapasztalni az isteni igazságban vagy szeretetben egy tehetetlen és méltatlan nemzedék iránt valamint, az isteni hatalom szemléltetését.

Amikép egy rostélyos ablak mögül valamely barátunknak arcát csak részben láthatjuk, hasonlókép csak töredékesen engedi látni dicsőségének ábrázolásait az Ur, de ha szeretjük, fel is fogjuk ismeri őt. Mily gyakran megtörténik, hogy éjszakának idején, még akit szeretünk sem ismerjük fel. „Most tükörből látunk (Isten beszédéből) határozatlanul, de akkor szemtől-szembe". (1. Kor. 13:12). Ezen üdvidőre a szellemi megszületést, az első feltámadást várjuk. Jel. 20:6.

Ha ismételjük, azt látjuk, hogy „az összes népek mind az ő Istenük nevében járnak" (Mik. 4:5), s ezek az Istenek nem a Jehova Isten. Mivel „balgatagok sötétségben járnak". (Préd. 2:14). De némelyek, „a sötétségben bolyongó nép közül nagy világosságot láttak". (És. 9:2). Ama világosság első felcsilanása a világ valamint abban a saját állapotának felismerése volt; a következő fénysugár azon tény megbecsülése volt, hogy „boldog az az ember, aki nem jár az istentelenek tanácsán" (Zsol. 1:1). Egyazon szent megvilágitás másik fénye azon elv felismerése, „hogy egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését" (Jer. 10:23), hanem Jehova kell végezze az irányitást, s a kutató „többé ne járjon ugy, mint egyéb pogányok". Ef. 4:17.

FEL

„Bölcsesség az ő utjára figyelmezni".

Az ilyenek hasznára igértetett meg: „Tanitja az alázatosakat az ő utaira". (Zsol. 25:9). „Bölcsesség figyelmezni az ő utjára" (Péld. 14:8) és boldogság, ha azt mondhatja az ember: „Az ő utjáról nem tértem le" (Jób. 23:11) megfigyelvén a tanácsot: „Gyönyörködjél az Urban és megadja neked szived kéréseit. Hagyjad az Urra a te utadat, bizzál benne, majd Ő teljesiti" (Zsol. 37:4—5), mivel „egyenesek a Jehova utjai". Hos. 14:9.

Az Istennel való járás három követelményét határozottan emliti a próféta: „Mit követel az Ur tőled egyebet, minthogy gyakorold a jogosságot, szeresed az irgalmasságot és a l á z a t o s a n járj a te Isteneddel". (Mik. 6:8). A legcsekélyebb, amit igazságosan tehetünk az, hogy a világ főbbleges pályája helytelen és szünjünk meg helyeselni azt — vagyis bánjuk azt és változtassuk meg érzelmünket egykor a világgal szemben tanusitott helyeslésre vonatkozólag. Az irgalmasság iránt a legcsekélyebb szeretetet tanusithatjuk akkor, ha elszakasszuk szivünket azoktól a dolgoktól és állapotoktól, melyek az isteni haragot vonták magukkal (Rom. 1:18) — forduljunk el a világtól. Csak akkor alázhatjuk meg magunkat, ha a Jehovában bizunk teljes szivből és nem támaszkodunk a magunk értelmére, ha minden mi ntainkon felismerjük őt, csupán akkor fogja egyengetni ösvényünket. Péld. 3:5—6.

Hamarább nem járhatunk az Istennel, amig utunkat nem helyezzük az ő kezébe. Énokh az Istennel járt, Istennel jártak az összes ó-kori győzelmesek, bárha nem mindnyájan oly határozott módon, mint Énokh. De mivel az Isten útja most az áldozás egy kicsiny völgyén vezet keresztül, mindazok, akik megalázzák magukat, hogy ezen korban Vele járjanak, az áldozás útjára lesznek útasitva, amennyiben az ő testüket mint áldozatokat elfogadhatóvá teszi Jézus. (Rom. 12:1). A sziv hibáinak elfedezésére nincsen érdem; és Isten szine előtt, ha a sziv nem hibátlan (nem tiszta) a felszentelés elfogadva sem lesz — s ennyivel vége szakad az egész dolognak.

A Jehova útja.

Mit jelent az Istennel járni? Azt jelenti, hogy haladjunk, mikor Ő halad, menjünk, amikor Ő megy, szünjünk meg, amikor Ő megszünik, várjunk, amikor Ő vár. A láthatatlannak társaságát jelenti; s ez oknál fogva azt hiszi a világ, mely nem láthatja a Jehovát, hogy mi balga módon egyedül bujdosunk.

Az Ur ha elfogadja felszentelésünket levág minket mint áldozatot, uj életet fakaszt fel bennünk, uj életet a Krisztus Jézusban és felvilágosit, hogy „nincsen azoknak kárhoztatásuk, kik Jézus Krisztusban vannak, kik nem test szerint, hanem lélek szerint járnak". (Rom. 8:1). Tapasztalják, hogy nem csupán uj sziv lett teremtve bennük, hanem erőkről is gondoskodott az Ur a helyes szellem m e g u j i t á s á r ó l bennük. (Zsol. 51:10). Várakozásteljesen imádkozhatnak: „Elevenits meg utaidon" és „erősitsd meg lépteimet beszédedben". (Zsol. 110:37, 133). Ilyenekről elmondható: „Jehova igazgatja lépéseit". — Péld. 16:9.

Akik az Istennel s a Mester lábnyomán kezdtek haladni „járjanak ugy, ahogyan Ő járt" (1. Ján. 2:6), s pedid hűségesen. „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és sötétségben járunk, hazudunk és nem az igazságot cselekesszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, közésségünk van egymással és Jézus Krisztusnak, az Ő fiának vére megtisztit minket minden büntől". (Ján. 1:6—7.) Jézus megigéri: „Aki követ engem, nem jár a sötétben, hanem birni fogja az élet világosságát". (Ján. 8:12.) Midőn igy Jehova családjában érezzük magunkat „az Urhoz méltóan" igyekszünk járni (Kol. 1:10.) és felszábaditásunkhoz híven „a Lélek szentségében s az igazság hitében" — 2 Thes. 2. B.

A bünből a dicsőséghez.

Minélfogva a bünből a dicsőséghez vezető nagyobb lépések, amikép az Irásban foglaltatnak, a következők:

BŰN:

Bünbánat		Apcsel. 17:30.
Megtérés		Mát. 18:3; Apcsel. 3:19.
Felszentelés		Zsol. 37:5; (50:5.)
Megigazulás:	Felvétel Jézus által	Ján. 6:37.
	Felmutatás Jézus által	Ján. 14:6.
		Apcsel. 10:35; Rom. 8:33.
	Elfogadás az Istentől	Efez. 1:6.
Szellemi fogamzás		Jak. 1:18. 1. Pét. 1:23; 1. Ján. 5:1.
Megszentelés		Ján. 17:17; 2. Thes. 2:13.
Szellemi megszületés		Ján. 2:13; I. Pét. 3:18. 1. Kor. 15:52—53.

DICSŐSÉG.

A valóságok ábrázolásai.

Elvárhatjuk-e, hogy az uj-testamentum ezen tényei ábrázolva legyenek az Isten pusztai sátorában? Tekintettel az apostol kijelentésére, ez ésszerü várakozás volna, hogy ezen dolgok a későbben „hirdetendők bizonyitására" adattak. (Zsid. 3:3.) És igy is ábrázoltatnak-e? Igen, nagyon is világosan. Egy előző cikkben erre felhivtuk a figyelmet, de ismételten felemlitünk egynémely többleges pontot.

Izrael táborán kivül voltak a sivatag nagy utjai, ábrázolván a pogányságot, az általános világot, mely a sivataghoz van hasonlóvá téve a sálán befolyása által. (Es. 14:17.) A pogányság — Berlinben, vagy bárhol is — isteni áldás, vagy a kegyelem kinyilvánitását nem várja a hasonmási engesztelés napjától. A pogányság nem rendelkezik az isteni kegyelemmel és nem is állitja, hogy rendelkezne vele. A zsidók némelyeket ha kiüztek a táborból, ez azt árulja el, hogy méltatlannak és az isteni kegyre érdemtelennek tekintették azt az egyént. Ezt tisztán kimutatja a zsidóság magatartása, melyet megnyilvánitott Jézussal és követőivel szemben, mint olvassuk: „Mert amely állatoknak vérek bévitetik a Főpap által a bünrét a Szentségeshelybe, azoknak testek megégettetik a táboron kivül. Minekokáért a Jézus is, hogy megszentelné a népet az ő tulajdon vére által, szenvedett a kapun kivül. Menjünk ki azért Ő hozzá a táboron kivül (vagyis a tábor dicsérő és tisztelő körén kivül) az Ő gyalázatját hordozván". — Zsid. 13:11—13. (Folyt. köv.)

FEL

„Az udvar: Jelkép és hasonmás".

(Folytatás és vége).

Jézus emberi mivolta három és fél éven keresztül udvari állapotban volt. Testének tegjai addig maradtak ily állapotban, amig áldozati testének mint tagrészei megáldozva lesznek és senki más, csakis megigazultak tartózkodhatnak ott, mivel a hely szenthely.

Az apostolok megigazulása pünkösdkor történt.

Mivel a kapunál történik a felszentelés, a megigazulás pedig a szentély ajtajánál, arra mutat ez, hogy egyideig valaki lehet felszentelt állapotban, mielőtt őt Jézus a Jehova elé állitaná, valamint a Jehova elfogadná és megigazitaná. E pont felett sok zavar támadt.

Egykor azt gondoltuk, hogy felszentelése előtt megigazult állapotban van valaki. De épen az ellenkezője igaz ennek. Ezt Jézus tanitványainak esete is igazolja. Három és fél éven keresztül, vagyis azidőtől kezdve, amikor elhagytak mindent, hogy kövessék a Mestert, annyira teljesen felszerelve voltak, amennyire csak felszentelve lehet valaki: de sem igazzá téve sem pedig elfogadva nem lehettek addig, amig Krisztus érdeme nem nyert előmutatást a mennyben.

Minélfogva az ő megigazulásuk pünkösdkor történt és nem korábban. Ez bizonyitja, hogy Krisztus érdemének a beszámitása az, ami lehetővé teszi a megigazulást és pénkösd óta senki sem igazult meg máskép. csakis Krisztus beszámitott érdeme által.

Cornelius egy másik példája ennek. Ő felszentelt volt és a kapun kivül várt, amig az meg lett nyitva számára.

Az áldozás korszakának megnyitásától kezdve senkisem lett elfogadva. Kegyelemben részesitve vagy igazá téve valamely más célból kivéve, hogy a bünáldozat egy részévé legyen. Természetesen az elfogadásnak elsősorban ez a célja. A bünbak a tárgy egy másik vonását ábrázolta, mely később bontakozott ki.

Az udvaron mindennek harmoniában kell lennie, mivel minden berendezési tárgy azt kell ábrázolja, ami összhangban van az Istennel. A vászonfüggönyök, melyek az udvar keritését képezték, fehérek voltak, ami az Ő testének földön időző tagjai részére gondviselt Krisztus (befedező) igazságát ábrázolja. „Mert a finom gyolcs a szenteknek megigazulása (Jel. 19:8).

A függönyöket tartó oszlopok fából voltak és réztalpakban nyugodtak. A fa emberi tökéletlenségünket szimbolizálta, de a réztalpakban való nyugvás azt a tényt jelképezi vagy ecseteli, hogy mi megigazitott álláspontot foglalunk el és megszenteltteknek számittatunk. mivel Krisztus érdemeiben állunk ott, minélfogva „kibékülve vagyunk az Istennel". Az oszlopok horgai ezüstből voltak. Az ezüst az igazságosság vagy igazság szimboluma. Ez mintha azokat a megigazultakat ábrázolná, kik igy szólnak;

„Ez az igazságosság, melyet birok nem ürügy, hanem tényleg és valóban fönnál valóságos dolog. Én birom Krisztus igazságának ruháját, amely elfogadhatóvá tesz engem az Isten előtt."

Az egészen rézzel bevont oltár a tökéletes emberi lényt ábrázolta az ő teljességében. A tökéletes Jézust ábrázolta 30 éves korában. A négyoldal hosszmérete, mintegy harminc láb a pap koruságát, valamint azt a kort mutatta, melyben Jézus felszentelte magát. Ezen az oltáron csak tökéletes áldozatot lehetett áldozni, jelképezve, hogy mások sem lesznek áldozatul elfogadva csak, akik igazzá lettek téve — tényleg tökéletesek vagy tökéletesek Krisztus érdeme által, minélfogva ez ujabban bizonyitja, hogy az udvar a tökéletes emberi állapotot ábrázolja és nem „próbaképenit".

A mosdó fénylő rézből készült és a papok mosakodása céljából viz állott benne, találóan ecsetelvén Jézust, aki Isten szavát tartja (birja magában) és dicsőiti meg, mely arra szolgál, hogy tisztára mossa Isten gyermekét. Az a tény, hogy a papok a mosdóban tisztálkodtak, az ő felszentelésük és hivatalbaiktatásuk után, mutatja, hogy a valóban megigazultak és szellemtől fogamzottak használják a mosdót testi és szellemi mocskosságuk eltávolitására, hogy Isten félelemben végezzék be megszentelődésüket. (2. Móz. 38:8). Mivel nagyon fényes rézből készült tükör gyanánt is szolgált, mindazok részére, akik bele néztek, nevezetesen a papok részére, mert a kiengesztelés napján senki más nem nézhetett bele. Azelőtt állva, természetes álláspontról tekintve, a pap saját rutságát látta visszatükrözni, valamint az égboltot és a közel felszálló füstoszlopot és egyuttal, ami mind a Jehova dicsőségét hirdeti.

A hasonmási mosdó.

Tekintettel a hasonmásra azt jelenti. hogy a szellemtől fogamzottak megvilágositottak az érzékei, nyilt a tekintete, t. i. képesitve van szellemi dolgok megértésére, meglátására, észrevevésére és felfogására. Pálnak, mintha ez járt volna az eszébe, midőn igy irt; „De mi mindnyájan felfedett arccal szemlélvén, (mintegy tükörben) az Úr dicsőségét ugyanazon hasonlatosságra leszünk elváltozva dicsőségről-dicsőségre az Úr szelleme által". Ezt teszszük meg, ha megfigyeljük az ő nagyságát, szeretét és bölcsességét, amennyiben betekintünk az ő szavába; ezt szemlélve az ő képére változunk el — nevezetesen aszerint, ahogy a tükörből látjuk azt, — dicsőségről-dicsőségre, mintegy az Úr szelleme által. A mosdó ilykép a tökéletesség szimboluma.

Újból arra mutatnak az Apostól szavai, hogy a mosdót forgatta az eszében, irván: „De amikor megnyilvánult üdvözitő-Istenünk jósága és emberszeretete, megszabaditott minket, nem az igazságnak cselekedeteiből, melyeket cselekedtünk volna, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az ujjászületésének fürdője és a Szentlélek megujitása által". (Titus 3:4-5).

Ilykép vázolja a testi szervezetken lakozó ujteremtést, aki az udvari állapotban tartózkodik (Krisztus elfedő igazsága által) s aki átadja magát az átalakitó boldogságnak, ami az Isten beszédének elsajátitásából vagy felszivásából származik.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 5. szám.
1921. május. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Az új teremtés	67
Az új teremtés hivatása . . .	76
Hasonlóképpen a jellem a hivatásnak egyik előfeltétele . .	78
Miképpen Isten hiv	80
Fontos tudnivalók	80

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 –9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5 –6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább három olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen dicséretet érdemelnek. Ezek a művek sokkal többet érdemelnek, mint egyszerű dicséretet. Ezek a művek rendkívül érdekesek, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemű levelezés és előfizetés bektildése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

Az új teremtés.

Értesitjük olvasóinkat, hogy a VI-ik kötet tartalmát időközönkint az Őrtorony folyóiratban adjuk közre; evégből ajánljuk e számoknak gondos megőrzését, hogy a teljes mű közlése után, az Őrtorony könyvalakban összeköthető legyen.

Az uj teremtés.

(A VI. kötet második tanulmánya)

1. Milyen kifejezést használ a Szentirás az Evangéliumi korszak Egyháza tagjaira vonatkozólag?

Az Evangeliumi korszak kiválasztottait, a felszentelt tagokat, s közöttük főleg a győzedelmeseket, a Szentirás „Krisztusban való uj teremtés"-nek nevezi. — 2 Kor. 5:17.

2. Miért nem fogta fel helyesen ezen kifejezéseket a keresztyének többsége?

Sajnos azonban, hogy ugy a teljesen felszentelt, mint fel nem szentelt keresztyének között is szokásossá vált, hogy az isteni sugalmazás szavait csak futólagosan, felületes módon olvassák, miáltal azok nagy jelentősége figyelmen kivül marad és igy sok áldástól, vigasztól és tanulságtól fosztják meg magukat, amelyben részesülnének, ha helyesebben cselekednének, ha jobban el volnának telve tanitványi érzülettel s azon kivánsággal, hogy az isteni kinyilatkoztatást helyesen fogják fel. Nézetünk szerint legnagyobb nehézség abban rejlik, hogy az Ige szokásos olvasói nem azon célból olvassák azt, hogy abból tanuljanak is valamit, hanem azt mintegy hivatásszerüen olvassák, mintha ezzel kötelességet teljesitenének. Mások szórakozás céljából olvassák és ha Isten terve felől tájékozódni akarnak, úgy e célra bibliamagyarázatokat, vagy katekizmusokat használnak. E bibliamagyarázatok, valamint azok előadói arra kellene szolgáljanak, hogy rávezessék, ráirányitsák a figyelmet a tárgy lényegére és Sion zarándokait az isteni terv és jellem világosabb ismeretéhez juttassák. Azonban sajnos, igen gyakran éppen az ellenkezőjét teszik. Igen gyakran összezavarják a dolgokat és elhomályositják az itélőképességet és a szavaknak olyan értelmet adnak, amelylyel azok nem birnak, s aki elfogadja, a világosságtól eltávolodik, ahelyett, hogy közelebb jutna ahhoz.

3. Feltételezhetjük-e, hogy az isteni Ige félremagyarázása szándékos? Ha nem, milyen helyes okot adhatunk magyarázatul?

E félrevezetés azt kell hinnünk, hogy nem szándékosan történik. A lelkészek és az irók felfogásunk szerint hallgatóiknak és olvasóiknak a legjobbat adják, amit tudnak. A viz, az igazság felzavarása régi keletü; már a forrásánál megkezdődött. 18 évszázaddal ezelőtt, mikor az apostolok „elaludtak", az ellenség, a Sátán szabadkezet nyert az Egyház, az Ur buzaföldje felett és amint az Ur példázatában előre van mondva, konkolyt vetett a buza közé. (Máté 13:25, 36—43). Ez a konkoly (tévtan) az isteni kinyilatkoztatásnak csaknem minden igazságát eltorzitotta, aminek a következménye az lett, hogy már a negyedik évszázad kezdete előtt valóban konkoly-földdé vált az Ur buzaföldje minthogy rajta a tiszta buza aránylag igen kicsiny mennyiségben fordult elő.

4. Mit értünk „sötét korok" alatt és miért nevezik igy azokat?

A tévedés éjszakája mindinkább beborult az egyház felett és a sötétség 10 évszázadon keresztül uralkodott a népek felett mint „az istentelenség titka". Ezt a 10 évszázadot a keresztyén világ felvilágosodott emberei sötét közép-kornak nevezik, amelynek végeztével kezdődött a reformáció. A reformátorok lámpája kezdett a sötétségbe bevilágitani és Istennek hála ez a világosság azóta mind fényesebben és fényesebben ragyog. Nem csodálkozhatunk azon, hogy a reformátorok, akik még a sötétségben nevelkedtek, abból a sötétségből, meg is tartottak egyet-mást s ezért nem tudták annyira vinni, hogy minden tévedéstől megszabaduljanak. Sokkal inkább csodálkozhatnánk azon, sőt az valósággal csoda volna, ha az őket körülvevő sötétségből azonnal Isten tervének és jellemének teljes megértésére jutottak volna.

5. Mily nehézségek mutatkoztak a reformáció követői között az elmult három évszázad alatt?

A reformátorok utódaira nézve, az utolsó 3 évszázadban az volt a nehézség, hogy ők helyesnek tartották azt a törekvést, hogy a reformáció korában felállitott „hitvallásokat" elfogadják és megőrizzék és helytelennek azt, hogy a világosság felé csak egy további lépéssel is közeledjenek, ilyen lépést jogszerütlennek tekintvén.

6. Az Egyházban Istentől kijelölt milyen vezetőket kell elismerni és követni?

A reformátorokat, hüségüket és kitartásukat tiszteletben tartva, arra kell azonban gondolnunk, hogy ők

FEL

nem a kiválasztottak csillagai voltak, nem is voltak ezek számára vezetőkül kijelölve, legfeljebb, mint kisegitőik lettek alkalmazva. Vezetőkül Isten elsősorban is Urunkat s azután az ezen célból ihletett, inspirált apostolokat s harmadsorban a mult szentjeit jelölte ki avégre, hogy minket beszédeikben és irásaikban intsenek és figyelmeztessenek, amint őket erre Isten szelleme ösztönözte. Azáltal, hogy az Ur az igaz világosságból a reformátoroknak egy sugárnyit juttatott, képesekké tette őket arra, hogy legalább részben megismerjék az őket körülvevő nagy sötétséget és egyben hősies kisérletet tegyenek az abból való kiszabadulásra, hogy megismerjék Istent, akinek fénye Urunk Jézus Krisztus arcán ragyogott, amely fény az ő és az apostolok szavai által lábaink szövétneke és ösvényünk világa, mely az igazak ösvényén folyton ragyogóbban világit, mindaddig, mig delelőn lesz a nap.

7. Milyen támogatást kell az Egyháznak várnia mostan és elfogadnia, mint emberi segédeszközöket?

Aki tehát az Urnak s az ő fényének követője akar lenni, az olyan, emberi segédeszközöket alapos megvizsgálás nélkül el nem fogad — legyenek azok szóbeliek, vagy irásbeliek — mindaddig, mig meg nem bizonyosodott arról, hogy azok Isten igéjének nagyrabecsülésében segitségére lesznek. „Ha nem ezen szavak (az ige) szerint beszélnek, azért van mert nincs világosság bennük".

8. Röviden foglald össze az előbb tanultakat az uj teremtésre vonatkozólag.

Az előbbiekben táttuk, hogy a mi Urunk Jézus sok idővel azelőtt, mielőtt „az ember, Krisztus-Jézus" lett, „Isten teremtésének kezdete" volt. Isten többi szellemi teremtményeinél egy teremtési folyamatot vehettünk észre aminők: kerubim, szerafim, angyal, amelyet a szeretett Fiu hajtott végre. Ezek a szellemi lényeknek azon különböző osztályai, amelyek felől a kinyilatkoztatás keveset mond. Az előbbi tanulmányban az uj teremtést szemléltük oly teremtési móddal, mely az angyali osztályok — és az emberektől teljesen különbözik. A mennyei Atyának kedve telt teremtési müvének minden részletében, mert „minden müve tökéletes" és annak minden szakasza tökéletes, vagy tökéletes lesz abban a nagy örömévben, amelyről az előbbi tanulmányban volt szó.

9. A lények különböző rendjének teremtése jelent-e elégedetlenséget a Teremtő részéről?

Ezen különböző osztályoknak a megteremtése nem tekinthető abbeli bizonyitéknak mintha Isten az ő művével elégedetlen lett volna és valami jobbat, kielégitőbbet igyekezett volna teremteni. Ez inkább Istennek külömbnél-külömbféle bölcseségére nézve szolgál bizonyitékul. A növény- és állatvilág változatos faja is, amely a maga nemében mindegyik tökéletes, ezt a bölcseséget hirdeti. Isten nem volt elégedetlen a rózsával, amiért ibolyát, vagy árvácskát is teremtett; ellenkezőleg a virágok különbözősége, alak, szin és illat szerint bepillantást enged nekünk az isteni szellem hosszuságába, szélességébe, magasságába és mélységébe. Minden különféleség mellett is harmonikus a teremtés. A szépség és tökéletesség különböző formákban, szinekben és illatokban nyerhet kifejezést. Igy van ez az értelmes lények teremtésénél is, a különböző létfokon álló Isten fiaknál.

10. Fog-e létezni féltékenység, vagy irigység a teremtmények között?

Ebből a szempontból nézve felfoghatjuk, hogy bármilyen változatosak legyenek is Isten teremtményei, féltékenységre ok mégsem lehet közöttük. Ugyanis minden teremtmény a maga nemében az ő létfokán, a saját életföltételei mellett megelégedett és a saját létét tényleg többrebecsüli a többieknél. Egy hal szivesebben hal, mint madár és megforditva egy madár is meg van elégedve az ő természetével. Épen igy a paradicsomi tökéletességbe visszahelyezett emberiség is meg lesz elégedve a saját helyzetével és nem kiván részesülni az angyalok, vagy éppen a legmagasabb az isteni természetben. (2 Péter 1:4) Hasonlóképen az angyalok sem fogják a kerubimok, szeráfimok, emberek természetét és életfeltételeit maguknak kivánni, de még az isteni természetet sem. Végtére mindnyájan meg fogják érteni, hogy az isteni természet legmagasabban áll mindenekfelett, s hogy oly tulajdonságokat és képességeket zár magába, amely tulajdonoknál fogva az első hely illeti meg. Azonban Isten gondoskodása mellett mindenik az ő természetében oly összhangzásban lesz a saját életfeltételeivel és környezetével, hogy azzal teljesen meg lesz elégedve.

11. Midőn Jehova tervezte az uj teremtményt, mit határozott azokra nézve, akik tagjaiul rendeltetnek?

Midőn Jehova Isten az uj teremtést, az isteni természetnek (2 Péter 1:4) saját fönségének, méltóságának és halhatatlanságának részesévé (Róma 2:7) ohajtotta tenni, ugy határozott, hogy előző vizsgálat nélkül senki ily magas méltóságra ne emeltessék. Bölcsessége ugy látta jónak, hogy mindazok, akik az isteni természettel biró ily magas állásra, mint uj teremtés méltóságára emeltetnének, azok előbb a teremtőjük iránti hódolat, s az igazság iránti hüséges kitartás tekintetében a leghatározottabban kiprobáltassanak. Éppen láttuk, hogy az embernek vizsgálata — és kiprobálásáról az örök élet tekintetében gondoskodva lett. Ő tökéletesnek teremtetett, elbukott, megváltatott és ha méltónak mutatkozik, a helyreállitásban részesülni fog.

12. Miért nincsenek ez új teremtmények előbb felmagasztalva az isteni természetre s következőleg kipróbálva? Miért vannak különválva és különböznek a többiektől?

Azt is láttuk, hogy az angyalok szenteknek és tökéleteseknek teremtettek és utólagosan lettek vizsgálat alá bocsátva. Azonban világos, hogy ez a módszer az uj teremtésnél nem volt alkalmazható. Az uj teremtés nem volt előbb tökéletességgel, isteni természettel felruházva és azután vizsgálat alá vetve a következő okból. Tudvalevő, hogy az isteni természetnek egyik legfontosabb eleme a halhatatlanság, amely halálmentességet jelent. Ebből világosan kitünik az is, hogy isteni természetü halhatatlan lények teremtése, azok utólagos

FEL

vizsgálat alá vonása esetében, azon következménnyel járt volna, hogy halhatatlan gonosztevők létezhetnének, kiket megsemmisiteni nem lehet. A gonosztevők, bünösök állandó jelenléte a világmindenség összhangját, melyet Isten végül tökéletesnek kiván látni, megzavarná s ez annyit jelentene, hogy az uj teremtések a vizsgát nem állották ki. Igy tehát felfoghatjuk Isten tervének mély bölcsességét és minden teremtményei között a leginkább kitüntetett osztály javára szolgáló szándékait. Megértjük vizsgálatuk szigoruságát s azt a tényt, hogy ők egy a második halál hatalmában levő osztály tagjai.

13. Nyomozzad az uj teremtés kiválasztása előtt az isteni terv bölcseletét.

Ha gondolatban a nagy Teremtő helyébe képzeljük magunkat, „mintha bizalmas barátai lennénk és megkíséreljük az Ő gondoskodását elképzelni, amelyet az uj teremtés számára gondolt ki, ugy azt látjuk, hogy Jehova Isten körülbelül igy gondolkozhatott: „Vajjon fiaim közül melyik osztálynak juttassam azt a kiváltságot, hogy teremtményeim között a legmagasabb helyre, a legfelsőbb méltóságba ültessem őket? Ezen rendek mindegyikét a saját képemre teremtettem: az embert, az angyalt, a kerubimot, a szerafimot és az arkangyalt. Mindegyikük fölötte boldog lesz a maga természetében és tökéletességében, ha tervem végre lesz hajtva és a megpróbáltatásoknak vége lesz. Melyiküknek nyujtsam tehát a legnagyobb áldást, a legszebb alkalmat, hogy az isteni természetnek részese legyen?

14. Mi volt az Istentől előre meghatározott kiváltság az Egyszülöttre nézve?

Természetesen az első, akire az Atya gondolt, az Elsőszülött volt. Ő volt a legkimagaslóbb, 10,000 között a legnagyobb rangban hozzá a legközelebb álló, a hatalmas, aki által ő minden dolgot teremtett s aki hozzá, az Atyához és Teremtőhöz minden tekintetben és mindig hü és hódolatteljes volt. Természetes tehát, hogy neki kellett elsősorban felajánltassék a fönségben, méltóságban és halhatatlanságban való részesedés. „Mert tetszett az Atyának, hogy minden teljesség ő benne laknék, hogy mindenek között, Ő legyen a Fő." (Kol. 1:18, 19). Ő már is az összes többi teremtmények felett állott s minthogy kiváltságát helyesen használta, a további tisztességek és méltóságok adományozása alkalmával természetesen legelőször ő jött tekintetbe. „Akinek van, annak adatik, hogy a teljességet birja". A hüség elnyeri jutalmát, ha föl is tételeztetik, hogy előbb az elképzelhető legnehezebb próba alá lesz vonva. Bár ő a Fiu volt, sőt egy nagyon engedelmes és alázatos fiu, még sem részesülhetett az isteni természetben addig, amig hüsége és hódolata a legnehezebb megpróbáltatásokon keresztül is érintetlenül meg nem maradt.

Az uj teremtésnek ez a korlátozása és az Egyszülöttnek ez a kijelölése arra, hogy az uj teremtés Ura és Feje legyen, miután minden megpróbáltatásban, lealázásban és más szükséges dolgokban méltónak mutatkozott, Isten végzésében már előre meg volt határozva, még az ember teremtése előtt. Isten előre tudta az ember bukását, előre elhatározta a halál büntetést és azt, hogy a próba, amelyet Egyszülött fia ki fog állani, arra fog irányulni, hogy Ő az emberiségnek szabadakaratából megváltója és visszavásárlója legyen egyben, hogy e nagy áldozat által az Atya iránt való hüségét és hitét bebizonyithassa. Igy ő Isten tervében a világ alapkövének letétele előtt már az áldozati bárány „volt. Ebből a szempontból kiindulva láthatjuk, hogy Ő egyáltalában nem volt kényszeritve az emberiség megváltására; hogy az Atya, Fiától semmi igaztalant nem kivánt; hogy inkább az Atyának volt az a szándéka, hogy Fiát, az összes angyalok, fejedelemségek, hatalmak és nevek fölé emelje és saját természetének és trónjának részesévé tegye. Zsid. 1:4; Ef. 1:21; Jel. 3:21.

15. Mi volt az a tulságosan nagy jutalom, az öröm, mely Megváltónk elé tétetett?

Igy tekintve a dolgokat, nem csodálkozhatunk többé, ha az apostol azt mondja, hogy az Ur a reá váró öröm kedvéért vette magára a megváltás munkáját. (Zsid. 12:2). Ez az öröm nemcsak előize volt annak a méltóságnak, amelyet mint ujteremtésnek kellett betöltenie, de egyben ez az előiz bizonyára örömének is része volt. Ép igy Megváltónk imájában is észrevehettük, hogy amig ő megpróbáltatásoknak volt alá vetve, jellemző szerénysége folytán nem kérkedett e nagy érdemmel és tisztességgel, a neki megigért és általa remélt halhatatlansággal, hanem illő alázatossággal azt kérte csak, hogy korábbi méltóságába helyeztessék vissza, elég nagy tisztességnek tekintve, hogy az Atya által az isteni terv további szakaszai keresztülvitelének eszköze lehet, amint már az előző dolgok teremtésénél is eszközül szolgált. (Ján. 1:3) Az ő szavai: „Most annakokáért dicsőits meg engem Atyám, Te magadnál azzal a dicsőséggel, mely dicsőségem volt Tenálad, minekelőtte e világ lenne!" (Ján. 17:5). Azonban az Atya felelete az égből jövő szózat, jelentőségteljes volt: „Megdicsőitettelek és ismét megdicsőitlek". (Ján. 12:28 — Codex vatikanus).

16. Miért vannak elválasztva a Krisztus testvérei az emberi teremtéstől inkább, mint a többiek?

Ezenkivül az is szándékában volt az Atyának, hogy az ujteremtés ne egyetlen személyből álljon, hanem „testvérei" legyenek. (Zsid. 2:17). Kik kellett most már e testvérek legyenek? Mely teremtmények közül legyenek kiválasztandók: a kerubimok, a szerafimok, az angyalok, vagy talán az emberek közül? Bárhonnan is kellett történnie a kiválasztásnak, megelőzőleg ugyanazon megpróbáltatásokon kellett keresztülmenni, aminőket az Egyszülöttnek kellett kiállania, mert ők ugyanazon méltóságot, fenséget és halhatatlanságot voltak elnyerendők. Az a próba, amely elé Jézus állittatott, a halálig való engedelmesség volt. (Fil. 2:8). E szerint mindazok, akik mint ujteremtmények vele együtt az isteni természet részesei akarnak lenni, az ő megpróbáltatásait kell elszenvedjék s egyben annak vizsgálatait kiállani s magukat a halálig való hüségben megtartani. Ha ez ajánlat Isten bármelyik angyali teremtményének lett volna felajánlva, ugy ez Istennek más tervét tételezte volna fel s nem azt, amely most folyamatban van. Láttuk, hogy a szent angyalok ismereteiket és tapasztalataikat megfigyelés által és nem a bün és halállal való érintkezés által szerezték, s ha föltesz-

FEL

szük, hogy a halál az angyalok között is létezne, ez az angyalok közötti bünselekményt feltelezné fel, egymás üldöztetését, mely halálbüntetéssel járt volna; vagy másodszor az volna a következtetés, hogy egyes angyalok, mint Jézus Urunk tette, magasabb rendü természetüket elhagyva, emberekké váltak volna, hogy a halált megizleljék. Isten mindezt nem akarta. Minthogy azonban ugy határozott, hogy az emberiség a bün és annak büntetése a halál felől ismeretet nyerjen, ugy azt is elhatározta, hogy az ujteremtés többi tagjai az emberek közül választassanak ki. Igy nemcsak az Egyszülött megpróbáltatása állott összefüggésben az emberi természettel, az emberek között uralkodó bünnel és a halállal, hanem hasonlóképen, mindazok, akik vele együtt az uj természetnek részesei s néki örökös társai akarnak lenni, hasonló próbákat, tapasztalatokat, szenvedéseket kell kiállaniok. Igy az Egyszülött, aki először a Jézus nevet, s végül feláldozásával a Krisztus (fölkent) cimet nyerte el, az ujteremtés többi tagjainak példaképe lett, minthogy ezektől mind megkivántatott, hogy ők érzületükben Isten szerelmes fiának képmásai legyenek. (Rom. 8:29). Itt, amiként máshol is láttuk, ugyszólva takarékos az Isten terve különböző részletei kivitelénél. A bün s halál értelmes teremtményei egy részénél meg kellett nyilvánuljon és ez elég volt arra, hogy nemcsak az embereknek, hanem az angyaloknak is tanulságul szolgáljon s amely még egy fölötte nehéz megpróbáltatását jelzi azoknak is, akik egykor érdemesek lesznek az ujteremtésben való részesedésre.

17. Mi okozta némelyeknél azt a feltevést, hogy Istennek céljai az egész emberiségre nézve ugyanazok, mint az Egyházra nézve?

Sokan nem vették figyelembe, hogy az egész uj testamentum valamint Jézusnak és az apostoloknak a tanai, ezen uj teremtéshez vannak intézve, vagyis olyanokhoz, akik a hitet és az engedelmességet oly föltételekként fogják fel, amelyek számukra az uj teremtésben helyet biztositanak. Ennek aztán az lett a következménye, hogy sokan a Szentirás tanitásaival ellentétben azt hiszik, hogy Isten minden emberrel ugyanazt szándékszik tenni. Ők figyelmen kivül hagyták, hogy a jelen Evangyeliumi korszak hivó szózata egy magas hivatalnak, tudniillik mennyei hivatalnak neveztetik. (Zsid. 3:1; Fil. 3:14). Nem ismerve fel, hogy Ő tervét az egész világ megmentésére szánta és emellett Isten a kiválasztottak különleges megmentésére egy más módot szándékolt, sok bibliamagyarázót tévedésbe ejtett, akik nem látták be a különbséget egyrészről a kiválasztott osztály és azon áldások között, melyeket ez az osztály a kiválasztottak utján fog nyerni. Azt vélték, hogy Isten terve a kiválasztással befejeződik ahelyett, hogy látták volna, hogy az az emberi természetre és az egész világra nézve meghatározott helyreállitásra vonatkozólag csak azután fog megkezdődni mindazok számára, akik azt (a tervet) az Ur feltételei mellett elfogadják.

18. Mit értünk a két megszabaditás alatt és mi okozza a gondolatzavart, hogy felismerjük az ezek közötti különbséget?

A két megváltási módnak: az egyháznak az isteni természetre, s a világnak az emberi tökéletességre való helyreállitása módjának fonák gondolata, a Szentirástudósok fejében sok zavart idézett elő. Ők a megváltottakról különbözőképpen gondolkoznak. Némelyek a megváltottakat szellemi lényeknek tartják s mégis összekeverik őket, minden méltóság, fenség és halhatatlanság mellett, — amelyekben részesülnek is nézetük szerint — emberi lényekkel, akik szellemi természet mellett is hussal és csontokkal birnak. Mások gondolatviláguk középpontjává az emberi helyreállitást teszik és a földi paradicsomba helyezik — bár szellemi testekkel — az Urat és felszenteltjeit. A nehézség abban áll, hogy ezek éppen a „szellemi" szó jelentésével nincsenek tisztában, mert különben tudnák, hogy szellemi természethez csak szellemi test felel meg, a hus és csont csak alkalmatlan volna. Másfelől azt is megértenék, hogy az emberi, vagy földi test éppen csak a földi életviszonyokhoz alkalmas és nem szellemülhet át anélkül, hogy át ne változnék.

19. Mily kettős munkát kell végezni az előrelátható uj teremtésnek az emberi családdal összeköttetésben?

Az isteni terv szépségét és összhangját csak ugy láthatjuk világosan, ha megértjük, hogy mi az uj teremtés lényege, (ha felfogtuk, hogy ezen uj teremtés jövendőbeli tagjai Isten által egészen másra hivatottak, minthogy emberi természetü lények legyenek). Éppen ezért neveztetik ez a hivatal mennyei, vagy magas hivatalnak. Ezen hivatottak előbb hivatalukat és kiválasztásukat kell megerősitsék, azután az emberiség között, melyből kiválasztattak, egy kettős munkát kell elvégezzenek. Először mint Isten eszközeinek össze kell gyüjteniök a kiválasztottakat, bizonyságot kell tenniök a világ előtt mint az engesztelési papság tagjai és el kell viseljék azokat a szenvedéseket, melyeket egyfelől az ő hüségük, másfelől a világ vaksága fog okozni. Azután Urukkal és fejükkel egy isteni, királyi, szellemi papságot kell képezzenek, melynek kezébe tétetnek le a világ ügyei. Ők fogják a világot megjavitani és mindazokat felemelni, akik engedelmesek lesznek, mint az Isten és az emberek közötti közvetitő. Továbbá egy isteni terv szerint való országot fognak felállitani, mely az embereket tanitani és helyreállitani lesz hivatva.

20. Magyarázd meg, hogy más lények osztálya miért nem alkalmas a világ kormányzására és megáldására, ugy mint az uj teremtés?

Könnyen beláthatjuk, hogy a világ áldása és uralma szempontjából, valamint Isten szándékait tekintetbe véve, a lényeknek semminő más osztálya e cselekmények elvégzésére nem oly alkalmas, mint az uj teremtés. Megelőzőleg ez osztály is az emberekkel egyformán az eredendő bün következtében a „harag gyermeke" volt, ugyanolyan gyengeségekkel, tökéletlenségekkel, gonosz hajlamokkal és kisértésekkel körülvéve. Ez őket mérsékelt uralkodókká és könyörületes papokká teszi s az isteni természetben való tökéletességük továbbá képesitit őket arra, hogy feltétlenül igazságosak és mégis szeretetteljesek legyenek mind azon végzéseikben, amelyeket az Ur azon itélet napján mint a világ birái hozni fognak.

21. A felemelés, kormányzás, áldás és az emberiség megitélése az uj teremtés teljes munkáját képezi-e?

FEL

Bár ez a nagy és fontos munka az emberiség és a bukott angyalok fölemelésének, kormányzásának és megáldásának munkája, valamint a megpróbáltatásokban (melyeknek azután kitétetnek) való megitélésük, különösen az isteni természetü uj teremtményekre fog bizatni — minthogy a világmindenség egy lénye sem lesz oly jól előkészitve ezen munkára, mint az uj teremtmények, akik egy erre rendelt isteni vezetés alatt álló iskolában tanultak — mégis nem ez az egyetlen munka, amely reájuk vár. Ellenkezőleg a méltóságban, fenségben és halhatatlanságban való ezeréves uralmuk kormányzásuknak csak kezdete lesz. Ha ezen ezer esztendő végén Isten országa az Atyának át fog„adatni és a földet az Atya, az emberiségnek, mint az Ő megdicsőült képviselőinek átengedi, az uj teremtés számára azután egy még sokkal nagyobb hatáskör fog megnyilni, amelyben fönségben, méltóságban és halhatatlanságban tevékenykedhetik. Mert nincs-e megirva, hogy a menynyei Atya, Fiát nem csak saját isteni természetének részesévé, hanem tronjának részesévé, is tette és, hogy a Fiu, az Atyával együtt fog a királyiszékbe ülni? (Jel. 3:21). Még ha ő, (a Fiu) bizonyos értelemben fel is adná ezen állását az ezer éves ország ideje alatt, hogy kizárólagosan az ő földi birtokának és uralkodási területe kormányzásának szentelje magát, még akkor sem jelenti ez azt, hogy a reá bizott munka elvégzése után kisebb méltóságba kerül, oly állásba, amely alatta áll annak, amelyet Ő menybemenetele alkalmával nyert, miután önmaga föláldozása által büneinkért a váltságdijat megfizette.

22. Habár a Szentirás világosan nem jelöli meg az uj teremtés jövendőbeli tevékenységét, mit következtethetünk, vagy tételezhetünk fel mi ésszerüen?

Nem tudjuk, hogy Teremtőnk milyen nagy munkákat szándékozik Egyszülött és szeretett Fiára bizni (a Fiut tette minden dolgok örökösévé), azonban tudjuk Mesterünk szájából, hogy ha megdicsőülünk, hozzá hasonlók leszünk, őt látni fogjuk, dicsőségében részt veszünk és mindig nála leszünk. Bármilyen lesz tehát az Egyszülöttnek, mint az összes dolgok örökösének tevékenysége, biztos hogy mi is vele leszünk, munkájában résztveszünk, osztozunk dicsőségében és természetében. Erre megtanit bennünket Istennek irott szava. De nem lehet illetékteien dolog ránk nézve, ha az isteni terv világa mellett a természet könyvébe is betekintünk, Isten igéjét mintegy teleszkópot használva, abból a célból, hogy meglássuk, miszerint a térben levő bolygók és világok nem céltalanul lettek megalkotva. Eljöhet ugyanis az idő, hogy„ezeken is megkezdődik a teremtés munkája. Akkor Ő, aki minden dologban az első helyen állott, itt ismét az első helyen lesz és az isteni erőket Ő fogja legelőször hatékonyakká tenni. Nem kell éppen azt gondoljuk, hogy a bünnel való kisérlet, amely a földön végbement, más bolygókon szükségképpen ismétlődni fog. Ellenkezőleg biztosak lehetünk arról, hogy a bün kárhozatosságának és borzalmas következményeinek megvilágitására ez az egyetlen kisérlet elegendő volt. Az Ur ezt mint örök tanulságot fogja„felhasználni azon lények számára, akik más világokon az Ő képére teremtethetnek. Azok már, mint az angyalok nem tapasztalat, hanem megfigyelés és oktatás utján lehetnek okosak.

23. Kik lesznek az uj teremtés papjai?

Abban az időben Sátán és az ő angyalai minden gonosz és káros befolyással egyben meg lesznek semmisitve, a megdicsőült kiválasztottak pedig a tapasztalat által oly bölcsek lesznek, hogy képesek lesznek más világok tökéletes teremtményeinek tanitására. Ki tudja, talán e földnek emberei tanitók lesznek más bolygókon, minthogy a bünt ismerték, megizlelték és azután az Ur által meggyógyittattak, fölmagasztaltattak és megáldattak. Mily okosak lehetnek majd akkor ezek az uj teremtmények! Mily jól tudhatják majd akkor hogy mi a jó, mi a gonosz s mi ezeknek jutalmazása, illetve büntetése, Ezek a tanitók abban a helyzetben lesznek, hogy elbeszélhetik nekik Sátánnak az emberiség elcsábitója lázitójának az emberiség bünbe és nyomoruságba való bukásának, a nagy megváltási munkának, a Megváltó és örökös társai megjutalmazásának, az emberiség részéül jutott helyreállitás áldásainak történetét. Biztositathatják tanitványaikat arról, hogy ez a tanitás s ezek a történeti példák arra vannak rendelve, hogy Isten minden teremtményének örökre hasznára váljanak. Ezek a tanitások elég tekintéllyel birhatnak arra nézve, hogy az uj teremtményeket a bünbeeséstől visszatartsák és megmutassák nekik, hogy mily szükséges minden érzületet a szeretet isteni törvényével való harmóniában kifejleszteni.

24. Mi képviseli e papok uj természetét és hogyan érhető el az uj teremtés győzelme?

A jelen korszakban mint már láttuk, az uj teremtésnek kettős feladata van. A Szentszellem által való nemzésük papokká teszi őket, azonban csak érzületük változik át. A testük még földi s ezért mondja az apostol: „E kincsünk (az uj természet) pedig cserépedényekben van, hogy annak a cserépedényekben lakozó erőnek nagysága Istené legyen és nem magunktól való. (2 Kor. 4:7).

Az ujjá fogantatott érzület és az akarat az, ami jelenleg az uj természetet képviseli, mindaddig, amig az első feltámadásban ez az uj akarat egy neki megfelelő testet nyer, egy tökéletessé tett és Isten akaratával teljesen megfelelő szellemi testet. Ez átváltozásig bennünket Isten hatalma a Szentszellem irányit gondolatban és cselekedetben egyaránt, hogy mint uj teremtmények és papok áldozatot hozzunk Istennek. Ily áldozatnak van tekintve mindazon emberi hajlam és emberi törekvésről való lemondás, amely törekvés az uj teremtés számára Isten által biztositott érdekekkel ellentétben áll. Igy vivja ki az uj teremtés a győzelmet a saját emberi természete feláldozása árán, amely győzelem Istent és az ő hatalmát dicsőiti bennünk, mely által, azaz az ő igéretei által, ugy az akarást, mint a müködést végrehajtjuk. Ellenkező esetben, ha a mi természetes hajlamaink, az Ő általa felállitott követelésekkel összhangzóak volnának, ugy áldozatra nem lenne szükség s ilymódon az uj teremtés megtiszteltetésben sem részesülhetne.

25. Magyarázd meg részletesen, hogy Izrael áron papsága miképpen ábrazolja az uj teremtés jelenlegi állapotát és Melchisédek az Ő jövendő papságát.

Amiképpen az uj teremtés hite, megszentelése és áldozata Áronnak és az ő Izraelben való házának ellenképe, mely ellenkép az előképpel minden vonásában pontosan megegyezik, akképpen, amint az apostol mondja,

FEL

az uj teremtésnek jövendőbeli papi hivatala Melkisédek dicsőséges papi hivatalában van előárnyékolva és elénk állitva. Melchisédek nem az a pap volt, aki fehér ruhában áldozatot hozott, hanem egy pap volt, aki egyuttal király volt „egy pap a maga királyiszékén". Ezért az ő állása mint előkép magasabb, mint Ároné, mert Áron Ábrahám utódja volt és Ábrahám minden nagysága mellett Melchisédeknek tizedet fizetett és általa áldatott meg. Amint az apostol elmondja, az áldozó papság alacsonyabb rangu, mint a teljes tisztelettel és fenséggel biró királyi papság, igy az uj teremtmények az ő dicsőséges feladatukban, amely rájuk az ezer éves országban vár, Melchisédekben vannak előárnyékolva. Amiképpen ennek, úgy nekik sem kell majd áldozni, ők uralkodni fognak, áldást és segitséget fognak nyujtani és teljes képességük lesz arra, hogy Isten igéretét teljesülésre vezessék, hogy általuk a földnek minden nemzetsége megáldassék. Ők Isten eszközei lesznek, akiknek segitségével az emberiség a Teremtővel és törvényeivel teljes összhangba kerül — I. Móz. 26:4; Gal. 3:16, 29.

26. Magyarázd meg az Egyszülött és a kiválasztott Egyház közötti viszonyt különböző képekben és világitsd meg a szegletkőnek mint képnek a jelentőségét.

Mindezek különböző képek, melyek által az Ur az Egyszülött, a Megváltó és kiválasztottak, a jövendő uj teremtés, az isteni természetnek jövendő örökös társai között fennálló dolgokat világitja meg. Mindezen példázatok a legvilágosabban mutatják, hogy milyen találóak ezen vonatkozások, s milyen teljes az összhang a két rész között. Mintha az Ur előre tudta volna, (s ugy is volt) hogy az Ő alázatos emberi teremtményei hitükben meg kell tántorodjanak, ha elgondolják, mily határtalan érdeklődést, mily nagy szeretetet tanusit irántuk a Teremtő, hogy a teremtés legmagasabb fokára, az Atya és Fiu melletti legközelebb méltóságba helyezi őket. Ezért tehát az igéretet képekben többször megismételte, hogy ne lehessen se kétségünk, se aggodalmunk aziránt, vajjon megtartja-e igéretét, vajjon a „magas hivatal" komolyan volt-e gondolva.

Emlékezzünk csak vissza nehány ilyen képre. Az egyikben az Ur, mint szegletkő jelenik meg egy piramis csucsán, s a kiválasztottak mint eleven kövek, melyek hozzá illesztve, szerinte vésetve és készittetve, jellemének, a szélek és lapok által adott irányvonalai szerint szerkesztetnek, tagjaivá lenni a nagy piramisnak, melyet Isten az egész Evangeliumi korszak alatt épitett s amely a következő korszakban a világot megáldani és az Istent örökké magasztalni fogja.

27. Magyarázd meg a templom képét.

Ez a piramiskép hasonló a templom képéhez. Tanultuk, hogy Salamon templomépitése Isten még sokkal nagyobb bölcseséggel végrehajtott szellemi templomépitésének volt előképe. (I. Péter 2:5.) Amiképpen az előképben minden egyes fának és minden egyes kőnek a helye előre meg volt határozva s aszerint lett kivésve, ugy készittetnek elő a kiválasztottak az uj teremtésnek tagjai arra az állásra, amelyet el kell foglalniok. Amiképen az előképszerü templomépitést minden zaj és izgatottság (kalapácsütés) nélkül végezték, ugy kell, hogy a kiválasztottak is, az Evangéliumi korszak végén halottaikból, mint uj teremtmények feltámadjanak, mint az ő Uruk és Fejük ezen korszak kezdetén feltámadása alkalmával halottaiból mint elsőszülött feltámadt. (Kir. 6, 7 rész.

28. Magyarázd meg az uj teremtésnek az emberi test különböző tagjaival való illusztrálását.

Egy további kép az emberi test s annak különböző tagjai. Pál apostol az, aki a kiválasztottaknak az Urhoz, mint a test fejéhez való szoros vonatkozásait különös világitásban mutatja be. (Róm. 12:4,5; I. Kor. 12:12.) Megjegyzendő, hogy a test alatt az Egyház, a kiválasztottak értendők. Amiképpen a fő igazgatja a testet, afelől gondoskodik és amiképen egyik tagot a másiknak szolgálatába állitja, ugy ügyel fel az Ur a kiválasztottak közül mindenkire és állit mindenkit tetszése szerint oda, ahova akarja. Ilyenmódon Ő a legbölcsebben mindazok ügyeit intézi, akik hivatásukat és kiválasztottságukat megszilárditani igyekszenek, ugy hogy egészen biztosak lehetnek, miszerint amig ők a helyes érzület mellett kitartanak, alázatosak és hivők maradnak, „minden dolog a legnagyobb javukra szolgál," mert ők Istent szeretik és az Ő szándéka szerint vannak hivatva.

29. Add számos képét Krisztus és az Egyház viszonyának.

A többi képek közül, amelyek Krisztus és az ő egyháza közötti viszonyt megvilágitják, ő a hadvezető, mi a harcosok, ő a pásztor, mi a juhok, stb.

30. Mi nyujt legtökéletesebb és legteljesebb fogalmat a Mesternek az ő testvérei iránti érdeklődéséről? Fejtsd ki részletesen.

Egyik sem nyujt tökéletesebb fogalmat a Mesternek az ő kiválasztottai iránti szeretetéről és érdeklődéséről, mint a vőlegénynek és a menyaszonynak a képe. Bizony az Egyszülött pompás vőlegény mindazok számára, akiknek értelmi szemei az ő jellemnagysága és igazságossága előtt megnyiltak. Ezért teszi a próféta, hogy a kiválasztottaknak, mely itt az ő teste, adja a vőlegényről szóló dicséretet a szájába; „Te vagy tizezer között a legszebb." (Énekek-éneke.) Az apostol ezt a képet a II. Korintus 11:2-ben alkalmazza, hol olvashatjuk; „Mert én készitettelek titeket, hogy mint tiszta szüzet egy Férfiuhoz t. i. a Krisztushoz szerkesztesselek." Az akkori zsidó szokás szerint, melyre itt az apostol céloz, ez többet jelentett, mint a névleges keresztyénségben szokásos eljegyzés. Manapság az eljegyzés egy próbaszerinti összeköttetés, mely bármikor felbontható, ha csak az egyik rész is helytelennek, vagy hátrányosnak látja. Ezzel szemben a zsidóknál szokásos eljegyzés, mely nyilvánvalóan Krisztusnak, az ő menyasszonyával való eljegyzés előképéül rendeltetett, nagyobb jelentőségü. A zsidóknál az eljegyzés annyi, mint a házasság. Legtöbbnyire irásbeli megjegyzésekre támaszkodik, melyet a vőlegény és a menyasszony képviselői kötnek, a kelengye stb. tekintetében. Továbbá ezek a megegyezések kötelező erővel birnak még akkor is, ha az esküvő csak egy évvel azután tartatik is meg. Ép igy van ez azon megegyezésekre nézve is, melyeket az Ur, mint mennyei vőlegény azokkal kötött, akiket menyasszonyául ismert

FEL

el. E megegyezések mindkét részről érvényeseknek tekintetnek, a sziveknek és az érdekeknek összeköttetését jelentik, szeretetet és odaadást tételeznek fel s igen komoly dolog volna ránk nézve, ha ezen megegyezések ellen cselekednénk. Az apostol a vőlegényről a következőket mondja: „Hiv az, ki titeket elhivott, ki azt véghez is viszi." (I. Tes. 5:24,) Tehát csak tőlünk függ, hogy mi is hivek legyünk és a megegyezésekhez tartsuk magunkat.

31. Midőn az Ur eljön a korszak végén, ki fogadtatik el mint az ő menyasszonya?

A korszak végén a vőlegény visszatér, azonban csak „okos szüzeket" fogad el. Azok, akik eljegyzésük után balgán és vigyázatlanul viselkedtek, nem fognak érdemeseknek tekintetni s nem vezettetnek az esküvőre, (Máté 25:1-12), elvesztik kiváltságaikat, melyekben részesültek volna, ha hivek maradnak. Mégis örvendhetünk, ha tudjuk, hogy bár hitetlenségük következtében a nagy nyomoruságot át kell szenvedjék és az országban és az isteni természetben való részüket elveszitik, mégis nem kell az örök kint elszenvedjék. Nem, hála Istennek! A Szentirás szava most már teljes világosságot tár fel ezt illetően is és ebből láthatjuk, hogy ily szörnyüség nem fog történni velük. A mi hivatásunk — és kiválasztásunknak megerősitése nagy, örök kegyelmeket juttat és e hivatal elveszitése már magábanvéve kemény büntetés lesz a balgáknak, akik hanyag kötelesség teljesitési miatt — mely a világ és annak szelleme által való beszennyezéséből fakad — elmulasztották szövetségük feltételeit teljesiteni.

32. Sorolj elő több bibliai idézetet, melyek bizonyitják az isteni felügyeletet a Krisztus teste legszerényebb tagja felett is.

Bár „a Krisztus Jézusban való uj teremtmények" többnyire a társadalom alsóbb rétegeiben keresendők — és a világ minket ezért nem ismer, amiképpen őt (Krisztust) sem ismerte, — mégis Isten, aki nem a külső megjelenést, hanem a szív érzületét tekinti, az ő kiválasztottait, akik most lesznek kikeresve és az uj teremtés számára kifejlesztve, nagyrabecsüli. És Ő nem csak általánosságban beszél arról, hogy ügyeiket irányitja, mikor is gondoskodik arról, hogy ez javukra szolgáljon, hanem arról is beszél, hogy ez a gondoskodás milyen mértékben történik. Angyalokat küld ki azokhoz, akik az üdvösséget kell örököljék; az Ur angyala veszi körül azokat, akik az övéi és segitségükre szolgál. A kicsiny seregnek ezen őrangyalai mindig látják a mennyei Atya arcát s képletesen beszélve, hajukszála sem görbülhet meg az Atyának előzetes tudomása nélkül. Az isteni gondoskodásnak egy gyöngéd biztositékaival teljes összhangban olvashatjuk: „Az Ur ismeri az övéit" és „lesz nékem az napon, melyen igéretemet megteljesitem (amelyen kincseimet összegyüjtöm) kiváltképpen való népemmé." (II. Tim. 2:19; Mal. 3:17).

33. Magyarázd meg részletekben a testi születést az uj teremtés lelki születésével való viszonylatban.

Helyes lesz itt még az ujjászületés kérdését is megtárgyalni, minthogy az „uj teremtés" uj életre van hivatva. Az új teremtmény ujjászületése példaképéül itt az emberi lénnyé való természetes születés adatik elő. Amiként a természetes születést, a nemzés és a beültetett csirának növekedése előzi meg, úgy van ez az új teremtéssel is. Ennél először is a nemzés történik meg az Ige magja, Isten szelleme által, azután növekszik az igazság szellemének befolyása alatt, mely életét adja és ha ez a növekvés folytatódik, ha bőségesen lakozik benne Isten igéje, ha nem lesz sem tétlen, sem meddő, akkor kifejlődik készen állva a születésre s mint Krisztus testének tagja részesül az első feltámadásban. A feltámadásra és a természetes emberi, földi lényből szellemi, mennyei, isteni természetü lénnyé való átváltozásról később bőven lesz szó, most azonban különösen a nemzést fogjuk vizsgálat alá venni. A Szentirás erre nézve félreérthetetlenül mondja, hogy Isten fiainak nemzése nem a vér, sem a test, sem a férfi akarata által, hanem Isten által történik. (Ján. 1:13.) Erre utal az apostol is, amikor az uj teremtmények kiválasztott osztályáról ezek fejéről, Jézus Krisztusról és azon tiszteletbeli állásról, amelyre hivatva van, irja: „És senki nem veszi ő magának e tisztességet, hanem aki hivattatik Istentől, amiképpen Áron is". Zsid. 5:4.

34. Mutasd ki röviden, hogyan tesz különbséget a Szentirás az uj teremtmények és az emberi család között általában 1. tekintettel a kiengesztelési áldozatra, 2. az élet szenvedéseire és megpróbáltatásaira vonatkozólag.

A Szentirás mindig élesen megkülönbözteti a kiválasztott uj teremtményeket az emberi nemtől. Errenézve álljon itt két példa. Amikor az apostol a világ megváltásáról beszél, a golgothai engesztelő áldozatot két részre osztja, melyből az egyik rész a kiválasztottakra, a másik rész a világra vonatkozik. „És ő a mi (t. i. a kiválasztottak) büneinkért engesztelő áldozat, nem csak a mi büneinkért pedig, hanem az egész világnak büneiért is. (I. János 2:2.) És ismét, mikor a kiválasztottak panaszairól és a reményeiről és a világról van szó, (Rom. 8:23.) olvassuk: „Nem csak azok, (az egész teremtés, az egész világ) fohászkodnak pedig egyetembe stb. (22-ik vers), hanem mi is (a kiválasztottak) kik a Léleknek zsengéjét vettük, mi magunk mondom, magunkban fohászkodunk, a fiuságot várván, t. i. a mi testünknek teljes váltságát". Ez tehát az egyik testre, a kiválasztottakra vonatkozik, amely testnek a feje Krisztus és amelyre nézve igéret tétetett, hogy az első feltámadásban Krisztusnak második jelenléténél megszabadittatik. Mi nem külsőleg sohajtozunk, mint a világ, mert mi nemzésünk és a jelen kor megpróbáltatásai és szenvedései következtében oly pompás reményeket és igéreteket birunk, melyek minden csalódásban vigasztalást nyujtanak s a mi lelkeinkre nézve horgonyok, melyek benyulnak a függöny mögé. A mi különböző fájdalmaink és megpróbáltatásaink között nem aggódunk úgy, mint mások, kiknek nincs reményünk. Azonban a világ, az egész teremtés nyög és sóhajt a szülési fájdalmak között. A világnak kevés eszköze van azon sebek és fájdalmak gyógyitására, amelyek a vajudási kinok ezen idejének, egy részét kiteszik. A világ, a bün rettenetes kárhozatosságát és annak következményeképpeni kemény büntetést az elmulást és halált csak tapasztalatból tanulja megismerni. De az apostol elárulja nekünk, hogy a világ „nagy szorgalmatossággal várja

FEL

az Isten fiainak megjelenését." (Rom. 8:19, 22). A világ nem abban a reményben várakozik erre, hogy majd ő is Isten fiaihoz fog számittatni, hanem csak azokra az áldásokra vár, amelyeket az uj teremtés azon fiai, akik az ezeréves ország fenségével, dicsőségével és hatalmával lesznek felruházva isteni igéret szerint a földre bocsátanak, mely igéret szerint a földnek minden nemzetségei ez áldásban részesülnek.

35. Mi a bizonyitéka annak, hogy valaki az uj teremtésnek a tagja.

Az új teremtéshez való tartozásnak, tagságnak a jele nem valamely földi közösséghez való tartozás, hanem az Urral, mint az Ő titokzatos testének tagjaiként való összeköttetés. Amint az apostol mondja: „Azokért, aki Krisztusban van, uj teremtés. A régiek elmultak, ime mindenek megujultak". (II. Kor. 5:17).

36. Azért, hogy Krisztusban maradjunk mi szükséges a megszenteléshez? Fejtsd ki részletesen.

S általában hogy Krisztus testének tagjai lehessünk, minden régi földi dolgot, amelyre törekszünk, amelyet remélünk, amelyre büszkék vagyunk, amelyek javunkra szolgálnak, ami kedvtelésünk, ki kell irtsuk még akkor is, ha azok csak bizonyos mértékben tapadnak is hozzánk, éppen azért, mivel azok a testnek bizonyos mértékben kedveznek. Az uj érzület az, amelyet az Ur „uj teremtmény"-ként ismer el és az uj érzületnek a növekvése és megerősödése az, amit az Ur figyelembe vesz és amelyért jutalmat ád.

A Szentirás világosan mutatja, hogy ez a Krisztusban való maradáshoz szükségesebb, mint a megszentelés. Ez utóbbi megnyitja az ajtót, megadja Istenhez való vonatkozásunkat, biztositékot nyujt Isten fölbátoritó igéreteire nézve, lehetővé teszi nekünk, hogy a Lélek gyümölcseit ápoljuk és hogy mennyei dicsőségben Urunknak társörökösei legyünk. Azonban Krisztus testében csak az tarthatja meg helyét, aki gyümölcsöket terem, aki odaadásának és szeretetének bizonyitékait nyujtja, amint Urunknak, illetőleg Mesterünknek egyik hasonlatában olvassuk: „Minden szőlőt valamely énbennem gyümölcsöt nem terem, kimetsz és mindent, valamely gyümölcsöket terem, megtisztit, hogy több gyümölcsöt teremjen". (Ján. 15:2). Aki egyszer az Ur által, mint Krisztus Jézusban való uj teremtmény elfogadtatott, arról tehát föltételeztetik, hogy többé-kevésbé gyarapodik a kegyelemben, a megismerésben és a Szellem gyümölcseiben, különben a fiuságra való igényét veszíti el és a kiválasztottak között más foglalja el a helyet. A korona, mely az ő számára tartatott, másé lesz, azé, aki kiváltságát jobban tudja értékelni, azé, aki több fáradtságot áldoz arra, hogy részesüljön azon pompás dolgokban, amelyeket Isten azoknak igért, akik Őt szeretik, akik készségesebbek minden földi dolgot veszteségnek, sőt szemétnek tartani, hogy annak fejében Krisztus, a fölkent osztály tagjaivá legyenek. Krisztusban való ezen megállapodás nemcsak a Szellem gyümölcseiben való gyarapodás által bizonyittatik, hanem Péter apostol ezenkivül még mondja róla: „Ha ezeket cselekeszitek, soha meg nem ütköztök. Mert ilyen módon adattatik néktek bőséggel a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bémenetel", (II. Péter 1:10, 11). mely, mint Pál apostol kifejezi, azt jelenti, hogy az uj érzület, az uj teremtmény Isten akaratának, alárendelendő mindig arra fog törekedni, hogy a régi embert az ő vágyaival és kivánságaival eltüntesse." Az uj teremtés ugyanis a képben egy új emberrel ábrázoltatik, akinek feje Krisztus és teste a kiválasztottak osztálya. Ez a test föl kell épüljön egy Krisztus Jézusban való férfinak teljes kifejlődéséig. Minden tag el kell érje fejlődésének legmagasabb fokát és pedig nem saját, hanem Krisztus a mi élő fejünk által, akinek igazságossága örködik a mi szándék nélküli hibáink fölött.

37. Miért nem elegendő az öt emberi érzék az uj teremtésre nézve?

Az ember az ő dolgait az öt érzéke: látás, szaglás, hallás, izlés és tapintás által itéli meg. Ezen érzékek használatára az uj teremtményeknek teljes szabadságuk van, amig kincsüket cserépedényeikben őrzik. Azonba ezen érzékek nem elegendők az uj teremtés számára. Szellemi dolgok észrevételére további érzékre van szükség. A szellemi dolgokat ugyanis az emberi szervezet sem látás, sem szaglás, sem izlés, sem tapintás által nem képes észrevenni. Ezen szükségletnek a Szentszellem adományozása felel meg, amint az apostol mondja: „A lelkes ember pedig nem foghatja fel azokat, amelyek az Istennek Szellemé, mert őneki bolondságnak tetszenek: Meg sem tudhatja azokat, mert a szellemnek ereje által itéltetnek meg." „Amelyeket a szem nem látott, sem a fül nem hallott, az embernek is gondolatjába nem mentek, (az érzékelés közönséges eszközei által), melyeket az Isten készitett az őtet szeretőknek. Nekünk (az uj teremtésnek) pedig az Isten megjelentette azokat, az ő Szelleme által, mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységét is." — I. Kor. 2:14; 9, 10.

38. Magyarázd meg az ugynevezett hatodik érzéket, vagy a hozzáadott érzéket, mely az uj teremtményeknek adatott?

Ez a szellemi érzék az uj életre nemzett uj teremtmény hatodik érzékének nevezhető, vagy azt is mondhatnánk, hogy az új teremtés a szellemi érzékek tökéletes rendszerének birtokában van, melyek a testi érzékeknek megfelelnek és azokat kiegészitik. Lassanként az ő értelmi szemeik mind jobban és jobban fölnyilnak és oly dolgokat látnak, amilyeneket a természetes szem nem vesz észre; lassankint a hitnek hallása meggyarapodik, amely végre Isten igéjének fenséges igéretét előtte jelentőssé és hatékonnyá teszi. Eközben az uj teremtmények az Urral és az ő láthatatlan erőivel érintkezésbe kerülnek s idővel megizlelik, hogy az Ur milyen jóságos s végül odajutnak, hogy becsülni képesek azon áldozatokat és tömjénimádságokat, amelyek az Urra nézve kedves illatuak. Amiképpen a természetes érzékek, ugy a szellemi érzékek is gyakorolhatók és gyakorlásuk (vagy legalább a gyakorlásra való törekvés) egy jele, ugyszólván barométere a mi kegyelemben való növekvésünknek, a mi új teremtmény embriójaként való fejlődésünknek, kik mint ilyenek, az első feltámadásra, mint születésre várunk, amikor a mi uj énünk az isteni természet méltóságával, dicsőségével és halhatatlanságával fog felruháztatni.

39. Milyen név alatt kell ismerni az uj teremtményt?

Első tekintetre ez a kérdés idegenszerüen hangzik.

FEL

Ha meggondoljuk, hogy a kiválasztottak az Urral, mint menyasszony vannak eljegyezve, ugy különösnek tünik fel a kérdés, mi legyen a nevük. A menyasszonyra nézve kétségtelenül a legillendőbb, ha a vőlegény nevéről van elnevezve és ezzel ellenkező gondolat az Ur és felszenteltjei viszonyára nézve „helytelen felfogást árul el. A felszenteltek ugyanis az Ő Testének tagjai, a menyasszony, a Bárány felesége. A bibliai név teljesen megfelelő: Eklézsia (kiválasztás) Test, Krisztusnak a gyülekezete kiválasztás, egyház, Isten kiválasztása (egyháza.) (Rom. 16:16; Csel. 20:28.) A két név egyértelmü, minthogy az Atya és a Fiu a kiválasztással szemben hasonló érdekeket táplálnak. Amiképpen a kiválasztás Krisztus Testét képezi, amelynek Ő a Feje, ugy az egész kiválasztás, Fő és Test az Atya serege, csoportja, vagy fölkentje, amely által Ő, az Ő igéjének nagy és értékes igéreteit. azoknak nagy és csodálatos szakaszait megmutatta. Egy még közelebbi megjelölése a hiveknek az apostol kifejezése: „Az élő Isten gyülekezete," mely megjelölés azt fejezi ki, hogy a kiválasztás, melynek feje Krisztus, ezáltal különbözik minden más egyesülettől, vagy vallási rendszertől, amely az igaz Istent helytelenül ismeri s éppen ezért általa, mint az Ur igaz egyháza nincs elismerve.

40. Milyen szellem sugalmazta a keresztyéneket, hogy szektákhoz tartozó neveket vegyenek fel a multban és mikor nyilvánult meg ez először?

Ezt szükséges volt elmondanunk, mert már nagyon korán jelentkezett az a hajlandóság, hogy az Ur és az apostolok által adott név helyett, mást használjanak. Amiképp manapság a keresztyének magukat luteránusoknak, kálvinistáknak, baptistáknak, unitáriusoknak stb. nevezik és mégis mindnyájan igénylik, hogy az igaz egyháznak tartsák őket, ugy volt ez már az ős egyházban, amint mi I. Kor. 1:12; 2:4-6-ig olvassuk. A korintusi testvérek között is uralkodni kezdett már a párt, vagy szekta szellem. Isten és Krisztus nevével már nem érték be és igy más nevek után kutattak, magukat paulinus, petrinus, vagy apollói keresztyéneknek nevezték. Az ihletett apostol helyteleniti ezt és kimutatja, hogy ez nem a Szentlélektől, hanem a testiségből származik és Krisztus Testének felosztására és az emberek követésére vezet. Kérdése: „Vajjon részreosztatott-e a Krisztus?" azt jelenti, hogy vajjon Krisztusnak több Teste van-e? És ha csak egy van, miért kell azt részekre osztani? Ki Pál? ki Apollos? ki Péter? Ők csupán a kiválasztottak Fejének szolgái, Testének megáldására hivatva, amely Test a gyülekezet. Ha erre a szolgálatra ők nem lettek volna készek, ugy másokat talált volna az Ur, akik szintén megtették volna azt, amit ők tettek.

41. Kit illet meg a legfőbb dicsőités és tisztelet ama áldásokért, melyek ránk áradnak az apostolok és az Ur egyéb szolgái által?

Mindazon áldások dicsősége és jutalma, amelyek az apostolok által eszközöltettek, a kiválasztás Fejét illetik, aki e gondoskodást, az Egyház számára végezte. Ez nem jelenti azt, hogy mi azokat, akiket az Ur elismert és tisztelt, ne ismerjük és ne tiszteljük, hanem azt jelenti, hogy őket ne tekintsük az egyház Fejeinek, hogy a kiválasztást ne osszuk pártokra és szektákra és ne kövessük az embereket, még ha azokat Péternek, vagy Pálnak hivják is. Az apostolok, vagy bárki, akit az Ur eszközül használt, nem tehetik azt, hogy a kiválasztottakat részekre tagolják, hanem inkább egyesitsék, hogy a különböző megszentelt hivőket az egy Fővel, az egy Urral, az egy Hit és az egy Keresztség által minél szilárdabban összekössék.

42. Milyen álláspontot kell tanusitanunk a különböző elnevezések alatti felosztással szemben?

Vajjon mit mondana az apostol, ha ma közöttünk élne és a névleges keresztyénségnek sok különböző felekezetre való szakadását látná? Biztosan azt mondaná, hogy ez az állapot a testi érzületnek és világi szellemnek nagy mérvü elharapódzását árulja el. Ez ugyan még nem jelenti azt, hogy mindnyájan, akik ezen felekezetekhez tartoznak, egyénileg az érzékiség, testiség befolyása alatt állanak, sem azt, hogy az Ur szelleme teljesen hiányzik belőlük. De igenis azt akarja mondani, hogy mennél több van bennünk az Ur szelleméből, mennél inkább mentesek vagyunk a testiség befolyásától, mennél kevésbé irányit bennünket a világ szelleme, annál kevesebb örömet találunk a körülöttünk megnyilvánuló széttagoltság látásában, a különböző vallásfelekezetekben. S minél bőségesebb bennünk az Ur szelleme, annál kevésbé kielégitőnek fogunk találni az Ur nevén kivül minden más elnevezést, mig végre a szellem vezetése alatt oda jutunk, hogy csak azt az egyetlen Egyházat ismerjük el, azt az egy tagozatot, az Egyszülöttnek azt a gyülekezetét, amelynek neve a mennyben van fölirva. Felismerjük, hogy ezen gyülekezethez csak egy ut vezet, a Mester Testében egy keresztség: *az ő halálában való keresztség.* Igy azután egy Szellem által mindnyájan egy érzületüek leszünk, ugy vele szemben, mint egymás között.

43. Végül milyen nevek mellőzendők és miért?

Most ezzel nem az a feladatunk, hogy a keresztyénséget e tárgy felöli nézeteink elfogadására kényszeritsük. Ily feladatokhoz emberi erők nem elégségesek. Csak azt tartjuk feladatunknak, hogy egyénileg hivek maradjunk a vőlegényhez s feladata mindenkinek, aki Krisztusnak nevét nevezi, hogy letérjen a hit és cselekedet igazságtalansága, valamint a magaviseletben való igaztalanság utjáról. Az ilyenek nem fogják azt kivánni, hogy őket más néven, mint a vőlegény nevén nevezzék és ha a nevük után kérdezősködnek, akkor az Ő nevét, azt az egyetlen nevet fogják vallani, mely a mennyben és az emberek között egyedül válthat meg bennünket. Ezen igazság szellemének megfelelőleg mindig távol fogunk maradni valamely szektának a nevétől, vagy keretétől, hogy szabadon csakis az Ur mellett állhassunk. Ez nem jelenti azt, hogy ezért el kell váljunk az olyan emberektől, akik bár érzületük az Ur szerint való, mégis egy szektának, vagy „egyháznak" keretében vannak. Az Ur szavai: „Menjetek ki belőle én népem, hogy ne legyen részetek az ő büneikben és ne szenvedjetek a rájuk mért csapások miatt", inkább azt tételezik fel, hogy az ő gyermekei közül egynéhány Babilonban marad vissza, tehát a szekták nevei és keretei tekintetében még nem jut világossághoz. Mi csak világitani akarunk lámpásunkkal és a többit Urunkra bizzuk.

FEL

44. Milyen neveket kell elismerniök a megszentelt keresztyéneknek.

Mi nem csak azt itéljük el, hogy a kiválasztottak emberi név után nevezzék magukat, hanem elvetünk minden nevet, amely Isten gyermekeit, Isten összes többi gyermekeitől elválasztaná. Az olyan elnevezéseket, mint „keresztyén egyház" vagy „Isten gyülekezete" kerüljük, minthogy ilyen nevek az Ur népe között, mint külön csoportok, vagy hitárnyalatok szolgálnak. Inkább neveznénk magunkat minden a Szentirásban előforduló név szerint, tanitványoknak, Isten gyülekezetének, községnek, egyháznak, Krisztus kiválasztottainak, az élő Isten gyülekezetének, korintusi gyülekezetnek, stb. (Ez utóbbi példa szerint hivhatnánk magunkat: brooklyni, londoni, bármeni, zürichi, kolozsvári gyülekezetnek.) Biztosra vehetjük, hogy sokan ebben a dologban nem fognak megérteni bennünket. Azonban nem vehetjük rosz néven, ha ők a névleges keresztyének szokása szerint számunkra is valamely nevet tartanak készen. Igy nevezhetnek bennünket „őrködőknek", vagy „örtornyosoknak", „észhitüeknek", millenistáknak", de mi azonban ne adjunk ily neveket magunknak. Ép igy a szelidség, a türelem s a béke szelleme, valamint a szeretet vissza kell tartson minket attól, hogy az ily elnevezések miatt sértve érezzük magunkat. Azt kell feltételezzük, hogy az ily nevek mögött semmiféle gonosz szándék, vagy rágalom nincs, ezért ezen neveket barátságosan utasitsuk vissza és magyarázzuk meg, hogy ezzel azt kivánjuk, hogy nekünk kedvesebb, ha semmiféle szektának, vagy pártnak a nevét nem viseljük, hogy mi csak egyszerüen keresztyének vagyunk a szó tágabb és teljesebb értelmében, ami azt jelenti, hogy nincs más Fejünk, csak a mi Urunk Jézus Krisztus és nincs más szervezetünk, mint az általa életre hivott „egyetlen" gyülekezete az élő Istennek, Krisztusnak a kiválasztottjai, vagyis Teste, amelynek neve az égben van fölirva.

Harmadik tanulmány.
AZ UJ TEREMTÉS HIVATÁSA.

1. Hogy valaki az uj teremtés tagjává lehessen, elegendö-e általánosságban, hogy az emberi családhoz tartozzék?

Hogy valaki az uj teremtésnek tagja lehessen és részt vehessen annak feladataiban, kiváltságaiban, boldogságában és dicsőségében, nem elég, hogy általában az emberiséghez tartozzék csak, hanem „a hivatalos" osztályhoz kell tartoznia. Ez a Szentirásban határozottan ki van fejtve.

2. A testi Izrael hivatása „magas", vagy „mennyei" hivatás volt-e, s ha nem, mire voltak meghiva?

A testi izrael mint az Urnak hivatott népe el volt választva, niinden más néptől és nemzetségtől, amint irva van: „Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül". (Ámos 3:2). Izrael hivatása azonban nem a „magas" vagy „mennyei" hivatás volt, ezért az ezen néphez intézett igéretekben nem is találunk mennyei dolgokat megemlitve. Az ő hivatása egy előkészületi lépcső volt, mely a népnek egy maradékát arra kellett képesitse, hogy a „nagy szabaditás" magas hivatalát meghallja és kihasználja, „mely mikor az Ur által először kezdetett volna kibeszéltetni, azután azoktól, akik őket hallgatták vala, nékünk megerősittetett". (Zsid. 2:3).

3, Miben áll a „magas" hivatás?

A magas, vagy mennyei hivatal föltételeit tehát nem a régi, hanem az uj testamentumban kell keresnünk, s ha értelmi szemeink felnyilnak Isten mélységei felismerésére, a testi Izrael történetéből bizonyos előképszerü tanulságokat merithetünk, amelyek a mennyei hivatalra vonatkozásban a szellemi magra nézve hasznosak lehetnek. Az apostol maga is arra mutat: a testi Izrael, az ő törvényei, Istennek vele való bánásmódja, a jobb dolgoknak voltak árnyékai, vagy előképei, azoknak a dolgoknak amelyek azok számára vannak rendelve, akik az uj teremtésre hivatottak.

4. Miért nem lehet a régi érdemeseknek osztályrészük az uj teremtésben?

Minthogy Isten tervében Jézus minden dologban az első helyet kellett elfoglalja, ugy az uj teremtésben is Ő az első hivatalos, a Fő, a főpap, Isten fiai uj kategoriájának vezetője, az ők megszabaditásuknak vezére, példaképük, akihez kell igazodniok a többieknek, akik az Ő lábnyomaiba lépnek. Eszerint az ó-szövetség szentjeinek az uj teremtésben nem lehet részük. Keresztelő szent Jánosról maga Urunk mondja: „Bizony mondom néktek, hogy nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál az asszonyoktól születettek közül, de aki a legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb az ő nálánál". (Máté 11:11). És az apostol, miután az elmult korszakban élt ó-kori érdemesek hitéről és nemes jelleméről lelkesült dicséretet mond, kijelenti: „Az Isten mifelőlünk minémü jobb dolgot rendelt volt, hogy *nálunk nélkül* a tökéletességre ne jutnának . (Zsid. 11:40).

5. Mi az oka annak, hogy a magas hivatás nem kezdődhetett az Ur Jézus halála előtt?

Ezenkivül emlékeznünk kell arra, hogy senki sem lehet hivatott addig, amig Ádám bünéért el van itélve. Hogy valaki abban a magas hivatalban részt nyerhessen, először az Ádám fölött hozott itélet alóli fölmentésnek kell bekövetkezni. És hogy Izrael népe nem részesülhetett bünbocsánatban, nyilvánvaló, mert a bikák és bakok vére nem törölhette el a bünt. Azok az áldozatok csak előképei voltak a jobb áldozatoknak, amelyek jelenleg megfelelnek az igazság által velünk szemben emelt igényeknek. A mennyei hivatal tehát nem vehette kezdetét a mi Urunk Jézus váltságdija megfizetését előzően, azaz mig „minket meg nem vásárolt az Ő saját drága vérével".

6. Milyen helyzete volt az apostoloknak az uj teremtés tagságát illetőleg Jézus halála és feltámadása előtt?

Még az apostolok maguk is csak kisérletképpen voltak az uj teremtésre hivatva és ilyenekül tekintve, s csak amikor a Megváltó a váltságdijat meg-

FEL

fizette s a mennybe menve ott a váltságpénzt átnyujtotta — azaz pünkösdkor — ismerte el és nemzette őket az Atya az Ő Szentszelleme által „uj teremtményekké".

7. Magyarázd meg a bünbánatra, valamint az isteni természetre való meghivás közötti különbséget.

A mi Urunk persze a farizeusoknak azt mondotta: „Mert nem jöttem, hogy az igazakat hivnám, hanem a bünösöket a megtérésre". (Máté 9:13). Azonban óriási a különbség az embereknek a megtérésére való fölhivása és a Krisztussal való mennyei természet és örököstársi viszonyra való hivatás között. Az utóbbiakhoz bünösök nem fognak tartozni, ezért kell nekünk, akik „a természettől a harag gyermekei vagyunk", először minden büntől felmentetni, Krisztus legdrágább vére által.

8. Mi az isteni természetre való meghivás lényege?

Ezért olvassuk a Rómaiakhoz irt levél bevezetésében (1:7), hogy a levél intéztetik: Mindeneknek, kik Rómában vagytok, Isten szerelmesinek, hivatalos szenteknek . (Mindazokhoz, akik hivatva vannak, hogy szentek és az isteni természet részesei legyenek) és a Korintusiakhoz intézett levél bevezetésében (1:2): „Az Isten Gyülekezetének, mely van Korintusban, a Jézus Krisztusban megszenteltetteknek, hivatalos Szenteknek, mindenekkel egybe valakik a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevét segitségül hivják minden helyen". A fölhivásnak ezen osztályra való korlátozása a 9-ik versben még jobban van hangsulyozva, amely a felhivást intézőnek az Istent jelöli meg: Igaz és tökéletes az Isten, aki által hivattattok az ő fiának, ami Urunk Jézus Krisztusnak társaságában . Ez egy közösséget, egységet tételez fel. A fölhivás azt célozza, hogy az emberek között találtassanak olyanok, akik, mint uj teremtmények a Neki tanusitott engedelmesség jutalmául Megváltójukkal egyé legyenek, az ő társörökösei, a fenségben, méltóságban és halhatatlanságban.

9. Milyen feltételek mellett lehetünk társörökösei Krisztusnak?

Ez emlékeztet bennünket az apostol azon szavaira, amelyek értésünkre adják, hogy Krisztus társörökösei teljesen meghatározott feltételek mellett lehetünk: „Ha ő vele együtt szenvedünk, hogy ő vele együtt dicsőüljünk". (Róm. 8:17). A Korintusiakhoz irt levél első fejezetében arra utal az apostol, hogy a meghivás, amelyről beszél, semmiesetre sem egyeztethető össze azzal a hivással, amely egy időben csak a zsidókra vonatkozott és további utalás van szavaiban arra, hogy nem mindenki hivatalos. A 24 versben olvassuk: „De a hivatalosoknak, mind zsidóknak, mind görögöknek prédikáljuk a Krisztust, (nem mint a hivatatlan zsidóknak a botránkozást és a görögöknek bolondságot, hanem) az Isten hatalmát és Istent bölcseségét". A Zsidókhoz intézett levél 9-ik fejezetének 15, 16-ik verse végül kiemeli, hogy az Evangeliumi korszak fölhivása nem lesz kibocsátva, illetőleg nem lesz hatékony addig, amig az Ur az ő halála által, az uj-szövetségnek kezese nem lesz. „Ezért Közbenjárója ő az uj-szövetségnek, hogy mivel az első (törvény-szövetség) ideje alatti vétkektől való megváltásra a halál megtörtént, — a hivatalosak az örökkévaló örökség igéretét elnyerjék." (Zsid. 7:22).

10. Miért nincs nagyon sok hatalmas bölcs, vagy tudós a hivatottak között?

Azt gondolhattuk volna, hogy ez a rendkivüli felhivás, ha már korlátozott volt, akkor a bukott emberiség legjobbjaira, a legnemesebb, a legerényesebb és legtehetségesebb egyéneire korlátozódott. Ennek azonban ellentmond az apostol, mikor irja: „Mert látjátok a ti hivataltokat Atyámfiai; hogy Ti nem sokan vagytok bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan nemesek. Hanem akik bolondoknak állittatnak e világon, azokat választotta Isten, hogy a bölcseket megszégyenitse: és akik nemtelenek a világon és semminek állittatnak, azokat választotta Isten és azokat amelyek nincsenek, hogy a melyek vannak, azokat eltörölje. Hogy ne dicsekedjék előtte egy test is". (I. Kor. 1:26—29. Ennek indokául az apostol azt hozza fel, hogy Isten nem akarta, hogy bárki is dicsekedhessék azzal, hogy ő a neki igért nagy áldásokat valamiképpen megérdemelte. Az egész eljárás arra kell szolgáljon, hogy az angyalok és emberek megismerjék Isten hatalmát, a ki alacsony, megvetendő jellemeket, nemes és tiszta jellemekké változtat, nem hatalommal, hanem az igazság tisztitó hatásával mintlhogy Ő a hivatottaknak az igéretek és az eléjük helyezett remények által ugy a tetszése szerinti akarást, mint a tetszése szerinti cselekvést előidézi. Istennek ez az intézkedése nemcsak az Ő dicsőségére, hanem azoknak dicsőségére is szolgál, akiket Ő megáldani akar, azokat alázatosakká teszi, ugy hogy mindig legjobb érdeküknek szolgálnak. Az uj-testamentum többszörösen kiemeli, hogy ez a hivatal, ez a nagy megszabaditás nem az embertől származik, nem is esik az emberi hatalom körébe, hanem Istennek kegyelemadománya. Nem is nehéz belátni, hogy miért nincsen e fölhivásnak nagyobb hatása, illetőleg vonzóereje a bölcsekre, mint az egyszerübb egyénekre nézve.

11. Miért gyakorol nagyobb vonzóerőt az igazság azokkal szemben, akik mélyebben buktak el?

A kevélység a bukott természetben egy oly hatékonyan müködő erő, amelylyel mindig számolni kell. Azok, akik kevésbé mélyen estek el, mint embertársaiknak többsége és ezért a természettől az emberiség átlagos szinvonalán felül állanak, tudatában ezen előnynek, érzik fölényüket és arra büszkék is tudnak lenni. Az ilyenek, még ha az Ur és az Ő áldását keresik és az Ő kegyelmét kivánják is, képesek volnának azt várni, hogy velük az Ur másképp bánjék, mint az ők mélyebbre bukott, kevésbé nemes embertársaikkal. Istennek mértéke azonban a *tökéletesség* s aki ezt a mértéket nem üti meg, mind el van itélve; már pedig minden elitélt, az egyetlen Megváltóra van utalva, örökölt légyen bár Ádám büneiből többet, vagy kevesebbet.

Az ilyen isteni feltétel természetesen a világ kis emberei a mélyebben bukottakra nagyobb vonzóerőt gyakorol, mint a nemesebbekre. A gyengék

FEL

jobban érzik, hogy megszabaditóra van szükségük, mert ők maguk is jobban tudatában vannak tökéletlenségüknek. A kevésbé mélyen bukottak, akik emiatt bizonyos önelégültséget éreznek, nem nagyon hajlandók mélyen meghajolni Krisztus keresztje előtt, hogy a felmentést onnan mint önkéntes adományt fogadják el, s valamint hogy a mennyei kegyelem trónjához csak ezen adományra támaszkodva közeledhessenek, hogy értelmükben bizva, csak önmagukra támaszkodjanak. Igy persze nem juthatnak a szoros kapun és keskeny ösvényen keresztül.. -

12. Az uj teremtéssel összefüggésben az Isten kegyelme milyen két jellemtulajdonságra helyezkedik a különös jutalom elnyerése céljából?

Isten azon alázatosságra vonatkozólag, melyet azoktól vár el, akik meghivatnak, hogy az uj teremtés tagjai legyenek, jutalmat tüz ki. Az apostol azt mondja: „Alázzátok meg azért magatokat az Istennek hatalmas keze alatt, hogy titeket alkalmas időben felmagasztaljon." (I. Péter 5:6) Ezzel példaképünkre, Krisztus Jézusra utal, aki önmagát lealázta, alacsonyabb rendü természetet vett fel és halált, sőt a szégyenteljes kereszthalált szenvedte el, aki ezen alázat és engedelmesség folytán felmagasztaltatott. „Mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak adja az ő kegyelmét". (I. Péter 5:5). A ti hivatástokat tehát testvérek tisztán láthatjátok, mert nem a hatalmasok, tudósok és bölcsek vannak hivatva, hanem leginkább olyanok, akik a világ szemében szegények, de hitben annál gazdagabbak. Amint az alázatosságot, ugy jutalmazza Isten a hitet is. Ő az uj teremtés számára olyanokat keres, akik megtanulták, hogy Őbenne egészen megbizzanak, hogy az Ő kegyelmével egészen megelégedjenek és az erőben, amelyet Ő nekik adományoz, felmagasztalásuknak, vagyis a rájuk váró győzelemnek előfeltételét lássák.

Hasonlóképpen a jellem a hivatásnak egyik előfeltétele.

13. Mi az teremtmény főjellemvonása, vagy előfeltétele?

Ámbár Isten nem a hatalmasokat, bölcseket és tudósokat hivja ugyan meg, ebből még sem következtethetjük, hogy az Ő népe igy alacsony gondolkozásu s érzületében züllött, romlott és gonosz lenne. Ellenkezőleg, az Ur azokat, akiket meghiv, az elképzelhető legmagasztosabb mértékkel itéli meg. A hivatottak, a szentségre, tisztaságra, hüségre és igazságszeretetre vannak hivatva. Nekik ezeket a dolgokat maguknak is szivükből becsülniök kell s aszerint élniök, annak dicsőségére, aki őket a sötétségből, az ő csodálatos világosságára hivta. (II. Péter 1:3; I. Pét. 2:9).

14. Az uj teremtés tökéletlen testével, vagy az uj teremtés elméjével érintkezik-é az Ur?

A világ őket talán csak test szerint ismeri és test szerint talán nem nemesebbek, finomabbak, mint mások, sőt gyakran kevésbé nemesek és finomak, de igen is azok szellemük, szivük és szándékaik szerint s Istenre nézve ez a döntő tényező. Ennek következtében attól a pillanattól, mihelyt ők Isten kegyelmét Krisztusban és büneiknek bocsánatát elfogadták és magukat az Urnak szentelték, úgy tekintetnek, mint akik azoktól a terhektől szabadultak meg, amelyek rájuk, mint Ádám gyermekeire nehezedtek, ugy fognak tekintetni, mintha testük Jézus Krisztus érdemeinek ruhájába lenne burkolva, mely minden vétkeiket fedi. Az uj érzület, az uj akarat az Isten által elfogadott és hivatott uj teremtmény és ő csak ezzel foglalkozik.

15. Mit kell várnuk az uj elmétől halandó testünk irányitását illetőleg?

Biztos az, hogy az uj érzület erősödésével nemesnek, becsületesnek, őszintének fog mutatkozni és a test fölött mind több és több hatalmat nyerni, ugy hogy azok, akik kivül állanak és az uj teremtményt nem ismerik fel, amiként az Urat sem ismerték, végtére csodálkoznak azon uj teremtmények jó cselekedetein, szent élete, értelmes szelleme fölött, ha esetleg azokat nemtelen inditó okokra vezetik is viszsza. S habár az uj érzület lassu növekedése és ennek az Ur érzületéhez való lassu közeledése dacára soha sem érik el, hogy a földi testnek teljesen urai legyenek, mégis minden fáradtságuknak az kell legyen a célja, hogy Istent testükben is ugy dicsőitsék, amint szellemükben, érzületükben az övéi. (I. Kor. 6:20).

16. Melyek az uj teremtés jellemére vonatkozó korlátozások; mit várhatunk az uj teremtés részéről?

Engedtessék meg nekünk, hogy az uj teremtés nehány jellemvonását itt felsorakoztassuk. Az apostol az ilyenhez egy figyelmeztetést intéz, amelyet mindegyik fontolóra vehet: „A hit által való nemes harcot harcold meg; ragaszkodjál az örök élethez, melyre hivattattál is". (I. Tim. 6:12). Ezek az uj teremtmények semmiesetre sem várják azt, hogy a győzelmet és az arra helyezett nagy jutalmat a Sátánnal és az őket mindenütt körülvevő bünnel s saját testüknek gyengeségeivel való harc nélkül nyerik el, ha e terhek az uj szövetség rendelkezései szerint Krisztus érdemei által fedve is vannak.

Ezen osztályt az apostol ismét figyelmezteti: „Járnátok ugy, amint méltó volna Istenhez, ki hiv minket, az ő országára és dicsőségére". (I. Tess. 2:12). Az uj teremtmény nem szabad megelégedjék azzal, hogy hivatását és az Isten országának dicsőségében való jutalmát felismerje, hanem annak s tudatában kell lennie, hogy a jelenlegi életben Istennek és az „Ő igazságosságának képviselőjévé lett s hogy ezek szerint is kell élnie. Erre vonatkozólag olvassuk: Hanem miképpen, hogy szent az, aki titeket elhivott, Ti is szentek legyetek teljes életetekben". Annakokáért irattatott meg: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok". (I. Pét. 1:15, 16). És ismét: „Hogy annak hatalmas dolgait hirdessétek, aki titeket a setétségből, az ő csodálatos világosságára hivott". (I. Pét. 2:9).

17. Magyarázd meg az uj teremtés törvényszabadsága és Izraelhez kötött szabályozó törvény közti különbséget.

FEL

Az uj teremtmények, a szellemi izraeliták nincsenek különleges törvények alá vetve, mint ez a testi izraelitáknál volt. Ők a szabadság törvénye alatt vannak, hogy szeretetük az Ur iránt kitünhessék, nem csak abban, hogy ők önként kerülnek minden dolgot, amelyekről tudják, hogy azokat az Ur helyteleniti, hanem abban is, hogy ők az igazság és igazságosság szolgálatában az Ur és a testvérek kedvéért emberi jogaikat és érdekeiket is feláldozzák. Ezért mondja az apostol: „Mert nem hivott minket az Isten tisztátalanságra, hanem a szentségre". (I. Thess. 4:7). És ismét: „Mert ti szabadságra hivattatok Atyámfiai, csakhogy a szabadságot ne adjátok a testnek bünre való alkalmatosságul", (Gal. 5:13). vagyis rosz cselekedetekre, hanem használjátok szabadságtokat inkább jogaitok föláldozására, az igazság előnyére az Ő szolgálatában, hogy a királyosztálynak oly áldozópapjai legyetek, akik idővel Isten országában, mint Krisztus társörökösei uralkodhassatok. hogy a világnak Isten áldásait kioszthassátok.

18. könnyü ut-e az, amely az uj teremtést a dicsőségre tiszteletre és halhatatlanságra vezeti?

A Szentirásnak sok olyan helye van, amely megmutatja, hogy az uj teremtményekhez intézett felhivás a dicsőségre, méltóságra és halhatatlanságra hivó szózat. (Fil. 3:14; I. Pét. 1:4. stb). Azonban állandóan mondja azt is az Ur, hogy az ezen dicsőséghez vezető ut keskeny és megpróbáltatásokon, szenvedéseken és önfeláldozáson keresztül vezet. Csak az lesz végül is győzedelmes, csak az fogja azokat a dolgokat elérhetni, amelyekre hivatott, aki az Ő szelleme által nemzetett. Az ehhez vezető ut a hivatottak számára járhatóvá tétetett az által, aki megigérte: „Az én kegyelmem elegendő számotokra, mert az én erőm a gyengékben hatamas".

19. Van-e több, különböző meghivás az Evangyéliumi korszak alatt? Idézd a biblia bizonyitékokat.

Nem kell azt hinnünk, hogy különböző meghivások vannak, hanem az apostol kijelentésére kell emlékeznünk: „A ti hivatalotoknak egy reménységére hivattatok," (Ef. 4:4). Aki tehát azt gondolja, hogy ebben a dologban választása van, az téved.

20. Lesz-e meghivás a világhoz a következő korszakban?

Az eljövendő korszakban nem lesz hivás a világ számára. Az Isten ezután már nem fog egy osztályt kiválasztani, amelyet elkülöniteni, kitüntetni és magasabb állásba vezetni, akarna. Az ezeréves országban az Ur a világot nem fogja meghivni, hanem parancsolni fog, hogy az igazságosság törvényeinek és alapelveinek mindenki engedelmeskedjék és az ezeréves ország kormányának engedelmeskedni, mindenki kényszeritve és nem fölhiva lesz. Az engedetlenek megfenyittetnek és a javithatatlanok a nép közül ki lesznek irtva, amint ezt a Szentirás mondja. (Csel. 3:23). Elmulnak a második halálban, amelyből helyreállitás és feltámadás többé nem lesz.

21. A Jel. 9:7-ben említett „nagy sokaság"-ba tartozók részére van külön meghivás?

Bár ebben a korszakban kétféle faja lesz a megmentetteknek: a „kiválasztottak" és a „nagy sokaság" (Jel. 7:4, 9), mégis csak egy meghivás van. A nagysokaság számát, mely minden nemzetből, törzsből és nyelvből gyül össze, senki sem tudja. A nagysokaság Istennek a templomában a királyi szék előtt fog szolgálni, mig a menyasszony a trónon lesz, a templom tagjait, vagy élő követ képezve. Azonban, akik ebbe a nagy sokaságba kerülnek, nem kapnak külön meghivást. Ők ugyanis éppen olyan könnyen és saját magukat is jobban kielégitő módon az üdvözléshez, az isteni természethez juthattak volna, ha készségesebb, teljesebb lett volna az engedelmességük.

22. Az uj teremtésnek tagjai lesznek-e ezek? s ha nem, miért?

Végül ők is győzelmesek lesznek, ami a kezükben való pálmák által van jelképezve, azonban fogyatékos buzgóságuk megfosztotta őket attól, hogy a győzelmesek osztályába tartozzanak, hogy az uj teremtménynek örök boldogságában örökrészt nyerjenek, s hogy már előbb is részesüljenek az örömnek, a békének s a megelégedettségnek legnagyobb részében, mely a győzedelmeseknek már ezen életben osztályrésze. Rangjuk, mint már korábban kimutattuk, bizonyos pontokban hasonló lesz az angyalokéhoz.

23. Az uj teremtés ezen különleges meghivása korlátoztatott-e a jelenben és mikor kezdődött az?

Az uj teremtményhez intézett fölhivás szintén bizonyos időre van korlátozva, miként az apostol kijelenti: „Ime most van az a kellemetes idő, imé most van az idvességnek napja." (II. Kor. 6:2,) és „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményitsétek a ti sziveiteket". (Zsid. 3:15). Ez a nap, ez az idő, ez a korszak, amely a felhivás hatályának kezdete, a mi Urunk Jézussal és az ő megszentelésével kezdődött. Ő lett hivatva. Ő e tisztességet nem vette magának s azóta tartjuk úgy: „senki nem veszi őmagának e tisztességet". (Zsid. 5:4). Nagyon is vakmerő lenne az az ember, aki arra támasztana igényt, hogy isteni természetüvé váljék, hogy mint Ádám családjának egyik tagja, Ádám bünének egyik örököse Krisztusnak minden dicsőségében, boldogságában és méltóságában társörököse legyen, amely dolgoknak örököse Jézus, minthogy Ő a felhivásnak engedelmeskedett s ezen jogon azokat örökre elnyerte.

24. Az elfogadhatóság ideje mikor ér véget?

Ez a felhivás, az idvességnek e napja, az elfogadhatásnak ezen ideje, épp oly biztosan be fog végződni, mint amily biztosan kezdete volt. Isten úgy rendelte, hogy egy meghatározott számu ember uj teremtménnyé váljék s ha ez a szám el lesz érve, az Evangyéliumi korszak teljesitette feladatát.

25. Összeegyeztethető lett volna-e Isten szeretetével és bölcsességével, hogy egyetlen egy meghivással is többet bocsásson ki, mint amennyi elfogadás esetén végrehajtható lenne?

Azt is megjegyezhetjük, hogy mihelyt a megfelelő szám meg lesz, a fölhivás meg kell szünjön, mert nem volna összeegyeztethető Isten bölcsességével, hogy csak

FEL

egyetlen emberrel is többet hívjon el, mint ahánynak fölhivását előre elhatározta, mégha előre tudná is, hogy a hivatottak közül hányan fognak fogyatékosan engedelmeskedni, hányan nem lesznek képesek hivatottságukkat és kiválasztásukat megerősiteni, ha igy pótlásra volna szükség. Nem volna méltó a Mindenhatóhoz, hogy teremtményeivel tréfálkozzék, hogy csak egyetlenegy felhivással is többet bocsásson ki, mint a mennyi elfogadás esetén végrehajtható lehetne. A Szentirás mutatja, hogy a kiválasztottak számára minden egyes eljövendő pap-királyra egy korona vár és igy, ha valaki az Ur felhivásának engedelmeskedik és aszerint él, számára a korona meg lesz tartva. Azt sem szabad azonban feltételeznünk, hogy ha egy kiválasztott engedelmeskedik a meghivásnak, az Ur őt arról értesitené, miszerint nem áll rendelkezésére korona mindaddig, amig egy, aki már elfogadta a meghivást hütlennek mutatkozik és a koronára való jogát elveszíti. Urunknak figyelmeztetése: „Tartsd meg azt, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat" nem csak a koronáknak a határozott számát, hanem a korszak végén való egy időtartamot is feltételez, amikor akik szövetségi kötelezettségeiknek lelkiismeretesen eleget nem tettek, elvettetnek és koronáikat mások kapják. (Jel. 3:11).

26. Mikor szünt meg az általános meghivás?

Tudomásunk szerint, a Megváltóval való társörökösségre, az uj teremtésben való tagságra való általános meghivás, az 1881-ik évben megszünt.

27. E meghivás megszünése jelenti-e a végét minden lehetőségnek, hogy Krisztus társörököseivé váljunk?

Azonban azt gondoljuk, hogy az akkor megszenteltek közül egy, a névleges kereszténység minden részeire elosztott nagy szám, körülbelül 20—30,000, az átmeneti idő végéig hütlennek mutatkozott. Ezek, ha vizsgálatuk végrehajtatik és hátrányukra végződik, egyik a másik után ki fognak küszöböltetni a hivatottak osztályából, hogy helyüket Krisztus családjában és társörökösei között másoknak, olyanoknak adják át, akik a meghivás megszünte óta szenteltettek meg. Ezek ismét próbára állittatnak és ha méltatlanoknak találtattak, helyüket szintén mások foglalják el, akik a megszenteltetéshez hasonló lelki állapotban vannak. Eszerint, bár 1881. óta már nincsen általános meghivás, most is van alkalom a kiváltságokban részesülni. Ez ujabbak próbára fognak bocsáttatni, hogy amint alkalom kinálkozik, a hiányokat kipótolják. Reméljük, hogy ez a jövésmenés addig fog tartani, mig az uj teremtés utolsó tagja is méltónak találtatik, mig minden korona végérvényesen kiosztatik.

28. Milyen megfelelő bizonyitékot hozhatunk fel annak igazolására, hogy az Ur elfogadta mindazokat, akik 1881. óta lettek felszentelve?

Az apostol kijelenti: „Ti atyámfiai nem vagytok a sötétségben, hogy az a nap titeket, mint a lopó, ugy találjon". (I. Thess. 5:4). Az itt előbb felsorolt összes Szentirási helyekre támaszkodva, hajlandók vagyunk feltenni, hogy az Evangyéliumi korszak ezen aratási idejében az Isten tervét, az Ember fiának jelenlétét és az aratási munkát illetőleg bizonyos ismeretek az Ur minden felkentjének adatnak. Föltesszük, hogy ezen a módon a jelenlevő igazság minden megszentelt igazi érzületére nézve jó próbául fog szolgálni, éppen ugy, miként az Ur első jelenlétének és a Zsidó korszak végén való aratásnak hirdetése, jó próba volt a testi Izrael számára. Azt hisszük továbbá, hogy azok, akik ezen aratási időben az igazságnak világos felismerését birják és a drága vér felöli hitüknek őszinteségéről s megszentelésük teljességéről bizonyitékokat adnak és akiknek megadatott, hogy Isten tervébe világos bepillantást nyerjenek, olyanokul kell tekintessenek, mint akiknek bizonyságuk van arra, hogy Jézus Krisztusnak előrelátható társörököseiül felvétettek, ha esetleg csak 1881. óta is szenteltettek meg. Ha megszentelésük a meghivás megszünése előtt már rég megtörtént, úgy érthető, hogy oly hosszu idő után, a megszentelés helyes állapotába jutottak, s igy tehát a jelenlegi igazság felismerése nekik, mint kegyadomány ajándékoztatott, mint annak bizonysága, hogy ők Isten lelkét birják. Ha 1881-ben még nem tartoztak a megszenteltekhez, ugy arra következtethetünk, hogy ők a hivatottak helyeit nyerték el, akiknek buzgalmuk fogyatékos, akik sem hidegek, sem melegek nem voltak, ezért kiutasitva a a külső sötétségbe kerültek, ahol az eljövendő nyomoruságban az őket megillető részt kiveszik, minthogy nem akarták hallani a szót, s igy fenyitő eszközökkel kell neveltessenek és fegyelmeztessenek. Ezek a sok inség nehéz ideje után a nagysokaságban nyernek helyet, migha készségesen és örömmel szenvedtek volna, Krisztus mellett a trónon nyerhettek volna helyet.

Miképpen Isten hiv.

29. Mint nevezi Isten az uj teremtést?

„De az Istentől vagytok ti a Jézus Krisztusban, ki lett nékünk Istentől bölcseség, igazság, szentség és váltság." (I. Kor. 1:30).

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY
Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina No. 4.

Fontos tudnivaló! A rég óhajtott **„Milliók"** könyve készen van. A testvérek és nőtestvérek most minden alkalmat felhasználhatnak a drága örömhir terjesztésére. E könyv örömet, reményt fog nyujtani mindazoknak, kik élet, boldogság és szabadság után vágynak. A könyv mindenütt 10 Lei-ért lesz árusitva. Az elárusitó minden könyv után 20% engedményt kap, ezuttal minden könyv után 2 leit. Felkérjük a gyülekezeteket, hogy, akik óhajtják ezt, irjanak e cimre: **Őrtorony, Biblia és Traktátus Társulat, Cluj-Kolozsvár, Bucovina (volt Kiss-utca) 4. sz.**

Cenzurát: ANCEAN. Nyomatott Kosmos r.-t. Tg.-M.-Vásárhely.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 6. szám.
1921. junius. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Mennyei kincsek	83
A kibéküles közbenjárója . . .	88
A büntelen	88
A józanság lelke	92
Egy levél	96

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 –9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5 –6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább három olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istení terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei
Fenti művek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen dicséretet érdemelnek. Ezek a művek sokkal többet érdemelnek, mint egyszerű dicséretet. Ezek a művek rendkívül érdekesek, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemű levelezés és előfizetés bektildése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

VII. Cluj (Kolozsvár) 1921. Junius — Brooklyn. 6. sz.

Mennyei kincsek.

„Ne gyüjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és moly megemészti, és a hol tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyüjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti és a hol a tolvajok ki nem ássák és el nem lopják. Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szivetek is.“ — Máté 6:19—21.

Kincsek alatt jövő használatra szánt értékes dolgokat értünk. Eredetileg kétfélék lehetnek, földiek és mennyeiek. A természeti ember csak földi kincseket keres. Számára a mennyei kincsek ismeretlenek, s az ilyen kincsekre vonatkozó bizonyság véleménye szerint bolondság.

Az Isten gyermeke, aki mennyei természetre fogantatott, mennyei kincseket keres. Keresésének mértéke függ megszentelődésének mélységétől, a mennyei dolgokról való felfogásától, s buzgalmától azon ügy iránt, mely a menynyei örökségre vezet.

Az uj teremtés, mégis, cserépedényben van, földi környezettől körülvéve. Az uj teremtés is megkisértetik, mint ahogy a földi teremtések megkisértetnek. „Nem egyéb, hanem csak emberi kisértés esett rajtatok, de hü az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kisérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kisértéssel egyben a kimenekülést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek“. (I. Kor. 10:13). Más szavakkal, a kisértés, mely az egész emberi nemmel közös, ahoz is jön, a ki keresztyén, de az Isten mindig gondoskodik útról, melyen kimenekülhet belőle addig, mig az Urban bizik.

A Mester szavai, melyeket a textus magában foglal, nyilvánvalóan figyelmeztetésül voltak szánva azoknak, akik a hit próbája alá vettettek. Nem igaz-e, hogy a keresztyén embert érő próbák ma sokkal erősebbek, mint a multban voltak? S nem várhatjuk-e, hogy ez igy is legyen?

A fiak házához illő buzgalommal, sok az ő drága gyermekei közül egész az időig, mely a negyven éves aratási időszak végét jelezte, szinte kimeritette földi vagyonát, s tényleg elvesztette minden földi befolyását és földi barátait. Ez idő óta szentjei közül némelyeket érhetett az a kisértés, hogy ragaszkodjanak a föld némely kényelméhez és kedvteléséhez. Foroghatott fenn kisértés, ragaszkodni a földi kincsek némelyikéhez, a viharos napokban is. Ha igen, nem hasonlithatjuk-e haszonnal össze ez időkben azon kincseket, melyeket a földön gyüjthetünk, azokkal, melyeket az Isten lehetővé tett számunkra, hogy birjuk azokat a mennyben? A Mester e szavai értéktelenek a mi számunkra ma, hacsak összehasonlitás útján föl nem fogjuk az eredményét a menynyei kincsek gyüjtésének.

Földi kincsek.

Földi kincsek gyanánt megnevezhetjük a gazdagságot, hirnevet, hatalmat és befolyást, házakat és földbirtokokat, otthont és családot, barátokat és az élet örömeit. Az emberi tapasztalat bebizonyitotta, hogy mindezek mulandók s aki ezeket birja, nem rendelkezik avval, a mi végső megelégedést ad. A hosszu és fáradságos munkával összegyüjtött gazdagság elenyészhet, mint a hó a nyári napon. Ha valaki feljutott a hir létrájának legmagasabb fokára, a következő nap ezt az embert a keserü szemrehányás és szégyen tárgya gyanánt szemlélheti. Egy ember hatalma és befolyása gazdagsága és hirneve miatt egyszer szinte határtalannak látszhatik, de hirtelen föltámad a balszerencse szele, s hatalma és befolyása szétszóratik a világ minden tája felé! A munka és áldozat hosszú évei házak és földek birtokosává tehetnek valakit, de egy csőd alkalmával ezek elenyésznek csak fájdalmas emlékeket hagyva maguk után. Milyen sok fiatal ember, vagy leány indult meg egy baráttal együtt az élet útján, a kibe teljes bizalmukat helyezték, csak azért, hogy aztán hütelennek találják azt. Takarékosság, türelmes munka és becsületes törekvés hozhatja eredményül egy szép és gazdag otthon épitését, mely fölött egy szeretetreméltó feleség és anya uralkodik és teszi kedvessé azt, melyet jókedélyü és engedelmes gyermekek tesznek elevenné és örvendetessé, de rövid idő mulva ez öröm véget fog érni. Azon ház tagjai szétválnak, vagy betegség teszi rájuk hervasztó kezét, melyet pusztulás és halál követ; s ahol hajdan öröm uralkodott, most a halálnak és bánatnak van lakozása.

Ama gonosz nap ellen senkinek sem áll hatalmá-

FEL

ban szilárd és állandó földi kincseket gyüjteni. Nem épithet olyan földi bástyát, melyet az emberi balszerencse ki ne tudna kezdeni.

Jusson eszünkbe a fájdalom, a mi most betölti a világot; a nagy pusztulás, melyet békés s egykor boldog otthonok elszenvedtek. Európában az állapotok olyanok, hogy emberi szó képtelen a leirására. Vagyon, házak, otthonok, barátok — mind elpusztultak! Mexikóban élt egy ember, a ki szorgalmával és eszével több mint 200 millió dollárnyi vagyont gyüjtött. Vonzó családjával békességben és gazdagságban élt. Jött a forradalom és megfosztotta mindentől, családjának egy részét kegyetlenül legyilkolták, s ő, a megmaradottakkal egy fillér nélkül menekült Amerikába.

Egy évvel a nagy európai háború kitörése után e sorok irójának szerencséje volt nyilvánosan beszélni Kanada egy városában. Másnap egy tekintélyes és müvelt uriember jött hozzá és igy szólt: „Én az életemet Kanada egyik legnagyobb cégjének egy vállalatában töltöttem el, évek óta ott jó fizetésü felelősségteljes állásom van. Szorgalmasan dolgoztam és takarékosan éltem. Otthont épitettem magamnak s jól elláttam családomat. Ami pénzt össze tudtam gyüjteni, a szükségeseken kivül, földbirtokba fektettem, igen megterhelve azt. Öregszem, s azt hittem, visszavonulhatok, hogy kényelemben éljek. Jött a nagy háború a cégünk üzlete rosszúl ment, állásomat elvesztettem. A birtokaim értéke leszállott, teljes csődbe jutottam, életem minden megtakaritott vagyona elveszett, megőszültem, más cégnél sem kapok állást. Sok ideig kétségbe voltam esve; vettem egy revolvert, hogy megöljem magam; láttam egy hirdetést, mely előadást hirdet egy szinházban; odamentem, meghallgattam az előadást és ott hallottam először az Isten csodás tervéről. Ez változást hozott az életembe; most uj reményeim és uj vágyaim vannak." Ez ember földi kincsei elenyésztek s igy kezdte belátni a mennyei kincsek gyüjtésének értékét.

A jobb rész.

A világ nagy zavarának ez órájában, a földi és mennyei dolgok e rettentő rázkódásának ez idejében, milyen áldott azon férfi vagy nő sorsa, aki kincseket gyüjtött és gyüjt a mennyben! Mégis, ha bármi okból kisértés támad meg, hogy ettől elfordúlva egy időre földi kincseket gyüjtsünk a mennyeiek rovására; ha attól félünk, hogy földi bajokban lesz részünk, mert elmulasztottunk földi kincseket gyüjteni gonoszabb időkre, emlékezzünk az ihletett apostol intésére: „Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete, elégedjetek meg azzal, a mitek van, mert ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled". — Zsid. 13:5.

Ha csüggedésre hajlunk, mert földi kincseinket elvesztettük, hozzá talán még az emberek előtti jó nevünket, hirünket, és tisztességünket is, emlékezzünk az örömre, mely betöltötte szivünket, mikor először ismertük meg az Urat. Ilyenekhez szól az apostol: „Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutánna megvilágosittattatok sok szenvedésteljes küzdelmet állottatok ki. Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattatásokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket, másfelől társai lettetek azoknak, akik igy jártak. Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonotok van a mennyekben". — Zsid. 10:32—34.

Nem szokatlan dolog, hogy földi barátainkat is földi kincseink közé számitjuk, akik látszólag örvendenek, hogy jók lehetnek hozzánk; s aztán, ha az igazság ismeretére jutottunk, s teljesen odaszenteltük magunkat az Atya akaratának teljesitésére, e földi barátok elhagynak bennünket. Egy ideig lehangoltaknak érezzük magunkat a látszólagos veszteség folytán, de ha megértjük, hogy Krisztushoz jutottunk és mindazokat megtaláltuk, a kik Krisztusban egy szív és egy lélek, megértjük, hogy sokkal igazibb barátokat leltünk, mindnyáját egyben. Szépen irja a költő:

„Megfosztva földi barátoktól
Megtaláltam mindegyiket Egyben
Végnélküli boldogságot békét
Leltem én Krisztussal egyetemben".

Mennyei kincsek.

Hogy megerősödhessünk a hitben és nagyobb örömet tapasztalhassunk, emlékezzünk minél gyakrabban az örök mennyei kincsekre, melyeket az Ur ad azoknak, akik szeretik és hiven szolgálják őt.

Bünben születve és gonoszságban formáltatva, minden földi kincs, a mit összegyüjthetünk, sem hozhat életet és tartós boldogságot. De a Mester követői meg vannak hiva, hogy jöjjenek és tanuljanak az Istentől és Krisztustól, kikben elrejtetett a bölcsesség és tudomány minden kincse s a kit ismerni örök életet és örök boldogságot jelent. A keresztyén ember, kinek elméjét a szent Lélek világositja meg, vethet egy pillantást a neki készült kegyelmes gondoskodásra. Megtanulja Krisztustól, hogy ő „gazdag lévén szegénnyé lett, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk"; hogy Krisztus Jézus, a szent, az Isten kegyelme által, félretette minden gazdagságát s gyalázatos halált halt, hogy mi Istenhez juthassunk. Megnyitotta a mennyei útat, s lehetővé tette a keresztyén embernek a mennyei kincsek gyüjtését s az Atya hiv, hogy menjünk és gyüjtsünk. Az élet, mely minden egészséges teremtmény előtt legdrágább, most előttünk áll s boldog várakozással nézünk az időre, mikor az élet forrásai egész bőségükben megnyilnak.

Összehasonlitás.

Bár igaz, hogy a Krisztus ezerévi uralma végén minden lény a földön meg lesz elégedve a maga részével, mégis a Krisztus Menyasszonyának kell legbővebb mértékben kapnia az áldást. Ő birja majd az ég kimerithetetlen kincseit. Tetszőnek látszik mennyei Atyánk előtt, hogy e mennyei kincseket szemünk előtt tartsuk, s vágy akarásunkat reájuk függesszük.

E textusban Jézus Krisztus párhuzamot von a jelenvaló rend kincsei és a mennyei kincsek között, felhiván bennünket, hogy gyüjtsünk olyan kincseket, melyeket moly és rozsda meg nem emészt s melyeket nem lehet ellopni és elrejteni. A földi emberek összegyüjtött vagyonuk által megkisérlik befolyásolni a kormányzatot,

FEL

s ez egy ideig sikerül is, de aztán jeljesen meghiusul. A megpróbáltakhoz, elhivottakhoz és hivekhez szól Jézus: „Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljetek királyi székeken, itélvén az izraelnek tizenkét nemzetségét". — Luk. 22:29—30.

Tudván, hogy tökéletlenségük miatt a félelem és a kétségek időről időre meglátogatják a megszenteltek lelkét, e félelmek leküzdésére és bátoritásul mondja szeretettel Jézus: „Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett Atyátoknak, hogy néktek adja az országot". — Luk. 12:32.

Mi lesz azok gazdagságának nagysága, a kik ez országot birják? Szt. Pál, az ország fejére nézve ezt mondja: „Isten . . . tette (őt) mindennek örökésévé". (Zsid. 1:2) S azoknak, a kik hiveknek bizonyulnak mindvégig, szól: Ti vagytok örökösei Istennek, örökőstársai Krisztusnak" (Róm 8:16, 17) osztoztok vele együtt az ő végtelen gazdagsága minden tisztességében és dicsőségében.

Ugyanez apostol, az Isten csodás intézkedései fölött szemlét tartva, felkiált: „Óh Isten gazdagságának, bölcsességének, és tudományának mélysége". — Rom. 11:33.

A szentek gazdagok lesznek az által is, hogy belső értékük lesz. Ritka drágakövek mindig a gazdagok birtokában vannak. Gazdag birtokai között az Ur igy mutat rá a test tagjaira: „Tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik — azt mondja a Seregeknek Ura — a mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt". — Malakiás 3:17.

Hirnév — jó hir.

Aki hirnévre vágyik, annak jó hirének kell lennie. A jövő minden korszakaiban, mindenek között (— csak Jehovát véve ki —) az Ur Jézus lesz a leghiresebb. Neve mindenek felett áll s nevére minden térd meghajol, mennyben és földön egyaránt s minden nyelv vallja, hogy ő a nagy Szabaditó, az Isten dicsőségére.

A menyasszony hasonló lesz a Vőlegényhez s osztozni fog vele hirnévben és jó hirben. Szt. János mondja: „Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk, de tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert mog fogjuk látni őt, a mint van". (I. Ján. 3:2). Tekintélyesen mondja Pál apostol: „Miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is". — I. Kor. 15:49.

Elválaszthatatlanul össze lesz kapcsolva a Fő és tagok hire. A Menyasszony hire és jó neve a mennyei seregek között lesz, mert az Isten azt, mint hatalmának és szeretetének emlékjelét akarja fölmutatni. Erről mondta az Ur prófétája: „Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, mig földerül, mint fényesség az ő igazsága és szabadulása mint a fáklya tündököl. És meglátják a népek igazságodat és minden királyok dicsőségedet, és uj nevet adnak néked, melyet az Ur szája határoz meg. És leszel dicsőség koronája az Ur kezében és királyi fejdisz Istened kezében." — Ésa. 62:1—3.

Azok hirneve, a kik mennyei kincset gyüjtöttek a föld népei között el fog terjedni akik megismerik azok dicsőségét s éneklik dicséretüket: „És ezt mondják Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született . . . Az Ur beirván följegyzi a népet: ez ott született". (Zsolt 87:5—6.) „Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek". — Zsolt. 45:18.

Hatalom és befolyás.

Határtalan hatalom és befolyás, melyet egy szent és igazságos gyakorol, s igazságosan gyakoroltatik, jótékonyan hat mindazokra, akik áldásaiban részesülni akarnak. Az igazságtalanság és tökéletlenség ez állapotában rendesen önző célokra használják fel az emberek, a mi hatalomra vagy befolyásra szert tesznek. A legmagasabb Isten szentjei boldog várakozással néznek, az ő mennyei kincseik egyikére, az általuk végnélküli gyakorlandó hatalomra és befolyásra, melyet önzetlenül, igazságosan fognak gyakorolni. E mennyei kincset az által birják, hogy részei a Krisztusnak kiknek Feje, föltámadása után, igy szólt: „Teljes hatalom adatott nekem mennyen és földön". — Máté 28:18.

Messziről szemlélvén a Krisztus által birt és gyakorolt jóra való befolyást, az Ur prófétája irta: „És ada neki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép, nemzet és nyelv neki szolgála, az ő hatalma örökkévaló hatalom, mely el nem mulik és az ő országa meg nem rontatik". (Dán. 7:14). Az ő szerető kedvessége által bizonyosak lehetünk, hogy hatalmát mindig jóra használja, de kétszeresen biztosit benünket a miről ezt olvassuk: „Igazságban itéli a gyöngéket és tökéletességben biráskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével és ajkai leheletével megöli a hitetlent. Derekának övezője igazság lészen és veséinek övezője a hüség". — Ésa. 11:4—5.

Hogy az Ur megosztja hatalmát és befolyását menyasszonyával, s hogy ez egyike azon mennyei kincseknek, melyeket követői föl vannak hiva gyüjteni mig a hit nemes harcát harcolják, arról maga a Mester biztosit: „A ki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében", és „annak hatalmat adok a pogányokon". — Jel. 3:21; 2:26.

Sok elmult évszázad alatt szenvedett az emberiség és sóhajtozott és munkálkodott fáradsággal, várván, mig a mennyei kincsek birtokosai isteni hatalmot és befolyást mutathatnak föl. Hatalmas lesz a Krisztus, Fő és Test által birt kincs, mely áldást hoz a sóhajtozó teremtettségnek, amely célra hozta az Isten életre az uj teremtést. „Én, az Ur, hivtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává; hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket". — Ésa. 42:6, 7.

Házak.

A földi ember, akinek sok háza van, büszke rájuk és saját nevéről nevezi őket. Összegyüjtik ezeket, de egy óra alatt elpusztithatja őket a gránát, vagy bomba, megsemmisitheti a pusztitó tűz. A maradandó kincsek között, amelyeket a diadalmas szentek gyüjtenek és bir

FEL

nak, lesznek a mennyei hajlékok. „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készitsek néktek". — Ján. 14:2.

Hogy Krisztus és dicsőült menyasszonya különleges lakással fog birni a mennyben, efelől nem lehet kétség. Értelmetlen volna, hogy a Krisztus olyan helyen lakozzék, a hol minden más teremtmény mindig láthatja. De a méltóság és a kedves viszony, mely a vőlegény és menyasszony között az Irás világitásában fennáll, nyilván kimutatja, hogy külön lakóhelyük lesz. E dicsőséges hajlék fölött az Ur Jézus uralkodik. Ő a ház feje. Az Atya ugy tervezte ki a világ teremtése előtt, s ez a lakóhely, melyért a szentek sóvárogtak fárasztó vándorlásuk alatt. Szépen fejezte ki a zsoltáriró szivük vágyát: „Egyet kérek az Urtól, azért esedezem, hogy lakhassam az Ur házában életemnek minden idejében, hogy nézhessem az Urnak szépségét, és gyönyörködhessem az ő templomában". — Zsolt. 27:4.

Otthon és család.

Az Isten rendelte a földön az otthont és a családot, s szentté tette ezeket az ember szivének. A jó férfi, nő, vagy gyermek előtt a földön a legszentebb hely az otthon, akármilyen szerény is az. Mégis, a ki ehez a földi otthonhoz ragaszkodik, mint kincséhez; aki ebbe helyezi vágyódását és elhanyagolja a mennyeit, idővel azt találja, hogy ez is mint más földi kincs, elmulik. De, aki az otthon és család mennyei kincséhez ragaszkodik, boldog lesz örökké. A mennyei család áll Krisztus Jézusból a főből és 144.000 dicsőséges tagjából az ő háztartásának, akik hasonlók Urukhoz. A király palotájában mind dicsőségesek lesznek körülvéve lelki lények társaságától, a kik megmosattak, megtisztultak és megfehéritettek a mennyei Ur érdeme által. E dicsőséges háztartás felett áll az Isten az Atya, akinek külön gyönyörüsége telik e boldog család tagjaiban. Milyen csodálatos család lesz ez! A világ teremtése előtt rendelte ezt az Ur az ő dicsőségére és dicséretére.

És az otthon örökkévaló lakás lesz. Ismeretlen lesz itt az elválás az egymást szeretők közt; nem lesz fájó szív, még a gondolata sem annak. Öröm és a Jehovában való gyönyörködés lesz, „mert a Siont választotta ki az Ur, azt szerette meg magának lakóhelyül. Ez lesz nyugvóhelyem örökre, itt lakom, mert ezt szeretem." (Zsolt. 132:13, 14.) Tökéletessége és szépsége páratlan az Isten teremtésének összes csodái közt s Jehova keresztülragyog rajta többi teremtményei áldására. „A Sionról, melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten." (Zsolt. 50:2). „Szereti az Ur Sionnak kapuit, jobban, mint Jákóbnak minden hajlékát". — Zsolt. 87:2.

Bár a földi teremtmények sohasem láthatják meg természeti szemmel ez otthon dicsőséges szépségét és kedvességét, mégis ismeretük lesz róla, és örvendezni fognak. „Szépen emelkedik az egész föld öröme, Sion hegye." — Zsolt. 48:2.

A keresztyén embernek lehetnek nehézségei, földi kincsei és javai hátrahagyása és föláldozása alkalmával. Sok kisértése és nyomorusága lesz, mig mennyei kincseit gyüjti, de elfelejtvén azokat, melyek háta mögött vannak" s nézvén előre a kincsekre s hiven törekedvén előre örömmel énekelheti: Nemsokára beléphetek az én mennyei otthonomba, mely nem kézzel csinált, mely örökkévaló a mennyben, ott örök tagja leszek az Isten boldog családjának. S a mint hiven gyüjti mennyei kincset, hit által még teljesebben megérti a zsoltáriró iró kedves szavait: „Teljes öröm van tenálad, a te jobbodon gyönyörüségek vannak örökké." — Zsolt. 16:11.

Ezékiel próféta költői kifejezéssel jeleniti meg e mennyei lakás dicsősége látomását, mely a keresztyén ember számára a mennyei kincsek egy részét teszi. Leirja az otthon papi tagjait, a kis nyájat, mint Izrael kedves énekeseit, akik dicséretet zengnek Jehovának magasztalva az ő nevét és jóságát a mennyei tömeg minden tagja előtt s az áldásokat, melyek tőle származnak a Krisztus által a föld millóira. E mennyei lakások szent határai között a papoknak meglesz a szeretetünnepe s kimondhatlan örömmel örvendeznek, a mint a föld lakosainak billiói felajánlják magukat megszentelődve, s haladnak a szentség utja felé, a tökéletességre, a nagy Teremtő dicsőségére.

Barátok.

E szó, barát, olyan mélységét tartalmazza a kedvességnek, melyet kevés más szóban találunk meg. Jézus ezt a szót a szeretet hangsulyozására használta. Tényleg a cselekedetben nyilvánuló szeretet kifejezője. A világban egy nemes érzésü ember a jó barátot mindennél többre becsüli. Jonathán és Dávid az igazi, mély szeretet példái voltak, de az ilyen szeretet nagyon ritka az emberek között. Gyakori dolog, hogy egy ember teljes bizalmát helyezi a másikba, mint barátjába, csak azért, hogy keserü kiábrándulás és éles fájdalom legyen a része. Az, aki barátságot és hűséget mutat irántad, mig a szerencse hullámhegyén vagy, de a ki elhagy mikor a balszerencse szele lever, nem igaz barát; valójában egyáltalán nem barát. Aki hű barátságot fogad, mikor mások előtt tiszteletben állsz, s megcsal vagy megtagad, ha üldözést, vagy gyalázatot szenvedsz az igazságért, semmi értelemben sem sorozható a barátok közé. A barátság az igazi hüség kifejezése. Ezért a barát nem az, aki néha szeret, hanem a ki állandóan szeret. „Minden időben szeret, a ki igaz barát." — Péld. 17:17.

Mig a világban élünk, mulandó dolgokkal foglalkozva, nem találunk kielégitő részt. Jártunk pusztaságban, magános uton, éhezve és szomjuhozva az igazságot és nem találva azt. Lelkünk elcsüggedt. Akkor kiáltottunk az Úrhoz, és Jehova gyöngéden és szeretettel vont bennünket az Ő szeretett Fiához. Megtanultuk, hogy Jézus az ő szeretete által, meghalt érettünk, hogy mi élhessünk s legyen életünk bőségesen s hogy élvezhessük az életre szükséges áldásokat. Hallottuk szavait: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek". (Ján. 15:13, 14). Mikor szivünket az Úrnak adtuk s ő kegyesen fogadott bennünket, mikor megigazitattunk s a mennyei örökségre fogantattunk, akkor jött az Ő lelki békesség, mely minden értelmet felülhalad. Akkor szivünk megtele örömmel s nyelvünket nem tudtuk megtartoztatni, hogy ne énekeljünk:

„Óh minő drága barátot találtam,
Mielőtt éltem már szeretett,

FEL

Körülvett engem a szeretet láncával
S magához kapcsolta szivemet".

Akkor először kezdtük megtanulni a mennyei kincs értelmét; és felelve az Úr fölhivására, hogy ilyen kincseket gyüjtsünk az ő kegyelme által, megkezdtük ezt tenni. S amint előre haladtunk a keskeny uton, üldöztetve sok ellenséges körülmény és tüzes kisértés által, megtanultuk, hogy az ilyen körülmények és tapasztalatok szükségesek a mennyei kincs megnyeréséhez, hogy a mi szeretett barátunk Krisztus Jézus egyedül járta meg ez za utat előttünk, s hogy most a mi résztvevő idősebb Testvérünk naponként és óránként támogatván azokat, akik az ő igaz barátai, s akkor folytatólag énekeljük:

„S mi szivem hozzáköti így válik
Feloldhatatlan kötelékké,
Mert ő enyém s én az övé vagyok
Mindöröktől fogva örökké".

A Jézus igazi barátsága megfizethetetlen. Ki ne akarna barátnak egy olyant, aminő ő. „Aki szereti a szivnek tisztaságát, beszéde kedvesség, annak barátja a király." — Péld. 22:11.

Az Úr gyermekei közti barátság kedvességét gyakran keseritik félreértések. Tényleg a testvérek között a legtöbb szenvedés az egymásközti félreértésnek tulajdonitható. Ez minden egyesnek a tökéletlenségéből folyik s amig nagyitjuk testvéreink tökéletlenségeit, viszonyunk nem lesz oly kedves, mint lehetne. De aki a tiszta szivbeli igaz barátság állapotában van, igyekezni fog elrejteni ezeket a hátrányokat az apostol intése szerint: „Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti (nagy) szeretetre, mert a szeretet sok vétket elfedez". (I. Pét. 4:8. Diaglott). Mikor minden tökéletlenség elmulik, s felöltözünk abba a dicsőséges testbe, akkor nem lesz több félreértés, akkor mindenki szeretni fogja a másikat tökéletesen s örökre élvezi az igaz, tartós és hű barátság drága mennyei kincsét.

Az Úr drága szenjei közül némelyek jobban ismerték egymást és jobban megértették egymást, amint a keskeny uton mentek és semmi se kötötte össze olyan szorosan a szivüket s semmi sem tette őket olyannyira képessé, hogy jellemük megfelelő vonásait megértsék, mint hogy a tüzes próbák ugyanolyan fajain mentek át. Ez kiviláglik abból a csodálatos levélből, amelyet szt. Pál irt a filippibelieknek. Ahol a testvérek ugyanolyan tüzes próbák alatt s egymás mellett állottak s látták kijelenteni az igazi keresztyén álláspontot, az összekötötte a szivüket igazi és tartós barátságban látszólag mindennél jobban. Jól elképzelhetjük, hogy ez a lelki barátság, mely a fátyolon innen kezdődött, különösen kedves lesz, mikor tökéletesedik a szentség szépségében s a mi mennyei otthonunkban élveztetik. Kedves jóillatu áldozat lesz a mi királyunk, a mennyei Atya dicséretében.

Mindenki, a ki szereti az Urat s az ő teremtését, szereti a virágok szépségét is. Látszólag a mennyei országban semmi sem lesz, ami elfoglalja helyét a földi virágok jóillatának, mint a barátság, mely e királyi család tagjai között fennáll. Különösen kedves lesz az a barátság, mely itt kezdődött; s mikor átplántáltatik a mennyei talajba és légkörbe bimbózni és virágzani fog kimondhatatlan szépséggel és illattal.

Minő csodálatos mennyei kincs lesz ez! Ez az igazi és hű barátság a mennyei háznép tagjai között a jellem azon nemességének lesz bizonysága, melyet mennyei Atyánk mosolya szül, biztositva a királyi papság minden tagját, hogy örökké birni fogják Jehovával és Urunkkal való bizalmas barátság kincsét. Ez lesz a hűség egyik jutalma; s az ilyen hűség miatt, a jövő korszakokban az Isten föl fogja tárni kegyelmének rendkivüli gazdagságát Urunk Jézus Krisztusban hozzánk mutatott kegyességében.

Eszünkben tartván e dicsőséges mennyei kincset igyekezzünk gyüjteni azt; s igy cselekedvén mig utunk hátralévő részén járunk, megtanuljuk, hogyan bizonyitsuk be hű és igazi barátságunkat, melyet csak azok tudnak, a kiknek öröksége a mennyei ország.

Az élet örömei.

Minden egészséges ember legfőbb vágya az örök élet a boldogság állapotában. A földi ember szivesen feláldozza minden földi kincsét az emberi élet egy kis meghosszabbitásáért. Mit nem tenne hát meg az ember, hogy az örök életet birja együtt végnélküli boldogsággal! A mennyeiek felé forditva tekintetünket lássunk egy másik nagy kincset, melyet Isten adott és tartogat azoknak, akik mindenek felett szeretik őt. Az isteni, a hozzánktartozó, a végtelen, a romolhatatlan élet ez. Ez az, aki birja ezt a kincset, hasonló lesz az Úr Jézushoz és lakozni fog vele örökre. Ez nagyon csodálatosnak tetszik nekünk, de tudjuk, hogy igaz, mert Atyánk mondta igy az ő Igéjében: „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket saját dicsőségével és hatalmával elhivott, amelyek által igen nagy és becses igéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által az isteni természet részeseivé legyetek." (II. Péter 1:3, 4).

E drága isteni igéretek a mi mindennapi eledelünk és italunk, hogy fenntartsanak bennünket, mig a mennyei kincseket gyüjtsük. Ami igaz és drága Barátunk mondja nekünk: „Valaki pedig abból a vizből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjuhozik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó viznek kútfeje lesz őbenne". — Jan. 4:14.

Rászedve magukat és másokat.

A papság azt mondta és azt mondja most is a népnek, hogy aki csatlakozik a névleges egyházhoz s aztán ésszerüen illendő életet él, mennyei kincseket gyüjt s bizonyosan örökli e kincseket halálakor. Sok közülük annyira megy, hogy azt mondja, hogy aki a csatatéren hal meg, akár mutatta, akár nem valami jelét a Krisztusba vetett hitének, egyenesen a menybe jut. Természetesen ez elméletük teljesen tarthatlan az Irások előtt. Következtetéseik e pontban ép annyira ésszerütlenek, mint tanuk arról, hogy minden gonosz örökké gyötörtetik a pokolban a tüzálló ördök által. Örvendünk, hogy az Úr kegyelmesen gondoskodott róla hogy mindenki, akár tagja, akár nem egy névleges egyháznak, rendelkezni fog az életre egy kedvező és pár-

FEL

tatlan próbával. Minden halott, aki Krisztuson kivül halt meg, beleértve azokat is, akiknek nem volt tudomásuk róla és a Jehova tervéről, föl kell, hogy támadjanak a halálból s tudomásukra kell, hogy jöjjön az Isten dicsőséges intézkedése s alkalmat fognak nyerni, hogy elfogadják azt és megkapják a helyreállitás áldásait.

Az Egyház tagjainak szóló jutalmak egyike lesz az emberi nem fölemelésének és megáldásának kiváltsága. Mindazonáltal azok, akiket a Mester fölszólitott és figyelmeztetett mennyei kincsek gyüjtésére, csak azok, akik hittek az Úr Jézus Krisztásban az áldozat korszakában s akik teljes és feltétlen megszentelődést hajtottak végre, hogy cselekedjék Jehova akaratát, s a kik aztán szorgalmasan törekszenek az áldozat e szövetségének halálig való megtartására. Az ilyenek vannak elhiva a mennyei hivatásra, tagul a Krisztus testébe. Reményünk egy ilyen helyre a Jehova által adott rendkivüli nagy és drága igéreteken alapul. Hogy most mennyei kincseket gyüjtsenek, az ilyen tagok alkalmazzák magukat az Isten akaratához; s az ő akaratáról biztositja őket az isteni terv gondos tanulmányozása. „És akiben megvan ez a reménység ő iránta, az mind megtisztitja magát, a miképen ő (az Úr) is tiszta". (I. Ján. 3:3.) Az ilyenekhez szól a Mester: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes". (Máté 5:48.) Ez a jellemnek az Urhoz hasonló tökéletességét jelenti.

Az ilyen jellem nem egy nap, egy hét vagy egy hónap alatt fejlődik ki, hanem egy türelmes és hűséges törekvésnek eredménye, hogy, összhangzásba hozzuk magunkat azon határozott törvényekkel, melyeket az Úr helyez le az új teremtés kormányzására.

Az Isten előre tudta és előre gondoskodott ez uj teremtés fejlődéséről a világ teremtése előtt, s „akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek". (Rom. 8:29.). Azt jelenti tehát, hogy azok, akik mennyei kincseket akarnak gyüjteni, a Jézus nyomdokainak követői kell, hogy legyenek, örömmel teljesitvén az Atya akaratát; — azok, akik fent való dolgokhoz ragaszkodnak és nem földiekhez, s türelemmel megfutják előttük levő pályájukat. Ezek azok, akik szorgalmasan biztositani igyekeznek a maguk elhivását és kiválasztását.

Lényeges próbák.

Mennyei kincseket gyüjteni, ez munkát, hitet, tudást, bátorságot, önfegyelmet, türelmet, testvéri nyájasságot és szeretet kiván. Azt várjuk, hogy a jellemfejlődés e gyümölcsei növekedni fognak a mint a keresztyén ember mennyei otthona felé halad. Mindezáltal a próbaidő el fog jönni, mikor mindenki az Ur kegyelmes intézkedése folytán próbára tétetik, vajjon szorgalmas volt-e a mennyei kincsek gyüjtésében. Ezért ne csodálkozzunk, ha a próbák jönnek, hanem inkább várjuk és készüljünk azokra. „Boldog ember az, aki a kisértetben (próbában — vizsgálatban) kitart, mert miután megpróbáltatott (megvizsgáltatott és kiállotta azt) elveszi az élet koronáját, a mit az Ur igért az őtet szeretőknek. (Jak. 1:12). A győzelmes keresztyén ember az, aki megharcolja a hit nemes harcát mindvégig, megmutatván hüségét az Ur és a testvérei iránt s az igazságügye iránt, mely mennyei kincsének örökségéül igértetett. Az ilyenekhez szól, a mi üdvösségünk Fejedelme: „Légy hiv mindhalálig és neked adom az élet koronáját". — Jel. 2:10.

Igaz, hogy a keresztyén embernek, mig mennyei kincseket gyűjt, szenvedéseket, méltatlanságot, próbákat és kisértéseket kell szenvednie; de ezek alig hasonlithatók ahoz a dicsőséghez, mely azután jön. Szt. Pál földi szempontból rendkivüli tehetségü ember volt, mégis ezeket mind föláldozta. Olyan keresztyén volt, aki többet szenvedett, mint a közönséges keresztyén az igazságos ügyért és mégis azt mondta: „Azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlithatók ahoz a dicsőséghez, mely nékünk megjelentetik." (Rom. 8:18). „Mert, a mi pillanatnyi könnyü szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk (avval összhasonlitva)" — II. Kor. 4:17.

Lehetetlen most egy pillantásnál többet vetni a mennyei kincsekre és a hozzájuk füződő kimondhatatlan örömökre, mely azok része lesz, akik e kincseket örök örökség gyanánt nyertek. Aztán, amint értelmünk szemei tágabbra és tágabbra nyilnak, hit által többet látunk meg csodáikból és szépségükből; de mikor átváltozunk Urunk és Mesterünk hasonlatosságára s fedetlen szemekkel látjuk e kincseket s megértjük, hogy azok mindörökre a mieink, akkor nemcsak, hogy végtelenül visszafizetve látjuk minden elszenvedett szenvedéseink és nehézségeink árát, hanem örömünk határtalan lesz s boldogságunk örökkétartó, amint az Ur házában lakunk és folytonosan jobban ismerjük meg az ő csodás jellemét s csodáljuk szépségét minden jövendő korszakon át.

A kibékülés közbenjárója

(A BIBLIAI TANULMÁNYOK IV-dik kötetéhez.

A büntelen.

Az Irás látszólagosan ellentmondó állitásai összeegyeztetnek. — A római kath. tan Mária szeplőtelen fogantatásáról nem tartható fenn. — A Jézus születése a bünösöktől elválasztva lényeges az isteni elrendezésre. — Másként a váltság nem lenne lehetséges. — A természettudományok legujabb levezetései az élet és protoplazma egyesüléséről. — Az Ige testté lett. — Asszonytól született, mégis büntelen. Hogyan tudott életre hozni és hozott életre tökéletlen anya büntelent. — Ugyanez elv munkálkodik az isteni terv többi vonásaiban, mint az Irás bizonyitja.

„Ki adhat tisztát a tisztátalanból? — Senki. — Jób. 14:4. — „Ő azért jelent meg, hogy a mi büneinket elvegye és őbenne nincsen bün". „Mert ilyen főpap illet vala minket, — szent, ártatlan, szeplőtelen, a bünösöktől elválasztott". — I. Ján. 3:5, Zsid. 7:26.

FEL

Itt az Irás kijelentései nyilvánvaló ellentétben állanak: az első, tapasztalatainkkal egyezőleg, hogy Ádám minden utóda át van hatva a bün csirájától, a mérgezett forrásból: az utóbbi kijelenti, hogy Urunk Jézus, mint ember más embertől különböző — büntelen, szeplőtlen, ártatlan volt. És mig a kibékülés teljes elmélete, amint az Irásban kijelentetik, azt kivánja, hogy Megváltónk szükségképen büntelen kell, hogy legyen, a mi nemzetségünkből és mégis elválasztva attól, — ez igen fontos pont lesz az Ur gondolkozó népe előtt. Hogyan hajtotta végre az Isten Urunk Jézus esetében, ami embernek lehetetlen volt, minden emberi tapasztalás és Jób bizonysága szerint? Teljes bizonyságot adni afelől, hogyan teljesitette be az isteni elrendezés e régóta vágyott, de látszólag lehetetlen dolgot, hogy előhozzon egy embert, a nemzetségből, ki mégis ment legyen annak büneitől, hogy legyen váltságára, — hogy megfelelő árat adjon az első tökéletes emberért, kinek büne és annak átka megrontja nemzetségét, — ez a jelen fejezet kedves célja.

Nem, mintha a módozat ismerése lényeges volna az Istentől tanittatott igazi tanitvány hitére, vagy üdvösségére vonatkozólag, de szükséges, hogy a jelen kor romboló (ésszerü ésszerütlen) kritikája világában, ez az igazság, mely oly szorosan azonos a kibéküléssel, az igazi keresztyénség központjával és alapjával, jól meg legyen erősitve azon célból, hogy az Ur népének hite képes legyen ellenállani az Ellenség, megváltás tanára vonatkozó támadásainak — melyek a szószékről, sajtóban és tanitói katedrákból hangzanak el. Urunk büntelenségéről szóló tény irásszerinti megállapitása, hála Istennek, az ő szentjei számára évszázadokra elég volt: de most mint „kellő időben való eleség" a háznép számára, kell, hogy jöjjön a tudományos és filozofiai megerősitése mindazok lehetőségének, melyeket e tárgyról az isteni Ige igényel — teljes összhangban a „természet törvényeivel."

A római katholikus egyház a „Mária szeplőtelen fogantatásáról" szóló tanában megkisérli megerősitni Urunk anyjáról azt a hitet, hogy ő szeplőtelen, büntelen, tökéletes volt; s igy bizonyitani be, hogy Jézus születhetett tisztának, bünösöktől elválasztva; ez azonban nem az, amit mi akarunk. Mi megengedjük, hogy Urunk anyja az Ádám fajának egy tagja volt, ugyanolyan értelemben, mint annak többi tagjai; hogy élete az Ádám törzséből származott, hogy örökölt emberi gyöngeségeket és gyarlóságokat és kikerülhetetlenül, mint mások, s igy a halál itélete alatt állott. Mi azt követeljük, hogy az „ember Krisztus Jézus kivétel volt, az egyedüli kivétel.

És jó nekünk nem felejteni el, hogy az Isten gondviselő gondja az emberek gyermekeire gyakran a természet kivételeiben nyilvánul meg. Például, természeti törvény, hogy a hő kiterjedést, mig a hideg összehuzódást kelt: de minő szerencse az emberiségre, hogy a viz kivételt képez e törvény alól; — hogy a viz, ellentétben e törvénnyel, fagyás közben kiterjed. Ha a természet rendes törvénye szerint, összehuzódnék, ha megfagy, abból az következnék, hogy a jég nehezebb lenne, mint az olvadt viz, a folyók fenekére sülyedne, úgy, hogy ebből következőleg folyóink tömör jéggé válnának, melyet a nyári hőség sem olvasztana fel. Igy a bünösség fertőzése alóli egyetlen kivétel a mi fajunkban, képezte annak egyedüli reménységét, — annak váltságát, üdvösségét az isteni gondviselés folytán. E gondolatokkal haladunk tovább, megvizsgálni, hogy „lett testté" „a Logos", „asszonytól született", „az Ábrahám magvából", s mégis szeplőtelen, s igy lehetett illő és elfogadható váltság Ádámért és fajáért.

Az Irások kifejezik azt a gondolatot, hogy minden élet, élőenergia és lét, az atyától és nem az anyától származik. Az anya befogadja az élet csiráját, vagy magját az atyától, ellátja azt egy sejtmaggal, melyből alakul a forma, vagy test és táplálja az élet csiráját, mig az képes önállóan fenntartani életét, azaz mig képes elsajátitani fentartásához az életfönntartó elemeket, melyekkel a föld és levegő látja el; — akkor megszületik.

E szó „atya" azt jelenti: életadó. Ezerint az Isten volt az „Atyja", vagy életadója, Ádámnak, mig a föld volt az anyja Ádámnak s innen az emberi nemnek. (Luk. 3:38.) Ádám alakja, vagy szervezete a földből való és földi volt (mely azért anya gyanánt szolgált neki), de életének csirája, mely emberre teremtette, az Istentől jött (aki neki Atyja, vagy életadója volt): s az emberi nem férfi tagjaiban megvan a hatalom, átadni ez élet szikrát, vagy élő magot nemzedékről nemzedékre.

Ez elvvel összhangban a gyermekekről igy beszélünk, mint kik atyjukból, vagy atyjuktól lettek és anyjuk által születtek. (Móz. 24:47.) Igy a Jákob gyermekei, fiai szerint számolva, hetvenen voltak, mikor ő Egyptomba jött. E hetven lélek, vagy lény közül mindegyikről határozottan az mondatik, hogy a Jákob ágyékából származott. (I. Móz. 46:26.27) II. Móz. 1:5.) Igy Salamonról azt mondja az Irás, hogy a Dávid ágyékából származott. (I. Kir. 8:19. II. Krón. 6:9.) Igy Pál apostol és általában az izraeliták is igényt tartottak rá, hogy mindnyájan Ábrahám ágyékából származottaknak tartsák őket; s Léviről irva található, hogy ő még az atyja ágyékában vala, mikor annak elébe ment Melkisédek. — Zsid. 7:5,10.

Igy volt az egész faj is Ádámban és származott tőle az ő atyjuktól, Éva anya által, de nem Évától. Ebben az értelemben van megirva, hogy „mind meghalnak Ádámban," s nem Évában. Mert a faj Ádámból jött, megpróbáltatott az ő kisértésében, elitéltetett az ő bukásában s befogadott az ő itéletébe.

Ez, amit az Irások tanitanak, a tudomány legujabb levezetése a teremtés e tárgya felől, mint az az emberiségre és minden emlősre alkalmaztatik. A tudósok bőséges bizonyitékokat találnak a természetben afelől, hogy az élet, vagy lény mindig a férfitől származik. A legegyszerübb példája ennek a tyuktojás: magától, eredetileg semmi életet sem tartalmaz, pusztán sejtmag elég táplálékkal ellátva, mely készen áll, hogy egy szervezetet épitsen föl, mihelyt a him madárból való életcsira, vagy életmag által megelevenül, megtermékenyittetik, átitattatik.

A tojás nem csak az élet csirát tartalmazza, hanem a táplálék megfelelő elemeit is és pedig megfelelő menyiségben, ahoz a kicsiny szervezethez alkalmazva, melyet benne a csira, vagy élet szül; s azon megfelelő feltételek alatt, ahogyan a szervezet kifejlődik. A sejtmag, vagy „az alakitó tojássárgája" vagy protoplazma kapja az életmagot, vagy csirát s

FEL

ez lesz az embryonális csirke, mely fejlődéséhez fölhasználja a tápláló tojásszéket és a fehérjét, mig feltöri a tojáshéjat, s most már képes fönntartani magát a táplálékok durvább elemeinek fölvétele által. Az itt kimondott elvek ugyanazok az ember, mint más állatok fejlődésében.

A Biblia és tudomány ez egyesült bizonyitékainak vizsgálatából ésszerüen azt lehetne következtetni, hogy ha az atya tökéletes, a gyermek is tökéletes lesz. Még mérsékelten kedvező föltételek mellett is, egy tökéletes csira, vagy életmag egyesülvén a női petesejttel olyan életképes és egészséges élő embriót hoz létre, mely képes lesz elsajátitani a táplálék megfelelő elemeit és kerülni, elvetni, vagy semlegesiteni az alkalmatlanokat. És az igy létrehozott tökéletes lény hasonlókép rendelkeznék minden ránézve nem hasznos elem semlegesitése vagy megsemmisitése erejével, tökéletes tevékenységei által és a saját sérelme, vagy hátránya nélkül. Ellenkezőleg, azon arányban, amint a csira, vagy életmag tökéletlen, az élő embryó gyönge lesz és képtelen legyőzni környezete kedvezőtlen körülményeit s elsajátitja, amivel anyja ellátja, — jóval és rosszal — s a betegség zsákmánya lenne. Mivel tökéletlen, képtelen teljesen visszaverni a mérges elemeket, minek következménye gyöngeség és betegség.

A régi közmondás: „ami az egyiknek orvosság, másiknak méreg", az itt kifejezett alapelven nyugszik. Egy jó emésztő erőkkel ellátott személy megeheti és táplálékot és erőt gyüjthet abból a tápszerből, mely más, gyöngébb erejü lényt azonnal beteggé tenne sőt egyenesen megölne. Az erősebb fölhasználja a jót és kikerüli az ártalmas elemeket; a gyöngébb képtelen ezt tenni s valósággal megmérgeződik, gyakran a betegségig. Mégis, emlékezzünk rá, hogy fajunk egyetlen tagja sem tökéletes, megközelitőleg sem — egyik sem képes megvédni tökéletlen szervezetét az ártalom milliárdjával szemben, melyek a táplálék, ital és levegő által támadnak rá. Következőleg egyik sem született tökéletesnek s egyik sem képes elkerülni hosszu időre a betegség betolakodásait. Ez legelőször a leggyöngébb szervezetet támadja meg s nemsokára összeomlik az egész.

Ez álláspontból következik, hogy ha Éva anyánk egyedül vétkezett volna, a nemzetség nem halt volna meg; mert ha Ádám tökéletes marad, élete el nem veszett és sértetlen, maradékai szeplő nélkül születtek volna. S még ha Éva anyára halálos itélet sujtott volna is, mely tökéletlenségeket hozott volna rá, ezek nem sértették volna az ő maradékait, mivel azok tökéletesek lévén a jó elemeket elsajátitották, a velük közlött táplálék egészségtelen elemeit pedig semlegesitették, kikerülték, ugy természetesen és ártalom nélkül kivetették volna magukból.

Más oldalról, tegyük föl, hogy Ádám vétkezett és Éva büntelen marad: Ádám kárhozata és halála kihatott volna ép úgy az ő egész ivadékára. Bármilyen tökéletes lett légyen is a petesejt és a táplálék, amit Éva anya adott, az Ádámból származó romlott sejtből vagy életmagból csak tökéletlen halandó lények támadtak volna. Innen van az Irás állitásának sajátságosan találó volta: „Ádámban meghalnak mindenek" és „egy ember (férfi) engedetlensége által... a halál mindenekre elhatott", — I. Ko. 15:22; Róm. 5:12, 19.

Milyen csodálatos itt a megfelelés az első és második Ádám és azok feleségei között. Mikép a faj halála nem Évától, hanem teljesen Ádámtól függött s ő mégis osztozott annak létrehozásában, úgy a megváltott faj helyreállitott élete egyáltalában nem a Krisztus menyasszonyán, hanem Jézuson, a Megváltón fordul meg, bár az isteni kegyelem kedvezéséből úgy van intézve a dolog, hogy az ő menyasszonya osztozni fog a helyreállitásában annak, ami elveszett."

A forrás, Ádám beszenyeződvén a bün és halál által, utódai közül senki sem lehet mentes e fertőzéstől; mert ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki." A hivatkozást itt úgy kell érteni, mint amely a férfira vonatkozik s nem az asszonyra: senki a ki a tisztátalan forrásból jön ki, nem lehet tiszta. Innen: „Nincsen igaz ember, nincsen egy is"; senki sem tudja megváltani saját életét, még kevésbbé az Istennek váltságot adni testvéréért. — Róm. 3:10 Zsolt. 49:7.

Helyesen fölismert tény, hogy az anya lelkiállapota a terhesség ideje alatt fontos befolyást gyakorol gyermekei jellemeire és hajlamaira jóban és rosszban. Sok példa van a szellemi, ép úgy, mint a testi „anyajegyekre." Vajjon egy tökéletes magzatra, mely tökéletes életcsirából származott, van-e, s ha igen, miképen van rontó hatással az anya romlott lelkülete, a jelen föltételek mellett az emberiség számára ezt lehetetlen eldönteni; mert e téren nincs alkalmunk bizonyitékokat szerezni. Ez állitást eldönteni nem is szükséges a mi érveink számára, mert nem ilyen föltételek voltak azok, melyek alatt az ember Krisztus Jézus" született. Az Irás világosan megállapitja: 1. Hogy az Ur a Jézus anyjává egy szent asszonyt választott áldottat az asszonyok között" ki kegyelmet talált az Istennél." (Luk. 1:28. 30. 42.); 2. Mária tele volt hittel és örömmel az Ur iránt, hogy az ő tervének eszköze lehet; és 3, nem tekintvén a Józseftől, vagy a világtól származó szemrehányás félelmére, élt örvendezve az Istenben, mondván, — „Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben" (Luk. 1!45—47). Igy föl tudjuk fogni, hogy a Jézus anyjának lelke, ahelyett, hogy ellentétben állott volna a Jézus tökéletes kifejlődésével, elősegitette azt eredményében.

Következik továbbá, hogy az egyedüli akadálya annak, hogy egy tökéletlen, gyarló, de jóakaratu anyától tökéletes ember szülessen, egy tökéletes atya hiánya, a ki tökéletes magot szolgáltasson. És innen az Irás tanitásának következetessége, hogy a Jézus esetében egy tökéletes életet, (mely nem az Ádám féle forrástól sem nem abból származott) az isteni hatalom áthelyezett egy pre-existens (elevelétező) állapotból az emberi állapotban levő magzatba, s megszületett „szentnek" (tisztán és tökéletesnek) bár tökéletlen anyától. (Luk. 1:35) Hogy Jézus igy nem volt beszennyezve azok által a szellemi, erkölcsi és testi tökéletlenségek által, melyekben anyja az egész emberi nemmel közösen osztozott, tökéletesen ésszerü s amint ép az imént láttuk teljes összhangban van nemcsak az Irással, hanem a legutóbbi tudományos kutatásokkal és következtetésekkel is.

Egy másik tény, melyet a tudósok bizonyitnak

FEL

maguknak, s mely megegyezni látszik az Irás bizonyságával, az, hogy bár az élet, vagy a lét az atyától jön, az alak és a természet az anyától származik. Ennek tudományos bizonyitékai érthetetlenebbek s közönséges elmék számára kevésbé fölfoghatók: és pedig, mivel az Isten a maga bölcsességébe nemcsak elválasztotta a különféle alakokat vagy természeteket, hanem nagy mértékben korlátozta is azokat, ugy, hogy bizonyos határokon tul nem vegyülhetnek, vagy keveredhetnek anélkül, hogy termékenyülési crejüket el ne veszitenék. Ennek közönséges példája az öszvér, egy korcs állat, mely nem szaporodik tovább.

Azt a régi gondolatot, hogy az alak és természet a férfitől származik, elvetik a modern természettudósok, akik most megegyeznek abban, hogy a nő adja a szervezetet ép ugy, mint a fenntartást — tényleg ő ad mindent, kivéve az életmagot, vagy csirát, mely az atyától, az életadótól jön. Ez előző követelés Irásban föllelhető példája gyanánt vegyük azt a helytelen egyesülést, mely az „emberek leányai és azon angyalok között létesült, akik nem tartották meg illő helyzetüket, vagy állapotukat. (II. Móz. 6:2,4. Judás. 6; II. Péter. 2:4.) Az angyalok, mikor emberi alakot vettek föl, az életerő teljességében olyan gyermekeket nemzettek, akik Ádám, akkor nagyon romlott faját messze tulhaladták értelmi élességben épugy, mint erőkben, ugy, hogy az értesités ezt mondja — „ezek hirneves emberek voltak." E csodálatos emberek, emlékezzünk rá, tökéletlen, halandó anyáktól születtek, de eleven és romlatlan atyáktól nemzettettek.

Az Ádám halandó faja kemény mesterére talált volna e felsőbb Nephilimben (Zsidóul, elesettek) akiket az Isten sohasem ismert el, sem próba által az életre, sem itélet által a halálra. Valóban kegyelem volt ez, mely lételüket nem hitelesitve, az özönviz által kitörölte őket a földi létből, s uj kezdet gyanánt tartván meg a faj számára Noét és családját ezen paranccsal — Noé tökéletes volt az ő nemzetségében," mely magában foglalja azt, hogy Ádám utódainak többsége nagyon beszennyeztetett s többé-kevésbé uj faj keletkezett az emberi alakban járó angyalokkal való közösség által. Azt mondjuk uj faj, mert uj életük és elevenségük uj atyáktól származott.

Oly nagy volt a Nephilim hire, hogy a tőlük való félelem több-kevesebb határozottsággal mai napig is előtünik a pogány mythologiákból s száz évekkel azután, hogy az özönvizkor elpusztultak, a hamis hir, hogy közülük még életben vannak, rettegést támasztott az izraeliták között, még a legujabb csaták diadalainak örömmámorában is. (L. IV. Móz. 13:33; 14:36,37;). Kétségtelen, hogy voltak bizonyos számu hatalmas termetü emberek Kanaánban, mint az Irás más részei mutatják, de azokat e „rosszliren" kivül sohasem nevezi Nephilim-nek.

Ez elvnek, hogy az élet (elevenség) az atyától s a szervezet (természet) az anyától származik, másik példáját abban a tényben találjuk, hogy Jehova, ki maga isteni természetü, különböző természetü fiakat nemzett. Ő az atyja, vagy életadója azon angyali természetü fiaknak (Jób. 2:1; 38:7. Zsid. 2:9), ép ugy, mint az emberi természettel rendelkezőknek (Luk. 3:38,) épugy, mint az „uj teremtéseknek", akik az első feltámadásban részesei lesznek az ő saját isteni természetének. (II. Pét. 1:4) A Jehova szelleme, vagy energiája, szellemi lényekben fejtve ki a maga müködését, az angyalokat hozta elő, azaz fejlesztette ki, mig ugyanezen energia, vagy szellem földi lényekben munkálkodva az embert és az alacsonyabb rangu állatokat hozta létre. (I. Móz. 2:7; I. Kor. 15:47.) És mikor az Isten tiszta fogalmat akar adni nekünk arról, hogy az uj teremtések hogyan alakulnak át az isteni természetre, azzal jelképezi, hogy ezek az ő igéretének igéjétől fogantattak azon Szövetség méhében, melyet ő kötött Ábrahámmal, mely szövetséget egy asszony, Sára jelképezte; azt mondván, hogy miként Izsák az Ábrahám örököse és az igéret gyermeke volt (Sára által), ugy, mi, mint, vagy hasonlóan Izsákhoz, az Isten gyermekei vagyunk, az igéret, vagy Sára Szövetség gyermekei vagyunk létünkre. — Lásd. Gal, 4:23—31; I. Pét, 1:3, 23; II. Pét. 1:4.

Ugyanez elvet szemlélteti az a tény, hogy a képletes zsidó felmentésben, a keresztyén korszakot megelőzőleg, a gyermek atyja áldásait és előjogait ahoz képest örökölte, hogy anyja minő kegyben állott és milyen állást foglalt el, a mi megint azt jelenti, hogy az anya természete, jogai, kiváltságai és szabadságai átszállottak a gyermekre, mig az atyáéi nem szükségképen szállottak át arra. — Lásd. I. Móz. 21:10; II. Móz. 21:4. Gal. :30.

Az előző érveket végleg eldönti az a tény, hogy Urunk Jézus asszonytól született. Az asszonytól lett „szent dolog," részesült az asszonyi azaz emberi természetben — „földről való, földi." Noha az eleve létezés (szellemi) állapotának minden tisztaságát és tökéletességét megtartotta, az élet ez átvitt csirája (a most vizsgált törvény értelmében), résztvett az anya természetében és „testté lett" az által, hogy „asszonytól született." Mégis a tiszta, nem tisztátalan törzsből származott, hanem az Istentől származott és jött" s Máriában csak fejlődött és növekedett. — Ján. 8:42; Gal. 4:4.

Továbbá szintén összhangban van ez elvvel az a tény, hogy bár Urunk Jézus azóta magasan telmagasztaltatott az isteni természetre s többé nem emberi, mégis az állittatik róla, hogy ő kell, hogy az egész emberi nemzet életadója, vagy atyja legyen, holott az is be van bizonyitva, hogy az ő emberi nemzetért való munkája abban áll, hogy az emberi természet tökéletességét, mely mindenek számára elveszett az Ádám büne miatt, helyreállitsa. Igy mig „atyjuk", vagy életadójuk az isteni alapon lesz, addig az ő gyermekei az emberi alapon lesznek, a helyreállitás szövetségéből születve, melyet Ketura, Ábrahám harmadik felesége jelképez.

Most tárgyunkat áttekintve észrevesszük, hogy az Urunk Jézus „csodálatos" születése, tökéletessé, szeplőtlenné egy tökéletlen anyától nem állott ellentétben a Teremtő intézkedéseinek rendes lefolyásával, söt teljes összhangban állott azzal: látjuk, hogy hasonlókép Ádám atya is tökéletes lénnyé teremtetett, mert Istentől született, pedig anyja (a föld) tökéletlen volt, a különösképp előkészitett Éden kertje kivételével. Az Irás bizonysága tehát a felől, hogy Urunknak emberi előtti lét, az életelv volt birtokában, mely által a Mária méhébe helyeztetett át és tőle mint „szent" született, elégséges bizonyiték arra,

FEL

hogy ő mint ugyanezen Irás kijelenti „szent, ártatlan, bün nélkül való és bünösöktől elválasztott" volt. Ép egy ilyen „lett mi közülünk való", azaz volt alkalmas a mi ügyünk szükségeire; ilyen, akit az Igazságosság elfogadhatott a mi „váltságdijunk" gyanánt; s miután az emberiség Főpapjává tétetett az Istenre tartozó dolgokban, képes együtt érezni a gyöngével és megterheltel — a kit megindit az emberi gyarlóságok érzése, mikor ő maga részvéttel hordozta a mi betegségeinket. — Mát. 8:16. 17. Zsid. 7:26.

A józanság lelke.

Az Isten Lelke az ő népében kiirtja a félelem lelkét. — Az emberiség általában nem józan, sem értelmileg, sem testileg. — Milyen értelemben nevezhető a szent Lélek józanság Lelkének. — A munkák, melyek az eredményt adják. — A józan elme Lelkének bizonyitékai.

„Mert nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét". — II. Tim. 1:7.

A nyelv minden törvénye szerint, a félelem lelke itt ellentétbe van állitva a másik lélekkel. Ha a szeretet, erő, hatalom, józanság Lelke, személy, vagy három személy, a félelem lelke észszerüen egy másik személy. Az ilyen érvelés csalékonysága annyira világos, hogy semmi több nem kell bizonyitására mint képtelenségének puszta leszögezése.

Amily arányban az Ur népe megtelik az ő szent Lelkével vagy befolyásával és jobban és jobban kiterjed általa és meggazdagodik, annál kevésbé lesz benne a félelem lelke. A félelem lelke a keresztyén emberben a kétkedés lelke és a hit hiányát, a szent Lélek hiányát jelzi. A félelem lelke bő forrása a gonosznak lelki dolgokban, a keresztyén növekedés minden vonásában, egyénileg ugy, mint az Egyházban; és szorosan kapcsolatban áll a fizikai gyöngeséggel és képtelenségekkel. Az Isten gyermeke, a ki telve van szent Lélekkel, óriásnak tekinthető összehasonlitva a maga természeti énjével, mert félelmei elcsitultak, szive megerősödött, hite gyökeret és alapot vert, s lelke szilárdan és biztosan meg van horgonyozva, a fátyolon belül. Igy meg van óva attól, hogy a pusztulás szikláihoz vettessék, mikor a nyomoruság viharos szelei uralkodnak. A szent Lélek igy erő azoknak, a kik birják, a mely tény gyakran okozott csodálkozást ellenségeiknek.

Nem azt mondjuk, hogy a Krisztus Evangeliuma az erős lelkűek és erős testűek mellett áll, hogy a kik az övéi, azok erősek; ép ellenkezőleg, azt tartjuk, a mi tény, s épugy a tapasztalat, mint az Irás bizonyitja, hogy a Krisztus Evangeliuma rendesen a gyöngébbeket veszi föl, a kik érzik a maguk gyöngeségét, s a kik jobban megértik, mint az erősebbek, hogy segitségre vannak szorulva. Mégis, olyan nagy a szent Lélek átalakitó befolyása azokra, a kik elfogadják, hogy gyöngeségükben erősekké lesznek. E világ gyöngéi hatalmasakká tétettek az Isten által (az Isten Lelke, ereje által) legyőzvén a tévelygés és bün erősségeit, s az által, hogy egy jó harcot vivtak ki, mint jó katonái az Urnak Jézus Krisztusnak, nagyobb csodálkozására azoknak, a kik természet szerint fölöttük állottak. — I. Kor. 1:27. II. Kor. 10:4. II. Tim. 2:3, 4.

Ez igaz volt a multban, mikor a világ kicsinyei elfogadták a Krisztus ügyét, s szilárdak voltak életük végéig, mint vértanuk, elszenvedvén rendithetetlenül próbákat és nehézségeket, melyek előtt a világ legnagyobbjai remegtek. És ugyanez igaz még mindig ugyanazon osztályról, mert bár az üldözés részlet vonásai nagyon megváltoztak, mindazonáltal még mindig szükséges „eltürni a nehézségeket, mint jó katonáknak" s „életünket adni barátainkért"; s a világ kicsinyei, akik semmik, akiket az Isten kiválasztott, még mindig megzavarják a világ bölcsességét és hatalmát. — I. Kor. 1:27, 28.

Az Istennek ez a Lelke bennünk nem csak erőnek, hanem szeretetnek is Lelke, mondja az apostol. Az itt emlitett szeretet nem az a természetes szeretet, melyet bizonyos mértékben az egész emberiségben, sőt az állati teremtményekben is feltalálunk — mely nagy mértékben az önzés lelke. Azokban, a kik a szeretet szent Lelkét kapják, ez a természetes szeretet megerősödik, kitágul, elmélyül, s jobban és jobban elveszti önző jellemét, s nemes önfeláldozó, szeretetté válik, mely nem az önzésen, hanem az igazságosság, igazság, jóság, elvein s általában az Isten Lelkének, szándékának-birtokán épül föl. És a szeretet ezen Lelkének folytatódnia, növekednie, jobban s jobban bővelkednie kell, mig az, a mi tökéletes, eljön és a mi részszerinti eltöröltetik. — I. Kor. 13:10.

Nincs csodálatosabb kijelentése a szent Léleknek az Ur népében, mint az, melyet az apostol szövegünkben igy jelöl meg: „A józanság Lelke". Az Ur népe, természet szerint, nem józanabb elméjü, mint a világ népe. Ép ellenkezőleg. Mint már láttuk, az Evangelium hajlama az, hogy a tökéletlenebbet vonzza, a kik fölismerik a maguk tehetetlenségét és azt, hogy szükségük van kegyelemre, erőre onnan felülről; inkább, mintsem azokat befolyásolja, a kik erősebb és józanabb elméjüek, — a kik, összehasonlitva magukat másokkal, önelégült, önigazságos lélekkel vagy elmével birnak.

De valahányszor az Igazságot jó és becsületes szivbe fogadjuk be, az meghozza a maga törvényszerü gyümölcsét; és az Ur népe részint az ő szent Lelkében természet szerint akár gyönge, akár erős lett legyen az amellett megnyeri a „józanság lelkét is; — itéletük világosabb, igazabb, átlátszóbb lesz, mint azelőtt; mert elméjük előtt, tőképpen az Ur Igéjének világos utasitásait tartják, a tekintetben, hogy mit tegyenek és mit ne tegyenek; — azokat az utasitásokat, melyek az élet szinte minden vonását és célját fedik. Azok, akik elfogadták az Urat tanitójuk és vezetőjük

FEL

gyanát, s akik birják az Atya iránti engedelmesség Lelkét, birják a „józan eleme Lelkét", mert nem csak a maguk itéletében biznak, nem csak a maguk értelmében, hanem az Ur utasitásának engedelmeskedve, megszabadulnak az élet viszontagságaitól azoktól a csapdáktól és nehézségektől, melyek megtámadják azokat, akiknek nincs ez emberfölötti bölcsességben vezetőjük irányitójuk.

Mivel nemünk bünbe és ennek kárhoztatásába a halálba jutott, az egész világ nélkülözi a józanságot, ugy értelmileg, mint fizikailag, de különböző mértékben a körülmények és öröklés szerint. Mint némelyek testileg kevésbé józanok, mint mások, ugy némelyek értelmileg kevésbé józanok, mint mások, mégis azonban mindnyájan szükölködnek józanságban, mint az Irás kijelenti. „Nincs igaz ember (tökéletes, józan, testben ugy mint lélekben) nincsen egy sem." (Rom. 3:10). Jelképesen szólva, mind rakva vannak sebekkel, sérülésekkel, rothadó varakkal — erkölcsileg és testileg. (Ésa. 1:5-6). A bűn átka reátette súlyos kezét az egész emberre, — testére és lelkére.

Jól felismert tény, hogy a test egyik tagjának szenvedése a másik tagnak is, az elmét is beleértve, szenvedést okoz. Az elme nem lehet teljesen egészséges, mig egy egészségtelen test támogatja és táplálja. Egy gyomorhurutos ember megromlott gyomra közvetlen hatást gyakorol annak lelkére épugy, mint egész testi szervezetére.

Azok, akiknek tüdeje beteg, nem kerülhetnek ki ennek megfelelőleg, bizonyos szellemi betegséget, hasonlókép, ha a többi szervek, szív, máj. vesék, betegek és tökéletlenül teljesitik feladatukat, a hatás kétségtelenül rendetlen vérképződés, rendetlen idegrendszer, melynek középpontja az agy. Hasonlókép, az agy, melyet fájadalom, vagy hiányos táplálkozás tökéletlenül táplál, vagy a kiválasztó szervek munkájának hiánya károssá tesz bizonyos, hogy különböző működéseiben megromlik, nem gondolkozhat és itélhet, olyan helyesen, olyan logikusan, mint tökéletes állapotában. A lélek téboly odásai oly gyakoriak, hogy e szót, téboly, nem is alkalmazzuk csak különösen szélsőséges eseteire a rendesnél nagyobb egészségtelenségnek, az egyensuly elvesztésének. E következtéseket egyetlen itélet és tapasztalat sem tartja kérdéseseknek.

Most az a kérdés merült föl: Hogyan, vagy miben szolgál a szent Lélekben való részesség a keresztyén embernek itélete megjavitására s hogyan lesz számára a józan elme Lelke? Azt feleljük, hogy az isteni elme tökéletes „józan" s következőleg, amily mértékben képesek a keresztyének mellé helyezni a saját elméjüket, ugy itéletüket, valamely, vagy minden kérdésben, s elfogadni a helyett az Isten elvét, akaratát, itéletét életük ellenőrzőjéül oly arányban kapják a józanelme *lelkét* vagy indulatát — az Isten indulatát. Ez által nem azt értjük, hogy a keresztyének agya változáson megy keresztül vagy müködésében a természet rendjének megforditása történik, hanem, hogy a szent Lélek, az Igazság Lelke vezetése alatt az ilyenek megtanulják fokozatosan *megjavitani* itéletük tévedéseit mindazon különböző kérdésekre vonatkozólag, melyek eléjük állanak, hogy összhangba hozzák a szent Lélek tanitásával az Isten Igéje által. Például: van egy óránk, egy szegényes időmérőnk, szabályozó eszköz nélkül; tegyük föl hogy gyakran hozzáigazitjuk egy teljesen pontos kronométerhez, mely azt mutatja, hogy a mi óránk minden husszonnégy órában harminc percet késik, megtanulnánk, hogy igazitsuk meg ugy, hogy minden huszonnégy órában előbbvinnők. Továbbá megtanulnánk azt is, hogyan becsüljük föl késését a nap bármely órájában. Igy a mi itéleteinkkel és az élet különböző dolgaival és ügyeivel is: ha a tökéletes mértékhez mérjük őket, azt találjuk, hogy vagy sietünk, vagy késünk, tulságosan erősek, vagy tulságos gyöngék vagyunk szellemi és testi érzelmeinkben. És, bár mi teljesen képtelenek vagyunk megváltoztatni gondolatunk és cselekvésünk módszerét, hogy tökéletes legyen és teljes összhangban Urunk Jézusével, a mi mértékünkkel, mindazonáltal képesek vagyunk szabályozni gondalatainkat, itéleteinket azon mértékszerint, mely lelkünk előtt van oly módon és mértékben, a minőt azok, akik nem birják e tökéletes mértéket vagy nem igyekeznek kormányoztatni általa, sem nem értenek meg, sem utánozni nem képesek.

Ki nem vette volna észre barátaiban és felebarátaiban (ép ugy), mint saját magában bőséges bizonyságát az elme olyan egészségtelenségének, hogy képtelenek helyesen igazgatni a saját ügyeiket és mégis nagy kellemetlenségeket okoznak másoknak azon kisérletekkel, hogy a mások ügyeit akarják igazgatni? Önhittségükkel itélkeznek mások felett, megbeszélik mások dolgainak üzleti oldalait noha teljes képtelenséget mutatnak saját ügyeik intézésére. Az ilyen nem egészségtelen elmének, az egészségtelenség mértékének tanusága-e? Nem ugy találjuk-e, hogy ugyanez az elv, sokkal nagyobb tulságba vive, vehető észre mindazoknak ügyein, akiknek itélete oly egészségtelen, hogy kénytelenek elmegyógyintézetbe helyeztetni el. Kétségtelen, hogy az önhittség, helyeslés és félelem, ezek az alapjai az elmezavarnak a legtöbbjénél azoknak, a kik elmegyógyintézetbe vannak elhelyezve — a többi gonosz szellemektől van megszállva. Ha belépünk egy elmegyógyintézetbe, a bent dolgozók közül némelyeket abban a csalódásban látunk, hogy gazdagok, vagy, hogy királyok, királynék, nemesek, hercegek, voltak és könnyen megsértődnek. Mások képzelt fájdalmakat türtek el s azt képzelik, hogy nem értik meg eléggé őket, s barátaik azon igyekeznek, hogy eltegyék őket az utból, félve befolyásuktól, vagy elrejtsék képességüket, vagy megakadályozzák őket abban, hogy szerencséjüket megállapitsák. — Mások félelmükben azt hiszik, hogy mindenki életükre tör, hogy az egész világ örült, s ők egyedül épelméjüek; vagy hogy az Isten ellenük van, s sorsuk örök szenvedés, mert megbocsáthatatlan bünt követtek el stb.

Mindezek azonban azon lelki állapotok és jellemző vonások tulzásai, melyeket a szemlélő minden nap láthat az élet utain maga körül. A világ és a világ lelkének hajlama a maga vágyaival és kevélységeivel, babonáival és tévelygéseivel és félelmeivel, hogy erősitse e természetes hajlamokat; ennek eredménye gyanánt azt találjuk, hogy az elmekór a maga tulzó alakjában rohamosan terjed a müvelt világban.

Amire ezeknek szükségük van — amire az egész emberiségnek szüksége van — józan elme; de az idő, mely arra van szánva, hogy a világ általában meggyógyuljon a testi és lelki betegségektől a nagy Orvos keze által, az Ezerévi korszak, mikor ez teljesen bekövetkezik; de ez a korszak nem jöhet el és áldása és szabaditása nem következhetik be, az alkalmatos időig.

FEL

Mindazonáltal — addig, az ugynevezett Evangéliumi Egyház megnyeri Ura és az ő Igéje által az ő szent Lelkét, — az ő józan elméjének Lelkét, mely ugyanaz, mint az Atya elméje, vagy Lelke. És amilyen mértékben, mint minden egyes tagja használja a maga előjogát e dologban, ez segitségére lesz a természetes szellemi és testi betegségek fölött, melyek bennünket is meglepnek az emberiség egész világával együtt. Az Isten Igéje az apostol által irányit bennünket — „Mondom — mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint a hogyan kell bölcselkedni, hanem józanan bölcselkedjék (nem a test szerint, hanem az ő uj természete szerint) amint az Isten adta kinek-kinek a hitnek mértékét" (Róm. 12:3). Ez egy élet munkája sokaknak, hogy legyőzzék a maguk, magukról való tulságosan magas itéletét s megnyerjék a józan elme Lelkét a saját tehetségeikre vonatkozólag, de őket segiti a kevélységük helyrehozásának e munkájában a Mester az Ő szavai által a ki mondta „Boldogok a szelidek, mert ők örökségül birják a földet." Segitik őket az apostol szavai, melyek kijelentik, hogy „Az Isten ellenáll a kevélyeknek, de kegyelmet ad az alázatosnak." „Alázzátok meg azért magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon benneteket, alkalmatos időben." — Mát. 5:4; Jak. 4:6. I. Pét. 5:5, 6.

Tényleg azonban ugy áll a dolog, hogy az Isten nem sok nagy, nem sok bölcs, e világ utjai és saját bölcsességük itélete szerint bölcs és nagy embereket választott ki; hanem a világ szegényeit, hitben gazdagokat, akik nem a saját bölcsességükben biznak, sem a saját igazságosságukban, hanem elfogadják Krisztust a maguk bölcsessége, megigazulásuk, mindenük gyanánt.

Hasonlóképen azok, a kikben a „félelem lelke" van, segittetnek legyőzni azt az „igazság Lelke", a „szeretet Lelke" által, ha elfogadják azt — mert „a teljes szeretet kiüzi a félelmet." (I. Ján. 4:18.) Amint megtanulják ismerni az Istent az ő Igéje által s a korszakok kegyelmes tervét, mely abban le van irva, az eltörli szivükből a félelem és rettegés nagy lidércét, mely oly sokakat gyötör. A félelem helyett reménységet ad nekik, reményt, mely meg nem szégyenit, mert a Isten szeretete kiöntetett szivükbe a szent Lélek — a józan elmének Lelke által.

Igy azokat is, akik tulságosan alázatosak, (tulságosan kevés bennük az önbizalom) ahoz, hogy valamit valaha végezzenek az életben, bátoritja és fölemeli és hasznosakká teszi másokra és saját magukra, az igazság ugyanazon Lelke által, mely dorgálja és javitja azokat, a kik tulságosan bizakodók, tolakodók, öntudatosak, önelégültek. Az előbbieket bátoritja az Isten segitségének biztositásával, az utóbbiakat fékezi, mérsékli alávetésre hozza és megtanitja nekik, mi kedves az Isten előtt, hasznos maguknak: mint az apostol mondja: „Ha valaki (önhitten) azt hiszi, hogy tud valamit (a maga bölcseségéből,) még semmit sem ismer ugy, a mint ismernie kell". (I. Kor. 8:2). De ne felejtsük el, a jellem átalakitásai, nem annak mondásából származnak Uram, Uram, sem, ha valakinek birtokában van a biblia, sem ha valaki csatlakozik egy, egyháznak nevezett emberi szervezethez; hanem ha Krisztushoz csatlakozik és nyeri tőle az ő Igéjének Lelkét, az ő és az Atya szent Lelkét.

Az az ember, a ki az Isten kegyelméből s e kegyelemnek a maga részéről való elfogadása által a józanság Lelkének birtokába jutott, minden módon sok előnnyel rendelkezik az emberiség többi része fölött; mert a józan elme Lelke a bölcsesség Lelke. Az ilyen pontosabban értékeli, mint mások, az élet dolgait, — gazdagságát, hirt, társadalmi állást, stb. Ez uj álláspontról észrevesz olyan, ezekkel kapcsolatban levő dolgokat, melyeket mások nem vesznek észre. Elméje, melyet az Ur Igéje tanit, megitéli, hogy, ha megnyerné is a világ gazdagságát, semmit sem tudna vele tenni, mikor meghal. Látja, hogy a hirnév milyen üres és mulandó dolog; hogy az élet sebes árjában milyen hamar megfeledkeznek a holtakról. Látja, hogy a társadalom felületes, tiszteletben részesülő hivatásai stb. gyakran nem őszinték, s hogy lelkesedésének véget vet a halál — ha nem még előbb a vagyoni bukás. Látják, a világ nyelvén, hogy — „A játék (a földi hirnév, gazdagság és élvezet után) nem éri meg a gyertyát". És valóban a világ hétköznapi embere és asszonya szempontjából az élet csak kártyajáték, eredményében nem kielégitő, mert még a legszerencsésebbnek is, a végén aránylag semmit sem hoz.

Más oldalról az Isten gyermekei, a kik a szent Lélektől fogantattak ez Evangeliumi kornak „magas hivatására" valamit ajánlottak fel ezeknek, a mi elvonja lelküket a hiábavalóságoktól és csalódásoktól, melyek fogságba ejtik és gyakran elbolondifják áltálában az emberiség lelkét. Az övék magasabb örömök, magasabb vágyak — magasabb társadalmi hivatás után, nagyobb gazdagság és Ország után — mennyei gazdagság és egy mennyei és örökkévaló Ország után vágynak. A vágyak, melyeket ezek a mennyei igéretek adnak, szent vágyak, tele kegyelemmel és jó gyümölcsökke', s a szeretet vonalában munkálkodnak, mig a földi vágyak munkája az önzés határai közt van.

Az a férfi, vagy nő, akinek célja feljebb néz e földi játékok, hiuságok és vágyak fölött s a mennyeiekre irányul, bizonyára sokkal jobb alkalmakkal rendelkezik, hogy józan itéletet mondjon e jelenvaló élet ügyeiről — mert reájuk egy kevéssé érdekelt álláspontról tekint. A világban van, ott kell élnie s ezért gondoskodni kell olyan dolgokról, melyek szükségesek, illők és tisztességesek az emberek szemei előtt; de mivel megszabadult a földi dolgok utáni rendkivüli vágytól, ez arányban fölszabadult a fösvénység, telhetetlenség, irigység stb. nyomásától is s inkább képes igazságosan gondolkozni és cselekedni s nyájas rokonszenvet táplálni mindenki iránt. A józan elme lelke, vagy a tapasztalt keresztyén jobb itélete nem számittatik be földi, vagy testi elméje javitásául, hanem mint uj elme, vagy indulat, mely benne felülről fogantatott az Ur Igéjének rendkivül nagy és drága igéretei által. (II. Pét. 1:4.) Igy segiti őt a józanság lelke, vagy indulata, az Ur szent lelke. És elméje józan lesz azon arányban, amint befogadja azt és betöltetik a szent Lélekkel. És ez azon arányban lesz gyorsabb, vagy lassubb, amint az Ur és az ő igazságossága iránti szeretete buzgó vagy hideg,

A Mester kérdezte: „Micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért (életéért, létéért)." (Mát. 16:26). A józan elméjü ember nem adná a legértékesebb dolgot, amivel bir (életét) semmiért — sem gazdagságért, sem hirnévért, vagy hivatalért. És aminő arányban valaki vette a szent Lelket, ugy lesz ez az ő értékelése is. Ellenkezőleg látjuk, hogy a világ naponként az ellenkezőt cselekszi és ezzel bizonynyitja, hogy elméje nem józan. Látjuk, hogy a világ legbölcsebb emberei hogyan áldoz-

FEL

zák munkájukat arra, ami ki nem elégithet: — a gazdagság halmozására; tisztesség, társadalmi állás és előnyök szerzése a bün hiu piperéskedéseire és élvezeteire. Még, ha nincs is jövő élet, azok, akik a józan elme Lelkét birják, láthatják, hogy utjuk balgatag; mert a többség jelen életét arra szánja, hogy elkészüljön az élvezetre, aztán lefekszik meghalni, észrevévén, hogy nem nyerte el, amit keresett — s hogy a gazdagság, vagy hirnév, melyet hátra hagynak, hamar tönkremegy, vagy ha nem, emlékekép marad az ő oktalan, fösvény, egészségtelen elméjüknek.

A világ élete ésszerü célok és vágyak nélkül, mint az apostol mondja „a ti atyáitoktól maradt hiábavaló (gyümölcstelen) életetek." (I. Pét. 1:18.) A szokás, hogy értéktelen dolgokért munkáljunk, örökölt; az emberek nem állanak meg gondolkozni a dolog felöl, hanem beleállanak abba a kerékvágásba, melyen atyáik haladtak. De az apostol reámutat, hogy a mi utunk változásának oka az, hogy megtanultuk, hogy megváltattunk a Krisztus drága vérén. Mi fölfedeztük a kegyelem Igéje által, hogy a világ utja hiu, s hogy mindnyájan az elfajulás, az esés általi egészségtelen elme miatt hiu utat követnek; és megismervén a nagy „vásárt", örömmel szenteljük magunkat neki, aki megszentelt bennünket és fogadjuk az ő szent Lelkét — a józan elme Lelkét.

Ha a jelen életet a szent Lélek szempontjából nézzük, melyet a szent Ige tár föl előttünk, olyannak látszik, mint egy tanitási időszak, előkészület a jövő életre, mindazok számára, akik látják az órát és hallják a „hivást." Mindazáltal csak azok, akiknek szeme nyitva van és akik belülről néznek, értik meg, milyen balgatag a többség utja, akik ahelyett, hogy megfékeznék önző hajlamaikat és a maguk elbukott természetének nemesebb és igazabb elemeit müvelnék, sok esetben alacsony jellemüek és jellemben gyöngébben hagyják el halálukkor a világot, mint a minővel születtek, mely gyakran a gyöngeség küldöttje, melyet maradékaikra is átvisznek.

Más oldalról, mig az Isten igéje és az Ige szent Lelke korlátozza földi gazdagságért való vágyainkat és biztosit bennünket arról, hogy „a pénz szeretete minden rossznak gyökere" (I. Tim. 6:10); megvédelmez bennünket a restségnek, nemtörődömségnek másik tulzásától is, tanitván, hogy mindenki gondoskodjék olyan dolgokról, melyek tiszteltek az emberek szemei előtt, s különösen saját háztartásának szükségeiről. Buzditnak bennünket, hogy „ne legyünk restek az igyekezetben, lélekben buzgók, az Urnak szolgáljunk" (Róm. 12:11). Igy azok, a kik az Ur Lelkét birják, védve vannak azok balgaságától, a kik életüket Bunyánnal szólva „sokat gereblyézéssel" töltik, gyüjtvén magoknak kincseket, melyeknek valódi értékük nincsen; meg vannak védve a nemtörődömség betegsége ellen, s figyelmeztetve vannak, hogy legyenek buzgók minden jó szolgálatban, a mi hasznos az emberiségnek, s a mi isteni jóváhagyással találkozik, és az „Urnak való szolgálat" gyanánt elfogadható, mely bőséges jutalmat nyer az örök életben.

A józan elme Lelke a jelen életben alkalmakat lát a jellem gazdagsága, a kegyelem gazdagsága elnyerésére, s arra, hogy olyan kincseket gyüjtsünk, melyeket sem a moly sem a rozsda meg nem emészt, de melyek örökkévaló örömöket hoznak. Nem, mintha a józan elme Lelke avval, hogy a jövőben való életre vezet, elhanyagoltatná a jelent; sőt inkább bölcsen él a jelenben, emlékezetben tartván a jövőt.

A józan elme Lelke kiszélesiti és kimélyiti a jellemet minden jó oldalában; nem csak azoknak segit, a kik vallást tesznek róla, hogy helyes véleményt alkossanak magukról, hanem segit helyesen vélekedni a mi társainkról is a lealacsonyodásban és megnagyitja iránt uk való rokonszenvünket. Megértjük a magunk testének és lelkének fogyatkozásait az eset által, s hogy szükség van a kegyelemre és segitő javitásra, épügy, mint azt, hogy az emberiség egész világa hasonlókép lealacsonyodott és általánosan szükség van a rokonszenvre és segitő javitásra. Amint az ember megtanulja helyrehozni saját lelkének fogyatkozásait és egyenlőtlenségét, annál jobban rokonszenvezik másokkal, a kik e szabályozó elv a józanság e Lelke nélkül vannak, s a kiket megakadályoz ennek elfogadásában az Ellenség „e világ istenének" ellenállása, a ki megvakitja azok elméjét, a kik nem hisznek, mert különben az isteni jóság dicső világossága, mely a Jézus Krisztus arcán világol, szivükbe ragyogna és a józan elme Lelkét közölné velük. — II. Kor. 4:4.

Aminő mértékben fejlődik a fiuvá fogadtatás e szent Lelkében „uj teremtésül a Jézus Krisztusban" annak munkája által ugy lesz türelmesebb, rokonszenvesebb, nemesebb, szeretőbb — Istenhez hasonlóbb. És a jellem e jó oldalai nem csak az életének külső cselekedeteit hatják át, hanem szavait és gondolatait is. — Amint a szent Lélek ellenez egy szégyenletes, vagy tisztességtelen cselekedetet, ugy ellenez egy szégyenletes, vagy tisztességtelen szót egy barát, felebarát vagy ellenség irányában; s hasonlókép ellenzi a legcsekélyebb igazságtalan vagy durva gondolatot is ezek közül akármelyik iránt.

A józan elme Lelke azért fokozatosan, de biztosan teszi a férjet jobb férjé, az atyát jobb atyává, a fiut jobb fiuvá, az asszonyt jobb asszonnyá, az anyát jobb anyává, a leányt jobb leánnyá. Ezt azért teszi, mert a gondolat, szó és cselekedet alapja az önzésből szeretetté változott. A ki a józanság e Lelkét, a szent Lelket, a szeretet Lelkét birja, azon arányban, hogy birtokába jut, kevéssé érzékeny lesz saját jogai, kiváltságai, hajlamai és meggondoltabb mások jogai, kiváltságai és hajlamai iránt. Az Ur akarata, természetesen, első helyen áll, de aztán, hogy az Urnak kedvében járjon, örvendeni fog, ha kedvében járhat másoknak, akikkel érintkezik, különösen saját családjának; s e vággyal összhangban, mely szolgálni kiván és tetszésére lenni, először az Urnak, aztán az Ur családjának, s minden embernek, a szerint, amint alkalma van rá, fognak munkálkodni gondolatai, vezettetni és szabályoztatni szavai és alakulni egész magaviselete.

Nem következik ebből az, hogy az a férfi vagy nő, aki nyerte a józan elme Lelkét, azért a legjobb férj, legjobb feleség, legjobb testvér, legjobb nőtestvér, a legjobb atya, legjobb anya lesz minden tekintetben; mert mint már utaltunk rá, a Krisztus evangéliumának missziója a maga hatásában a müvelt világra az, hogy fölvegye gondját e világ fő dolgainak s azon dolgoknak, melyek nem értékesek s fölemelje őket olyan arányban, amint az Urnak szenteltetnek és nyerik a józan elme Lelkét. Ellenkezőleg, a kik előkelőbb születésüek, magasabb helyen vannak, inkább hajlandók az öngyilkosságra, és az Ur által fölajánlott segitség visszautasitására. Ezek lehetnek nemes férjek, nemes

FEL

feleségek, nemes gyermekek, nemes szülők előkelő születésük folytán s az által, hogy a keresztyén szülőktől nagyobb sulyu és nagyobb bölcsességü elmét örököltek. De, ha csak a Megváltót el nem fogadják és az uj elme ajándékát, bizonyos, hogy elkorcsosulnak és nyájasságuk, nemességük stb. mindinkább a külső forma dolga lesz, mely belül önzést takar, mely később vagy korábban kiüt utódaikon, viszont azokat sodorván alacsonyabb polcra.

A gondolat, melyet meg akarunk érteni az, hogy a lelki elkorcsosodás, erkölcstelenség vagy oktalanság bármely terén az Isten igazsága és kegyelme eléri a férfit és a nőt, fölemeli azt s annál nemesebbé, tisztábbá, nyájasabbá, kedvesebbé, meggondoltabbá teszi másoknál, aminő arányban az uj lelket, a józan elme Lelkét vette.

Az emberi elme egészségtelenségét általában az emberi nem gondatlan szaporitásának ügye illusztrálja. Terjed szinte tekintet nélkül az egészség törvényeire s szinte gondoskodás nélkül az ivadék kellő táplálására, teljes erőszak tételével a természet azon törvényeire, melyet az alsóbb foku állatok, tehén, juh, ló, kutya körében ismerünk fel. Nem csoda, ha az apostol kényszeriti a hivőket, hogy használják fel a józan elmét az ember legmagasabb természeti erőjének, a szaporodásnak szolgálatában, mondván: „A férfiak együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel." (I. Pét. 3:7). Ha e tanácsot követjük, ha a józanság Lelke győz mennyivel nagyobb meggondolást tanusitnának a gyönge, vagy tulterheit asszonyokkal szemben a férjek, — akik igazán szeretik őket, — értelmes módon lakván együtt velük.

De még csak az Ur szolgái és szolgálói kapták a szent Lelket — a józanságnak e Lelkét. Hála Istennek, közel az idő mikor e szolgák és szolgálók munkája által megdicsőittetve és megerősittetve a dicsőség királyától az egész világ megáldatik és az Ur kiönti az ő Lelkét, a józanság Lelkét — „minden testre".

Abera, 1921. márc. hó.

Kedves Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Szeretettel üdvözlünk benneteket mi az abarai testvérek, akik még mind ez ideig fáradozunk veletek egybe, a mi Urunk Jézust követni, mint a hogyan azt fogadtuk is, hogy hüek leszünk mindhalálig, hogy elvehessük a mi jó Atyánktól, ama kitüzött jutalmat, amelyért Édeseim méltó is, hogy fáradozzunk és fussunk a cél felé, mint ahogyan a mi Pál apostol testvérünk is biztat bennünket.

Oh Szerelmeseim mily jó az Urral lenni már itt földi életünkben is az Ő végtelen kegyelmében uszni, azoknak, akik Ő utána haladnak, akik az Ő biztató szavait halljuk e viszontagságos időben, amelyben most vagyunk. Mily hüséges a mi Idvezitő Krisztusunk, ama felkent Király, aki nemsokára elfoglalja Királyságát, midőn megnyilvánul mindenhol e föld kerekségén. E Nagy Király, ami Királyunk, ami Megváltónk és Megszabaditónk, bűneinkből megtisztitónk, Ő jött és itt van trónját elfoglalván, mielőtt az összes béres vitézeket széjjelszórja.

Testvérek, mily boldogság Őt látni, Vele járni és ebben az időben élni, amit minden szent próféták kivántak volna tudni és látni és nem láthatták. Mi, mi vagyunk azok, akik e kivánatos és boldog időt megértük, hogy szemtanui is lehetünk e jeleknek, hogy itt van az Ur, csak az ajtó előtt; eljött az idő és vége lesz a nagy sötétségnek, mert dereng ama reggel a milleniumi hajnal. Majd életre hiv mindent, mert velünk az élet-adó aki fölvidámitja a mi sziveinket, de nem csak a mienket, hanem mindenikét is, akiket megváltott.

Szerelmes testvéreim, mi legyen hála a mi Mennyei jó édes Atyánknak még mindez ideig jol vagyunk és nagyon megörvendtünk kedves leveleteknek midőn az Ur hozzánk juttatta. Megértve soraitok tartalmát, ha az Ur megengedi minden úgy lesz, ahogyon máskor is tettük az Urvacsora ünnepét, de ismét tudatom veletek, hogy ismét megfogytunk egy testvérnőnk, Koza Mihályné itt hagyott bennünket, elment Amerikába a fiaihoz. Kérem az Urat jutassa szomoru tudósitásom hozzátok. Titeket pedig Szerelmeseim kérünk, mint együttes kérésünket irom, hogy imádkozzatok érettünk, mint legkissebb és leggyengébb testvéretekért, hogy megállhassunk mi is és ti is mindakik az Urnál vagyunk. Egy se hiányozzék közülünk, hogy találkozhassunk mindnyájan ama boldog Kanaánban, együttes örömben, hogy meghalljuk a mi hű Megváltónk ama szavát „Kevesen voltál hiv én szolgám és sokra bizlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe." Hogy pedig oda juthassunk az Istennek lelkét meg ne oltsuk és mindeneket megpróbáljunk s a mi jó, azt megtartsuk. Oltalmazzuk meg magunkat mindentől a mi gonosznak látszik.

Köszöntünk benneteket mindnyájan

A cenzura itt 7 sort törölt.

Isten veletek szerelmes testvéreim, ha lehet próbára küldjetek egy könyvet a Salamon Énekek éneke magyarázatát.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina No. 4.

Cenzurát: ANCEAN. Nyomatott Kosmos r.-t. Tg.-M.-Vásárhely.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 7. szám.
1921. julius. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Krisztus a mi bölcsességünk . . .	99
Krisztus a mi igazulásunk . . .	100
Megigazulásunk alapja, vagy fundamentuma	102
A hajdankori szentek megigazulása .	104
„Istennek kegyelmességét hiába ne vegyétek“	106
Megszentelésünkre Krisztus tétetett	107
Jelentés az Úrvacsoráról	110

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 —15; II. Pét. 1:5 —11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 —9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készitteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3·19 —23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.
„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Főlötöbb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

Az uj teremtés.

(A VI. kötet harmadik tanulmánya)

Krisztus, a mi bölcsességünk.

30. A mi természetl bölcsességünk elegendő-e részünkre, mint uj teremtéseknek?

A bölcsesség itt, mint az első és mint az üdvözlés utján a legfontosabb van megjelölve. A Bölcsnek a bizonysága egybevág ezzel, minthogy mondja: „A bölcsesség a legfontosabb; minden erőddel értelmet szerezz". Bármilyen jó szándékaink is legyenek, akár erősek, akár gyengék vagyunk, bölcsességre van szükségünk, hogy a helyes utat eltaláljuk. Ez egy általánosan helyesnek elismert alapelv. Minden még csak egy kicsit okos ember is ismeret és bölcsesség után kutat, még az olyanok is, akik ferde utakra kerültek, mivel ez az út kezdetén nem tünik fel nekik. Igy volt ez már Éva anyánknál is. Ő is ismeretek és bölcsesség után vágyakozott és mivel a puszta tény, hogy a tiltott gyümölcs élvezete által a bölcsességet eléri, helyesnek tünt fel előtte s nem tudott az engedetlenségre való kisértésnek ellenállani. Milyen nagy szükségünk van tehát nekünk is egy bölcs tanácsadóra, hogy az minket a bölcsesség kellemes utaira és békés ösvényeire vezessen!

És ha Éva anyánk az ő tökéletességében bölcs vezetőre szorult, mennyivel inkább van erre szükségünk nekünk, akik az ő bukott, tökéletlen gyermekei vagyunk! Mennyei Atyánk, mikor minket az uj teremtés tagjaiul hivott meg, fogyatékosságainkat előre látta. Tudta, hogy a mi bölcsességünk nem elég arra, hogy a Sátán és eszközei bölcsesége ellenében helytálljon, hogy elöttünk a világosságot sötétségnek és a sötétséget világosságnak ne tüntesse fel. Ezért kellett Krisztus a mi bölcseségünk legyen, hogy elérhessük Istent, hogy Krisztus érdemeiben részesülhessünk s ezáltal Istenfiaivá lehessünk. Ezért van segitségre, vezetésre, bölcseségre, értelmünk szemeinek felnyitására szükségünk, hogy Istennek intézkedéseit Fiára nézve a magunk javára felismerhessük.

31. Mi szükséges lényegében, hogy halló fülünk legyen a fenti bölcsesség befogadására?

Hogy a felülről jövő bölcsesség meghallására füleink legyenek, legelőször is gondolkozásunk kell komoly legyen. Nagy foku alázatosságot kell megnyilvánitanunk, hogy ne tartsunk magunkról többet, mint amennyit illik tartani, hogy megtanuljuk gyengeségeinket, vétkeinket és méltatlanságunkat Isten szemével látni. Továbbá egy bizonyos fokig nyiltaknak és becsületeseknek kell lennünk arra nézve, hogy az alázatosság által felismert hibáinkat, mint olyanokat, beismerjük. Továbbá ezen önbeismerésben az igazságosság, Istennel való harmónia és Istennek Jézusra, mint megmentőre vonatkozó intézkedései után kell nézzünk.

32. Mily fontos tényeket kell megérteni és hogyan lesz Krisztus a mi bölcsességünk, mielőtt megigazulhatunk?

Bármily tökéletlenül is értsük meg először a kiengesztelődés elméletét, annyit mégis föl kell fognunk, hogy mi a „természettől, a harag gyermekei vagyunk, épp ugy mint a többi" bünösök, hogy Krisztus áldozata egy igaz, (kielégitő) áldozat volt; hogy ő Isten által kiválasztott áldozati bárány volt; (I. Móz. 22.) s hogy Isten az ő áldozatát elfogadta; hogy mi az Ő sebei által üdvözölhetünk; hogy az Ő engedelmessége folytán az Atya elfogadhat bennünket; hogy a mi büneink Ő rá tétettek; hogy Ő azokat elvette; hogy az Ő igazságossága, érdeme nekünk beszámitható és a mi fogyatékosságainkat ruha gyanánt eltakarja. Ezt be kell lássuk. (Krisztus kell, a mi bölcseségünk belátásunk legyen), mielőtt mi e tudatnak megfelelően cselekednénk és mielőtt az Ő érdemeinek őszinte elfogadása által az Atya szemei előtt igazolva, elfogadva, megszentelve lennénk és annak idején szabadok és boldogokká válhatnánk.

33. Megszünik-e Krisztus a mi bölcsességünk lenni a megigazulás idején?

Azonban Krisztus nem szünik meg a mi bölcsességün lenni, ha mi egy lépéssel tovább megyünk, mikor is ő a mi igazságunk lesz. Nem; minekünk még mindig szükségünk van reá, mint a mi bölcseségünkre, mint a mi bölcs tanácsadónkra.

34. Magyarázd meg a felülről jövő bölcsesség menetét.

Az Ő vezetése alatt be kell lássuk, hogy milyen bölcs dolog, ha magunkat egészen megszenteljük, s ennek megfelelőleg megszentelésben élünk, magunkat az Atya akaratának teljesen alávetjük. Minden lépésben, melyet tovább teszünk, a fődolog a bölcsesség. És az odaadásnak. vagy megszentelésnek ezen egész élet tartamán végig, a mennyei városhoz való zarándok út minden lépésénél szükségünk van a felülről jövő bölcsességre, amely felől az apostol azt mondja, hogy az „először tiszta, annakutánna békességes, mértékletes, engedelmes, teljes könyörületességgel és jó gyümölcsökkel, itélettétel nélkül és tettetés nélkül való." (Jakab 3:17) A földi bölcsesség, az önzés, az önfejüség, a kevélység, az önbiráskodás, az önelégültség stb. követelményeinek megfelelőleg cselekszik és amint az apostol mondja, ezek a dolgok keserü vetélykedésre és harcra vezetnek, s ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, érzéki és ördögi. Ezzel szemben a mennyei bölcsesség összhangban áll a mennyei szeretettel, „mely nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel, nem cselekszik éktelenül, nem keresi csak az ő maga hasznát, nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazsának." (I. Kor. 13:5, 6.)

A bölcseség a rend alapelvei szerint is cselekszik, mert ha minden tulajdonsággal bir is, melyet Jakab apostol emlit, úgy mégis ezen tulajdonságok közül mindeniket a meghatározott helyére utalja. Ha a bölcseség szelleme békességes is, ami annyit jelent, hogy a békét kivánja és azt igyekszik elősegiteni, úgy mégis nem a békességet teszi az első helyre, hanem a tisztaságot. A békességet minden áron tanácsolni: földi bölcseség, mert a lelkiismeretet elhallgattatja, csakhogy a béke megmaradjon. A bölcseség ha tiszta, akkor ártatlan, becsületes, nyilt, szereti a világosságot, nem a sötétségtől, büntől származik, nem segiti elő azt amit el kell rejteni, az elrejtett, a sötétség müvének titkos dolgait leginkább gonoszoknak tartja. A felülről jövő

FEL

bölcsesség békességes, amennyiben ez a becsületességgel és tisztasággal összeegyeztethető: békét, egyetértést, egységet kiván. Minthogy azonban a béke nem legelőször jön, úgy szivében megelégedett és teljes egyetértésben csak oly dolgokat fogadhat el, melyek becsületesek, tiszták és jók.

35. Hogyan nyilvánul meg a szelidség ebben?

A mennyei bölcsesség engedelmes (szelid) nem nyers, durva, sem szándékaiban, sem módszereiben. Mindazáltal a szelidség nem az első, hanem csak a harmadik helyen áll, a tisztaság és a békesség után. Azok, akik vele birnak nem elsősorban szelidek és azután tiszták és békések, hanem *először tiszták* az igazság által megszentelve. Mivel ők békességet keresnek és óhajtanak találni, szelidek és békére készek. Békét azonban csak azzal köthetnek, ami tiszta, békés és szelid. Nem tudnak megegyezni valami gonosz dologgal, az ily békét, ily megegyezést, a mennyei bölcsesség szelleme megtiltja nekik.

36. Fejtsd ki a könyörületességnek a jó gyümölcsöknek a felülről jövő bölcsességhez való viszonyát.

A mennyei bölcseség teljes könyörületességgel és jó gyümölcsökkel. Örvend a könyörületességnek, amelyről látja, hogy Isten jellemének egyik fővonását képezi, melyet maga is elsajátitani óhajt. Könyörületesség és a mi Urunk lelkének minden jó gyümölcse tulajdona lehet egy olyan szivnek, amely a felülről jövő bölcsesség által van megállapitva és e gyümölcsök meg is fognak érni. Azonban ez a könyörületesség, amely az embertársak öntudatlan és akaratlan hibáit megbocsátja s azokon készségesen segit, nem lehet közösségben olyanokkal, akik tudva gonoszat tesznek, mivel a bölcsesség szelleme nem elsősorban könyörületes, hanem elsősorban tiszta. Ezért ennek a bölcsességnek a könyörületessége csak az öntudatlan és akaratlan gonosztevőkről tud.

37. A felülről jövő bölcseség miképpen pártatlan?

A Felülről jövő bölcseség még pártatlannak is jelőltetik. Pártosság ugyanis igazságtalanság és a tisztaság, békesség, szelidség, könyörületesség és a felülről jövő bölcseség lelkének jó gyümölcsei arra vezetnek bennünket, hogy mi nem tekintünk többet a személyre, nem itélünk más, mint az érzület szerint, zsinórmértéknek csakis ezt tekintve. A természetes embernek külső megjelenése, a bőr szine stb. az Úr szellemére, a felülről jövő bölcseség szellemére nézve nem jelent semmit. Ő teljesen pártatlan, azt keresi ami tiszta, békességes, szelid és igaz, az mellékes, hogy az hol található, miféle kisérő jelenségek között.

38. Miért képmutatás nélküli a felülről jövő bölcseség?

A felülről jövő bölcseség továbbá képmutatás nélkül való. Mindenkivel szemben oly tiszta, oly békességes, oly szelid és oly könyörületes, hogy ahol ez a bölcseség uralkodik, ott a képmutatás felesleges. Nem terheli semmiféle előitélet, semmiféle előszeretet, nincs semmi bünössel közössége, mert barátsággal és szeretettel van minden iránt, ami tiszta, s ami tisztaságot, békét, barátságot segit elő. Igy persze nincs hely képmutatás számára.

39. Miként adta Isten a felülről jövő bölcsességet az ő Fia által Teste tagjainak a részére?

A mennyei bölcseséget, mely mindezen tulajdonsággal bir, Isten az ő fia által adta nekünk, nemcsak a megváltási mü hirdetésében, hanem azáltal is, hogy a Fiu a lélek kegyadományait és az Atya iránt való engedelmességet életével, példaképpen elénk állitotta. Igy Ő minket szavával és példájával tanitott. Ezenkivül ezek a felülről jövő bölcseség szellemét birják és mindennap arra törekeszenek, hogy annak fényét oly módon sugároztassák, hogy az a mennyei Atyának dicsőségére váljék.

Krisztus a mi igazulásunk.

Már az ötödik kötet 15-ik fejezetében megtárgyaltuk az embernek Istennel való kiengesztelődését, melynek alaptétele, hogy a mi Urunk Jézus mindazoknak igazolására számittatik, akik Őt elismerik. E helyen a a sokat használt igazolás, vagy védelmezés (Rechtvertigung, vagy Gerechtmachung) szónak értelmét fogjuk pontosabb vizsgálat alá venni, mert ugy látszik, hogy ezt a szót Isten gyermekeinek nagyobb része csak tökéletlenül érti meg.

40. Ha Krisztus a mi megigazulásunk, milyen főgondolatokat rejt magában e fogalom „megigazulás?"

A „megigazulás" szóban három gondolat van: az igazságnak a jogi mértéke; annak, hogy valami ezzel a mértékkel nem vág össze, hogy a mértéket nem üti meg; annak a gondolata, hogy a személy, vagy a dolog, amely fogyatékos helyreállittassék, illetőleg kiegészittessék. Képzeljük el a következő képet: Egy mérlegnek serpenyőjében egyik oldalon az igazság, a másik oldalon az ember engedelmessége van. E kettőnek pontosan egyensulyban kellene legyen. Azonban mindenkinek az engedelmessége többé-kevésbbé fogyatékos.

41. Hogyan vonatkoztatható ez az emberre?

Szükség van tehát egy többlet sulyra, hogy az egyensuly helyreállittassék. Ádám tökéletesnek volt teremtve, egy volt Istennel, engedelmes volt. Ez volt az ő helye, Isten által rendelt igazságos állapota, amelyben meg kellett volna maradnia. Engedetlensége által Isten átkát vonta magára és rögtön elitéltetett, mivel az Isten által rendelt mértéket nem ütötte meg. Utódai mindnyájan bünben születtek és igazságtalanságban fogantattak, az életre alacsonyabb rangban kerültek, mint atyjuk, Ádám, még jobban eltértek az isteni eredetiségtől, amelyet az igazságosság megkiván. E szerint haszontalan dolog, hogy Ádám bármelyik utódja is Isten elé álljon, hogy ő suly és magasságra nézve megméressék azon célból, vajjon teljes értékü, teljes sulyu-e. Ha a tökéletes ember az ő teljes sulyát egyetlen engedetlenség által elvesztette, mennyivel kevésbé remélhetjük mi, akiknek a teljes sulyunk soha sem volt meg, akik tökéletlenek, bukottak, züllöttek vagyunk, hogy az igazság követelményeinek teljesen megfeleljünk, hogy Isten előtt magunkat igazolhassuk. Mi mindnyájan bünt követtünk

FEL

el és hiányában vagyunk a dicsőségnek, amelyre Isten előtt szükségünk lett volna és a fenségnek, melyben Ádám egykor teremtetett.

42. Miután mi mint emberek tökéletlenek vagyunk és senki sem pótolhatja a maga, vagy a testvére hiányát, fejtsd ki miképpen gondoskodott Isten ezen tökéletlen és általában igazságtalan lények elfogadásáról és mint érintkezik velük?

Ha tehát belátjuk, hogy mi, mint az emberiség tagjai mindnyájan igazságtalanok és tökéletlenek vagyunk és hogy senki közülünk tettei által az igazság követelményeinek megfelelni nem tudna, úgy azt is megérthetjük, hogy senkink közülünk nincsen annyija, hogy azt testvérei váltságdijául Istennek föláldozhassa. (Zsolt. 49:8). Senki sem pótolhatja másnak a hiányait, mert, nem hogy más részére, de még saját magának is kevés az, amivel bir, mert mi mindnyájan bünt követtünk el, mindnyájan mulasztottunk. Kivánható-e tehát, hogy Isten bünösöket, bukott embereket fogadjon el, hogy velük érintkezzék, miután őket már elitélte s kijelentette, hogy „kegyére és az életre méltatlanok s halállal adósok? Ő maga mutatja meg nekünk az utat, melynek követését lehetségessé teszi, amely úton Ő igazságos maradhat és mégis mindenkit igazzá tehet (igaznak tekinthet) aki Jézusban hisz. Megmutatja, hogy Krisztust az uj szövetség közvetitőjéül rendelte és hogy Krisztus a világot önfeláldozása, saját vére által vásárolta meg, hogy kellő időben (az ezeréves ország alatt) Krisztus nagy hatalmat vesz magához a földön, mint Király fog uralkodni, a föld minden nemzetségét az igazság ismeretével fogja megáldani és vissza fogja állitani azt aki akar, Isten képére és hasonlatosságára, Ádám állapotába, a bünbeesés és a helyreállitás nyert tapasztalataival megáldva. Az embernek a tökéletességre való ezen visszaállitása lesz a tényleges igazzátevés müve, megkülönböztetésül a kiválasztottaknak az evangyeliumi korszakban tulajdonitott „hitből való megigazulásától". Ez a tényleges igazolás, a mi Urunk ezeréves uralmával kezdődik s lassan fog tovább haladni mindaddig, amig minden egyes ember az elgondolható, legkedvezőbb alkalomhoz nem jut, hogy mindannak a birtokát elnyerje, ami Ádámban elveszett s még ehez annak a tapasztalatnak birtokát, amely reá nézve nagy haszonnal bir. Adjunk hálát Istennek a tényleges igazolás ezen idejéért, mely nemünk készségeseit és engedelmeseit a tökéletlenségből a tökéletességbe, a testi, szellemi és erkölcsi tökéletességbe vezeti vissza.

43. Magyarázd meg a hitből való igazolást az „uj teremtés" számára.

Most azonban elsősorban is az uj teremtésről van szó és Isten intézkedéseiről, az emberek azon kis számának igazolását illetőleg, akiket ő az isteni természetre, az uralomra és halhatatlanságra hivott meg. Ezen kis csapatnak az igazolásra ép ugy van szüksége, mint a világnak, mert a természettől „mi is éppen ugy a harag gyermekei voltunk, mint a többiek." Addig, amig a halálitélet alatt állottak, mint bünösök, Isten velök is épp oly kevéssé érintkezhetett, mint a világgal. Ha a világnak előbb igazolásra, tökéletességre van szüksége, mielőtt Isten az ő kegyeibe visszafogadhatná őket, mennyivel inkább van erre szükségük a kiválasztottaknak, akikkel Isten érintkezni óhajt és akiket Fiának társörököseivé akar tenni. El kell ismerjük, hogy az igazolás, az uj teremtésre való hivatottságunk egyik szükséges előfeltétele. De miképpen történhetik ez? Vajjon tényleg testi, lelki és erkölcsi tökéletességre kell visszaállittatnunk? Nem. Istennek nem volt szándékában, hogy testben, illetőleg testünkre nézve tényleges igazolást eszközöljön, hanem csak egy, nekünk tulajdonitott igazolásra gondolt, amelyet a Szentirás „hitből való igazolásnak" nevez. Amig a bünnek és a halálnak az uralma tart, mindazok, akik a kegyelemnek és Krisztusban való könyörületnek hirét meghallják és a felülről jövő bölcseséget annyira magukévá teszik, hogy beismerik miszerint ők bünösök s hisznek a Krisztusban való könyörületnek és kegyelemnek hirében, büneiket megbánják és azokat amennyire lehetséges jóvá teszik, mindazokat Isten nem helyezi vissza a tényleges emberi tökéletességbe, hanem ugy tekinti őket, mintha fogyatékosságaik Krisztus érdemei által megszüntek volna. Mikor velük bánik ugy tesz mintha jók és igazak volnának, a hit által való igazolást elfogadva.

44. Mennyi ideig tulajdonittatik e hit által való igazolás?

Ez a hit által való igazulás annyi ideig tulajdonittatik nekünk, amig hitünket megtartjuk. Bizonysága a mi fáradságunk kell legyen, hogy az Urnak akaratát tegyük. Mihelyt a hit és az engedelmesség megszünik, nem részesülünk a hit által való igazulás előnyeiben sem. Ezzel szemben a hit által való igazulás nem szünik meg, ha egy lépést tovább teszünk, a megszentelés és föláldozás utján. Ez az igazulás vezeti az uj teremtményeket, tesz minden hibát jóvá, amely hiba bennünket Ádám halálitéletében részesitene és egyensulyozza a sok szóban, gondolatban és tettben való gyengeséget, mely nekünk is terhünkre van, amennyiben nem saját szándékunkból, hanem az örökölt tökéletlenségből származik. Ez irányitja az uj teremtményeket zarándok utjok végéig, az összes szenvedéseikben és megpróbáltatásaikban, amelyekre szükségük van, hogy mint uj teremtmények méltóknak találtassanak. Ezért mondja az apostol is: „Semmi kárhoztatásuk nincsen azért immár azoknak, akik a Jézus Krisztusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint," nem is tekintve azt, hogy az uj természet kincse cserép-edényünkben van és ezért mindig vannak akaratlan fogyatékosságaink, amelyeknek legkisebbike méltatlanná tenne bennünket az örökéletnek minden létfokán, ugy az emberin, mint a szellemin, hogyha nem volnánk mi a menyegzői ruha Krisztus igazságosságának ruhája által, e nekünk tulajdonitott, vagy hit által való igazolás által befedve. E ruhára szükségünk van és előnyünkre is válik, amig Krisztusban maradunk és testben vagyunk, de meg fog szünni azonnal, mihelyt megpróbálásunk véget ért, mihelyt győzedelmesek leszünk és az első feltámadásban résztvettünk." Az apostol kijelenti: „Elvettetik rothadó test, feltámasztatik rothadatlan. Elvettetik gyalázatos test, feltámasztatik dicsőséges: Elvettetik erőtlen test, feltámasztatik hatalmas," (I. Kor. 15:42, 43) hasonlatosan Urunkéhoz, aki az életre támasztó Szellem, aki maga is az Atyának hasonmása. Hogyha egyszer ez a tökéletesség el lesz érve, nem lesz többé szükségünk a nekünk tulajdonitott igazolásra, mert akkor tényleg igazak, tényleg tökéletesek leszünk. Az igazolás tekintetében nincs különbség, csak hogy az uj teremtés a tökéletes-

FEL

séget magasabb fokon éri el, mint a világ. Az emberek, ha Isten kegyelmét elfogadják, a helyreállitási munka végén szintén igazak és tökéletesek lesznek, ha alacsonyabb létfokon is, mint az uj teremtés, mert mindenik tökéletes lesz a maga nemében. Akik igy most az isteni természetre meghivatnak és a hit által előre igazoltatnak, hogy hivatottak és kipróbáltak lehessenek, nem lesznek előbb tényleg igazak és tökéletesek, mig az első föltámadásban az életnek és tökéletességnek azt a teljességét el nem érik, amelyben a jelen tökéletlenségből már semmi nyom nem lelhető, amely most a nekik tulajdonitott hit által való igazolás folytán nem szünt meg, hanem csak befödve lett.

Megigazulásunk alapja, vagy fundamentuma.

45. Krisztus oka, vagy alapja-e a megigazulásnak? s ha igen, fejtsd ki részletesen bibliai idézetekkel, mi okozza e tárgyra vonatkozó zürzavart?

Sok fejben zavart idézett elé az, hogy Istennek ezen tárgy felőli különböző kijelentéseit egymásközt összehasonlitani elmulasztották. Némelyek az apostolnak azon kijelentéséből, hogy mi a hit által igazolva vagyunk (Róm. 3:28; 5:1; Gal. 3:24), azt a következtetést vonják le, a hogy *hit* Isten szemében oly értékes, hogy a mi tökéletlenségünkkel egyensulyban áll. Mások viszont az apostolnak a kijelentését, hogy mi *kegyelemből* igazulunk meg (Rom. 3: 24; Tit. 3:7), ugy értik, hogy Isten minket igazzá, vagy tisztává tehet ha akar, egészen önkényesen, alkalmasságra, hitre, vagy cselekvési készségre való tekintet nélkül. Mások ismét abból a kijelentésből, hogy mi az ő *vére által* igazultunk meg (Rom. 5:9; I. Ján. 1:7) azt következtetik, hogy Krisztus halála minden embert igazolt tekintet nélkül arra, hogy hisznek-e, engedelmeskednek-e, vagy nem. Megint mások a Róm. 4:25 alapján Krisztus *föltámadásának* tulajdonitják az összes emberek megigazulását. Végül vannak olyanok, akik Jakab 2:24-ből azt következtetik, hogy végül is cselekedeteinktől függ, hogy Isten részesit-e bennünket kegyelmében, vagy nem.

46. Milyenképpen hozható összhangzásba e látszólag ellentétes bizonyiték?

A Szentirásnak minden kijelentései az igazságnak megfelelőek, azonban egy és ugyanazon kérdésnek különböző oldalai. Amiképpen egy nagy épületet minden oldaláról megszemlélhetünk, ugy az apostolok is tárgyuknak majd ezt, majd azt az oldalát mutatják. Hogy tehát helyes képet nyerjünk a dologról, az összes kijelentéseket meg kell vizsgálnunk.

47. Fejtsd ki, miként vagyunk megigazulva Isten kegyelméből?

Legelőször is igazolva vagyunk *kegyelem* által. Egyáltalában nem kötelessége Istennek, hogy a mi helyreállitásunk érdekében bármit is tegyen, minthogy minket egészen igazságosan itélt el. Hogy Isten az ember bünbeesését előre látva, mielőtt még az embert megteremtette volna, szánalomból, még a világ alapjának letétele előtt kiválasztotta a bárányt, élő-áldozatul és váltságdijul, ez pusztán kegyelmi tény volt. Az Atyával való kiengesztelődésünk, és a mód, ahogy Ő azt eszközölni akarja, tisztán az Ő szabad döntésére van bizva.

48. Miként vagyunk megigazulva Krisztus vére által?

Továbbá igazulva vagyunk Krisztus *vére* megváltási munkája, halála által, ami annyit jelent, hogy Istennek kegyelme velünk szemben azáltal lett ismeretessé, hogy ő azt az intézkedést tette számunkra, hogy „Jézus Krisztus Isten kegyelme által a halált mindenkiért megizlelje" és igy a büntetést Ádám helyett megfizesse. És minthogy az egész világ az átok alá került Ádám vétkéért ugy kell, hogy a végső következmény az egész világ bünének eltörlése legyen. Ezt a pontot rögzitsük meg, miként az elsőt: Isten kegyelme ezt az egyetlen utat (csatornát) használja, ugy hogy „akinél a Fiu van, annak élete van, akinél nincs az Istennek Fia, nincs annak élete . . . hanem az Istennek haragja marad rajta". (harag = halálitélet) (I. Ján. 5:12; Ján. 3:36.)

49. Miért volt szükséges Jézus Krisztus feltámadása a mi megigazulásunkért?

Harmadszor Isten tervének a része az is, hogy Krisztus Jézus az emberi nemnek ne csak megváltója, (meg- és visszavásárlója), hanem megáldója és helyreállitója is legyen mindazoknak, akik az Istennel kiengesztelődni óhajtanak. Tehát mig egyrészről Jézus halála elkerülhetetlenül szükséges volt, hogy kibékülést hozzon létre, másrészről azonban ha halott maradt volna, nem lehetett volna a mi megáldásunkhoz és helyreállitásunkhoz vezető csatorna. Tehát Ő a megigazolásunkra támadott fel. Az Atya, aki őt áldozatul szemelte ki, hogy a mi váltságdijunkká legyen, halottaiból ismét feltámasztotta, hogy ha ideje eljött, az embereket igazakká tehesse, hogy őket Isten rendelete igaz állapotába helyezze vissza, hogy őket Istennel kiengesztelje.

50. Az egyház miképpen igazult meg hit által?

Negyedszer mi, a (kiválasztottak) hit által abban az értelemben vagyunk igazolva, hogy Isten a jelen korszak alatt nem gondoskodott egy tényleges igazolásról, vagy helyreállitásról, hanem csupán egy hit által való igazolásról. Ez természetesen csak olyanoknak tulajdonitható, akik a hit szerint élnek. Akár hiszünk, akár nem hiszünk benne, Isten intézkedései, — amelyeket annak idejében szándékozott, amelyek szerint cselekszik és amelyek végül kellő időben céljukat el fogják érni — megmaradnak; azonban a nekünk még a világ előtt fölkinált kedvezményekben való részesedésünk csak akkor lehetséges, ha azokban hiszünk. Az ezerév korszak alatt az Isten megváltási terve mindenkinek egész terjedelmében meg lesz magyarázva. Isten országa a világon föl lesz állitva és aki a világot megváltotta és a kellő hatalommal felruháztatott, hogy mindenkit megáldjon s az igazság felismeréséhez vezessen, *tényleg* igazolni, a tökéletességbe visszahelyezni fogja azokat, akik Isten kegyelmét, Isten feltételei mellett kivánják és elfogadják. Természetesen a hit is lényeges kellék lesz, amig a helyreállitás tart, amely a tényleges igazoláshoz vezet, mert „hit nélkül nem lehet Istennek tetszeni" és a helyreállitási korszak áldásai és jutalmai oly feltételek mellett adományoztatnak, melyek hitet tételeznek fel. Azonban az a hit, amely azután fog megkivántatni a helyreállitásnak minden további lépéséhez, alapjában fog különbözni attól a hittől, amely most azoktól kivántatik meg, akik „szentekül", „Jézus örökös-

FEL

társaiul, „uj teremtményekül" hivatnak meg. Ha Isten országa fölállittatik és a Sátán meg lesz kötve és az Úr megismerése a földet betölti, mindenki fogja látni, hogy Isten igéretei teljesedésbe mentek. Sok minden, ami most csak a hit szemeivel látható, felismerhető lesz. Azonban hitre mégis mindazoknak szükségük lesz, akik a helyreállitás utján akarnak haladni és igy a valóságos megigazulás, az ezerév korszak végén csak azok által lesz elérve, akik előbb hitben és cselekedetben kitartottak. Arról az időről irva is van: „A halottak aszerint itéltetnek meg, ami a könyvekben irva van, cselekedeteik szerint". A kiválasztottak megitélésével ellentétben bár, mert ezeknél most hitük szerint történik az itélet, ugy azoknak cselekedetei még sem le znek hit nélkül valók, amiképpen a mi hitünk is azon cselekedetek nélkül nem maradhat, amiket tenni képesek vagyunk.

51. Magyarázd meg az Egyháznak életre való megigazulásához szükséges hit és a világnak a millenniumi korszakban tényleges megigazulása közti különbséget.

Az apostol kijelentésének, hogy Isten a pogányokat (nemzetek) hit által fogja üdvözíteni, (igazolni) (Gal. 3:8.) értelme az összefüggésből világosan kitünik. Kimutatja, hogy a helyreállitott emberiségnek Istennel való kibékülése nem a törvényszövetség gyümölcse lesz, hanem egy kegyelmi tény, amely az új szövetség feltételeinek teljesedésétől függ, amelyben hinni s amelyek szerint élni kell mindenkinek, aki azok előnyeit élvezni akarja. A mostani és az új korszakbeli igazolás között az a különbség, hogy a jelen korszak hivői, hogyha igaz hittel birnak, a nekik tulajdonitott igazolással rögtön az Atya elé járulhatnak, mig a következő korszak kedvezőbb körülményei között tanusitott hit és engedelmesség nem juttat tulajdonitott igazolást, hanem az ezeréves ország végén fog tényleges igazoláshoz és az Atyával való közösséghez vezetni. Amig ez az eset bekövetkezik, a világ a Közvetitő irányitása alatt fog állani, akinek feladata az lesz, hogy Isten akaratát világossá tegye, vele egyáltalában érintkezzék, az engedelmeseket javitsa és helyreállitsa, mig végre is őket ténylegesen, tökéletesen igazakká teszi. Ha ez megtörtént, akkor az embereket hiba és szeplő nélkül az Atya elé állitja és azután a kormányzást ismét az Atyának kezébe teszi le. — I. Kor. 15:24.

52. Mi a különbség a nekünk beszámitott megigazulás és a világnak tényleges megigazulása közt?

Jelenleg az Úr csak egy külön osztályt választ ki magának, amely az uj teremtés kell majd legyen. Ezen mennyei rendeltetésre senki sem hivatott, aki előbb Isten kegyelmét Krisztusban fel nem ismerte és ezáltal ne képesittetett volna arra, hogy Istennek rendelkezésében higyjen, hogy Isten tervének nagyszerü végeredményében oly tökéletes bizalmat fektessen, hogy ez a bizalom jelenlegi életének minden döntésére kihatással legyen és hogy ez alapon a jövő élet előtte oly értékesnek tünjék fel, hogy a jelen élettel és annak érdekeivel való összehasonlitásban, ez utóbbi előtte veszteségnek, szemétnek tünjék fel.

53. Mi az alapja az Egyháznak a jelen időben beszámitott megigazulását illetőleg?

Akik a gonosz uralmának sötét idejében a Teremtő bölcseségébe, szeretetébe és hatalmába vetett hit mellett kitartanak, úgy tekintetnek Isten előtt, mint akik az egész ezeréves birodalmat végig élték és az emberi tökéletességbe visszahelyeztettek volna. Ez a nekik tulajdonitott, beszámitott áldás azzal a szándékkal van engedélyezve, hogy azt az emberi tökéletességet, amelyet végül is el fognak érni, áldozatként hozzák, hogy tökéletesnek tekintett testeiket és minden helyreállitási kiváltságaikat, földi reményeiket, törekvéseiket és érdekeiket mint kellemes vér (élet) áldozatot áldozzák fel. Az ilyenek a földi boldogságra való reményt az isteni természet igéretének, Krisztussal való társörökösségnek reményével cserélik fel, ami őszinteségük próbájaképpen azon feltételekhez van kapcsolva, melyek most nekik az embereknél szenvedést, kárt és megvetést okoznak.

54. Milyen cselekedet jár megigazulásunkkal? Mi most cselekedeteink szerint vagyunk-e megitélve?

Végül ezen jelenleg hit által igazolt osztály sem várhatja azt, hogy csupán hite által igazoltassék, mert az e hittel ellenkező, önkényes cselekmények hitét semmivé tehetik. Tudnia kell, hogy Isten az ő kegyelméből javára irja hitbeli állását, vétkeit a golgotai áldozat által megbocsátottnak tekinti, vagyis vétkeit eltakarja. Tudnia kell, hogy lelke, érzülete és akarata s nem teste és testének cselekedete szerint itéli meg, bár természetesen elvárja, hogy a test, amennyire csak lehetséges, s amennyire tőlünk függ az uj érzület befolyása alatt álljon s amennyire csak tőlünk telik jóra használtassék minden alkalommal. Ennyire vannak a mi cselekedeteink igazolásunkra befolyással, s e cselekedetek a mi megszentelésünk őszinteségének megerősitései, bizonyitékai. Mindazáltal Isten bennünket nem cselekedeteink, hanem hitünk szerint itél meg. Ha hitbeli tetteink szerint itélne, akkor olyanoknak találna, mintha szükölködnénk azon dicsőségben, amellyel Isten előtt birnunk kell. Azonban szivük, szándékaik szerint itélve az uj teremtmények, hála a kegyszövetség gondoskodásának, mely szerint Krisztus áldozatának érdeme kiegyenliti az ő akaratlan hibáikat, nyugodt lélekkel állhatnak az isteni mérték alá. Biztosan senkinek sincsen ellenvetése az ellen, hogy az Ur tőlünk az igazolásnak oly gyümölcseit kivánja, amilyen a tökéletlenség uralma alatt egyáltalában lehetséges. Ennél többet nem kiván Isten, kevesebbet azonban nem tekinthet elfogadhatónak és jutalomra érdemesnek.

55. Nyujts egy képet a megigazulás általános müködéséről a kegyelem által, a vér által, a hit által és az azt követő fokon cselekedetek által.

A hit által való igazolást illető kegyszerü gondoskodások és azon vonatkozások magyarázatára, melyek cselekedeteinket az előbbivel összekötik, szolgáljon az elektromos vasut (villamos). Az elektromos erőforrás, (erőállomás) megfelel körülbelül a mi igazolásunk forrásának, Isten kegyelmének. A drót, vagyis a vezeték természetesen csak tökéletlenül, a mi Urunk Jézus Krisztusnak, aki a mi igazolásunkra az Atya eszköze, a kocsik a hivőknek és a vezető-oszlopok, melyeken a drót fut, megfelel a hitnek. Először: az egész berendezés csak akkor müködik, ha az erőmüvi állomás áramot

FEL

szolgáltat. Másodszor: az áram a kocsikhoz csakis drót által jut. Harmadszor: a hit karjai nélkül, melyeket Jézus Urunk, a mi megigazolásunk felé terjesztünk s mely bennünket hozzá kapcsol, nem nyerhetünk áldást. Negyedszer: Jézus Urunkhoz való hüség által nyert áldás megfelel a kocsi villamosárammal való megvilágositásának; ez bizonyitja, hogy Ő jelen van és hasznunkra szolgálhat. Ötödször: a villamos vezetője s az emeltyü, megfelel az emberi akaratnak és hatodszor: a motor maga megfelel a képességeknek, melyek az erő rendelkezésére állanak, mely a hitből származik. E hat eszköznek kell közremüködni, ha haladást akaru k tenni, ha a kijelölt utat meg akarjuk tenni, ha elakarjuk érni a kocsik otthonát, mely e képben Atyánk sok lakással biró (különböző természetü fiainak lét-feltételei) házában, a mi helyünket, mint az uj teremtés helyét ábrázolja.

A hajdankori szentek megigazulása.

56. Milyen hit által igazultak meg az ókori érdemesek?

Az apostolok kijelentései mutatják, hogy még mielőtt a drága vér, mint a mi váltságdijunk kiontatott volna, megelőzőleg már voltak szentek. Megemlitik Énokot, Noét, Ábrahámot, Izsákot, Jákobot, Dávidot s más prófétákat, akik hitük által idvezültek. Már most ha ők nem hihettek a drága vérben, ugyan mi volt az a hit, amely igazolta őket? A Szentirással válaszolunk: „Ők hittek Istenben és az lett örök igazolásuk. Ugyan nekik nem nyilatkoztatta ki Isten, mint nekünk, tervének módszerét, ugy hogy ők nem is láthatták, mint mi láthatjuk, miként maradhat Isten igaz és mégis igazzá teheti (igaznak tekintheti) azokat, akik Jézusban hisznek. Igy nem is volt terhükre irható, hogy nem hitték, ami nem lett kinyilatkoztatva. Azonban, amit Isten nekik kinyilatkoztatott, azt hitték és azon kinyilatkoztatások, amiképpen a makk egy egész tölgyfát rejt magában, ugy azok is magukban rejtették Isten minden kinyilatkoztatásának (magját) csiráját. Énokh, a Messiás eljövetelét és azokat az áldásokat jelentette meg, amelyek abból származtak. (Jud. 14:15.) Ábrahám hitte Isttennek, hogy fiának adatik meg ama nagy kiváltság, hogy az összes nemzetségeket megáldja. Ez a halottak feltámadását tételezte fel, mert már akkor sok nemzetség a sirban volt. Ábrahám hitt abban, hogy Isten a halottakat feltámasztani képes és e hit oly erős volt, hogy képes volt Izsákot feláldozni, akiben az igéretek teljesedésének feltételei voltak, mert ugy hitte, hogy Isten őt majd halottjaiból föltámasztathatja. Hogy Ábrahám és mások Isten földi országának tervéből és az engedelmesek igazolásából mennyit ismertek fel, nem tudhatjuk biztosan, de Urunk adott bizonyságot, hogy Ábrahám az ezeréves országról meglehetős tiszta fogalommal birhatott, mert örvendett a gondolatának. (Ján. 8:56.) Talán még azt is eltudta képzelni, hogy az Úr vétkeinkért magát fel fogja áldozni.

57. Fejtsd ki ezeknek a megigazulása és a mi megigazulásunk közti különbséget.

A hajdankori szentek igazolása, nekik Isten barátságát tette lehetővé, ezzel szemben a jelenkor szentjei részére az életet teszi lehetővé. E különbség dacára mindkét igazolásnál szükséges a hit. Job szerint mindnyájan a halálitélet alatt állottak, ezért az alól föl nem mentethettek „az életre nem igazulhattak" (Rom. 5:18), előbb Megváltónk, az Ő áldozatát meg kellett hozza. Az apostol kijelenti, hogy az áldozat előbb volt szükséges, hogy Isten igazságos maradhasson és (mégis az előbb történt bünöket megtörténni engedje és azokat) igazolhassa, akik Jézusban hisznek. (Rom. 3:25-26.) Előrelátva, hogy a váltságdij meg fog fizettetni, az igazságnak nem lehet kifogása az ellen, hogy tudtára adassék azoknak, akik Istennek ily kegyére érdemesek voltak, mert hittek az Ő szavában, azoknak, akiknek hite elég erős volt arra, hogy őket ennyire igazzá és Isten barátjává tegye.

58. Mit jelent az életre való megigazulás (Rom. 5:18) és milyen hatással van az uj teremtményre?

Az apostol (Rom. 5:18) az „életre való megigazulás"-t Isten Krisztus által való gondoskodásának jelzi, amelyből egykor mindenki hasznot huzhat. Ez az „életre való megigazulás" az, amely most az ujteremtésre hivatottaknak hitük miatt fog beszámittatni, a többi emberek *előtt.* A kiválasztottak megigazulása tehát nem áll meg az Istennel való megegyezés — és érintkezésnél — amikben mint Isten barátai s nem ellenségei, vagy idegenek részesülhetnek, hanem ugyanezen hit által nyernek részt ama helyreállitásban (az emberi tökéletességben), amely részükre a Megváltó áldozata által van biztositva, s igy abba a helyzetbe jutnak, hogy a helyreállitásra való ezen jogot feláldozhatják: Jézus Krisztusnak, a mi vallásunk fenséges főpapjának alpapjai és áldozó társai lehetnek.

59. Milyen viszonya van a prófétáknak az ezen életre való megigazulást illetőleg?

Bár az ó-szövetség szentjeinek lehetségessé vált Istennel egyetértésre lépni egy oly terv kivitelébe vetett hit által, amely nem lett előttük teljesen fölfedve s végrehajtása nem is kezdődött meg, az isteni igazságosság szempontjából még sem volt lehetséges további lépést tenni, mielőtt a váltságpénz tényleg megfizettetett, mielőtt Krisztus meghalt volna. Ezért mondja az apostól, hogy „Isten mi felőlünk (az evangéliumi korszak kiválasztottai, az ujteremtés felől) néminemü jobb dolgot rendelt volt, hogy (a hajdankor alázatos és hivő szentjei) *nálunk nélkül* a tökéletességre ne jutnának". (Zsid. 11:40). Ezért mondja a mi Urunk Jézus, hogy bár nem létezett nagyobb próféta mint Keresztelő János, mégis minthogy meghalt mielőtt a váltságpénz tényleg megfizettetett volna, a mennyei ország, az ujtremtés király-osztályának legkisebbik tagja is nagyobb lesz mint ő, mert *az életre* igazoltatott és arra hivatva, hogy előbb Krisztussal szenvedjen, s azután uralkodjék. — Máté 11:11.

60. Magyarázd meg a módot, melynek alapján Isten tökéletlen cselekedeteinket elfogadja.

Már utaltunk arra, hogy Krisztus és a felmagasztalt kiválasztottak az ezeréves korszak alatt a világot igazzá tenni és helyreállitani fogják és hogy ez az igazolás nem olyan lesz mint a mienk, (beszámitott) hanem tényleges lesz, egy cselekedetek általi igazolás abban az értelemben, hogy a hit bár megkivántatik, mégis a cselekedetek lesznek döntők. (Jel. 20:12; Máté 25:35, 36). Jelenleg hitével és nem szemléletében kell

FEL

éljen az ujteremtés. Hitének próbát kell kiállnia; ki kell tartania mintha a láthatatlant látná, oly dolgokban kell hinnie, amelyek külsőleg nézve és a közönséges értelem számára valószinütlenek és megfoghatatlanok. Ez a hit bizonyitást kell nyerjen a mi tetteink által, ha azok nem is tökéletesek; a hiányt Urunk tökéletes tettei egészitik ki. A mi hitünket Isten azért fogadhatja el, mert tekintetbe veszi azt, hogy bár tökéletlenül, mégis erőink szerint arra törekszünk, hogy neki tetszésére váljunk s ezáltal Krisztus érzületének részesei legyünk. Ha örvendünk annak, hogy az igazságért szenvedhetünk, ez akkor bizonyitékul szolgál arra, hogy kellemesebb körülmények között is képesek leszünk az igazságot szeretni s emellett hiven kitartani. Ha az Úr megismerése egyszer az egész földet betölti, ha a homály és a köd, amely most az Úr hiveit körülveszi, eltüntek, ha egyszer az Igazság Napja a világot besugározza Isten felismerésének, jellemének és tervének ismeretével, ha egyszer az emberek Isten szeretetének, kegyelmének és Krisztus által való kibékülésének bizonyitékait azok fokozatos felmagasztalásában látni fogják, akik vele egyé válni törekszenek, ha tehát a testben, lélekben és erkölcsben való helyreállitás megfigyelhető lesz, akkor a hit jócskán fog különbözni a most szükséges vak hittől. Akkor az emberek nem oly bizonytalanul és homályosan fognak látni mint egy tükörben; akkor a hitnek a szemei nem kell elfáradjanak, hogy meglássák bizonyitékait azon fenséges dolgoknak, amelyeket Isten azok számára készitett, akik Őt szeretik. E fenséges dolgok az embereknek többé-kevésbbé világosan fognak megmutattatni. A láthatatlanba való hit azonban igen értékes Isten szemeiben s Ő ezért igen magas jutalmat tüzött is ki arra, amely után csakis egy kicsiny sereg törekszik. Amikor aztán a kicsinysereg által hitt dolgok az ezeréves korszakban mindenki előtt nyilvánosak lesznek s azokat letagadni nem lehet, akkor nem lesz semmi értelme, hogy azok különös kitüntetésben részesüljenek, akik nem fognak kételkedni.

61. Magyarázd meg a hit és cselekedet általi megigazulás közti különbséget s mutasd ki, mely korra vonatkozik mindkettő.

Ha egyszer az Úr megismerése betölti a földet és senki sem kell felebarátjának mondja: „Ismerd meg az Urat", akkor az emberek nem hitük szerint — mely semmi érdemet nem rejt magában — lesznek megitélve, hanem tetteik és engedelmességük szerint, mert az fog történni, hogy az a lélek, aki „azt a prófétát nem hallgatja, elveszti azt az ő népe közül". (Csel. 3:23). A jelen korban, mikor Isten szándékainak teljesedése a jövendőben s igy rejtve van, mikor a bün uralkodik és a Sátán a világ fejedelme, most az Úr a hitet ugy jutalmazza, amint irva van: „A ti hitetek szerint legyen néktek", (Máté 9:29) és „az a diadalom, mely meggyőzte a világot, t. i. a mi hitünk" (I. Ján. 5:4) A világnak az ezeréves országban való megpróbáltatására nézve azt olvassuk azonban, hogy a cselekedetek fognak számitani, bár a hit meg is lesz követelve. Cselekedeteik szerint fog történni velük, a cselekedetek fogják őket fenntartani, vagy elitélni az ezerév végén. — Jel. 20:12; Mát. 25:34-46.

62. Ki előtt szükséges a bünös megigazulása? Magyarázd meg, hogy ez miért van ekképen.

Az igazolás, amint már láttuk, a bünösöknek Istennel való tökéletes kibékülését jelenti. Sehol sem olvassuk, hogy a bünös *Krisztus előtt,* kellene megigazuljon, azt ellenben igen, hogy a bünös Krisztus érdeme *által,* az *Atya előtt* kell igazoltassék. E pontnak a megvizsgálása az egész itt megvizsgált kérdés függelékéül tekinthető. A Teremtő az általa hirdetett törvény mellett maradt. E szerint Ádám és az ő nemzetsége Isten kegyelmének s az örökéletnek örvendhetett volna, ha engedelmeskedik, mig az engedetlenség, mint büntetést a halált és Isten kegyelmének elvesztését vonta maga után. Ez most már igy van, s hogy az ember Istennel ismét érintkezhessék s az Ő kegyelmét az örökéletre megint elnyerhesse, előbb valami módon ki kell béküljön Istennel, a tökéletesség állapotába vissza kell helyeztessék, hogy igy világos tudattal, teljes engedelmességet tudjon megnyilvánitani. Ilyképpen a világ most, a Mindenható hatalma területén kivül áll. A Mindenható a dolgokat úgy rendezte, hogy az Ő igazságossága az emberekhez nem ér el, s tért enged az igazolási és helyreállitási tervnek, mely lehetővé teszi, hogy a készségesek és engedelmesek a Megváltó (a visszavásárló) által a tökéletességbe visszahelyeztessenek, s amig ez végbemegy, a Megváltó, a bünös és Isten között a Közvetitő szerepét tölti be.

63. Magyarázd meg a Közbenjárónak külön álláspontját a bünhöz, valamint a bünöshöz.

A Közvetitő ugyan maga tökéletes, de nincs is kötve oly törvény vagy itélet által, melyet Ádám és nemzetsége ellen korábban hozott volna. Az emberekkel érintkezhetik s velük szemben könyörületes lehet. A világot tudatosan vásárolta meg jelen romlottságában. A világot ugy veszi, ahogy van. Az ezeréves országban úgy fog minden egyes ember mellett állani, hogy a gyengétől kevesebbet, az erőstől többet kiván és országa törvényeit úgy fogja megszabni, hogy az alattvalói sajátságaihoz, fogyatékosságaihoz és gyengeségeihez alkalmazkodjék, „mert az Atya... a teljes itéletet a Fiunak adta." (Ján. 5:22.) A Fiunak az Isteni törvény meg nem rövidithető követeléseit teljes világosságukban meg fogja mutatni az embereknek, hogy tudhassák mit kell elérjenek, hogy az Atya előtt igazak és elfogadhatók legyenek az ezeréves ország végén. Ő azonban nem fogja azonnal veszni hagyni azt, aki ezen követelményeknek nem felel meg rögtön, hanem a vétkezők szándék nélküli hibáit, saját érdemeinek önkéntes adományozása által egyenliti ki, adósságaikat saját vagyonából fizeti meg. Csakhogy ez a vagyon, amelyből Isten tökéletes és megváltozhatatlan törvénye átlépését fedezni kell, nem fog többé gyarapodni, ha egyszer Krisztus a kormányzás gyeplőjét kezébe veszi.

64. Ha a Megváltó érdeme teljességében le volt téve, vagy beszámitva a hivekért, amely szükséges volt, hogy áldozatuk elfogadtassék, mit tehet Ő még a világért? Beszámitja-e az Ő érdemét hasonlóképpen a világ részére is, vagy egyszersmindenkorra átadja az emberiségért? A millenniumi királyság, vagy a Közbenjáró uralom az emberiség felemelése céljából, Krisztus érdemének beszámitásakép fgg-e jönni, vagy avégből, hogy az igazság ki lett elégitve?

Krisztus, önfeláldozása által a jutalmat már megszerezte. Ugyanezt a dijat a hit-háztartása számára már felmutatta és az Evangyeliumi korszak végén e dijat általában az emberiség számára fogja felhasználni. Ez

FEL

lesz az az öröm, amelyben „minden nép" részesül. Az Isten, az Atya, az Izraeliták engesztelési napjának példái által értésünkre adta, hogy a váltságpénzt elfogadja, a foglyokat kiszabaditja és az Urnak megfogja engedni, hogy azokat fölkeltse. Azután Krisztus és a kiválasztottak uralomra lépnek s azonnal ostromállapotot hirdetnek ki, vagyis egy jogállapotot, amelyben a rendes törvények a pillanatnyi szükségletek miatt felfüggesztetnek és szigorubb törvények alkalmaztatnak, amelyek ugyan a tökéletes, igaz, Jehova országa törvényeit elfogadó alattvalókra nézve fölöslegesek volnának, azonban a forradalmár, anarchista állapotokban, melyekbe a világ a bün által került, elkerülhetetlenül szükségesek. Ez a korlátlan uralom, melyben a Király, Biró és Pap is lesz, azt célozza, mint fentebb is emlitettük, hogy a világ ne csak beszámitás által, hanem tényleg is igazzá tétessék, hogy képes legyen a hitben igaz tetteket vinni véghez és igy a végső próbákat is kiállani. A tényleges megigazulása ez osztálynak azonban csak az ezeréves korszak végén lesz elérhető, a kezdetén nem.

65. Mutatja-e ez röviden az uj teremtménynek az Ábrahámi szövetséggel való viszonyát?

A hit által való megigazulás a jelen korban azt célozza, hogy néhány embert, akiket Isten különös módon kivánt szolgálatába állitani, az Ábrahámi szövetségben, mint az igéret magjait, mint Jézus áldozó társait, tehát örököstársait, részesithesse (t. i. az Ábrahámi szövetségben). Még ezekkel sem tárgyalhat Isten közvetlenül s még miután a hit által és Jézus érdemének beszámitása által igazakká is lettek, akkor is ugy kezeltetnek, mint akiknek fogyatékosságaik vannak s értésükre adatik, hogy csakis Krisztusban, Krisztus által fogadtatnak el, s hogyha Krisztus nem állana jót szövetségi kötelezettségeik teljesitéséért, ugy azokat értékteleneknek kellene tekinteni.

66. Mi az Evangeliumi kor tényleges célja?

Minthogy az Evangeliumi korszaknak egyetlen célja, hogy kiválasszon az emberiség közül egy kis csoportot, mely az uj teremtés tagjait alkossa, azért szükséges volt az életre való igazolás", hogy az uj természetre törekvőknek lehetővé tétessék, hogy magukra vállalják azon föltételeket, amelyek tőlük megkivántatnak. Ezek a feltételek összefoglalhatók abba a követelésbe, illetőleg fölhivásba, hogy önmagukat áldozzák fel. Minthogy azonban Isten oly áldozatot nem fogad el, melynek hibája van, ugy a bukott, elitélt emberi nem tagjai nem fogadhatók el áldozatul, ha előbb minden büntől megtisztultaknak nem tekintetnek. Ez lehetővé teszi nekünk, — amint az apostol Rom. 12:1-ben kifejezi — hogy testünket, mint élő, szent, elfogadható áldozatokat, mely a mi értelmes szolgálatunk, Istennek felmutassuk.

67. Milyen áldásnak örvendenek azok, akik megkezdték a reformálás munkáját magukban (a megigazulás felé haladnak), de nem áldozták föl magukat?)*

Mit higyjünk most már az olyanokról, akik ugyan eljutnak az Istenben való hit és a beszámitott megigazulás határáig, azonban az Úr utján való továbbhaladástól visszariadnak, mert észreveszik, hogy a szoros kapun való belépés és a keskeny ösvényen való haladás, mely a teljes megszentelés, felszentelés feltétele, önmagunknak halálig való megtagadását és odaadását kivánja meg. Haragszik vajjon Isten rájuk?

Azt hiszük, hogy nem, sőt inkább azt kell higyjük, hogy amig a megigazulás utján haladnak, Isten előtt kedvesek. Az apostol azt mondja, hogy az ilyenek is részesülnek áldásban. „Ha a hit által igazulva vagyunk, akkor a mi Urunk Jézus Krisztus által béke kében vagyunk az Istennel." Az ily béke feltételezi Isten tervének és azon szándékának, hogy a hivők büneit egykor eltörli, legalább részbeni ismeretét. (Csel. 3:19.) Továbbá feltételezi, hogy a hivő már magas fokban egyetért az igazságosság (megigazulás) alapelveivel, mert az igazzá tevő hit mindig javitólag hat. Mindig örvendünk azoknak, akik ennyire viszik, örvendünk, hogy e kiváltságot elnyerik az emberiség nagy tömege előtt, akiket e világnak fejedelme oly tökéletesen vakká tett, hogy jelenleg Istennek Krisztusban való kegyelmét sem nem látják, sem nem képesek értékelni. Mindnyájukat szeretnénk föllelkesiteni, hogy teljes engedelmességet sajátitsanak el és igy a maguk számára Isten kegyelmét biztositsák.

„Istennek kegyelmességét hiába ne vegyétek!"

68. Magyarázd meg, ez osztály mint fogadja Isten kegyelmét hiába.

Bármennyire örvendjünk is azonban az ilyenekkel s bármennyire érezzenek is békét és örömet az ily hivők, mikor az igazulás utján haladni törekszenek, de az önfeláldozás keskeny ösvényét elkerülik, hogy őszinték legyünk, azt kell mondanunk nekik, hogy az Isten kenyelmeségét hiába ne vegyék." (II. Kor. 6:1.) Miért? Azért mert Isten kegyelme, mely Krisztusnak részükre beszámitott igazolásából áll, azt célozza, hogy még nagyobb kiváltságok és áldások kiindulópontja legyen, hogy az uj teremtésre való hivatottsághoz vezessen. Ha ezen alkalom nem lesz kihasználva, akkor van Isten kegyelme hiába véve. Ez az alkalom, vagyis ilyen alkalom azelőtt sohasem kinálkozott s valószinüleg soha sem fog többé kinálkozni, legalább is a Szentirás nem mond róla semmit. A helyreállitásra való alkalom, a jövendő korszakban mindenkinek, a megigazultaknak, valamint a meg nem igazultaknak is fel fog kináltatni. Az előbbiek, amennyiben a helyreállitás módjának eredményét vesszük tekintetbe, az utóbbiakkal szemben semmi előnnyel nem fognak birni, csak az eljárás tartama lesz rövidebb rájuk nézve. E tekintetben tehát Isten kegyelmét csaknem hiába vették, mert őket csupán az emberi tökéletességbe helyezi. Isten kegyelme megmutatja nekik a jelen korban a világ előtt elrejtve maradó jóságát, hogy megigazulásukat arra használják, hogy a fölhivást elfogadják és a fenséges jutalom után való törekvést megkezdjék, azon jutalom, azon dij után, mely a kiválasztottaknak, a királyi papságnak igértetett meg.

*) Vizsgáld meg az Örtorony f. évi áprilisi szám „Istennel járva" cimü tanulmányát.

FEL

69. Milyen a helyzetük az ilyen az összes névleges keresztyének közt levő hivőknek?

A névleges keresztyénségben levő, őszinte hivők többsége nyilvánvalóan nem jutott az első lépésen, a megigazuláson tul. E többség megizlelte, hogy az Úr barátságos" s azzal megelégedett. Hasznosabb lett volna azonban rájuk rájuk nézve, ha ezen izlelés az igazságnak nagyobb éhségét, szomjuságát váltotta volna ki bennük, ha ezután jobban vágyódtak volna, Isten tervének és jellemének további ismerete, kegyelemben, megismerésben és szeretetben való további gyarapodás után, ha még jobban kivánták volna mélyebben megérthetni azt, amit Isten tőlük akart s amit velük tenni szándékozott. (Erről a következő fejezetben, mely a „megszentelés"-nek van szentelve, bövebben lesz szó.)

Amennyire láthatjuk, az ilymódon igazolt hivők, igazolásuknak csak a jelen életben látják hasznát. Ők azt, hogy az Istennek velük szemben való jóságából és eljárásából valamit észrevesznek, mintegy megkönnyebbülésnek érzik. Azonban ismeretük nagyon tökéletlen arra, hogy érzéseiknek biztos alapot adjon, s ezért éneklik némelykor:

„Kétség lopódzik szivembe,
Vajjon üdvöm igaz lenne?

70. Magyarázd meg, hogy miért van az, hogy akik csak a megigazulás felé haladnak, nem tudják értékelni Isten mély dolgait.

Bár Krisztus bölcseségükké vált annyiban, hogy felismerik a szabaditó szükségességét és felismerik a keresztyénség által előttük érthetővé vált megmentésnek, illetve megváltásnak egy részét, mégis Isten terve szerint nem engedhető meg, hogy Krisztus további bölcseségükké tétessék és Isten mélységes titkainak ismeretére vezettessenek, mig megszentelés és teljes odaadás által Krisztus követőivé nem lesznek, készek lévén az Ő nyomdokaiba lépni. A megigazulás felé haladó hivő még akkor sem ujteremtmény, ha Isten utainak és kivánságainak egy részét megismerve tisztességes, értelmes, becsületes életet igyekszik is élni. Még mindig a földről való, földi. Még sohasem áldozta fel az ő földi, emberi jogait, amelyeket Jézus vásárolt részére vissza, mennyei dolgokért, amelyekhez az Úr a belépést (hozzájárulást) a a hit által való megigazulás által nyitotta meg. Amint az előképben a léviták sohasem léphettek a szövetségi sátor belsejébe és sohasem láthatták az ott felállitott eszközöket, ugy az ellenképben a csupán megigazultak nem hatolhatnak Isten titkaiba, nem láthatják és nem értékelhetik azok fenségét, mert kell, hogy ezt megelőzőleg önmaguk teljes megszentelése által a királyi papságnak reménybeli tagjaivá legyenek.

71. Helyes volna-e azt várni, hogy ezek a Millenniumi korban különös előnyben részesüljenek?

Azt várni, hogy az Úr az ilyen fél uton megállott hivőket az ezeréves országban különös előnyökben fogja részesiteni. Miután a jelen életben Isten kegyelmét hiába vették, ugy gondolnánk, hogy különös kiváltságot nyernek, miután egy másik kiváltságot nem értékeltek és azt hasznukra nem forditották. Nem sokkal jobban találna-e az Isteni eljáráshoz ugy a multban, mint a jelenben, ha az eljövendő korszakban azokat részesitené különös előnyökben, akik az Evangeliumi korszakban nem igen jutottak előnyökhöz? Nem vágna-e ez nagyszerüen össze az Úr szavaival: „És az utolsók lesznek elsőkké s az elsők utolsókká.?" Bizony az apostol félreérthetetlenül utal arra, hogy mikor végre az ujteremtés teljes számu lesz és az ezeréves ország kezdetét vesszi, Isten kegyelme legelőször is a testi Izrael felé fog fordulni, melyet az Evangyéliumi korszak elején teljesen elhagyott. (Rom. 11:25-32; Csel. 15:16; Ámos 9:11, 12.)

72. Melyik az a három osztály, mely a jelen kor különös alkalmaiból a hit általi megigazulásból a jövendő korszakban hasznot fog huzni?

A hajdankori szentek, akik hitüket és az abból folyó Isten előtt való igazulásukat megtartották s azért jutalmul a mennyei királyság alatt az egész föld fejedelmeivé tétetnek, kik megigazulásukat a az által tartották meg, hogy önmagukat megtagadták. (Zsid. 11:35) A jelenkor szentjei, ha megigazulásukat hasznukra akarják forditani, ezt a test hátrányára kell tegyék. A kicsiny sereg, a közöttük leghüségesebbekből fog állani, olyanokból, akik életüket az igazság és a testvéreknek teljesitett szolgálatra áldozzák és igy a mi megváltásunk vezéréhez hasonlók lesznek. A többiek, akik máshol (Jel. 7:9) „nagysokaság" néven jelöltetnek, jutalmukat (a szellemi természetet) hasonlóképpen a test kárára kell megszolgálják, mivel azonban életük feláldozásában nem voltak elég buzgók, elvesztik az ujteremtés legnagyobb jutalmát, a királyi méltóságot. Nyilvánvaló tehát, hogy csak ez a három osztály az, amely a jelen korszak különös alkalmaiból: a hit által való megigazulásból, a jövendő korszakban hasznot fog huzni.

73. Kiknek a részére lesz kezdetnél nagyobb hatással az Ország berendezése?

A királyság hatásai, melyek egy teljesebb megismerés világában állnak és a cselekedeteket célozzák, különböző okokból legerősebben a testi Izraelre fognak kihatni, mely ha vaksága megszünik, különösen fog lelkesedni az Isten Fölkentjéért és amint a jövendölésben áll, ezt fogja mondani: „Imé, ez a mi Istenünk, vártuk őtet és megtart minket." (Ézs. 25:9) Azonban, Istennek hála, nemsokára azután a helyreállitás áldásai és alkalmai nemcsak a testi Izrael, hanem az egész világra nézve elérhetők lesznek, hogy minden nemzet Ábrahám gyermeke lehessen abban az értelemben, hogy részesüljenek a neki tett igéretekben, amint irva van: „Sok nemzetségek Attyává teszlek téged; a Te magodban lesznek megáldva a föld minden nemzetségei."

Megszentelésünkre Krisztus tétetett.

74. Miképpen lett Krisztus érettünk szentség s lehet-e, hogy valaki Krisztus érdeme nélkül megszenteltessék? Ha nem, magyarázd meg, miért?

Amiképpen Isten bölcsesége, vagyis felismerése

FEL

osztályrészünkké lett, mint a mi Urunk Jézus hiánytpótló áldozatának gyümölcse és amiképpen a mi megigazulásunk az Ő érdeme által eszközöltetett, amikor mi hittünk az Ő megváltásában, elfordultunk a büntől és a megigazulás utjára tértünk, ugy a mi megszentelésünk is általa eszközöltetik. Egy ember sem tudja magát oly értelemben szentté tenni, hogy elég jó legyen arra, hogy Isten családjába, az Ő lelke által nemzett ujteremtésbe fiuként, vagy tagként felvétesssék. (Ján. 1:13; Zsid. 5:4) Amiképpen Krisztus érdemei szükségesek voltak a mi igazulásunkra, ugy szükségünk van arra, hogy Ő bennünket, mint királyi alpapokat, az Ő testének tagjait elfogadjon, ha hivatottságunkat és kiválasztásunkat megerősitjük. Az apostol feddi azokat, akik nem ragaszkodnak a Főhöz. (Kol. 2:19) S mi meg is értjük, hogy Krisztus Jézusnak ilyen megismerése, hogy t. i. Ő nem csak a büntől való megszabaditó, hanem testének feje, képviselője, vezetője, tanitója és megörzője is (a test alatt a kiválasztottak értendők), a test minden tagjára nézve igen fontos. Az Ur Jézus maga is rámutat arra, hogy az Ő gondoskodása alatt kell maradjunk, minthogy többszörösen figyelmeztet minket: Maradjatok én bennem . . . miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkében marad; aképen Ti is nem teremhettek, hanem ha én bennem maradtok. Ha én bennem maradtok és az én beszédim is ti bennetek maradnak; valamit akartok, kérjétek és megadatik néktek." (Ján. 15:4, 7) Az apostol hasonlóképen Krisztusban maradásunk szükségére mondja: „Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni." (Zsid. 10:31) Hogy mit gondol ezzel, azt az ó-testamentum idézésével magyarázza meg: „Mert az Isten megemésztő tüz." Isten szeretete és igazságossága hasonlóképen a bünt égeti és „minden igazságtalanság bün"; „Ő a bünt nem láthatja" (nem viselheti el.) Ezért Ő nem a bünös megtartásáról, hanem annak javitásáról, helyreállitásáról, a megsemmisülés büntetésétől való megváltásáról gondoskodott.

75. Miért szükséges Krisztusban maradnunk és ez idézettel kapcsolatban mi jelentősége van, hogy „a mi Istenünk megemésztő tüz?"

Ez a Szentirás különböző kijelentéseivel egybevágóan arról biztosit bennünket, hogy eljön az az idő amikor sem bün, sem bünös, sem szenvedés, sem nyomoruság nem lesz. Hála istennek! Mi tudunk örvendeni ez Isteni jellemtulajdonságnak is, hogy Isten megemésztő tüz, mikor tudjuk, hogy Krisztus Jézusban menedéket készitett számunkra, ahol a mi akaratlan hibáink és tökéletlenségeink elfedeztetnek, ha tudjuk, hogy gondoskodott a büntől és haláltól való végleges megszabadulásunkról és az Ő képére való átváltozásunkról. Az ujteremtésre nézve az Istenhez való hasonlóság, az Isteni természet tökéletességében és teljességében fog állani; a „nagysokaság"-ra nézve egy az angyalokéhoz hasonló tökéletességben, mely szerint ők a felmagasztalt kiválasztottak társnői, a kisérő „szüzek" lehetnek (Zsolt. 45:14); a hajdankori szentekre nézve az emberi tökéletességben, hogy t. i. ők a földön a mennyei ország képviselői, az Isteni áldás közvetitő csatornái lehetnek, a föld összes nemzetségei részére. Végül, ha az ezeréves korszak oktatás, alkalom és megpróbáltatás által minden készségest és engedelmest tökéletességre hozott, és ha az Isten iránti hódolat teljesen visszatér, akkor Isten akaratát oly tökéletesen, oly szivesen fogják betölteni, hogy Isten nem tartja szükségesnek, hogy emésztő tüz legyen, mert a Közbenjáró által, akinek az Atya bölcsessége és szeretete mindent átadott, Krisztus akkor az ő lelkének munkáját és fáradságát látni fogja" s az eredménnyel meg lesz elégedve.

76. Mit jelent a megszentelődés és mely osztálynak szolgál az vigaszul?

Valamit megszentelni egyértelmü a szent szolgálatra való fölszenteléssel, vagy elkülönitéssel. Bünösök nem szólittatnak fel megszentelésre, hanem bánatra, érzületük megváltoztatására. A bünbánó egyének szintén nem a megszentelésre szólittatnak fel, hanem a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitre, amely hit által kell megigazuljanak. Megszentelés csak azon osztálytól követeltetik, amely Isten, Krisztusban való igéreteiben és annak a váltságpénzben való észrevételében hisz. Ezzel távolról sincs mondva, hogy az összes emberekre nézve a megszentelés nem lenne helyes. Nem; csak Isten látta előre, hogy amig egy ember a bünt szereti, teljesen felesleges és haszontalan őt felhivni, hogy szentelje fel magát. Az ember először be kell lássa, hogy bünös és hogy érzületének megváltoztatására van szükség. Ez alatt sem kell azt érteni, hogy a vezeklő bünös ne törekedjék a megszentelésre, a szent életre, de igen is azt, hogy a megszentelés, az azt megelőző megigazulás nélkül, teljesen haszontalan lenne.

77. Magyarázd meg Isten intézkedését a megszentelődésre vonatkozólag.

Isten rendelkezése szerint először meg kell tanuljuk megérteni, hogy mily jóságos Ő, mikor büneink miatt engesztelésről gondoskodott. Az Ő bocsánatát, mint Krisztusban való önkétes adományt kell elfogadnunk, mielőtt oly lelki állapotba jutnánk, amely mellett szolgálatának szentelhetjük magunkat. Ezen kivül emlékeznünk kell arra, hogy mi a célja az Evangyéliumi korszak összes intézkedéseinek. Az érzület megváltoztatására való felhivás, a jó hirnek hirdetése, azután a hit által való megigazulás és az igy megigazultak felhivása, hogy magukat Istennek szenteljék, mind azon nagy tervnek részei, melyeket Isten most hajt végre, hogy az újteremtést megalkossa. Isten előre meghatározta, hogy mindenki, aki az új teremtéshez kiván tartozni, előbb áldozatot kell hozzon. Mindenkinek kell tehát valamije legyen, amit Istennek áldozhat, ugymint a mi Főpapunknak, aki Istennek önmagát áldozta fel. (Zsid. 7:27, 9:14.) Az alpapok hasonlóképen mindnyájan önmagukat kell feláldozzák Istennek, amint az apostol figyelmeztet is: Kérlek azért titeket Atyámfiai, az Istennek irgalmasságára (amit már is nyertetek a bünbocsánat által), hogy állitsátok a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ama ti okos tiszteleteteket." (Rom. 12:1). Megjegyzendő, hogy mivel a mi testeink tényleg nem tökéletes szentek, előbb beszámitással kell szentté tétessenek, hogy Isten előtt kedveseknek, szenteknek legyenek elfogadhatók. Tehát a Krisz-

FEL

tusban való hit által kell igazulva legyünk, mielőtt képesek lehetnénk bármi szent, vagy elfogadható dolgot Isten oltárára helyezni s a mi áldozatunk, a mi hatalmas Főpapunk, nevében kell történjék, érette elfogadtassék, mielőtt minket az Úr királyi papságnak tekinthetne.

78. Követeltetni fog-e a megszentelődés az emberektől a Millenniumi korban?

A megszentelést a Nagy Király az ezeréves korszak alatt meg fogja követelni. Az egész világ fel lesz hiva arra, hogy magát megszentelje, hogy mindenféle tisztátalanságot, bünt elvessen magától, hogy engedelmeskedjék az Isten akaratának, mely az ő fejedelmei és az új ország törvényei által lesz nyilvánosságra hozva. Akkor is meg fog történni, hogy sokan életüket külsőségekben tisztitják meg, ami szivüket érintetlenül hagyja. Az ilyenek szellemi, erkölcsi és testi tekintetben tehetnek haladást és élvezhetik a helyreállitás célját, azon fenséges korszaknak tökéletességét, annak végéig, azonban, ha a megszentelés még akkor sem terjed ki gondolatvilágukra, ha szivüket akkor sem éri el, úgy az ezeréves korszakon tuli, örökkétartó állapotra alkalmatlanoknak fognak találtatni, mert akkor semmi sem létezhetik, ami Isten akaratával gondolatban, szóban és cselekedetben nem fog absolut összhangba lenni.

79. Miután a megszentelődés egy általános rendszabály Isten minden teremtményeire nézve, milyen osztállyal szemben használja ezt a kifejezést a Szentirás különösképpen?

Azonban, amig a megszentelést felismerjük, mint oly rendszabályt, melyhez a következő korszakban az egész világnak alkalmazkodnia kell, ne hagyjuk figyelmen kivül, hogy a Szentirás a mi (vagyis az újteremtés) figyelmeztetésére iratott. Ha beköszönt az a korszak, amelyben a világ a megszentelésre nézve kioktatást nyer, akkor tanitója a Nagy Próféta lesz s a megigazulás napja be fogja világitani a földet, az Isten megismerésével. Akkor nem lesz többé semmilyen összevisszasága az egymásnak ellentmondó tanoknak és nézeteknek, mert azon korszakra nézve az Úr megigérte: „Akkor változtatom a népeknek ajakukat tisztává) ez a tiszta üzenet, örömhir), hogy mindenek segitségül hivják az Urnak nevét, hogy szolgáljanak neki egyenlő akarattal." (Zof. 3:9). Az apostol kizárólag az újteremtéshez fordul, mikor mondja: „Krisztus tétetett Istentől a mi bölcsességünkké, igazolásunkká, megszentelésünkké és szabadulásunkká." Ezért ügyeljünk ezekre a dolgokra, minthogy ezek a mi figyelmeztetésünk céljából irattak s nékülözhetetlenek számunkra, ha hivatottságunkat és kiválasztásunkat az új teremtésben való részvételre nézve megerősiteni akarjuk.

Amiképpen az Úr egykor Izrael népének mondotta: Szenteljétek meg magatokat" és „én meg foglak szentelni titeket" (III. Móz. 20:7, II. Móz. 31:13.) ugy most is felszólitja a szellemi izraelitákat, hogy magukat Krisztus engesztelő áldozata alapján megszenteljék, hogy testüket élő áldozatként bemutassák. fölajánlják Istennek. Az Úr csak azokat fogadja el. akik ezt most kellő időben teszik s elkülöniti őket mint egy neki szentelt népet, bevezeti őket a Bárány életkönyvébe, (Jet. 3:5) és megőrzi mindegyikük számára a tiszteségnek, dicsőségnek és halhatatlanságának koronáját, ami tulajdonukká válik, ha szövetségi kötelezettségüknek hüségesen eleget tesznek, ami az ő „értelmes szolgálatuk. — Rom. 12:1. Jel. 3:11.

80. Magyarázd meg a léviták és a papok felszentelése közti különbséget az árnyékban és mutasd meg az ellenképben való elhelyezésüket.

Amint az előképben a fölszentelés a levitákat arra kötelezte, hogy az igazságnak engedelmeskedjenek, azonban ne áldozzanak, úgy Áronnak és az ő utódjainak a papi méltóságra való felszentelése azok fölszentelésének, illetőleg megszentelésének előképe volt, akik Istennek a királyi papságra való meghivását elfogadták. A papi fölszenteles külső jelei voltak: a fehér ruhák, mint a megigazulás érzékeltetése, az olajjal való felkenés és azon áldozatok bemutatása, amelyekben minden pap részt vett. Zsid. 8:3.

Ilyképpen a lévita előkép határozottan kétféle felszentelést különböztet meg: Először az általánosat, mely általában a levitákra vonatkozott, másodszor a különöset, mely egyes levitákat örökös papiméltóságra emelt. Az első a szent életre és Isten iránti engedelmességre való általános fölszentelést ábrázolja, amelyet minden hivő megtesz és amely Isten kegyelme, Krisztus által, részükre a hit által való igazulást és az Istennel való békét eszközli. Ez az, amit e korszakban minden igaz hivő megtud és megért. Azonban az apostol kijelenti, hogy „a parancsolatnak vége a tiszta szivből való szeretet." (I. Tim. 1:5). Ez pedig azt jelenti, hogy Isten előre látta miszerint az első fölszenteléssel való egyetértésünk, igazolásunk jelenlegi feltételeivel bennünket további lépésre fog inditani: az áldozati szolgálatra való fölszenteléshez.

81. Magyarázd meg, hogy a tökéletes engedelmesség, mely a mi megigazulásunk alapja, mint vezet végül bennünket a felszenteléshez?

Miképen, mert egy szent élet magában foglalja az Isten iránti engedelmességet, az Isten iránt való tiszta szivből való és embertársaink iránti szeretetet. Az Istenhez való tiszta szeretet, egy teljes szivvel, teljes lélekkel és minden erőnkkel való szeretet és az ilyen szeretet nem várja a parancsokat, hanem alkalmat kér, hogy szolgáljon, azt mondja: Uram mit akarsz, hogy tegyek? Minden őszinte, „igaz izraelita" az első jelenlét idejében már magában birta az általános levita fölszentelés által jelképezett felszentelést. Ilyenekhez intézte Urunk az ő külön felhivását, hogy magukat a halálra szenteljék, hogy földi érdekeiket a mennyeiekért feláldozzák, hogy a mi üdvözölésünk vezetőjének nyomaiban a tisztesség, dicsőség és halhatatlansághoz vezető keskeny ösvényenyen vándoroljanak. Aki e meghivást elfogadta, az pappá választatott, a mi vallásunk Főpapja testének tagjául, Isten fiául fogadtatott. (Ján. 1:12.)

Igy kellett ez az egész Evangeliumi korszakon keresztül történjék s ugy is történt. Csakis a levita fölszentelés által jelképezett engedelmességre és iga-

FEL

zolásra következik annak felismerése, hogy a megigazulás az Isten iránt való legnagyobb foku szeretetet és azt a kivánságot jelenti, hogy akaratát ismerjük és tegyük. Azután jön annak felismerése, hogy az Istennel való egyetértés minden bennünk és körülöttünk való igaztalanságnak ellentétét jelenti, azután fel kell tekintenünk és imádkoznunk Istenhez, hogy megtudhassuk, miért hivott bennünket. miért fogadta el felszentelésünket és ezek elérésére miért nem tett más módot letetővé, mint önmagunk feláldozását. Ezen kérdésre igy válaszol az Ur: „a ti hivatalotoknak egy reménységére hivattattatok." (Ef. 4:4) Továbbá azt mondja, hogy e meghivás a mi Urunk országában való tisztesség, dicsőség és halhatatlanságban való társörökösségre vonatkozik, (Luk. 12:32 ; Rom. 2:7), és hogy az ehhez vezető ut keskeny és fáradságos, mert a megpróbáltatások elszenvedése nélkülözhetetlen azok számára, akiket Ő ily magas méltóságba akar emelni. (Máté 7:14; Rom. 8:17) Ha végül Isten felszólitásának, — melyet az apostol szája által intéz hozzánk: „Kérlek titeket Atyámfiai a ti testeiteket, hogy állassátok, élő, szent és Istennek kedves áldozatul ama ti okos tiszteleteteket (áldozatotokat) — engedelmeskedtünk, ha magunkat halálra szenteltük, akkor leszünk csak a mi vallásunk főpapjának papjaiul, a királyi papság tagjainak, a Főpap, Jézus Krisztus alpapjainak, uj teremtményeknek tekinthetők.

82. Milyen az állapota azon keresztyéneknek, okik az önfeláldozásra való meghivást visszautasitják?

Most már az olyan hivők. akik miután felismerték. hogy a parancsolat vége, a tiszta szivből való szeretet", mégis vonakodnak továbbmenni és az áldozatra való felhivásnak engédelmeskedni, azok az ő hit által való igazolásuknak Isten által rendelt célját nem töltik be, ilyképpen tehát engedelmességi kötelezettségükre nézve a megigazulás ellen cselekszenek és ez által elvetik hivatásuknak egy reménységét. Nem veszik-e ezek hiába Isten kegyelmét (a beszámitott életre való megigazulást)? Gondolhatjuk-e, hogy az Evangeliumi korszak ellenképszerü lévitai részére lehetővé tett életre való igazulás megtartható lehet, ha az Ur és az Ő igazsága iránti hódolatunk kisebb mérvü, mint amilyent a hajdankori szentek szolgáltattak, tekintetbe véve, hogy mibe került nekik az, hogy Istentől jó bizonyitványt szerezzenek, hogy előtte hitük által kedvesek legyenek, hogy Istennel való közösségük iránti megigazulásukat megtarthassák? (Zsid. 11:5, 32-39) Egészen helyes tehát föltevésünk, hogy azok, akiket Isten igazolt keresztyénekként (ellenképszerü lévitákként) az Evangeliumi korban elfogad s ha azok, miután kiszámitották a tanitványság költségeit, (Luk. 14: 27, 28) melyekhez megszentelésük vezet, visszautasitják az Ur megigért segitségében való hit gyakorlását, ha vonakodnak okos szolgálatukat" a teljes megszentelés által a halálig való odaadásig fokozni, vagy e megszentelést elhanyagolják, ugy azokat az Ur előnyökben hiába részesitette. Az ilyenek a nekik, mint ellenképszerü lévitáknák felkinált kiváltságokat elvesztik és nem tekintetnek többé olyanoknak.

83. Magyarázd meg az ellenképszerü léviták által jelzett két osztály állapotát.

Azonban azok között, akik Isten kegyelmét értékelni képesek, akik szivből hálásak a kiváltságokért, akik el vannak határozva, hogy okos szolgálatukat a teljes megszentelésig fokozzák és akik kötelezettséget vállalnak arra, hogy Isten és az ő igazsága iránti engedelmességet a halálig teljesitik, két osztályt különböztetünk meg:

Az elsőben vannak azok az ellenképszerü léviták, kik készségesen s örömmel adják akár életüket is arra, hogy utat és módot keressenek az Urnak, a testvéreknek és az igazságnak szolgálni, akiknek nem fáj, hanem örömet okoz, ha mindent feláldozhatnak, ami a földön nekik kellemes, hasznos és előnyös, akik képesek jelen életük egész tartalmát e szolgálatnak szentelni. E boldog, készséges áldozók, ezen ellenképszerü papok, rövidesen felmagasztaltatnak s Urukkal, a királyi papságot fogják alkotni. Ekkor már nem fognak többé áldozni, s igy a népért áldozó Áront és háznépét nem fogják ábrázolni, hanem a nagy Melchisédeknek a királyi székben ülő papnak lesznek hasonmásai: ők lesznek azok, akik az ezeréves korszak alatt a világnak mindazon áldásokat kiosztani fogják, melyek az ellenképszerü engesztelő nap, az Evangéliumi korszak alatt értékesebb áldozatok által szereztettek meg.

A másik osztály oly hivőkből áll, akik ugyan őszinte szivvel adják át az Urnak magukat, örömmel áldozzák mindenüket az Urnak és az ő okos szolgálatának s be is bizonyitják ezzel érdemességüket az ellenképszerü lévitai tisztségre, mert nem vették hiába Isten kegyelmét, de akiknek szeretete és buzgósága, — bár a hivást követték és igy a mi hivatásunk egyetlen reménységének s a kiválasztottak minden előjogainak részeseivé váltak, — nem volt elég erős arra, hogy az áldozatot, amelyre magukat kötelezték, teljesen végre is hajtsák. Az ilyenek elmulasztották áldozatukat az oltárra helyezni, vagy azt otthagyni. Igy persze nem tekinthetők a Nagy Főpap hasonmásainak, akinek örömet okozott az Ur akaratát tenni. Elmulasztják győzedelmeskedni s igy nem számithatók a győzedelmesekhez, akik Urukkal a mennyek országát öröklik, mint a királyi papság tagjai. Elmulasztják, hogy hivatásukat és kiválasztottságukat az elvállalt kötelezettségek pontos betartása által biztositsák.

84. Mily megpróbáltatás által lesz megtisztitva a nagy sokaság, hogy Isten országában érdemes lévitai szolgálatra méltóvá tétessék?

Mi történik most már ezekkel? Talán mindent elvesztettek, mert bár gyorsan futottak a dijért, de hiányzott szükséges buzgóságuk s igy a célt nem voltak képesek elérni? Nem; Istennek hála nem! Ha hitük és buzgóságuk a legnehezebb megpróbáltatásokban elégtelennek is bizonyult arra, hogy a papok sorába léphessenek, ugy az a körülmény, hogy legalább annyi hitük és buzgóságuk volt, hogy magukat halálra szenteljék, mégis bebizonyitotta őszinteségüket és érdemességüket a lévita szolgálatra. Az nem volt elég, hogy magukat teljesen fölszenteljék, bizonyitékot kellett szolgáltassanak arra nézve is, hogy az Urat szivükből szeretik és Őt semmiképpen meg nem tagadják. Ha nem is eléggé hüek, meg kell tegyék ezt, hogy az Ő szol-

FEL

gálatában áldozatot mutassanak be. Miben áll az a megpróbáltatás, amit ki kell állniuk, hogy az Úr királyságában a lévitai állásra érdemeseknek bizonyuljanak s milyen módon állittatnak e próba elé?

Már beszéltünk a nagy sokaságról, az Urnak igaz fölkentjeiről, kikről a Jel. 7:13-15 is beszél. „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomoruságból és megmosták s megfehéritették ruháikat a Bárány vérében. Annakokáért vannak az Isten széke előtt (nem ülnek rajta) és szolgálnak neki éjjel és nappal (vagyis állandóan) az ő templomában (a kiválasztottak között) és aki ül a székben, lakik övelek", (adományképpen kapják a szellemi természetet és a fenséges menyasszonynak való szolgálat alkalmait). Balga szüzek! Elszalasztották az alkalmat, hogy a menyasszony osztály tagjai legyenek, mindazáltal tiszta szivü szüzek. Elveszitik a jutalmat, de később nehéz megpróbáltatások után részt nyernek a vőlegény és a menyasszony menyegzői lakomájában, mint azok kisérői, s a Királynak is be lesznek mutatva. „Bévitetnek nagy örömmel és vigassággal és bémennek a Királynak palotájába". (Zsolt. 45:15-16). Mint léviták mégis szolgálhatnak Istennek, Isten fenséges templomában a kiválasztottak között, ha bár ott sem oszlopok, sem élő kövek nem is lehetnek. (Jel. 3:12; 19:6-7; Zsolt. 45:15-16). A vers, mely az utóbbi hely után következik, a hajdankor ellenképszerü lévitáira emlékeztet, akik Izrael népénél az „Atyáknak" neveztettek és biztosit minket, hogy ők ugy lesznek megjutalmazva, hogy fejedelmei lesznek az egész földnek.

85. Hogyan hivták Lévi három fiát s milyen volt azoknak a helyzete a pusztai sátorral összeköttetésben?

Lévi három fia (Kohath, Gerzon és Merári) ugy látszik négy osztálynak előképei. 1. Mózesnek, Áronnak és az egész Amram papi családnak sátorai (Amrám, Kohath fia) a szövetségi sátor előtt a keleti oldalon állottak. Minden vallási ügy e családra volt bizva. Minden lévita e tekintetben szolgájuk és segédjük volt s igy nagy tekintélyben is állott. 2. A szövetségi sátortól délre Kohath családja volt, az Amram családhak legközelebbi rokonsága; az ő őrizetükre voltak bizva a szent tárgyak, az oltárok, a lámpások, az asztal és a frigyszekrény. 3. A frigysátortól északra, a Merári család tanyázott, rangban a Kohath család után következően. Ez a család őrizte az aranyozott deszkákat, ajtófélfákat és alapzatokat. 4. A frigysátor hátsó oldala felől a Gerson család táborozott, melynek kötelessége a legalsóbbrendü munkák elvégzése volt, a külső függönyök zsinorjainak stb.-nek őrizete volt reá bizva.

86. Melyik az emberiség közüli ama négy osztály, mely általuk jelképezve van?

A lévitáknak e négy családja, (az igazzá tett) a megigazult emberiség négy megkülönböztethető osztályát állitja elénk, abban az időben, mikor az Istennel való kibékülés ténnyé lett: a királyi papságot, a hajdankori szenteket, a nagy sokaságot, és a világ megszabaditottjait. Nem szokatlan, ha az előképekben szereplő *nevek* is jelentőséggel birnak. Igy Amram jelentése: „felemelt (magasztos) nép". Mily nagyszerüen talál ez a név a kis csapat előképére, mely kis csapat feje Krisztus Jézus! E papokat a Szentirás „magasra emelt"-eknek, „nagyon feséges"-eknek jelöli. Kohath jelentése: „szövetséges", vagy „társ". A Kohath családból származtak Amrám és a papok. Igy a hajadonkori szentek előképeiül Kohath vehető, annál is inkább, mivel az előbbiek hite, Isten iránti engedelmessége és ragaszkodása s készségük, az igazságért szenvedni oly tökéletesen be van bizonyitva, s mivel közeli lelki rokonságot érzünk velük szemben. Ők tényleg az Úr szövetségesei voltak s valóban a mi bajtársaink, némely tekintetben közelebb is állanak Krisztushoz, mint bárki más. Merári jelentése: „Keserüség". Ebből kifolyólag leginkább a nagy sokaság előképeiül tekinthetők, mely nagy sokaság szellemi természetre nemzetett, a királyi papság diját nem nyerte el, de tüz által mentetett meg s nagy nyomoruság és keserü tapasztalatok után vált méltóvá a számára rendelt tiszteletreméltó szolgai állásra. A Gerson név jelentése végül: „elszökött", „megmentett", s igy leginkább a megmentett emberiség előképeül látszik szolgálni. Minden ember segitséget fog nyerni menekülésre, a Sátán, a vakság és szolgaság bilincseiből való megszabadulásra.

87. Mutasd meg az ellenképszerü léviták rendjét és fokozatát Isten országában.

Az előképszerü léviták és a megigazultak között tehát az első rangot s a legmagasabb állást a királyi papság fogja elfoglalni, az övé az ország, annak méltóságával és felelősségével. A megigazultak jobbján fognak legközelebbi rokonaik, a hajdankori szentek állani, akiket ők az egész föld felett uralkodó fejedelmekké tesznek. Baloldalukon hü testvéreik: a nagy sokaság. Végül mögöttük fog állani az ezerév korszakban a bünből és halálból kimentett emberiség, melynek hódolata az ezeréves korszak végén nehéz megpróbáltatásokban fog beigazolást nyerni. — Jel. 20:7-9.

88. Magyarázd meg, hogy miért nem büntethető igazságosan az, aki visszautasitja az önfeláldozást

Mind a négy osztály ellenképszerü lévitákból fog állani, kik Isten iránti őszinte hódolatukat bebizonyitották. Ez azonban nem ugy értendő, hogy most már azok, akik a világ előtt lettek hit által igazolva vonakodnak, vagy elmulasztják a parancsolat végcélját, a tiszta szivből való szeretetet elérni, akik tehát ennyiben hiába vették Isten kegyelmét, hogy ezek most már minden üdvözülési alkalmat eljátszották. Ugyanis, ha ők a papi szolgálatban való részvétel költségeit nem is osztották, az ajánlatot visszautasitották s ha ezért természetszerüleg nem nyertek sem dicséretet, sem jutalmat, tehát ha ők az „okos szolgálatot" értékelni nem is voltak képesek, azért igazságosan emiatt még sem büntethetők. Hiszen igy a tisztességre, fenségre és halhatatlanságra való meghivás nem kegyelem, hanem kényszer, nem fölhivás, hanem parancs, nem önkéntes áldozat, hanem kötelezettség volna. Ha ők megigazulásukból nem is tudnak hasznot huzni, mégis a megváltott világ egy része maradnak, ép ugy, mint ahogy akkor voltak, mikor még Krisztusban nem hittek, bár felelősségük, amióta a jog és jogtalanság között a különbséget felismerni megtanulták, megnagyobbodott. Más szavakkal: Jelenleg csak azok vétetnek végleges értékü vizsgálat alá arra nézve, hogy az örök életre, vagy az örök halálra érdemesek, akik önként szentelik magukat az Úr „halálig való" szolgálatára. Senki más még nem került itélet alá és nem is kerül mindaddig,

FEL

amig az ezeréves ország fel nem állittatik. Ezalatt azonban minden ember azon az uton van, hogy a neki nyujtott világosság mértéke szerint az ezeréves országban való létfeltételeit és az örökéletre való kilátásait javitsa, vagy rontsa aszerint, amint lelkiismerete és a neki jutott megismerés szerint, vagy az ellen cselekszik.

A teljesen megszerteltekre nézve azonban másképáll a dolog. Az ő teljes halálig való megszentelésük folytán a földi életről teljesen lemondanak s ezen odaadás által, ha halálig hűek maradnák, de csak ez esetben, mennyei örökrészt nyernek, számukra tehát a hütlenség az örök halált jelenti ép oly biztosan, mint az ezeréves korszak végén örök halállal büntettetnek a bukottak és engedetlenek.

89. Magyarázd meg jelképes jelentőségét annak, hogy a lévitáknak nem volt részük a Kanaán földjében.

Kanaán földjében egyik lévita osztálynak sem volt része. Ez határozott előárnyékolása annak a ténynek, hogy a mostani gonosz világ tökéletlen állapotai nem örökségeazoknak, akik mindenüket az Urnak szentelték és az ő igazságosságával teljes szivből egyetértenek. Kanaán a megprobáltatás idejének kellemetlenségeit, az ellenség legyőzését, a gonosz feletti győzelmet, az ezeréveskorszak alatt, állitja elénk. Isten azok számára, akiket ő ellenképszerü lévitákká tett, egy jobb, büntelen, tökéletes örökséget tart készen. Az elsők, akik ez örökségben részesülnek, a papok lesznek és pedig az első föltámadás alkalmával, amikor is Isteni természetet nyernek. Utánnuk következnek a hajdankori szentek, akik az emberi tökéletesség örökségében részesülnek, mindjárt föltámadásuk alkalmával. Ezután jön azoknak nagy sokasága, akik szellemi létfokon tétetnek tökéletessé és végül a Gerson osztály, az emberiség többi része, amelynek nevelése, fölemelése és megpróbáltatása az ezéréveskorszakot fogja kitölteni. Igy lesz az emberiség közelebb vezetve ez örökséghez lépésről-lépésre, mig lassankint megmenekül a halálból az életre, melyre érdemesnek a millennium végén fog csak bizonyulhatni.

90. Az árnyékban, hogy van illusztrálva azon tény, hogy csak a tényleg feláldozott és a szentszellemtől fogamzott hivők vannak számitva a Főpap tagjainak?

Az előképben meg van az is, hogy csak a Szentlélek által nemzettek, csak azok, akik magukat teljesen a halálig szentelik meg s a Nagy Főpap tagjaiként tekintetnek, tehát nem általában a léviták, hanem az áldozók részesülnek a szent olajban, amely a Szentlelket jelképezi. A papok mindnyájan meghintettek a vérrel vegyitett olajjal, miáltal az jut tudomásunkra, hogy a Szent Szellemben Krisztus tagjai csak a véráldozat által részesülnek, csak Jézus Krisztus véres engesztelő áldozata folytán, mely megigazulásukat eszközli és csakis ugy, hogy önként kötelezik magukat az áldozatot Krisztussal megosztani, életüket az ő szolgálatára szentelni — II. Moz. 29:21.

91. Mit jelentett a Főpap felkenetése?

A főpap fölkenése különálló dolog volt. A kiválasztott egyház egységét szemléltette. E fölkenésben ugyanis csak az részesült, aki a főpap hivatalát töltötte be, először Áron s azután sorban mindazon utódja, aki őt méltóságában is követte, részesült a fölkenésben. (II. Móz. 28:41; 40:13, 15) A mi Urunk Krisztus, Jézus, mint „feje a gyülekezetnek, mely az ő teste" föl lett kenve „az öröm olajával" inkább, mint az ő társai, örökös társai, a királyi papság alsóbbrendü tagjai. Az olaj reá öntetett és mi a kegyelmet az ő fölöslegéből kaptuk. Hogy büneink bocsánatát és megigazulást nyerünk az engesztelő áldozat érdemei folytán, ez kimondhatatlan nagy kegyelem. Ép igy csaknem tulhaladja a képzelet határait az, hogy mi arra legyünk hivatva, hogy az országot vele együtt örököljük, hogy a mi megszentelésünk, vérével és olajjal való meghintés által megpecsételhető s hogy a mi Fejünk fölkenésében részesüljünk.

92 Mit jelképezett a „felkenetés szent olaja."?

Dávid próféta az Úr vezetése mellett nyujtja leirását a fölkenésnek s annak, hogy miként öntetett a mi Fejünkre az olaj és miképpen kellett minden tagra folyon. (Zsolt. 133:1-3; 45:8; Luk. 4:18) A kiválasztás tagjai, a testvérek, kiknek érzülete ösztönzi őket, hogy egyetértéssel lakjanak egymás mellett. Mindnyájan, akik egyek a Fővel, hajlandóságot kell érezzenek a test többi tagjai iránt, amely: a gyülekezet s e hajlandóság mértéke szerint nyernek többet, vagy kevesebbet a fölkenés szent lelkéből*. Ez a szent kenet olaja a Szent lelket jelképezi és azt a megvilágositást, mely mindenkinek adományoztatik, akit Isten, mint az ujteremtésnek a királyi papságnak tagjaiul elfogad, akiknek mindenike meg van pecsételve, mintegy megjelölve a Szentlélek által, mely nekik adományoztatott.

Folytatás a 115. oldalon

* V. kötet, 9. fejezet.

Jelentés az Úrvacsoráról.

Itt egy kimutatást közlünk, az eddig beérkezett adatok alapján az Úrvacsorában résztvettek számáról a helység megjelölésével; megjegyzendő, hogy a kimutatás úgy a román, valamint a magyar helységnevekre stb. vonatkozik.

Aninoasza 100, Iapa 80, Vulkán 72, Rodna veche 66, Marosvásárhely 57, Kolozsvár 56, Stremt 52, Manasturu 50, Karácsonyfalva 49, Marosujvár 46, Szilágycseh 41, Sófalva 40, Sóvárad 40, Vad 40, Brebi 40, Petrozsény 34, Feleac 31, Arad 30, Sumal 28, Balmazujváros (Ungaria) 28, Sfantul 28, Ocna Dejului 27, Ticud 26, Juchul de jos 26, Zimbor 25, Stobor 24, Hajduszoboszló (Ungr.) 24, Szakadát 33, Egerbegy 22, Gyalu 22, Reghinul sasesc 22, Jac 22, Bükkös 20, Mákó 20, Lupény 19, Hida 19, Kakasd 19, Sampetru 19, Maroskeresztur 18, Gioagu de jos 17, Cozla 16, Petea de campie 15, Nimigea romaneasca 14, Ighiu 14, Bágyon 14, Galgau 14, Topa 13, Rogna 12, Asuagiul de sus 11, Iuriul de campie 11, Sig 11, Sumurduc 10, Tamasesti 10, Seica-mare 9, Craifalau 9, Palotailva 9, Urca de campie 9, Perecseny 8, Silajul mare 7, Medgyesfalva 7, Páncélcseh 6, Zabola 5, Sarmaghita 5, Bregovo (Bulgária) 5, Salsig 4, Pecica 4, Banul de sus 4.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina No. 4.

Cenzurát: ANCEAN. Nyomatott Kosmos r.-t. Tg.-M.-Vásárhely.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 8. szám.
1921. augusztus. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
A meghatottság nem megszentelés	117
Mi az orvosság a dolgok ilyen állapotában	121
A szentséget illető téves nézetek	124
Krisztus a mi megváltásunk	124
Az ujteremtés előre megállapitott rendeltetése	126
A nagy sokaság	128
Különböző választások a multban	128

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társasság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen", része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztrálliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istent terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei

Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.

VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei

A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fól évre . 80 Lei

Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen legtöbb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

Az uj teremtés.

(A VI. kötet harmadik tanulmánya)

93. Az új teremtmény felszentelése miért nincs becsülve és értékelve a világ részéről?

Az ily hivők, kik e módon a Szentszellem által, mint az újteremtés valószinü tagjai előre meg vannak jelölve s az Urtól a következő bizfositásban részesülnek: „Nem e világból valók, miképen én is nem e világból való vagyok. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és rendeltelek titeket, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjetek és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Ha e világból valók volnátok, e világ, ami övé szeretné azt, de mivel, hogy nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak titeket e világ közül, azért gyülöl titeket e világ. (Ján. 15:13-19; 17:16). Amennyiben a világ, a megszentelésnek e jeleit bizonyos mértékben felismerné, nem várhatjuk, hogy azok miatt bennünket tisztelni, csodálni fog, hanem inkább azt várhatjuk, hogy a Szentléleknek az ujteremtményeken észrevehető e megnyilvánulásai, a gyengeség és férfiatlanság jeleiként fognak tekintetni. A világ azt helyesli és értékeli, ami előtte erőteljesnek, energikusnak, nem tulságosan jogszerünek és lelkiismeretesnek tünik fel. Urunk megmagyarázza, hogy miért nem becsüli követőit érdemük szerint a világ. Azért t. i. mert a sötétség gyülöli a világosságot, mert a királyi papság mértéke és értékelése a gondolatokra, szavakra és cselekedetekre nézve más és sokkal fenségesebb, mint általában az embereké, s mert előttük az utóbbi felfogás saját nézeteik elitélése gyanánt tünik fel. A világnak mindig jobban tetszik, ha hizelgésben, elismerésben részesül, s ami a legcsekélyebb mértékben is árnyékba állitaná, annak kitér utjából, vagy ellenállást fejt ki A világi bölcseség e rosszalása (a névleges kereszténység köréből), a királyi papság megpróbáltatásának egy részét képezi. Akinek megszentelése nem teljesen őszinte, az nélkülözi a világ helyeslését s ezt elérni törekszik, de emellett elmulasztja, hogy földi érdekeit feláldozza, amely áldozat bemutatását már megkezdette. Igy el fogja mulasztani, hogy pap, az ujteremtés tagja legyen. Mindazáltal az Urnak jó szándékaira való tekintettel az a célja, hogy őket tüzes megpróbáltatás által megmentse, mikor is testük, melyet feláldozni nem voltak elég buzgók, el fog pusztulni. Igy lesznek majd érdemesek arra, hogy a „nagy sokaság" osztály áldásaiban és jutalmaiban részesüljenek, a kik a nagy nyomoruságból jönnek, hogy szolgáljanak a trón *előtt,* amelyen a kis csapat fog ülni, az ő Urával egyetemben.

94. Miután a megszentelésnek két része van: egyrészt az emberek, másrészt az Isten részéről, mi szükségeltetik mé g ehez·

A megszentelés nem csak azon két cselekedetből áll, hogy egyrészt az emberek önmagukat tökéletesen megszenteljék, másrészt hogy a megszentelteket Isten teljesen elfogadja, hanem emellett haladásra, fejlődésre van szükség. Megszentelésünk, amellett hogy tökéletesen őszinte kell legyen, hogy Isten előtt egyáltalában számitásba vétessék, előbb aránylag kevés ismerettel és csekély tapasztalattal van összekötve. Megszentelésünknek tehát oly mértékben kell növekednie, amint tapasztalatunk és megismerésünk is gyarapszik. Kezdetben, bár szivünk telve jó érzéssel — miután minden önzés kiirtatott belőle — mégis keveset tud magába fogadni. Ha a sziv tágasabbá válik, a megszentelés is lépést kell tartson ezzel, be kell töltse a nagy teret, miként az apostol mondja: „Legyetek megtöltve a lélekkel", és ismét: „Isten iránti szeretetek árassza el sziveiteket és áradjon ki azon tul is". Az intézkedés, mely sziveinknek e megnagyobbodását lehetővi teszi, e szavakban van kifejezve: „Szenteld meg őket a Te igazságoddal; a Te beszéded igaz ág". — Ján. 17:17.

95. Magyarázd meg, mint munkálkodik bennünk Isten igéje s ezzel szemben mint uj teremtéseknek mi a kötelességünk?

Isten igéje, vagy izenete, az Istentől való, Krisztusban való bölcseség az, melyről mi legelőször felismerhetjük Istennek irántunk való kegyelmét és amely bennünket lépésről-lépésre a megszenteléshez vezet és ösztönöz; ugyanaz az ige, amely Istennek Krisztus által való üzenete, ez az amely a mi sziveinket nagyobbá teszi és megtölti. Azonban, bár Isten dolga is az igazságot szolgáltatni, amely bennünket meg kell töltsön és meg kell szenteljen, mégis a mi kötelességünk marad szövetségünk mellett kitartani, szivünk megszentelt állapota szerint cselekedni, éhezni és szomjuhozni a megszentelő igazságot, abból naponkint táplálkozni és igy megerősödni az Urban és az ő erejében. A puszta megszentelési tény, vagy megszentelésre irányuló elhatározás nem elég; az Ur az ujteremtés között nem pusztán hivatalkeresőket akar látni. A hivatalkeresőknek iskolára, nevelésre és vizsgálatra van szükségünk, hogy az ujteremtés különböző jellemvonásait kifejleszék és minden jellemvonás vizságálat alá kell kerüljön tartóssága és Isten iránti hódolatára nézve, hogy Isten meggyoződhessék arról, miszerint ezen ujteremtmények, miután minden tekintetben megvizsgáltattak, hivek maradnak ahhoz aki által meghivattak és igy érdemesekké váltak Uruk nagy örömére, az első feltámadásban való részvételre.

96. Milyen áldott állapotba jutnak azok, akik teljesen felszentelik magukat s milyen tapasztalathoz jutnak?

Amiképen már a hit által való megigazulás az Istennel való béke nagy kegyelmét juttatja nekünk, ugy a teljes megszentelésnek ezen további lépése, ezen élet minden dolgainak Istenre való bizása, minden földi reményről és törekvésről való lemondás s annak menynyei remények és törekvések által való pótlása, melyek kilátásba helyeztettek az ujteremtés számára, — egy nagy megkönnyebbülést, a szivnek békéjét jelenti és pedig annál inkább, minél inkább felfogjuk és hasznunkra forditjuk Istennek az ujteremtés számára tett rendkivüli igéreteit. Ezen igéretek a Róm. 8:28-ban a következő szavakban vannak összefoglalva: „Midenek egyaránt javokra van azoknak, akik az ő végzése szerint hivatalosak, kik az Istent szeretik". Ez a biztosság Isten második kegyajándéka, a szó tulajdonképeni értelmében. Nem kell azonban ezalatt azt értenünk, hogy ez testi szemmel látható lenne, de mégis nyugalmat ad sziveinknek, megtölti azokat Isten iránti feltétlen bizalommal és lehetővé teszi, hogy a Szentirás rendkivül nagy és értékes igéreteit javunkra fordithassuk.

FEL

97. Magyarázd meg, milyen ezeknek a tapasztalatuk s miben különböznek tapasztalataik egymástól?

Minthogy természetes jellemvonásaink különbözők s általában jellemünk különböző, tapasztalataink is a teljes megszentelésre nézve, személy szerint különbözni fognak. Egyikünknél az Úrnak való teljes odaadás, annak felismerése, hogy az Ur külön gondoskodik róla, mint a kiválasztott egyház valószinü tagjáról, csupán a szivnek igaz békéjét idézi elő, mig másoknál, akik közlékenyebb természetüek, az öröm hagosan és láthatóan, ujjongás és lelkesedés kiséretében fog megnyilvánulni. A jellemek e természetes különbözőségét mindig figyelembe kell vennünk és azon testvéreinket is meg kell értenünk, akiknek tapasztalatai a mienktől különböznek. Még a tizenkét apostol között is voltak ilyen különbségek. Egyik részük, különösen Péter, Jakab és János tapasztalataikat jobban kifejezésre tudták juttatni, mint a többiek. Sőt ez még pünkösd után, a Szentlélek megvilágositása után is igy maradt. A lelkesedő testvérek tanulják meg az apostol által követelt mérsékletet és a nagyon is hideg és józan testvérek imádkozzanak, hogy megtudják tanulni Isten kegyajándékait magasabbra becsülni, érzéseiket jobban kifejezni, hangosabban dicsérni Azt, aki minket a sötétségből, az Ő csodálatos világosságára kihivott. Jakabnak és Jánosnak Jézus két kedvenc tanitványának, kik tüzük és buzgóságuk miatt „menydörgés fiainak" is neveztettek is szükségük volt legalább egyszer rendreutasitásra és dorgálásra, hogy gondoljanak arra, „minémü lélek legyen bennük". (Luk. 9:54, 55.) Péter egy esetben buzgalmából eredő tévedése miatt ördögnek neveztetett, mig a Messiás gyors felismerése által dicséretet érdemelt ki. Mindazáltal az Úr nagy szeretetet nyilvánitott e három apostollal szemben, meleg, tüzes jellemükért: csakis e három apostol volt vele Jairus leányának szobájában, annak halálos ágyánál, egyedül ők voltak vele a megdicsőülés hegyén s a Getsemáné kertben a páska éjjelén, ők voltak azok, akik tovább kisérték az Urat, mint a többiek. Ezek szerint tehát a buzgóság kedves az Ur előtt és közelebb hoz bennünket Hozzá, azonban e buzgóság mellett mindig el kell ismernünk Őt fejünknek és az Ő igéje és szelleme kell vezetőnk legyen.

98. Ha a megszentelés nem jelent tökéletességet, hogyan fogadja el Isten a mi áldozatunkat? Miképen számitja be nekünk Krisztus érdemét?

A megszentelés nem jelent emberi tökéletességet, mint nehányan ezt tévesen értelmezik. Szellemi képességeink tulajdonságait, vagy állapotát nem változtatja meg s testünk fogyatékosságait csoda módra nem tünteti el. Csakis az akaratra vonatkozik, mely Krisztus által tökéletesnek vétetik; a megszentelés tehát a testnek egy halálig való odaadása, áldozata. Ez a test, amint láttuk a hit által való megigazulás folytán is, nem ténylegesen, hanem csak beszámitás szerint, akaratunk, szivbeli állapotunk, szándékaink szerint igazoltatik. Ennek az akaratnak, mint az apostol mondja, az a hivatása, hogy minden tehetséget, minden alkalmat, mely ez életben kinálkozik, az Urral összhangba hozni igyekezzék. Meg kell kisérelje, hogy befolyását ez irányban minden embernél hatásossá tegye, akikkel csak érintkezik. Ezzel nem az van mondva, hogy a jelen élet nehány rövid esztendeje alatt képes lehetne szegény, tökéletlen testét, vagy másoknak ugyanilyen testét tökéletessé tenni. Ellenkezőleg az apostol biztosit bennünket mikor a kiválasztásról beszél, hogy rothadandóságba, gyengeségbe vettetett egy tökéletlen test, s hogy mi a feltámadás előtt nem jutunk uj testhez, mely erős, tökéletes, s az Úr előtt becsületben áll. A tökéletességet, mely után törekszünk és amelyet az Úr ajándékul ad nekünk, csak akkor fogjuk elérhetni, ha a gyengeség és tökéletlenség jelen állapotában szivből jövő hüséget tudunk felmutatni.

99. Mi a mi kötelességünk az igazsággal szemben?

Mindazáltal az Úr iránti szivből való hüség, egy állandó törekvést jelent részünkről, hogy egész életünket, sőt szivünknek minden gondolatát s minden szándékát Isten akaratának vetjük alá. (Zsid. 4:12). Ez a mi első és állandó kötelességünk s az is marad mindörökké, mert „Ez az Isten akaratja, t. i. a Ti megszenteléstek" és „szentek legyetek, mert én (az Ur) szent vagyok". (Thess. I. 4:3; Pét. I. 1:16). A cél, az abszolut szentség kell legyen. Erre kell örömmel és minden erejével törekedjék egész gondolatvilágunk s ez is kell maradjon végig, bár tényleg sohasem érhetjük el, amig bukott természetünk hibáinak valamint a világ, és a Sátán csábitásaink ki vagyunk téve. Azonban napról-napra mennél többet tanulunk Istentől, minél inkább növekszik bennünk az Ő fenséges jellemének megismerése, mennél inkább tudjuk ezt értékelni, az uj érzületnek annál nagyobb lesz a befolyása ránk, az annál erősebb lesz felettünk, a test gyengeségei, bármely fogyatékosságai fölött.

100. Mit jelent a mi életünkre nézve egy igaz megszentelődés?

A szív igaz megszentelése, az Úr szolgálatában való buzgalmat is jelent. Jelenti a jó üzenet hirdetését, jelenti, hogy egy ember a másik embertársában felépiti a legszentebb hit épületét, jelenti, hogy mi minden emberrel szemben, amint csak alkalom kinálkozik, de főkép a hit háztartásával szemben jóságot tanusitunk, jelenti, hogy a mi ily sokféle módon az Urnak szentelt életünk, a testvérekért feláldoztassék. — Ján. I. 3:16.

101. Mi legyen a célja erőnk (energiánk) felhasználásának?

Napról-napra minden alkalmat kihasználva szivünkben növelnünk kell az Ur, testvéreink, hozzánktartozóink s általában az egész emberiség iránti szeretetünket, minélinkább növekszünk az isteni ige és isteni példával szembeni kegyelem, megismerés és engedelmesség tekintetében. Mindamelett erőink, tehetségeink gyakorlata a mások szolgálatában nem más, mint eszköz, mely által az Ur lehetővé teszi, hogy megszentelésünket teljessé tegyük. Amiképen a vas élesiti a vasat, ugy nyerünk mások szolgálatában áldásokat. Mégis amig a magas álláshoz, az által, hogy felebarátainkat, (különösen azonban a hit háztartását) ugy szeretjük, mint magunkat, mind közelebb és közelebb jutunk, mind ennek forrása Teremtőnk és Megváltónk iránti mindent felülmuló szeretet és az a kivánság kell legyen, hogy ugy cselekedjünk és olyanok legyünk, hogy az Neki kedves legyen. Mindenek előtt tehát Istennek kell szenteljük magunkat. Szivünkben és kedélyvilágunkban Isten kell az első

FEL

helyet elfoglalja és Isten iránt érzett szeretetünk abban kell kifejezésre jusson, hogy testvéreinket és minden embert szeretünk és a legjobb érdeküket szolgáljuk.

102. Urunk mondotta: „Szenteld meg őket a te igazságoddal". Milyen igazság eredményezheti azt a megszentelést, ami Istentől elfogadható?

Az igazság által való megszentelés.

Már megjegyeztük, hogy az Isten által követelt megszentelés, vagyis az a megszentelés, mely az ujteremtésben való helyfoglalás feltétele, csak olyanok által érhető el, akik Krisztus iskolájában vannak, Tőle tanulnak s az igazság által szenteltetnek meg. Sem a tévedés sem a tudatlanság szentté nem tesz. Másrészt azonben azt a feltevést se tartsuk, helyesnek, hogy, minden igazság megszentel. Bár az igazság általában csodálatraméltónak tünik fel mindazok előtt, akik szeretik, s a tévedést gyülölik, az Ur kijelentése mégis csak a következő: „Te (az Atya) igazságoddal szenteld meg". Az egész civilizált világ az igazságot hajszolja. E vadászokat, geologusoknak, astronomusoknak, fizikusoknak, kómikusoknak hivják. Annak keresésében, hogy mi a helyes, az államférfiak is részt vesznek. Észrevehetjük, hogy ezen igazságra való törekvéseknek egyike sem szentel meg, sőt inkább ellenkező irányban hatnak, amint az apostol is mondja, hogy a világ (az ő) bölcsesége folytán az Istent nem ismeri meg. (Kor. I. 1:21). Tény az, hogy minden törekvésünk a teljes igazságot felismerni időpazarlásnak tünik fel, életünk rövidsége, bukásunkból származó tökéletlenségünk és erőtlenségünk folytán. Aki fgyelmét s munkaerejét az astronomiának szenteli, ideje és erői számára, az oly egyén csupán ezen a téren is elég tennivalóra akad. Más tudomány számára nem igen lesz ideje s igy a legmagasabb tudomány: „A Te igazságod" — a korszakok isteni terve számára sem jut ideje. Ezért figyelmezteti Timoteust Pál apostol, aki képzett tanult ember volt, hogy óvakodjék a tévesen „tudománynak" nevezett dolgoktól. Tudomány, igazságot jelent, pedig az apostol biztosan nem gondolt arra, hogy vitassa kora kutatóinak őszinteségét, hogy őket mint tudatos hamisitókat tüntessen föl. Sőt inkább szavaiból azt a gondolatot olvashatjuk ki, melyet a tudomány által befutott pálya minden lépése teljes tökéletesen bebizonyit: hogy t. i. bár minden tudomány tartalmaz valami igazságot, mégis az emberi tanok nem feltétlen vegyitetlen igazság. Csupán azoknak legjobb nézetei, vagy sejtései, akik — mindenik a saját területén — az igazságot keresik s nem egyszer történt meg hogy az egyik föltevés a másiknak egyenesen ellentmondott. Amint az ötvenév előtti tudósok, a korábbi idők tudósainak föltevéseit téveseknek jelentették ki, ugy a jelenkori tudósok is elvetik elődeik nézeteit.

103. Pál apostol példája, mint szolgálhat legnagyobb bátorságunkra ez uton való haladásra nézve?

Pál apostol nemcsak bölcs és teljesen fölkent tagja volt a királyi papságnak, ki a természet által jobban meg volt áldva, mint sok más társa aki a Nagy Főpap nyomaiban járt, hanem ezen kivül, mint a Bárány kiválasztott 12 apostolának egyike (iskarioti Judás helyett) ezen állásában arra volt hivatva, hogy a mi külön isteni vezetőnk (különösen az ő tanaira nézve) s az egész evangéliumi korszak alatt, a hit-háztartásának oktatója legyen. Egy ilyen hit-hősnek a szava és az a példa, melyet a maga megszentelésével szolgáltatott, előttünk nagy fontossággal kell birjon, ha azon pályát tekintjük, melyet mint a királyi papságnak megszentelt és elfogadott tagjai, meg kell futnunk. Arra figyelmeztet bennünket, hogy: „Minden terhet levetvén és minden körülöttünk való bünt, nagy állhatatossággal a mi előnkbe adatott célt kifussuk. Nézvén a hitnek Fejedelmére és elvégezőjére a Jézusra". (Zsid 12:1, 2). Máshol további figyelmeztetésül a saját tapasztalatait közli velünk: Ugy találtam, hogy az Urban való tökéletes megszentelésem nem engedi meg, hogy szellemi erőimet más irányban is foglalkoztassam, hogy más természetü igazságok felkutatásában szétforgácsoljam. Amióta az isteni kinyilatkoztatás igazsága, szivemet betölti és már megszentelt és fölkent képességeimet mind jobban és jobban igénybe veszi, mind világosabbá teszi előttem, hogy ha sulyt fektetek a nagy dij elnyerésére. úgy arra kell szenteljem egész figyelmemet, minden törekvésemet, amint ezt olyanok is teszik, akik földi célok után törekszenek, mikor céljukat folyton szemük előtt tartják. Egy dolog van pedig: azokat, amelyek hátam megett vannak (egykori tudományos kutatásokban kifejtett törekvéseimet, mint egykori római polgár kilátásaimat és az előnyöket és a dicsőséget) elfelejtvén (melyet mint az átlagnál magasabb müveltségü férfi a tudományokban elérhettem volna) azokra pedig igyekezvén, amelyek elől vannak (hitem szemeit mindig arra irányozva, amit remélek, szeretek, melyre magamat felszenteltem, t. i. arra az ajánlatra, hogy Urammal az isteni természetnek s a föld megáldása nagy müvének társörököse legyek) a cél felé futok, az Istennek a Krisztus Jézusban való mennyei hivatala jutalmának elvételére". — Fil. 3:13, 14.

104. A Biblia szerint kell-e várnunk valamilyen külső megnyilatkozást, vagy érzést, amely önfeláldozásunknak az Urtól való elfogadására nézve szolgálhatna bizonyitékul?

A meghatottság nem megszentelés.

Némely keresztyén nem tudja, melyek az Úr megigért bizonyitékai arra nézve, hogy a jelen korszak hü áldozói elfogadtatnak. Sokan helytelenül oly külső jeleket várnak, mint a mi'yenekben az első egyház Pünkösdkor részesült. (V. kötet, 9. fejezet). Mások belső érzelmeket várnak s ezért az Úr által való elfogadtatásuk tekintetében egész életükön át bizonytalanságban vannak, ha ezen érzések elmaradnak. Ezen várakozásokat oly testvérek tapasztalataira alapitják, kik erről bizonyságot tettek. Ezért igen fontos tudni azt, hogy a Szentirás ily kedélyhullámzásokat sehol sem igér, tudatára kell jönnünk annak, hogy mi mindnyájan hivatalunk reménységére vagyunk hivatva s hogy a korábbi bünök bocsánatára az Atyának lelkesitő mosolyára, futásunkban kitartást nyujtó s célhoz érve a nagy dijat elnyerni segitő s a szükség minden idején hasznunkat szolgáló kegyelmére vonatkozó igéretek közös tulajdona mindazoknak, kik a magas hivatal feltételeit elfogadták. Nagyon különbözők azonban azok a módok és utak, amelyek utján Isten gyermekei ezeket és minden más igéretet elfogadnak, legyen az testi vagy szellemi természetü, jöjjön embertől, vagy Istentől. Egyrészük fogékony és érzékeny ugy, hogy érzéseit élénken nyilvá-

FEL

nitja és irja le. Még magának az Urnak az eljárása is más a különböző fogadott gyermekeivel szemben. Tekintsük csak meg e kérdést, mindjárt a kiválasztásnál, Jézus Urunknál. Mikor Ő 30 éves korában teljesen megszentelte magát, fölkenetett a Szentlélekkel. A Szentirás szavait véve figyelembe, nem találunk benne tudósitást arról, hogy Urunkat akkor valamely különös öröm-izgalom töltötte volna el. Az ugyan kétségtelen, hogy bizonyosságot nyert afelől, miszerint helyes uton jár, hogy eljárását az Atya helyesli, s hogy utjában az Atya áldása kiséri, bármilyenek is legyenek a tapasztalatok, melyeket szerezni fog. Mindezek dacára nem került Urunk lélekben az örömök hegyére, hanem a pusztába üzetett s mint uj teremtésnek első tapasztalatai komoly kisértések voltak. Az ördögnek megengedte az Atya, hogy Ot megkisértse, hogy kitünjék, vajjon eltéríthető-e attól, hogy az Atya akaratát teljesitse, vajjon rávehető-e arra, hogy megkisértse a müvet, melynek kedvéért testet öltött, oly módon befejezni, hogy élete feláldozá ától szabaduljon. Igy fog ez történni, — ugy hisszük, — az Ur jó néhány követőjével is a megszentelésük utáni első időben. Félelem és kétség fog szivükbe lopódzani — ily érzelmek fölkeltéséhez a Sátán nagyszerüen ért — meg fogja kisérelni, hogy elhitesse velük, miszerint Isten szeretete és bölcsesége ellen van a földi jogok és igények feláldozását kivánni. E tekintetben ne itélje el egyiktek a másikat. Ha egyiktek, örömének hangosan képes kifejezést adni, örüljetek vele! Ha pedig sok támadásban, szenvedésben lesz része, legyünk részvéttel iránta, de másrészt örvendjünk, hogy tapasztalatai, Urunkéhoz annyira hasonlóknak látszanak.

105. A keresztyén szülőktől származott egyének tapasztalata miben különbözik azok tapasztalataitól, akik ez előjoggal nem birnak?

Istennek két kedves gyermeke John és Charles Wesley, mindketten kétségtelenül fölkent férfiak voltak és a megszentelés tekintetében ápolt felfogásuk mégis nemcsak hogy keveseknek használt, hanem bizonyos tekintetben sokaknak ártott, minthogy ők felfogásukkal egy szentirás-ellenes, vagy legalább is nem szentirásszerü reményt teremtettek, amelyet nem ismerhetett fel mindenki s igy sokaknál elbátortalanodás által roszszat idézett elő. Nagyon helytelen volt részünkről azt hinni és azt tanitani, hogy a megszentelés minden fölkentnél egyforma mértékü örömizgalmat idéz elő. Hivő szülőknek gyermekei, — kik gyermekségük óta keresztyén légkörben éltek, ezen élet minden dolgát szülőik hitének és Isten igéjének világosságában tanulták megitélni és igy mindig arra törekedtek, hogy Isten akaratát megismerjék s annak értelmében cselekedjenek, — nem várhatják, hogy ha a felelősség korát elérik és magukat személyesen az Atyának szentelik, hogy ugyanolyan tuláradó örömöt érezzenek, mint amilyet az érezhet, aki a megismerés időpontjáig „elveszett fiu", idegen volt, aki a szent dolgokról mitsem tudott.

Egy ilyennek a megtérése alapos változást tételez fel. Azt jelenti, hogy szakit minden eddigi törekvésével és szándékával, amely őt Istentől elválasztotta és a bün és önzés rabszolgájává tette. Ezzel szemben az, akinek egész érzelem- és gondolatvilága gyermekkorától kezdve keresztyén szülei által Istenre és az ő igazságára irányult, nem tapasztalhatja érzései hirtelen változását s ezért efélét nem is érezhet. Az ilyennek inkább annak felismerésére kell jutnia, hogy ifjuságától kezdve, személyes felelőssége, érettsége idejéig is előnyökben részesitette Isten. Fel kell ismerje, hogy megszentelése idejében való elfogadása, eddigi Istenhez való állásának teljes tudatos átvételét, minden tehetségének az Úr, az Ő szolgálatának s az Ő népének szolgálatára való teljes fölszentelését jelenti, hogy az ő megszentelése, az Ő „okos szolgálata" és hogy miután egész, már igaznak tekintett földi énjét immár tudatosan az Urnak szenteli, a kivá·lóan nagy és fenséges igéreteket magára vonatkoztatja, azokat, melyekhez csak a fölkenteknek és az ő gyermekeinek van közük. Ha egy ilyen aztán Isten tervébe, vagy annak legalább kezdeteibe bepillantást nyer, föl kell ismerje, hogy az evangeliumi korszakra korlátozott magas hivatal reá is vonatkozik s ezért örvendenie kell.

106. Mi az Istennek a célja azzal, hogy sok dolgot a természetes szem és itélet számára titokban tart?

Az apostol kijelentése: Mi nem látás által, hanem hit által élünk, — az egész Evangeliumi korszak kiválasztottaira vonatkozik. Az Úr oly hitet kiván, hogy mi akkor is bizzunk benne, akkor is higyjünk vezetésének, ha értelmünkkel azt nem is tudjuk felfogni. E célból sok dolgot titokban tart, legalább is a természetes szem és itélet számára s ez által a hit biztosabban fejlődik, mint külső jelek, vagy csodák által. Értelmünk szemei az isteni dolgok felfogásában, a Szentirás igéretei által kell felnyiljanak, megkülönböztetési képesség, az ő igazságának megismerése által, hogy tudjunk oly dolgok hitének örvendeni, melyeket most sem szemmel látni, sem természetes érzékünkkel felfogni nem tudunk.

107. Mi a célja értelmi szemeink megnyitásának? és miképen van ez a Frigysátorban jelképezve?

De értelmünk szemeinek felnyilása is csak lépésben történik, mint az apostol bizonyitja. Imádkozik azokért, akik már Isten kiválasztottjai közé tartoznak, kiket fölkentek, szenteknek szólit, hogy értelmük szemei nyiljanak fel, hogy mindinkább felismerhessék, minden szenttel együtt (oly módon, amint mások nem tudhatják) Isten bölcseségének és szeretetének hosszuságát, szélességét, magasságát és mélységét. Az a gondolat, hogy az uj teremtés szellemi javai, melyekben a megszentelés után részesül, csak a hit által (természetes érzékek által nem) ismerhetők fel, — már a frigysátor előképeiben vannak elénk állitva. A külső függöny, a leviták (csupán a megigazultak) előtt, eltakarta a szent edényeket (mélyebb igazságokat). Utóbbiakat csak azok láthatták, kiknek, mint papoknak a szentélybe belépésük volt. A mélyebb igazságok tekintetében is igy áll a dolog: csak az ismeri fel azokat, akinek a királyi papsághoz tartozó vágya oly erős, hogy az a halálig tartó megszentelést hozza benne létre. (Lásd a „frigysátor" cimü könyvecskét.)

108. Vérmérsékletünk mint van hatással érzelmeink megnyilvánitására, s mint tapasztalhatjuk állandóan a hit örömét és áldását?

Az örömérzelmek, ha azok alanyuk természetes vérmérsékletéből következnek, csak ritkán szünnek meg.

FEL

Amit azonban az ilyenek folytonosan mint áldást és örömöt érezhetnek, ha az Urban maradnak és törekednek az ő nyomait követni, — az a hitnek öröme, melyet földi bánat és keserüség nem képes elhomályositani. Az Urnak az az akarata, hogy azt az örömöt még egy pillanatnyi megszakitás idejére se veszitsék el, még egy pillanatra sem, mint Urunk Jézus esetében történt, mikor a kereszten felkiáltott: „Istenem, Istenem miért hagytál el engem!?" Mikor Mesterünk Ádám helyét elfoglalván, s a bünösnek összes szenvedéseit el kellett viselje, ha egy pillanatra is, de kellett éreznie, mikor az Isten tőle a bünöst (embert) elválasztotta. S ki tudja, vajjon egy ily sötét pillanat nem vár-e még a Bárány legérdemesebb követőjére is? Az ily szenvedések, tapasztalatok persze nem szabad sokáig tartsanak és ha a lélek e megpróbáltatásokban tovább is rendületlenül bizik az Urban, gazdag jutalomban részesül, mikor a felhők elvonulnak és az Ur jelenlétének napsugara ismét felragyog.

109. Mi az oka az Atya és az Ő gyermekei közti felhőnek, (elsötétülésnek), mely néha az Úr és a felszenteltek közt jelentkezik?

Ezen időnkénti elsötétedésnek egy másik okára mutat rá a zsoltár költő, aki azért imádkozott, hogy a földről felszálló felhők ne vonják el az Urat az ő szemei elől. A legtöbb felhő, amely Isten megszentelt gyermekei és a mennyei Atya és az idősebb testvérek között felmerült, mind ily földi felhő. E felhők akkor keletkeznek, ha mi földi dolgokhoz ragaszkodunk a felülről jövő malaszt helyett, ha mi megszentelési fogadalmunknak csak fél szivvel teszünk eleget, ha az áldozatban és önfeláldozásban hanyagok vagyunk, ha nem munkálkodunk lelkiismeretesen a testvérek s olgálatában, vagy abban, hogy az emberekkel a lehetőség szerint jót tegyünk. Oly időkben, mikor tekintetünk az Urról elfordul és irányitását nem érezzük, a sötet felhők gyorsan gyülekeznek és a hitnek, bizalomnak és reménynek, az Urral való közösségnek fényes napsugara ennek megfelelőleg sötétül el. Az Úr kegyelme az ily megpróbáltatást megengedi anélkül, hogy ezért bennünket kegyvesztetté tenne. Ha arculatát előttünk eltakarja, az azért történik, hogy okulván megtanuljuk, mily elhagyatottak volnánk, mily vigasztalan helyzetben lennénk, ha utunkat az Ő fényes jelenléte meg nem világitaná s ha ez a napsugár éle ünknek minden terhét nem tüntetné fel könnyünek előttünk.

Elég, ha arcod nézhetem,
Lényemet Néked áldozom;
Változzék bár hely és idő,
Szivben én meg nem változom.

Szerelmedhez képest nekem
Hitványság bármely palota;
S a börtön, mint kastély ragyog,
Ha Uram, Te kisérsz oda.

„Ki meggyógitja minden betegségidet."

110. Milyen betegségre vonatkoztatja a Zsoltáriró ama szavait: „Ki meggyógyithatja minden betegségedet." Zsoltár 103:3-5. És miként gyógyulhatnak meg?

„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményiről; ki megkegyelmez minden te büneidnek, meggyógyitja minden betegségidet; ki megszabaditja koporsóból a te életedet; ki minden jóval megelégiti a te szádat: megujitja a te ifjuságodat, mint a saskeselyünek. — Zsolt. 103:2-5.

Ha az Úr egyrészt meg is enged, hogy az uj teremtésnek oly szenvedésekben legyen része, amilyenekről fentebb szó volt, másrészt mindig kész arra, hogy a szenvedőnek segitséget nyujtson, ha az szivével, helyes állapotba kerül. A szenvedő, mikor bajait megérzi, a kegyelem trónja elé kell járuljon azzal a kéréssel, hogy vétessék el bágyadtsága, hogy Isten malasztjának fényében térjen vissza friss életereje és egészsége. Az apostol figyelmeztet bennünket: (Zsid. 4:16.) „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelemnek székihez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk az alkalmatos időben való segitségre." Minden ujteremtmény részt nyer ily tapasztalatokban, melyeket, ha kellően értékelni képes, ugy mindig erősebb lesz az Urban és az ő erejében, ugy hogy még ballépései és gyengeségei, segitségre utalása és az Ur karjára való támaszkodása is előnyére válik. Oly módon fog megnőni és megerősödni, ahogy ez nem volna lehetséges, ha mentesülne a megpróbáltatások alól és a kellemetlenségek alól, ha az Ur az ő arculatát előtte el nem rejtené, vagy szive kihülne, vagy elrenyhülne, vagy lelki kiváltságait megvetné. Ha az uj teremtmény érzi, hogy bocsánatra és segitségre van szüksége, ugy ez érzelem mindig azért lép fel, hogy ujból és ujból agyába vésődjék, miszerint a Megváltó önfeláldozása és engesztelési cselekménye szükséges volt. Igy aztán megérti és megérzi, hogy Krisztus áldozati halála nemcsak az elmult bünöket (Ádámét, valamint a mieinket a Fiu által az Atyához jövetelünk előtt) tette jóvá, hanem, hogy az Ő igazolása egyszeri áldozatá által mindnyájunk lelki, erkölcsi és testi fogyatékosságait jóvá teszi, ha csak azok szándékunk folytán nem állitak elő. Az ujteremtés igy a keskeny ösvényen való egész vándorlása alatt állandóan emlékeztetik arra, hogy „áron vétetett meg" t. i. Krisztus drága vére árán. Tasztalalatai és ballépései mind közelebb és közelebb juttatják az Urhoz, minthogy általuk mindinkább magasabbra becsüli azt, amit Krisztus egykor mint megváltó tett és amit most is mint segitő és megváltó tenni kész.

111. Milyen tévedést követnek el gyakran az uj teremtmények a lelki betegséggel szemben?

Nem minden uj teremtés tudta megtanulni, hogy az ily szellemi betegségekből, vagy fogyatékosságokból, az Isten által célzott hasznot javára forditsa, hanem inkább arra hajlandó, hogy igy szóljon önmagához: „Ismét hibát követtem el; igy most már nem léphetek Isten tronja elé, hanem csak akkor, ha előbb bebizonyitottam az Urnak jó szándékaimat egy győzelem kivivása által. Igy mulasztják sokan el azt, amit elsősorban tenniök kellene. Arra törekszenek, hogy saját erejükből vivjanak ki győzelmet, minthogy azonban korábbi gyengeségük felismerése által elbátortalanodtak, nincsenek kellően hangolva ahhoz, hogy a hit harcát harcolják, sem saját testük, sem a Sátán ellenében. Igy a teljesen biztos legyőzetéssel állanak szembe és ami még rosszabb, mindinkább elhagyják azon szokásukat, hogy az Urnál keressenek segitséget. Ilyenformán azok a felhők, melyek előttük az isteni malaszt napfényét eltakarták, mind sürübbek és sürübbek lesznek, mig végül hibáikat e szerencsétlenek szükségszerüeknek, *elkerülhetetleneknek tartják.*

FEL

112. Milyen irányt volna helyes követni ez oknál fogva?

Pedig éppen ellenkezőleg kellene gondolkozzanak. Mihelyt a szóbeli, vagy cselekedetbeli hibát felismerik és felismerik az azáltal okozott kárt s azt amennyire lehetséges, jóvá tették, hitben és nem kétséggel, fel kellene keressék a kegyelem királyi székét. Nem szabad Urunkról azt gondoljuk, hogy kárunkra valami okot keres, hogy nyersen reánk rivaljon, hanem inkább arra kell emlékeznünk, hogy ha az Ő jósága és könyörületessége elég nagy volt arra, hogy Őt, a mi megváltásunk eszközlésére ösztönözze, mikor még bünösök voltunk, ugy biztosan elég nagy szeretetet fog tanusitani most is irántunk, miután gyermekei lettünk és a lélek által nemzettünk, mióta az Ő utjain (szellemi és nem testi értelemben) igyekszünk járni, sőt remélhetjük, hogy szeretete még nagyobb lesz, bármennyire is ingadoznánk. Biztosan jobban kell szeressen bennünket, mint amikor még a harag gyermekei voltunk, mint akárki más. Csak arra kell gondolnunk, hogy amiként egy jó földi atya meg tud bocsátani gyermekeinek, ugy az Ur is megkönyörülhet azokon, akik tiszteletet tanusitanak iránta. Csak a mi legjobb barátainkra, irántunk tanusitott szeretetükre és részvétükre kell gondoljunk s aztán Istent még végtelenül sokkal jobbnak, szeretetteljesebbnek, hivebbnek kell képzeljük, mint teremtményei közül a legjobbat.

Isten ily hitet, ily bizalmat követel, de meg is jutalmaz érte. Akiknek elég hitük volt arra, hogy az első alkalommal az Úrhoz járuljanak, ha akarják, lehet arra is elég hitük, hogy az Urnál naponkénti belépéshez jussanak, hogy őt minden megpróbáltatásban, nehézségben és vétkezéskor felkeressék. Ha azonban maguk és az Ur között a felhők összetorlódását meg nem akadályozzák s ha visszautasitják, hogy a kegyelem trónja elé lépjenek békét, helyreállitást és közösséget kérni, akkor végül nem fognak érdemeseknek találtatni, hogy a kiválasztott osztályhoz számittassanak, melynek tagjait az Ur most állitja össze. „Az Atya oly imádókat keres," akik őt tisztelik, — vagyis szeretik és benne biznak — továbbá „a hit nélkül pedig lehetetlen dolog, hogy valaki néki kedves legyen, „az a diadalom, mely meggyőzte e világot, t. i. a mi hitünk." — Ján. 4:23; Zsid. 11:6; Ján. I. 5:4.

Ha ezen uton, amint természetes is, nehézségekre találunk, ugy az Ur intézkedik, hogy segitség nyujtassék számunkra, ugy az Ő igéjében, mint a testvéreknél, akiket Ő a gyülekezetbe, mely az Ő teste, azért helyezte." (Kor. I. 12:18.) Pl. már maga az is segitség, hogy belátjuk miben áll a mi eltévelyedésünk, hogy felismerjük, hogy a kegyelem királyi széke elé járulásunk elhalasztása, addig, mig igazolásunkra valamit s a j á t erőnkből tehetünk, — egy bizonyiték arra, hogy a sok oktatást, melyeket Isten évszázadok óta nyujtott, nem tudjuk teljesen felfogni, ugy rájövünk, miszerint mindnyájan együttvéve képtelenek vagyunk azt tenni, amit szeretnénk s hogy igy a Megváltóra van szükségünk, aki a mi felemelésünkre jött. Aki arra törekszik, hogy önmagát igazolja, az a lehetetlent kisérli meg s minél hamarabb reá jön erre, annál jobb reá nézve. Akár nehezünkre esik, akár nem, mindennap be kell számoljunk az Urnak. Ha a fölkent szive gyöngéd és ha hozzászoktunk az Urral való szakadatlan társalgáshoz, közösséghez, ugy akkor könnyebb lesz nekünk, valahányszor nehézségünk támad, azonnal a kegyelem trónja elé járulni, még az estét sem várva meg. Semmiesetre sem szabad valamely nehézséget egy éjszakán át magunkban tartanunk. A kegyelem királyiszékéhez vezető ajtó m ndig nyitva áll előttünk s ha nem használnánk azt, szivünk oly állapotát árulnánk el, mely az Ur szavával nem volna összeegyeztethető.

113. Mi az a három ok, melynél fogva az ujteremtmények közül némelyek, kik a kegyelem trónja elé járulnak, nem nyernek áldást?

Némelyek fájdalommal mondják, hogy miután a kegyelem trónja elé léptek, nem nyerték el azt az áldást, amelyet vártak: a bünök bocsánatát és az Atyával való békét. Ennek három oka lehet: 1. Fogyatékos lehetett a hitük s minthogy a jelen korban az Ur mindent a hit kegyelme szerint itél, hit nélkül nem nyerhettek semmit. „Legyen a te hited szerint." 2. Ugy lehetett, hogy a jogtalanságot, amelyet Isten előtt bevallottak, még nem tették jóvá, még nem kértek azért bocsánatot. Vagy az is lehet, hogy ha az Ur ellen vétkeztek, e vétket elhallgatták előtte s nem kérték bocsánatát. Igy persze hiába igyekeznek békét nyerni. 3. Nem ritka eset az sem, hogy az imádkozónak békében való hiánya tökéletlen fölszenteléséből származott. Az ilyenek örömöt és békességet s a kegyelem napfényét keresik Istennél — szellemi javakat, melyek előképe a Frigysátorban: a szertartási kenyér és az arany lámpa fénye — mig maguk a megszentelésen kivül állanak s igy nem tartoznak a királyi papsághoz, csak leviták, kik eddig a különös kegyelmet, a jelen korszak kiváltságát hiába vették.

114. Mi a helyes orvoslás e nehézségek számára?

A hitben való fogyatékosság legjobb orvossága Isten igejének tanulmányozása, Isten jelen és multbeli jósága fölötti elmélkedés, a törekvés, hogy Őt megismerjük, megtudjuk mily kegyelmes, mily rendkivüli módon jobb, mint mi azt valaha kivánhattuk, vagy gondolhattuk volna. Ha a második esetet nézzük, ugy ebben a legjobb orvosság az azonnali habozás nélkül való bocsánatkérés, az elkövetett igazságtalanságnak lehetőség szerint való jóvátétele s azután teljes hittel és bizalommal való visszatérés a kegyelem tronjához. A harmadik esetben az orvosság, a megszentelésnek vagy odaadásnak teljessé tétele oly mértékben, ahogy azt az Ur mindazoktól megkivánja, akik a jelen Evangeliumi korszak kedvezményeiben részesülni akarnak.

115. A felszenteltek egy másik osztályát emlitve, kik lelki betegek, mi a kellő orvoslás az ilyen állapotban?

Legyen szó itt még a megszenteltek egy másik beteg kategóriájáról. Ebbe azok tartoznak, akik bár minden látszat szerint megigazultak és őszintén megszentelték magukat, mégis a test feletti uralmukban csak kevés, vagy egyáltalán semmilyen haladást nem mutatnak. Igen, sőt némelykor ugy látszik, mintha hitük Isten jóságában és könyörületességében a félelem megszünése által, a test kisértéseire

FEL

nézve könnyebben hozzáférhetőkké tette volna őket, mint a milyenek e tekintetben azelőtt voltak, amikor az Urat kevésbé jól ismerték. Az ilyenek oly tapasztalatokra tesznek szert, melyek nem csak rájuk nézve, hanem a hit egész háztartására nézve is, melyhez tartoznak, szomoruak. Életük ballépések és megbánások sorozatának látszik; egyikmásikuk földi javak kezelésében cselekszik forditott módon, mig némelyek erkölcsi, vagy társadalmi tekintetben hibáznak.

Mi az orvosság a dolgok ilyen állapotában?

Az ilyenek gyógyitására szolgáló orvosság az arra való utalásban van, hogy az ujteremtés nem olyanokból fog állani, akik az önmegtagadást, földi dolgok feláldozását, a test szeriut való élet követését csupán megigérik, hanem olyanokból, akik igéreteik teljesitése készségében való kitartásuk következtében győzelmesekül ismertetnek el az által, aki a szivekben olvas. Arra kell emlékeztessük őket hogy a minden megszenteltre nézve helyes eljárás abban áll, hogy a szabadságot mellyel Krisztus megajándékozta őket arra használják, hogy szorgalmat és gondot fejtsenek ki azon célból, hogy a megszentelés minden áldásában részesülhessenek, ha emiatt akár rabszolgák is kellene legyenek (vagyis minden szavuk és gondolatuk elé saját maguk szabjanak korlátokat). Komolyan kell kérjék az Ur segitségét, melyet ő az apostol szavai által igért meg: Nyugodj meg az én kegyelmemben, mert az én erőm a gyengékben hatalmas. Minden esetben, ha valamely vétkük tudatára jönnek az ezáltal érintettektől bocsánatot kell kérjenek, de ez nem is elég, hanem hibájukat az Ur előtt is be kell ismerjék és igy hit által bocsánatot nyerjenek. Meg kell igérjék Őneki, hogy jövőben gondosabbak lesznek és szabadságukat még szorosabb korlátok közé szoritják, és pedig abban az irányban, azon a téren, ahol a vétket elkövették.

Ha aztán ügyelnek s imádkoznak és minden tettük és szavukra felvigyáznak és minden gondolatjukat foglyul viszik, hogy a Krisztusnak engedjenek", (Kor. II. 10:5.) akkor biztosan nem fog sokáig tartani, mig önmaguk és testvéreik is meggyőződnek szivek őszinteségéről és magatartásuk oly óvatos lesz, hogy mindenki észreveszi, miszerint nemcsak, hogy Jézussal tartanak, hanem azt is, hogy tőle tanultak, az Ő segitségét keresték és használták, hogy gyengeségeik felett győzelmeket arassanak. Ilyen fivérekre és nővérekre vonatkozhatik az apostól kifejezése: rendetlen magatartás, vagyis oly magatartás, mely az Ur és az apostolok magatartásával nincs összhangban.

116. Milyen álláspontot kell tanusitaniok az uj teremtményeknek azokkal szemben, akik nem „szabály" szerint járnak el?

Egy későbbi fejezetben meg fogjuk ismerni az Ur utasitásait azon bánásmódra nézve, melyben a testvérek majd azokat kell részesitsék, akik testi életet élnek, s az Ur ügyét rossz hirbe hozzák, vagy arra szégyent hoznak. Még itt megjegyezzük azonban, hogy amig helytelen életmódjuk felett bánatot mutatnak és bizonyitékát szolgáltatják annak, hogy igyekeznek helyesen élni s az Urban hinni és bizni, addig testvérekül tekintendők. Bármennyire is szükséges, hogy tőlük mindaddig távol tartsuk magunkat, mig k é z z e l f o g h a t ó bizonyitékát nem szolgáltatják annak, hogy a test gyengeségeinek bizonyos foku korlátok közé szoritására eléggé megerősödött szivükben a kegyelem hatalma, mégis lelkesiteni kell őket, hogy higyjenek az Ur könyörületességében és nagy jóságában azok iránt, akik benne biznak, és az Ő nyomait követni kivánják. Természetesen abban a hitben nem szabad megerősiteni őket, hogy talán arra is érdemeseknek találtatnak, hogy a győzedelmesekhez számittassanak, hacsak a megigazulás iránti buzgóságuknak oly komoly bizonyitékát nem adják, hogy testükön is félreérthetetlenül felismerhető, miszerint uj érzületre tértek át.

117. Az Ur felszenteltjeinek milyen eljárást kell tanusitaniok azokkal szemben, akiknek uj élete a kialváshoz közeleg?

Mi már ismertünk az Ur fölkentjei között olyanokat, kiknek uj élete a kialváshoz közel állott, Ők ugyan sóvárogva kivántak az Urral egyesülni, de hiányzott a szükséges ismeretük ahhoz, hogy ezen egyesülést miképen idézhetik elő és miképen tarthatják meg. Persze a kezüknél volt a biblia, de figyelmük elfogult volt; ahhoz voltak szokva, hogy mindig tanok, katekizmusok stb. után kutassanak. Ilyképen az emberek hagyományai szerint éltek s nem Isten érzülete, szelleme szerint, minek következtében persze a helyes szellemi táplálékot nélkülözték. Ennek következménye az volt, hogy bár a formaiság idegenné vált előttük, mégsem tudták, hogyan közeledjenek teljes szivvel az Urhoz. Ennek oka az volt, hogy hiányzott bennük az Ur jóságának ismerete, a Krisztus Jézusban való kegyelem gazdagságának, a világ jövendő megmentése nagy tervének és a kiválasztott osztály uj természetre való hivatásának ismerete. Az ily nehéz betegek orvossága az Igének tiszta, hamisitatlan teje s azután az isteni kinyilatkoztatás „kövér tápláléka." Nem szabad, hogy megvetésben, vagy mellőzésben részesüljenek még akkor sem, ha miután az egyházak üres formaiságának tudatára jöve, kielégitést világi szórakozásokban, vagy ehhez hasonlókban igyekeztek keresni. Ismertünk olyanokat, akik miután több irányban hiába keresték szivük nyugalmát, észrevehetően föllelkesültek azonnal, mihelyt a „jelenlegi igazság -ot megismerték. Azt hisszük, hogy a különböző névleges egyházakban sok ilyen található. Ilyeneknek kezet nyujtani, kivezetni őket a homályból Isten csodálatos világosságára, a szellemi éhhalálból a kegyelem és igazság árjába: ez értékes kiváltsága azoknak, kik a jelenlevő igazság fényében már most sütkéreznek. Hogy azonban az Ur felhasználhasson az ilyenek megáldására, a felülről jövő bölcsességet és kegyelmet kell keressük az Ő igéjében és azt meleg szivvel s állandóan és hivő lélekkel kell alkalmazzuk.

118. A felszentelés benne rejlik-e a megigazulasban?

A m e g i g a z u l á s m e g s z e n t e l é s h e z k e l l v e z e s s e n. Már láttuk, hogy a megigazulás nem csak abból áll, hogy abban h i g y j ü n k, hogy Krisztus, mint az emberiség megváltója halt meg, hogy

FEL

ennek következtében az emberi nemnek az Istennel való kibékülése s a világ megáldása lehetséges, hogy hit által megigazultak lehessünk, ahhoz szükséges a megszentelésnek bizonyos foka. A hit által való megigazulás magában foglalja annak ismeretét, hogy a bűn nagyon kárhozatos (Róm. 1:13). és a kívánságot, hogy attól szabaduljunk ugy uralma, mint a reá kiszabott büntetés alól; azt a kívánságot jelenti tehát, hogy igazak legyünk, egy gondolkozásuak az igazságos Atyával, s megfeleljünk az igazságosság minden törvényének. A hit által való megigazulás továbbá feltételezi, hogy a hivő azt szándékolta légyen miszerint életének minden dolgában az igazságosság és lelkiismeretesség uralkodjék. Az ily messzemenő megszentelés kapcsolatban a váltságdijban való hittel, meghozza a megigazulást, azonban áldozatot még nem tételez fel. Istennek joga van arra, hogy követelje, miszerint minden teremtménye szeresse az igazságot és gyűlölje az igazságtalanságot s joga van ahhoz, hogy őket, ha meg nem felelnek, idegeneknek, ellenségnek tekintse. Isten azonban nem kívánja tőlünk, hogy életünket feláldozzuk az Ő szolgálatában, vagy valamely más ügyért. Az áldozat a Szentirásban, mint egy önkéntes cselekedet szerepel, mint olyan valami, amit a törvény nem követel, bár az apostol kijelentése szerint ez egy „okos tisztelet", (szolgálat) s felszólit bennünket, hogy „testeinket állassuk élő, szent és Istennek kedves áldozatul". — Rom. 12:1.

119. Lehetséges-e az alapok állapotában levőknek messze haladni azon az uton, anélkül, hogy elérnék az önmegtagadást és a halálig való teljes feláldozást?

Némelyeknél az áldozatra való megszentelés nagyon hamar beállhat, miután az Urban való hitet megtalálták és létre jött szivükben az Ő igaz utjain való vándorlás vágya. Azonban a hitet e megszentelés nem előzheti meg, mert, amint már láttuk, hit által kell megigazulva legyünk, hogy Istennek felajánlhassunk valamit, amit Ő oltárán, a mi drága Megváltónk áldozata mellett használhat. Mások viszont egy darabig a hit által való megigazulás állapotában maradnak, nem is gondolva arra, hogy magukat teljesen megszenteljék, vagy hogy az Ur és az ő ügyéért földi érdekeiket odaadják s hozzá közelebb lépjenek. A mai viszonyok között azonban, aki a megigazulás, az igazság, az Istennel való összhang ösvényére lép, nem haladhat messze anélkül, hogy ellenállásra ne találna a test, akár a világ, akár a Sátán részéről.

Észrevehető lesz, hogy az ösvény lassankint emelkedik, hogy meredekebb és nehezebben járható lesz. Aki azon tovább akar vándorolni, a jelenlegi bűn által uralt viszonyok közt, hamar észreveszi, hogy vándorlása földi hasznokat, földi törekvéseket, baráti viszonyt emészt fel, tehát sokba kerül. Itt van a keresztut. Ha a zarándok az egyik utra tér, a dicsőség, tisztesség és hallhatatlanság felfelé vezető ösvényére, azon csak ugy haladhat, ha előbb az alázatosság, önmegtagadás és önzetlenség ajtóján keresztül lép. Ha ezen belépett, észre veszi, hogy az ut göröngyös és meredek, de azt is felismeri, hogy láthatatlan segitő szellemek állnak rendelkezésére, valamint hogy az ő lelkesitésére, a vezetőnek, Krisztusnak drága igéretei szolgálnak, biztositva őt, miszerint elegendő kegyelemben és segitségben fog részesülni utja végéig. Ha kitart észreveszi, hogy minden dolog az ő legjobb érdekét szolgálja, hogy az ujteremtésben való tagsághoz az ezeréves királyság dicső művében való részesedéshez segiti. E kapu előtt, mely a teljes megszentelést, az áldozatig, a halálig terjedő megszentelést jelenti, sok hit által igazolt egyén megáll egy ideig s mielőtt belépne, mielőtt az Ige hivó szavát követné, fontolóra veszi a költségeket, összeszedi bátorságát, hogy rálépjen arra az utra, melyre szives biztatások buzditják.

120. Milyen a jellem tulajdonsága azoknak, akik e kapun kivül más mellékutakra jutottak?

E kapu mellett számos mellékut van, de ezekre csak az lép, aki idáig eljutva a dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot könnyebben szeretné elérni. Hiába! Száz és száz ilyen mellékut van, melynek egyrésze, ha egy darabig felfelé is vezet s talán önmegtagadást is kiván, nem sokára lefelé és ennek a világnak előnyei és céljai felé visz. A vándor azonban e mellékutak egyikén sem találja fel azon lelkesitő igéreteket, melyek csak azok számára léteznek, akik a megszentelés szoros kapuján lépnek be. Ezen igéretek hosszában a keskeny utnak, ők a Krisztus követőinek lámpásai s azért itt le kell mondani minden földi törekvésről, hogy a Krisztus Jézussal való egyesülésnek legmagasabb foka és a jövendő dicsőségben való részesedés elérhető legyen.

121. Milyen uton tartható meg a teljes öröm és béke, mely Krisztus, mint a mi Megváltónk elfogadása által jön?

Örömben és békében kapjuk jutalmunkat azon pillanattól kezdve, amelytől az Urban hiszünk, az Ő kiengesztelését elfogadjuk s elhatározzuk, hogy az igazságra törekszünk és a bűnt elkerüljük. Ezen örömünk és békénk zavartalan marad a keskeny ösvény kezdetén álló szoros kapuig. Ha az igazságot, a megigazulást tovább követjük, az már önmegtagadást, odaadást kiván; ha ezt az áldozatot nem hozzuk meg, ha nem lépünk be a szoros kapun, akkor az Isten kegyelmében való lelki béke és öröm megkeseredik. Természetesen egy darabig még nem tűnik el egészen, amig a hit által igazolt az igazságosság utjain igyekszik s nem szünik meg szeretni azt és az előnyt, melynek alanyává lett magasra becsülni, még akkor sem, ha a szoros kapun való belépés elől visszamarad. Azonban az ilyenek mindaddig nem részesülnek teljes örömben s teljes békében, amig észre nem veszik, hogy a teljes megszentelés nem egyéb, mint „okos szolgálat" (Rom. 12:1). vétkességünk beismerését illetőleg és ellenszolgáltatás Istennek a bűnbocsánatban álló, már elfogadott kegyelméért.

122. Azok, akik ily módon visszautasitják a feláldozást, el lesznek-e vágva az isteni kegyelemtől?

Ezen ingadozó lelkiállapotban sokan elég hosszu ideig maradnak, mig mások a világ utjaira lépnek. Sem ezek, sem azok nem lesznek az ujteremtés részei, hacsak az önfeláldozás szoros kapuján nem lépnek keresztül. Hosszu ideig nem vonja tőlük az

FEL

Úr azon rendkivüli kiváltságokat, amelyek arra vannak rendelve, hogy őket a szoros kapuhoz vezessék. Az által azonban, hogy elmulasztják ezen kapun áthaladni olyanokul mutatkoznak, akik Isten kegyelmét (bűneik bocsánatát és a szoros kapuhoz való vezettetésüket) hiába vették, mert ennyire eljutva, „a mi hivatalunk egy reménységét biztositani elmulasztják, vagy azt tenni vonakodnak. Joggal mondhatná az Úr az ilyeneknek: Elveszem tőletek az összes kiváltságokat, nem vagytok méltóbbak arra, mint a többi emberek, akikkel majd az ezeréves korszak alatt üdvözlési alkalomban és kegyelemben ki kell vegyétek részeteket. Az én különös kedvezményeimre, könyörületességemre, figyelemre gondoskodásomra stb. nem vagytok többé érdemesek. Az Úr azonban nem tesz ilyent rögtön és sokakkal szemben nagytürelmet tanusit.

123. Csak kiknek a számára vannak a drága és becses igéretek?

Az Isten igéjének különösen nagy és fenséges igéretei, mint pl. az, hogy minden dolog javára szolgál azoknak kik Istent szeretik, — csak azok számára birnak érvénnyel, akik miután előnyökben részesültek és az önzetlenség szoros-kapuja elé állittattak, azon örömest be is lépnek. Csak olyanokra érvényes, akik Istent a legmagasabb fokban szeretik, jobban, mint saját magukat. „Minden dolog a tietek; de ti Krisztusei vagytok,- és Krisztus az Istené." Ezek beléptek Krisztus iskolájába s az oktatás, buzditás és fenyitő eszközök, miket az élet szolgáltat, ugy lesznek alkalmazva, hogy ezzel a tanitványok, a királyi méltóságra készülnek elő. Ezen az iskolán kivül olyanoknak, akik nem lépnek be és akaratukat nem vetik a nagy oktató akarata alá. nem hoznak az élet tanitásai oly nagy áldásokat.

124. Akiknél hiányzik a kellő feládozás, lehet-e állandóan örömük az imádkozás kiváltságában?

Azok, akik Isten kegyelmét hiába vették, pontosan véve elvesztik az Atyához a hozzálépés jogát, az imádás alapját. Mert miképpen reméljenek különös gondoskodást és kedvezmény Isten részéről olyanok, akik a már elfogadott áldások fejében minden ellenérték szolgáltatást megtagadnak? Joguk van az ilyeneknek azt gondolni, mivel az Ur őket megáldotta oly módon, hogy Krisztust bölcsességükké és igazságukká tette, — hogy ezért már Isten kötelezve van őket további ajándékokban részesiteni? Vajjon, inkább nem azt kellene-e megérteniök, hogy miután oly kegyelemben részesültek, melyekről a megváltott emberiség többi része semmit sem tud, — ők már többet kaptak, mint köteles részüket? Hogy Istennek további könyörületessége és kedvezményei, ha ők az Ur akaratát tovább követni elmulasztják, olyanoknak javára fog szolgálni, akiket az Ur eddig nem ugyanabban a mértékben részesitett kedvezményben és akik igy Isten kegyelmes ajánlatát még nem vetették meg, mint ők? A költő a nagy inségre való tekintettel igy fejezi ki:

Borzalmas lesz ébredésük:
Akik végig szenderegtek,
Választásuk megrögzitni,
Az alvók közt elfeledték!

Az Ur azonban nagyon résztvevő és olyan jóságos, hogy elvárhatjuk, miszerint amig valaki legalább hitében kitart, Isten nem veszíti el őt teljesen.

125. Milyen irányt kell venniök azoknak, akik vágynak Isten további kegyelme után?

Mi volna most már az orvosság azok számára, akik a fentiekben a saját helyzetükre ismeretükre ismertek és teljesen az Urei kivánnak lenni és az ő kegyelmében teljes részt óhajtanának? Nézetünk szerint ez a teljes megszentelés, az Ur iránti, minden dologban való teljes hódolat lenne. Céljaikat, reményeiket, kilátásaikat, javaikat, sőt földi barátságaikat is az Urnak kellene adják, hogy ezekért az Ő szavának és szellemének vezetését, az Ő gondoskodását kapják cserébe, mint jövő életük törvényét, zsinórmértékét. Igy biztosak lehetnek afelől, hogy nemcsak a jövő életben várnak fenséges dolgok reájuk, hanem a jelen életben is nagy lelki nyugalom lesz részük.

Hogyan tegyék ezt? Szivvel, tisztelettel és imádsággal. Szerződést kell kötniök az Urral, lehetőleg hangos szóval és imádkozniok kell Isten kegyelméért, irgalmáért és áldásáért, mert az áldozat bemutatásakor szüségük van erre.

126. Mi történjék akkor, ha valaki Istenhez törekszik, de nem érez magában elég készséget arra, hogy saját akaratát teljesen feláldozza Istennek?

És mi történjék akkor ha valaki Istenhez törekszik, de nem érez magában elég készséget arra, hogy saját akaratát teljesen feláldozza?

Erre nézve az a nézetünk, hogy az ügyet imádságban kell az Ur elé vinni, kérve Őt, hogy áldja meg az ő igazság keresését, hogy mind jobban felismerhető legyen: előbb az ily szolgálat helyessége, azután az ebből származó áldás bizonyossága és végül az Ur megbizhatósága az Ő nagy, az áldozó osztályhoz intézett igéreteinek megtartása tekintetében. Kérni kell továbbá az Urat, hogy képesitsen a földi dolgok helyes mérlegelésére és becslésére, hogy felismerjük és esetleg tapasztaljuk, hogy mily elégtelen és mulandó mindaz, amit a jelenkor önzése elérni kiván, hogy ezáltal képesek legyünk a megszentelést végrehajtani és az előnyt értékelni, mely abban áll, hogy gondolatainkat felfelé tudjuk irányitani s nem lefelé, hogy ezen világ dolgairól le tudunk mondani, hogy azon másik világ előnyeiben részesüljünk.

127. Azon tény, hogy a magas meghivás 1881-ben végetért, milyen különbséget eredményezett ez a feláldozásra nézve?

Minthogy azonban a magas fölhivás már nincs hatályban, biztos lehet-e a magát megszentelő arról, hogy még kerül számára alkalom a dicsőség, tisztesség és hatalmatlanság, az uj természet elnyerésére? Vagy pedig, ha nem biztos, hogy ily alkalom még lesz, akkor már ne szentelje meg magát? Nézetünk szerint, még ha kétség merül is fel erre nézve, a hivőnek akkor is fel kell szentelnie magat. Isten szemeibe a megszentelés minden körülmények között helyes. Annak is meg kell szentelnie magát, aki az ezeréves ország örömeiben és áldásaiban akar részesülni. A nagy jutalmat i-

FEL

letőleg azonban a korább mondottakra utalunk. Nézetünk szerint még sokan fognak sorompóba, versenyre kiállani, hogy olyanok helyét foglalják el, kik megszentelték ugyan magukat, de aztán nem ugy futottak, hogy a kincset elérhessék s nem a megszentelés szoros kapuján át kivántak célhoz jutni, miáltal nem számittatnak többé a versenyzők közé.

Más uton azonban senki nem kerülhet a verseny pályára, mint csakis a megszentelés szoros kapuján keresztül, az önmaguk teljes odaadása által. Valószinüleg mindenki, aki a versenyzők közül kiesett, nem fogta fel azon nagy és gazdag áldásokat, melyeket Isten a hűen kitartó uj teremtés számára rendelt. Valószinüleg csak később ismerték fel Isten jóságának hosszuságát, szélességét, magasságát és mélységét, s a jogokat, melyekhez az utat a magas hivatal mutatja. Igy járnak azok is, akik most lépnek be. A mennyei, szellemi dolgokat nem képesek teljesen értékelni, mert előbb teljesen meg kell szenteljék magukat, mi azután is okos szolgálatuk marad, ha a győzelemesek teljes számmal lesznek. Bizonyosak lehetünk afelől, hogy a mi végtelenül gazdag Urunknál még azok számára is lesz készletben valami, akik magukat csak azután szentelik meg teljesen. Lehet, hogy hason állásba kerülnek, mint a hajdankori szentek, kik a magas meghivás kibocsátása előtt már tanuságát adták Istennek tetsző áldozatkészségüknek. — Móz. I. 22:Zsid. 11.

128. Említs a „szent nép" által a szentségre nézve egy tévesnek ismert nézetet.

A „szentség"-et illető téves nézetek

Azon bizonytalanság mellett, mely a névleges kereszténység körében általában uralkodik Isten tervét illetőleg, épenséggel nem csodálkozhatunk, ha a szentség fogalmára nézve is téves nézetek vannak forgalomban. Egyik téves felfogás, melyet Isten gyermekei közül csak kevesen vallanak az, hogy magukat tényleg igazaknak és szenteknek tartják, s azt állitják, hogy a bizonyságtételnél tanulságot szolgáltathatnak afelől, hogy már évek óta nem követtek el bűnt. Előképeiként az Ur korában élt farizeusok tekinthetők, kik magukat igazaknak tartották s másokat megvetettek és ezen önelégültség folytán figyelmetlenül haladtak el azon kegyajándékok és kiváltságok mellett, melyeket Urunk megváltási műve közelükbe juttatott.

Ezen „szentek", vagy „bűnteleneknek" figyelme nagy mértékben elterelődik az Urba és az ő váltságdijába vetett hitről, az ő áldozatába vetett bizalomról stb. De mi szükségük is van nekik ezekre, mikor ők Isten törvényét önmaguk képesek tökéletesen teljesiteni? Ami őket tévutra vezeti az, hogy igen sokat tartanak magukról és keveset az Urról. Ha úgy becsülnék az Urat, amint Ő ezt megérdemli, ugy meglátnák az Ő nagyságát és fenségét s az Ő érzületének szentségében megtalálnák a szentségnek mértékét. Ezen mérték szerint azután megállapithatnák, (amint mások is megtanulták) hogy gondolatban, szóban és tettben jóval a teljes mérték mögött maradnak.

129. Magyarázd meg a teljes tárgyat a tévedés felidézéséről, mely szerint a bűn elkerülése a felszenteléssel volna egyértelmű.

Az ilyen szenteknek egy másik osztálya nem megy oly messze, hogy magát büntelennek jelentse ki, de tökéletlenségének minden elismerésée mellett teljesen szentnek tartja magát, mert a bünt elkerülni, vétek nélkül élni *megkisérli.* Mint már emlitettük, ezekkel egyetértünk annyiban' amennyiben véleményezzük, hogy minden igazán megszenteltnek arra kell törekednie, hogy a bünt minden erejével kerülje. Ezek a „szentek" csak abban tévednek, hogy azt gondolják, hogy a bün elkerülése a megszentelésnek *egyetlen* célja. Ők egy sulyos tévedésnek az áldozatai. Nincs teremtménye Istennek, amelynek *joga* volna bünt elkövetni! Tehát a bünt elkerülni, valamit nem tenni, amit nem is *szabad* tenni, semmiképen sem nevezhető áldozatnak. Isten igéje sehol sem szólit fel bennünket arra, hogy bünt áldozzunk. Azon kedves barátaink, aktknek szentsége nem jelent többet, mint a bün elkerülését: éppen annyira jutottak, amennyire a hit által igazoltaknak kell jutniok. Nem léptek be a szoros kapun, amely oly dolgoknak feláldozásához vezet, melyek megvannak engedve, helyesek, amelyekről önként mondhatnak le, hogy ezáltal az Urnak és az ő ügyének jobban lehessen szolgálni.

Krisztus a mi megváltásunk

130. Fejtsd ki a „megváltás" szóban levő további gondolatot!

A „megváltás" szó itt megmentést, megszabaditást jelent, a megváltási mü eredményét, annak megvalósitását, amiért a váltság-pénz fizettetett. Az e szóban fekvő gondolat elvezet bennünket a kiválasztás gőzelmének megvalósitásához, az ujteremtménynek valóságos születéséhez, bár az itt megbeszélt állapotban is jól lenne e munka alkalmazható a sok kisegitésre, amelyben a hivők a keskeny ösvényen részesülnek: kisegitések, melyek végül az első feltámadásban való részvétellel, a tisztességre, dicsőségre és halhatatlanságra való megmentést eredményezik.

131. Miként lett megszerezve a „váltság" és milyen vonatkozással van ez az uj teremtményre?

Az apostol biztosit bennünket arról, hogy Urunk áldozata „örök váltság" számunkra, hogy a bün és annak zsoldja: a halál szolgaságából tartósan megszabaditott minket. (Zsid. 7:25; 9:12). Ez a megváltás persze az egész világra nézve érvényes s Urunk végül a haláltól és büntől örökre meg fog szabaditani mindenkit, aki az isteni törvénynek meg fog felelni. A jelen korszakban azonban, mint a „Frigysátor"-ban kimuattuk, ez az örökérvényü megváltás, mely a milléniumban mindenki által elérhető lesz, minthogy mindenki meg kell ismerje az igazságot, csak a hit háztartása által érhető el és csak azok részesülhetnek benne, akik most mint áldozárok, mint a királyi papság tagjai járnak a nagy főpap nyomában. Ha ezek a bün és haláltól egyszer végérvényesen megszabadulnak, az uj teremtés tagjai lesznek, dicsőség, tisztesség és halhatatlansággal koronázva.

132. Magyarázd meg az „apolytrosis" szónak a jelentőségét Luk. 21 és Ef. 4:30 versekben.

Vizsgáljuk meg még a Szentirásnak néhány helyét, melyben az „apolytrosis" görög szó (jelentése: megszabaditás, megmentés) „megváltás"-sal van forditva. Urunk az első feltámadás által esedékes megszabadi-

FEL

tásra utalva igy szól a korszak végén az idő jeleit élő tanujához. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok (Luk. 21:28). Az uj teremtés hasonló osztályához igy beszél az apostol: „És keserüséggel ne illessétek az Istennek ama Szent Lelkét, mely által megpecsételtettek a teljes váltságnak napjára". Ef. 4:30.

133. Magyarázd meg Ef. 1:7-et és hasonlitsd össze a váltság szónak kétféleképen használt jelentőségét.

Mindkét esetben nem a Golgotán lejátszódott megváltásról van szó, hanem annak eredményéről, a kiválasztottak teljes összegyüjtéséről és felmagasztalásáról, mely kiválasztás az első föltámadás által az Ő teste. Ef. 1:7-ben kijelenti az apostol: „Kiben van váltságunk az Ő vére által". Itt, mint látható, azokról az áldásokról beszél, melyekben a jelen életben fogunk részesülni az Ur áldozatának érdeme által, mely a mi fogyatékosságainkat pótolja és számunkra értékes és örökös gyönyörüséget juttat, minthogy hatékonnyá teszi bennünk az Isten tetszése szerinti akarást és cselekvést. Krisztus tehát már a jelen életben megváltásunkra szolgál, minthogy győzelemre segit a jelen harcaiban, amint a végleges győzelem kivivásánál is segitségünkre lesz, mikor tökéletessé tesz, a saját képéhez hasonlatossá.

134. Magyarázd meg a Rom. 3:24, 8-20, 23 verseket.

Ugyanezt a gondolatot fejezi ki Pál apostol a Róm. 3:24.-ben, ahol olvashatjuk: „Megigazulunk pedig ingyen Isten kegyelméből (s ez a kegyelem a megigazulásban tart bennünket mindaddig, mig Krisztusban maradunk) a Jézus Krisztusban lett váltság által. „Ez a megváltás" akkor lesz befejezve, — amennyiben tekintetbe vétetünk, — ha hozzá hasonlókká leszünk és Őt olyannak látjuk, amilyen és részt nyerünk az Ő dicsőségében, a megváltás, (megszabaditás) napján. A Róm. 8:22-23-ban az apostol ismét a mi megváltásunk, vagy megszabaditásunk befejezéséről beszél, amelyre várnunk kell az Isten által meghatározott időig: „Mert jól tudjuk, hogy minden teremtett állatok egyetembe fohászkodnak és együtt mindezideig mintegy szüléshez készülvén keseregnek. Nemcsak azok pedig, hanem mi is, kik a léleknek zsengéjét vettük, mi magunk, mondom, magunkban fohászkodunk, a fiuságot várván, tudniillik a mi testünknek teljes váltságát", (ez alatt természetesen Krisztus teste, a gyülekezet, értendő melynek feje Jézus, a melynek tagjaivá válhatni számunkra kilátásba helyeztetett. Ez lesz csak a mi megváltásunk befejezése, mert bár közben is részesülünk áldásokban és megmentésekben, megszabaditásunk mégsem lesz teljes addig, mig Krisztus teste meg nem váltatik, mig vele fel nem magasztaltatunk. — Róm. 8:20-23.

135. Az Úr Jézus Krisztusban hivén, mint nyerhetünk örök életet?

Mostani helyzetünkről, a megváltásban való jelenlegi állapotunkról mondja az Úr: „Aki én bennem hiszen örök élete ván annak" (Ján. 6:47), és az apostol: „A kinél a Fiu van, annak élete van". (Ján. I. 5:12). Nem szabad azonban azt hinnünk, hogy a hit melyről itt szó van, csak olyan, hogy értelmünk hozzájárulását követeli meg az üdvözitési terv egyes tényeire nézve. Nem; ez a váltságdijra vonatkozó hit befolyást kell gyakoroljon egész életmódunkra, hogy minket a bün ellenségévé tegyen. Élő hit kell legyen, mely kifejezésre juttatja szivből jövő engedelmességünket. Másrészről azonban nem szabad azt hinnünk, hogy most már a hivők a szó teljes értelmében nyernek örök életet, hogy az első feltámadásban való részesedésük biztositva lenne. Inkább ugy kell értsük, hogy a megszentelt hivők uj életre *nemzettek*, uj élet csiráját hordják magukban, hogy Isten az ő uj gondolkozásmódjukat az uj teremtés csirájának tekinti, vagyis az első feltámadáskor lesznek uj teremtmények.

E helyeket ugy kell értenünk, hogy az apostol kijelentésével: „Mi meg vagyunk mentve a reménység által (reménységre)" (hit által, beszámitva, de nem ténylegesen megmentve) — egybevágjanak. Ezért (mint a földmivelő, aki vet; mint a fiatal anya) türelmesen kell várnunk a jó munka befejezéséig, melyet Isten megkezdett bennünk, a kegyelem befejezésére (a záró munkára), mikor a Jézus Krisztus megjelenik azon a napon, mikor eljövend, hogy megdicsőittessék az ö szenteiben. Thess. II. 1:10; I. Pét. 1:13.

136. Az Úr szenvedése, halála és feltámadása, mint van kapcsolatban ami jelen és jövőben való szabadulásunkkal?

A Jézus Krisztusban való megváltás, ugy az, melynek *most* örvendhetünk, mint az, amelyben *idő multával* fogunk részesülni, a Szentirásban mindig kapcsolatba hozatik Urunk engesztelő áldozatával: halála volt ugyanis a mi bününk eltörlése. Azonban feltámadása is igen nagy fontosságu. Egy holt magváltó ugyanis nem tudta volna megváltottjainak azt visszaszerezni, amit elvesztettek. A tapasztalatok pedig, amelyeket Urunk áldozati ideje alatt tett, még jobban képesitik Őt a vérével megvásárolt nyögő teremtés megszabaditásának nagy müvére. „Mert mivelhogy szenvedett mikor megkisértetett, azoknak is segitséggel lehet, akik megkisértetnek." (Zsid. 2:18). „Az Isten igaz, ki nem hagy titeket feljebb kisértetni annál, amint elszenvedhetitek, sőt a kisértettel egyetemben a szabadulásra utat nyit, hogy azt elszenvedhessétek." (hogy a próbát kiállhassátok. — Kor. I. 10:13.

És ha megengedi, hogy ingadozzunk, ugy az leginkább eszközül szolgál arra, hogy gyengeségünket öntudatra hozza, hogy emlékeztessen arra, miszerint szükségünk van reá, mint Pásztorra és mint Megváltóra, hogy benünk, gyöngékben az Ő ereje hatalmas lehessen. A Szentirás az Urat mint a Főpapot állitja elénk, ki bélátó gyengeségeinkkel szemben, de hatalmasan segitségünkre van a kisértés órájában. Világosan van megirva róla, hogy a tudatlanok és megtévedtek iránt részvétet érez és képes azokat teljesen megszabaditani, akik általa az Atyához járulnak, vagyis tehetségük szerint akaratát teljesitik. Tehát örvendhetünk, hogy Megváltónk a jelen életben meg mentőnk és, hogy az első feltámadás által a halálbóli megszabaditónk. — Zsid. 2:17-18; 4:15, 16; 5:26; 7:25, 26.

FEL

Negyedik tanulmány.

Az ujteremtés előre megállapitott rendeltetése.

A kiválasztás felőli téves nézetek. — A helyes fogalom. — A nem-kiválasztottak nem szenvednek sem jogtalanságot, sem hátrányt. — Különbség „választottak" és „kiválasztottak" között. — „Egy halálos bün." — „Borzasztó az élő Isten kezeibe kerülni". — A nagy sokaság. — Fehér ruháiknak a Bárány vérében való kimosása. — A kiválasztott szőlőtő és annak fürtjei. — Különböző kiválasztások a multban. — Ezek egyike sem volt örökérvényü. — Az előképek: Jákob és Ézsau. — „Jákóbot szerettem és Ezsaut gyülöltem". — Faraó. — „Epen azért állitottalak fel téged". — Isten az akaratra nem rak bilincseket. — Ez alól Faraó sem kivétel. — „Isten Faraó szivét megátalkodottá tette". — Izrael, a kiválasztott nép. — „Mi tehát a zsidók előnye? mindenképen sok. — A kiválasztott „ujteremtés". — Mit jelent „a kegyelem". — A királyi testőrség magyarázata. — Előre meg van állapitva, hogy „Fiának képéhez hasonlók legyünk". — „Akik az Ő szándéka szerint hivatva vannak". — A hivatottak tulajdonságai és ismertető jelei. — „Isten értünk van". — Az apostol bizonyitási módszerének körülirása. — A mi hivatásunk és kiválasztásunk megerősitése. — A versenyfutás. — „Én azonban üldözni fogom". — „Ti tudjátok Istentől a Ti hivatásotokat".

1. Magyarázd meg a kiválasztás tanára vonatkozó téves nézetet és mint van az általánosan tévesen értelmezve?

A kiválasztásra vonatkozó legelterjedtebb felfogás meglehetősen visszataszitó. Azt tételezik fel, hogy Isten pártos és igazságtalan. E helytelen felfogásnak az az oka, hogy Isten igéjét e pontban félreértik. Ezzel szemben azonban a kiválasztásról szóló *bibliai* tanitás, melyet itt fejtegetni törekszünk, egyenesen nagyszerü, amit mindenkinek el kell ismernie, aki észreveszi, hogy a kiválasztás nemcsupán kegyelmen, hanem igazságon és méltányosságon alapszik, tehát teljesen pártatlan. A téves felfogás röviden a következő: Isten minthogy az egész emberi-nem örök kárhozatra itéltetett, egy kicsiny sereget kiválasztott, amely sereg egyedül fog a romlásból megmenekülni, mig mindenki-másra kimondhatatlan borzalmas sors vár, amelyre Isten a világ alapjának letétele előtt rendelte őket. A wesztminszteri hitvallás, amely e téves nézetet a legügyesebb formába öltözteti, még hozzáfüzi ehhez, hogy a kiválasztott kicsiny sereg nem érdeme, vagy erre való méltósága folytán, hanem csupán Istennek szuverén akarata következtében mentetik meg.

2, Röviden, mi a Biblia által támogatott helyes nézet ezt illetőleg?

A kiválasztást illető bibliai tanitás, amint kifejtjük, ezeknek épen ellenkezője. A Szentirás szerint a *halál* (és nem a kárhozatban való örökös élet) a bün zsoldja, mely minden embert elér egynek engedetlensége miatt. A Szentirás szerint Isten kegyelme a megváltásban jut kifejezésre, amely Jézus Krisztusban van, az *egész* emberiségnek, az ő vére általi visszavásárlásában, mely „ami büneinkért engesztelő áldozat, nem csak a mi büneinkért pedig, *hanem az egész világnak büneiért is*". (Ján. I. 2:2.) Isten rendelete, hogy az ő egyszülött Fia részesüljön azon kiváltságban, hogy az emberiséget élete árán visszavásárolja s ennek jutalmául felmagasztaltassék, isteni természetet nyerjen. (V. kötet, 5 fejezet). A Fiu végül meg fogja áldani a föld összes nemzetiségeit, mikor őket előbb feltámasztja a halálból, azután az igazság teljes ismeretével ellátja, a készségeseket és engedelmeseket teljes emberi tökéletességbe, oly állapotba fogja visszahelyezni, mely még az édenbeli paradicsom viszonyainál is boldogabb lesz.

3. A nem kiválasztottak szenvednek-e kárt az isteni új teremtmények kiválasztása miatt?

Továbbá azt rendelte Isten, hogy egyszülött Fiának bizonyos számu örököstársa legyen, kik vele együtt részesüljenek az ujteremtés dicsőségében, tisztességében és halhatatlanságában és abban a munkában, mely az emberiséget teljes helyreállitással áldja meg és boldoggá teszi. Az ily örökös-társakat nevezi a Sszentirás „szenteknek". Az evangeliumi korszak célja nem az volt, hogy a világot megáldja, vagy helyreállitsa, hanem csak az, hogy a világból egy kicsiny sereget válasszon ki, melynek tagjai hitüket, szeretetüket és engedelmességüket *bebizonyitani* alkalomhoz jutnak, es ezáltal hivatottságukat és kiválasztásukat megerősithetik. (Péter II. 1:10). Az egyeseknek ez a kiválasztása azonban a ki nem választottakra nézve nem rettenetes és a legkevésbbé sem méltánytalan. Büntetést azért nem kapnak, mert nem lettek kiválasztva. Egy köztársasági elnök választásánál azok sem szenvednek kárt, vagy jogtalanságot, akik nem választattak meg. A választásnak csak az a célja, hogy alkalmas személyeket állitson hivatalba és tisztségbe azzal a megbizással, hogy bölcs törvényhozás és közigazgatás által a közjó érdekét szolgálják. Igy Isten választása sem szolgál az emberiség kárára, hanem áldására, mert a megválasztottak az ezeréves korszak királyi birái, királyok és papok lesznek, akiknek uralma alatt a föld minden nemzetsége áldásban kell részesüljön.

4. Mi a különbség a „választottak" és a „kiválasztottak" közt?

A Szentirás „választottak" és „kiválasztottak" között különbséget tesz. Az elsőkhöz bizonnyal azok számitandók, akik egy bizonyos viszonyba lépnek Istennel, amely őket a halhatatlanság reményére, a megdicsőitett kiválasztásban egy helyre jogositja ugyan, de különben még kieshetnek és a kiválasztottak listájából töröltethetnek. Másszóval: mindazon megszenteltek, akik meghallják Istennek az ujteremtésre hivó szavát, választottaknak számittatnak, ha a Bárány életkönyvébe beiratnak és számukra egy koronát tart készenlétben. Ha most már hütlenek lesznek, neveik töröltetnek a Bárány könyvéből, koronájukat mások kapják, (Jel. 3:5, 11.)

FEL

vagyis nem tartoznak többé a választottak közé. Ezzel szemben a *kiválasztottak* azok, akik a jutalomban, melyet Isten az Evangelium korszak hiveinek megigért részesedhetnek, akik tehát hivatottságukat és választásukat megerősitik azáltal, hogy azokat a feltételeket, melyekhez az kötve van, halálukig hüen teljesitik.

5. Mely hűtelen osztályra vonatkozik a Szentirás I. Ján 5:16. verse?

Azok között, akik elmulasztják hivatottságukat és választásukat megerősiteni, a szentirás két különböző osztályt különböztet meg. Az egyik osztály, — amely azonban amint okunk van hinni, nem nagyszámu — nemcsak a kiválasztottak különös jutalmát, hanem egyáltalában életét is elfogja veszíteni, a második halál karjaiba esik. Erről irja János, mikor a kiválasztásról beszél: „Van halálra (a második halálra) való bün nem mondom, hogy azért könyörögjön. De van oly bün, mely nem (a második) halálra való". (Ján. I. 5:16.) Olyanokért, akik a (második) halálra való bünt elkövetik, hiábavaló imádkozni és remélni. Ezt a bünt a Szentirás más helyen a Szentlélek ellen való bünnek nevezi. Ez a bün nem szándék nélkül, vagy öntudatlanul követtetik el; az abban való kitartásnak az eredménye, mely legalább az elején világosan felismerhető, miszerint jogtalan, később azonban durva önámitás lesz. Aki emellett makacsul kitart, azt az Ur végtére átadja a tévedésnek, melyet az igazságnál jobban kedvelt. (Thess. II. 2-10, 12.)

6. Péter és Judás apostolok miként nyilatkoznak ez osztályról?

Péter és Judás ezen osztályt csaknem ugyanazon szavakkal emlitik. Mindazok, akikről (Jud. 11-16. és Pét. II. 2:10-22) szó van, egykor a kiválasztottak közé tartoztak. Egyikük sem tartozott a világhoz, mivel ez most nem áll itélet alatt (nem tétetik próbára), vizsgálati ideje ugyanis a jövendő ezeréves korszakban lesz. Ahelyett, hogy lélekben az Ur nyomaiba, az áldozat ösvényén haladnának, „az ő kivánságaikban járók, kiknek szájok felfuvalkodott kevély szókat szól, kik az embereket becsülik haszonra nézve". Az embereknek törekesznek tetszeni, mert ez előnnyel jár; távol vannak attól, hogy szövetségi kötelezettségeiknek eleget tegyenek, hogy áldozatukat halálig hüen bemutassák. (Jud. 16.) Péternél még világosabban van kimutatva. Ő olyanoknak nevezi őket, akik, „minekutánna e világnak fertelmességit, a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismerete által eltávoztatták és viszontag azokba elegyittetvén meggyőzettetnek azoktól", miként „az eb reá tért a maga okádására és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe". (20-22. vers.) Bálámmal hasonlitja össze őket, ki az igaz utról eltévedt, mert a bünből való nyereséget kedvelé. (15. vers.) Péter ugy látszik előrelátja, hogy ezen osztály főleg a kiválasztás tanitói közül kerül ki, a korszak végén, s hogy tévedésüknek egy része abban áll, hogy a „Méltóságokat szidalommal illetik" (1. és 10 vers.) rosszat mondanak olyanokról, akiket Isten tisztel és az egyházba „helyezett". — II. Pét. 2:1, 10.

7. Miért lehetetlen megtérésre megujulnia az emlitett osztálynak?

A Zsidókhoz intézett levélben két jellemzését is találjuk azoknak, kik elesnek, megszünnek a kiválasztottakhoz tartozni. Az elsőben (6:4-9) olyanokról beszél az apostol, akik miután megkóstolták Isten adományát és a jövő korszak javait, részesei lettek a Szentlélek és a kiválasztott osztály tagjaiul elfogadtattak, — ismét bünbe estek, — és pedig nem oly bünbe, mely a test gyengesége és a Sátán megtévesztése mellett elkerülhetetlen, hanem szándékosan, akarattal tértek le az igaz utról. Ezekről mondja az apostol, lehetetlen, hogy „megujittassanak a megtérés által". Kivették részüket azon kiváltságszerü javakból, melyekhez Krisztus engesztelő áldozata révén jutottak; Istennek e kiváltságait azonban kevésre becsülték, részükkel visszaéltek és azt elhasználták s mivel ezt öntudatosan tették, az igazolás követelményei hatástalanok maradnak nálunk.

8. Ámbár a Zsidók 10:26, 27, 31 szerint mindkét esetben szándékos a bűn, miben különbözik ez az előbb emlitettől?

A második helyen (Zsid. 10:26, 27, 31.) az apostol a bünbeesettek egy másik faját látszik emliteni, akik nem a bün ösvényére csapnak át, nem élnek a becsületességgel ellenkező életet, de elhagyják *hitüket,* mely őket igazzá tette s amelynek megtartása az Istennel való egyesülés előfeltétele. Mindkét esetben az eset sulyossága, a *szándékosságban* van: „Mert ha szabadakaratunk szerint vétkezünk, az igazságnak ismerete után, (miután Isten abban a kedvezményben részesitett bennünket, hogy Krisztust bölcsességünkre, igazolásunkra és megszentelésünkre rendelte) nincsen azután a mi büneinkért áldozat". (26. vers) A Jézus által bemutatott áldozat eltörölte Ádám bünét, az embereknek ősatyjuktól örökölt részt, amely mindenféle gyengeségben nyilatkozik meg. Szándékos bünökért nem fizetett Urunk, tehát ha akarattal vétkezünk, arra nem terjed ki Krisztus érdeme, mely szándékos hibáinkat helyrehozná. A szándékos bünök büntetését magunknak kell tehát megfizetnünk. Igy tehát ha szándékolt, öntudatos bünökről van szó, melyeket azután követtünk el, hogy világosan megismertük állásunkat, viszonyunkat Urunkhoz, akkor ez a (második) halálra való bün lesz, akkor vége minden reménynek s csak az itéletnek rettenetes várása és a tüznek lángja marad, mely megemészti az Istennek ellenségeit (27. vers), mindazokat, akik szembe szállanak tudatosan vele, az Ő igazságával és tervével, mely Krisztus-Jézusban, Urunkban való megváltás által, a megigazulást lehetővé teszi.

A 29.-ik versben az apostol olyanokat látszik emliteni akik, miután Krisztus megváltási müvét megismerték, azt semmire sem becsülik, a vért, mely által a szövetség megpecsételtetett közönségesnek tartják és igy a kegyelemnek lelkét bosszuséggal illetik, Isten kegyelmét, mely ezen engesztelést és vele való békére szolgáló alkalmat, a megváltás s az Ő áldozata által, mindenki számára megszerezte, semmire becsülik. Aki megveti Mózes törvényét, minden irgalmasság nélkül meghal, (28. vers) ha nem is helyrehozhatatlan halállal; akik azonban az ellenképszerü Mózest és a vérrel megpecsételt szövetséget megvetik, s igy Istent megvetik, ki javukra intézkedett igy, — sokkal keményebb büntetésre találtatnak méltóknak, mint azok, akik a törvényszövetséget hágták át. A büntetés annál keményebb lesz, mivel a második halálból nincs feltámadás. Nem csoda tehát, ha az apostol e helyen oly komolyan figyelmez-

FEL

tet, hogy semmiképpen se utasitsuk vissza az Isten gondoskodásait, mert ezt tenni nem kevesebbet jelent, mint az élő, mindenható Istennek a kezébe, a Nagy Bírónak a kezébe esni, aki a bünt nem nézi el, bocsánatot nem ad, akinek egyetlen de föltétlenül egészséges kegyelmi intézkedése a bünösökre nézve, egy közvetitő, (Jézus Krisztus) rendelésében áll.

9. Milyen osztályra vonatkozik a „nagy sokaság" és miben volt fogyatékosságuk, hogy nem a „kiválasztottak" közé lettek sorozva?

A nagy sokaság.

Akik a választottak listájából töröltettek, még sem mennek mindnyájan a második halálba. Ezek mellett, mint fönnebb sejtetve volt, egy sokkal számosabb osztály létezik, amelynek tagjai hivatalukat és választásukat elmulasztják megerősiteni. Azért nem esnek a második halál áldozatául, mert nem szándékosan járják a bün ösvényét s nem tagadják Jézus drága vérének érdemét. Ezen osztályban hittük már azoknak megszámlálhatatlan sokaságát felismerni, akik a nagy inségből jönnek és ruháikat a Bárány vérében mossák és fehéritik meg. Elnyerik ugyan a szellemi természetet egy nagy áldást és meghivottak, vendégek lesznek a Bárány menyegzői lakomájánál, de elvesztik a nagy jutalmat, mely csupán a kiválasztottak osztályrésze lesz, azon hü győzedelmeseké, akik örömmel és készségesen járnak Jézus nyomaiban. (Jel. 7:4) Ez a nagy sokaság elveszti helyét a választottak között, nem kerül a kiválasztottak közé az Ur iránti, az Ő igazsága és testvérei iránti buzgóság hiányában, mert nála a jelen élet gondjai fontosabbaknak tünnek fel. De mivel sziveik hivek maradnak a Megváltóval szemben, mivel a drága vérben való hitüket megtartják, azt meg nem tagadják, őket Jézus Urunk, a Közvetitő, üdvösségünk irányitója, aki a kiválasztottakat az önkéntes odaadás ösvényén boldogságra vezeti, más lelki boldogságban részesiti, alacsonyabb rendü szellemi lények tökéletességére helyezi, mert hozzá bizalmasak voltak s nevét és müvét nem tagadták meg.

10. Adj magyarázatot a szőlőről az uj teremtménnyel kapcsolatban.

Jézus Urunk a szőlőtő példázatában a kiválasztásról, az ujteremtésről beszél, hol azt mondja, hogy Ő a szőlőtő és az Ő hü, megszentelt követői, kik nyomaiban lépnek: a szőlővesszők. E példázat által azt mondja nekünk, hogy a szőlővesszők semmiképen sem szabadulnak a megpróbáltatások és szenvedések alól. Ellenkezőleg az Atya (a nagy szőlős-gazda) gondoskodni fog arról, hogy hüségük, hitük, türelmük és odadásuk, megpróbáltatások által ki legyen próbálva. Ezen a módon megtisztittatunk és arra jutunk, hogy szivünk idővel mind kevésbé ragaszkodik e világhoz, reményeihez és törekvéseihez, hogy mind több és több szellemi gyümölcsöket termünk: szelidséget, türelmet, barátságot, testvéries szeretetet, általános szeretet, hogy e dolgok bennünk legyenek s mindinkább elárasszanak, a hogy igy nekünk, mint ujteremtményeknek bőséggel adattassék, a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bémenetel. Péter I. 1:11.

11. Elég-e, hogy elnyerjük a helyet az igazi szőlő vesszői között? Ha nem, mi szükséges még ehez?

Az Ur azonban figyelmeztet bennünket arra, hogy nem elég, hogy igazi szőlővessző legyünk az igazi szőlőtőn. A szőlőtőnek *szelleme* is bennünk kell legyen: a hajlandóság, hogy a szőlőtő gyümölcseit hordozzuk. kell sziveinket eltöltse. Ezért engedi meg a kertész, hogy a szőlőtőn megfelelő ideig ágak legyünk, hogy megismerhesse: adjuk e jelét annak, hogy helyes gyümölcsöket tudunk hozni. Nem vet el bennünket azonnal mint alkalmatlanokat, nem keres a fiatal szőlővesszőn rögtön érett fürtöket, sőt még zöld, éretlen szemeket sem. Előbb inkább csak a gyümölcs rügyeket nézi, aztán azt, hogy ezek virágoznak s csak azután, hogy vajjon a virágokból zöld bogyók lettek. A szőlős-gazda türelmes; bőségesen enged időt a szőlőtő gyümölcsének kifejlődésére, melyet az O jobbkeze plántált (Zsolt. 80:15.) Ha azonban ez az idő eredménytelenül telik el, akkor Ő a meddő venyigéket, mint vadhajtásokat levágja, melyek a szőlőtő nedvét és erejét csupán saját gyarapodásukra szivják magukba, azonban gyümölcsöket, mit ez a nedv előállitani hivatva van, nem teremnek. Igy Urunk félreérthetetlenül utal arra, hogy hivatalunkat és választásunkat gyümölcsök, megszentelési gyümölcsök termése által kell megerősitenünk, minek vége (vagyis jutalma) örökélet lesz.

12. Említs a multban történt különböző választást, amelyre a figyelmünk a Szentirás által fel van hiva és nevezd meg azon választás és az uj teremtmény választása közti különbséget.

Különböző választások a multban.

Mielőtt az ujteremtés kiválasztásáról beszélnénk, mely figyelmünk javarészét magára vonja, engedtessék meg nekünk, hogy figyelmünket a Szentirásban felemlitett más választásokra is irányithassuk, hogy erre vonatkozó ismereteinket kibővitsük és gyarapitsuk. Éles különbséget kell tennünk a két választás között, melyeknek egyike az első jelenlét *előtt* történt és a másik az ujteremtésre vonatkozik s alatta mint Fő, Fejedelem, Vezér stb. alatt történt. Ez utóbbiakra nézve áll: „Mindnyájan hivataltoknak *egy reménységére* vagytok hivatva", minthogy a korábbi választások Isten különböző céljait szolgálta. Ábrahám választatott, hogy Jehova előképe legyen, felesége Sára, hogy az ábrahámi szövetséget jelképezze, melynél fogva Messiásnak kellett jönnie. Hágár, a törvényszövetség és Izmael a test szerint való Izrael népe előábrázolására választatott, mely bár előbb született, mégsem lett Izsák, az igéret fiának örökös társa. Izsák választatott, hogy Krisztus előképe legyen és Rebeka, hogy a kiválasztás, a menyasszonyosztály, a Bárány feleségének szolgáljon előképül. Ábrahám szolgája, Eleazár azért választatott, hogy a Szentlelket jelképezze, ki a választást egybe hivja, vezeti és végül az őket követő szüzekkel együtt a vőlegényhez vezesse.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina No. 4.

Cenzurát: ANCEAN. Nyomatott Kosmos r.-t. Tg.-M.-Vásárhely.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 9. szám.
1921. szeptember. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Bizonyára pedig azért támasztottalak tégedet	131
Izrael népének kiválasztása	132
Az „új teremtés" választása	133
Kik az Ő végzése szerint hivatalosak	134
Isten velünk van	135
Igyekezzünk hivatalunkat és választásunkat megerősíteni	136
Tudván, hogy ti az Istentől választatta.	138
Sok nyomoruságon át kell az Isten országába bemenjünk	138
Az új teremtés szervezete	139
A bárány tizenkét apostola	143

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt." —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei

Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.

VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei

A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei

Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen legtöbb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

13. Ezeknek a kiválasztásoknak némely személyek örökre szóló rendeltetéséhez van-e közük?

Ezeknek a kiválasztásoknak a választottak örökre szóló rendeltetéséhez nincs közük; föltehetjük azonban, hogy amennyiben az Ur őket előképekként használta fel, ideiglenes kárpótlásokban részesitette azok fejében, amit ily tulajdonságukban feláldozniok kellett és minél inkább elmélyedtek Isten tervének vezérgondolataiban, annál nagyobb lehetett vigasztalásuk és örömük. Ahol az apostol a választást tárgyalja, (Róm. 9-11.) igyekszik kimutatni azt, hogy a testszerinti Izraellel nem történt méltánytalanság akkor, mikor Isten az újteremtés teljessé tételére a nemzetekhez fordult. Utal arra, hogy a Mindenható kegyelmet gyakorolhat s hogy tetszésére van bizva, kivel szemben gyakorolja azt. Az apostol kimutatja, hogy Isten Izrael népének, mint nemzetnek bizonyos kiváltságokat juttatott, mikoris Izrael nehány ősatyját, mint egyedeket, kiket előképekül használt, — ezért kitüntetett és megáldott; azonban másrészről nem akart ugy feltünni, mintha kötelezve volna kiváltságait mindig az izraelitáknak juttatni s abból másokat kizárni, kik arra épugy érdemesek. Ennélfogva tehát egész természetes, hogy az Ur megvonja kedvezményeit azoktól, akik azt nem használják ki és másoknak juttatja.

14. Magyarázd meg a jelképet a Jákob és az Ézsau kiválasztásával kapcsolatban.

Ezenkivül azt akarta az apostol, hogy felismerjék miszerint az Ur előre tudta, hogyan fog történni Izrael népének előnyben részesitésével, hogy az egy maradékot kivéve, (Róm. 9:27—32.) mikor ideje eljön, nem lesz oly szivbeli állapotban, amely az ujteremtésre való hivatottság legnagyobb kegyelmi adományának részére való juttatását lehetővé tenné. Ennek a ténynek megvilágitására az apostol arra irányitja figyelmünket, hogy Isten midőn választást tett Rebekának két meg nem született gyermeke között, ezzel bizonyitékot szolgáltatott arra, miszerint tudta, hogy a viszonyok évszázadokkal később hogyan fognak alakulni. Az Ur az ikertestvéreket, Ézsaut és Jákobot előképekké tette: az utóbbit, az ujteremtés, az Ő hivei, az előbbit a testszerint való Izrael előképeül, minthogy a testi Izrael a jelen életnek ád előnyt és mennyei jogait egy tál lencséért (földi javakért) eladni képes. Jákob és Ézsau esetében, Jákobnak a győzedelmesek előképévé való választása bizonyosan áldásul szolgált rája nézve, bár ez neki sokba került; azonban Ézsaunak azok előképeül való választása, akiknek figyelme inkább a természetes dolgokra irányul, akik a földi előnyöket a mennyei javaknál többre becsülik, Ézsaunak magának semmitsem ártott. Rá nézve sem örök kint a jövőéletben, sem semmiféle szenvedést a jelen életben nem jelentett. Ellenkezőleg minden világiassága ellenére áldásban részesült. A természetes emberek manapság is sok jóban részesülnek Istentől oly javakban, melyeket Isten az ujteremtésre választottaktól megtagad, mert azok szellemi érdekeik elősegitésére kevésbé volnának alkalmasak, amiképpen Ő Jákobot sem részesitette bizonyos földi javakban, hogy ebben a választott osztály előképe lehessen. Másrészről azonban Jákob sok örömben és áldásban részesült, ami Ézsautól megtagadtatott s amit Ézsau nem is tudott volna értékelni, épugy, miként az ujteremtés is most, megpróbáltatásai és csalódásai közepette oly lelki békének és áldásnak örvend, minőről a világ mitsem tud.

15. Mi a helyes gondolat ezen kijelentésben: „Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyülöltem"?

A Róm. 9:13-ban az Ó-testamentumból idézett rész: „Jákobot szerettem: Ézsaut pedig gyülöltem" — sokak számára „kemény beszéd" mivel a „gyülöltem" kifejezés Isten részéről ellenséges érzést látszik föltételezni, amelyet Ézsau, már amennyire emberi értelem a dolgot felfogni képes, — nem érdemelt meg nagyobb mértékben, mint más emberek és mivel Istennek ezen „gyülölete" Őt akkor érte, mielőtt ő bármely jót vagy rosszat tett volna. A „gyülöltem" szó itt, miként Móz. 21:15-17-ben, bizonyosan annyit jelent: „kevésbé szerettem". A gondolat az, hogy Jákobot Isten több kedvezményben részesitette, mint Ézsaut és ebben elképeik ők a természetes és a lelki Izraelnek. Az a kegyelem, melyben Isten a természetes Izraelt (előképben: Ézsau) részesitette, bár nagyon nagy volt (Róm. 3:1, 2.) mégis kisebb, mint a később született szellemi Izraelnek (előképben: Jákob) juttatott előny. Igy értelmezve a kérdéses vers egészen világos.

16. Idézz példákat az isteni hatalomnak az emberek ügyében való megnyilvánitásáról.

„Bizonyára pedig azért támasztottalak tégedet"

Állitásának igazolására, hogy az Ur mindenkor beleavatkozott hatalmával az emberek ügyeibe, s hogy erre föltétlenül jogositva volt, az apostól azon faraónak esetét idézi, aki Izrael megszabaditása idejében Egyptom trónján ült. Idézi az üzenetet, amelyet Mózes az uralkodónak Jehovától küldött: „Bizonyára pedig azért támasztottalak tégedet, hogy megmutatnám tebenned az én hatalmamat, hogy hirdessék az én nevemet az egész földön". (Móz. II. 9:16.) „Annakokáért akin akar könyörülni, könyörül: akit pedig akar megkeményiteni, megkeményiti". — Róm. 9:17, 18.

17. Adj tudományos és bibliai illusztrációt a különböző eszközökről, melyek által a halál, a bün zsoldja végrehajtatott.

A francia kormány nehány évvel ezelőtt egy pár halálra itélt gonosztevőt tudományos kisérletek céljára kiadott, hogy megállapitható legyen, mily nagy befolyással van a félelem az ember életmüködésére. Egyik gonosztevőt elitélése után egy cellába vitték s azt mondták neki, hogy ott előző éjjel egy rab fekete himlőben halt meg s ő a következő reggelre valószinüleg ugyanebben a betegségben fog elhalni. Ez tényleg be is következett, bár a cellában nem volt feketehimlős. Egy másiknak azt mondták, hogy elhagyják vérezni, hogy meglehessen tudni mennyi idő kell ahhoz, hogy a kar egyik artériájának vérzése folytán a halál bekövetkezzék. A rabnak bekötözték a szemeit, karját könnyen felkarcolták és langyos vizet öntöttek reá, hogy az ujjain egy medencébe esve csepegett, s hogy a csepegést halhatta. A rab nehány óra lefolyása alatt meghalt. (Bár egy ily eljárás, törvényt tiszteló polgárok részéről nem igazolható, itt mégis más az eset, mivel a két rab már jogszerüen halálra volt itélve.) Épen igy van ez

FEL

az Urnak az emberi nemmel szemben követett eljárására nézve. Ha az ember engedelmes marad, nem ítéli Isten halálra és nem veszti el Isten törvénye szerinti azon jogokat, melyekkel most már nem rendelkezik. Mi mint Ádám nemzetsége mindnyájan bünöseknek találtattunk és halálra ítéltettünk (Róm. 5:12) és az Urnak ugy tetszett, hogy külömböző fegyenceivel szemben külömbözőképen juttassa kifejezésre hatalmát és bölcseségét. Igy megparancsolá, hogy az izraeliták, amalekiták, hethiták, kánaániták kiirtassanak, s emellett Izrael a felmagasztalt kiválasztottakat jelképezze, mig ellenségei a jövő korszakban való igazság ellenségeit és a tudatos bünösöket jelképezzék. Igy tüzzel pusztitotta el Sodomát, Jerikót, ezer és ezer izraelitát ragályos betegségekkel, megölte Usát csupán azért, mert kinyujtotta kezét, hogy a frigyszekrény esését megakadályozza. Ugyanis a frigyszekrénynek egy izraelita részéről való megérintése azon dolog szentségének és Isten törvényének nem tisztelését jelentette.

Igy alkalmazta előképek gyanánt az Ur Fáraón is Egyiptom tiz csapását s nevezetesen a tizediket, mikor minden embernek és állatnak férfinemü elsőszülöttjét megölte s végül az egyiptomi hadseregnek a Vörös tengerbe való fulasztását eredményezte. Az egyiptomiak, mint Ádám utódai halálra voltak itéltve s igy rajtuk a halálos itélet a legcsekélyebb igazságtalanság nélkül volt végrehajtható és pedig olymódon, hogy ezáltal Isten neve és az ő hatalma, mellyel előképszerü Izrael népét megszabaditotta, hirdettessék. Másrészről Isten más elitélteket (Ábrahámot, Mózest stb.) a jó dolgok előképeiként alkalmazott, oly dolgok előképeiül, melyeket Ő a közeljövőben gondol megvalósitani anélkül, hogy ezen előképekre nézve, mint másokra nézve is, a halálositéletet fölfüggesztené. Ezt átengedte megváltónk és viszszavásárlónknak, Jézus Krisztusnak.

18. Isten teszen-e erőszakot az egyesek és a nemzetek kiválasztásánál az egyéni akarat korlátozására nézve?

Miután megtudtuk, hogy Isten uralkodói és birói hatalmát az elitélteken ugy gyakorolja, hogy egyikük által ezt, másikuk által azt a tapasztalatot tételi, — mindezen tapasztalatok az ujteremtés választásánál követendő eljárás előképeiül rendeltettvén, — nem marad más hátra, minthogy megtudjuk, hogy Isten ezen választásainak egyikénél sem tett erőszakot az ember akaratán. Ily eljárás Isten jellemének nem felelne meg. Mikor ő Abrahámot, Izsákot, Mózest s másokat kiválasztott, hogy előképekül szolgáljanak, oly embereket választott, akiknek gondolkozásmódja az övével, az Ő szándékaival és kinyilatkoztatásaival nagyban, egészben összhangzó volt. Nem tett semmit sem, hogy megakadályozza őket abban, hogy mást akarjanak, mint ő, ha azt szerették volna. Épp igy más embereket, mint Izmaelt, Ézsaut, a kánaánitákat, egyptomiakat, szodomitákat stb., más előképekül alkalmazott, egyszerüen az ő természetes tulajdonságaik felhasználásával. Ezeket époly kevéssé kényszeritette gonosz cselekedetekre, amint másokat sem kényszeritett akarata teljesitésére. Mindkét osztállyal egyszerüen hajlamaik értelmében járt el az Ur.

19. Magyarázd meg a Jehovának Faraóval szembeni kijelölését e fontos határozatára nézve: „Azért állitottalak téged".

Ha tehát olvassuk: „Bizonyára pedig azért támasztottalak téged", (a kivonuláskori Faraót) azt nem szabad ugy értenünk, hogy Isten Faraóban egy gonosz jellemet teremtett, hogy őt kényszeritette volna arra, hogy gonosz legyen. Sőt a dolgot ugy kell értsük, hogy Isten Egyiptom különböző trónörökösei között éppen ezt juttatta trónra (a többieket elhalni hagyta), mert oly megátalkodott ember volt, hogy nyakassága, Istennel való szembeszállása Izrael elnyomása mellett éppen méltányos és igazságos módon ahoz a tiz csapáshoz vezetett, melyet Isten már előbb elrendelt, nemcsak Izrael kedvezményezésének kifejezésre juttatása végett annak az igéretek mellett való hü kitartása miatt, mely igéreteket Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak tett, hanem, mint azon csapásoknak előképeiül is, amelyekkel a jelen korszak fog befejeződni: a három első és a hét utolsó csapások (Jel. 15:1.) előképeiül.

20. Miként keményitette meg Isten a Faraó szivét?

Ebben sokakat különösen az érint kellemetlenül, hogy e kifejezés használtatik: „És megkeményité az Ur Faraó szivét és nem bocsátá el a népet". Az első pillanatra ez ellene látszik mondani annak, amit az előbb állitottunk, t. i. hogy Isten az ember akaratán erőszakot nem tesz. Azonban azt tartjuk, hogy ez az ellentmondás azonnal megszünik, ha emlékezünk arra, hogy *mily módon* keményitette meg az Ur Faraó szivét. Mit tett Isten, hogy ez a keménység bekövetkezzék? *Jóságosnak* mutatkozott; meghallgatta Mózes kérését a Faraónak a csapások alól való felmentése érdekében s igéreteit komolyan vette. Isten könyörületessége egy oly jellemnél, mint Faraóé csak nagyobb megátalkodottságot idézett elő. Ha Isten az első csapást oly hosszu tartamunak rendeli, hogy Izrael népe még az alatt kivonulhatott volna, ugy ez is lett volna. Ahányszor azonban a csapást az ország és a nép fölött megszüntette, mindannyiszor azt gondolta Faraó, hogy már tul van rajta és uj csapás nem fog következni. Igy hajtotta őt Isten könyörületessége mind jobban és jobban bele az ellenállásba. Igy tekintve Faraó akarata teljesen szabadnak tünik fel s nem gondolhatjuk, hogy az Ur ellenségének igaztalan cselekedetében részt vett volna. „Minden müve tökéletes", még akkor is, ha Isten jósága, mely az embereket megtérésre kellene vezesse, a tulnyomóan sok tökéletlenség miatt a jelenlegi viszonyok közt némelykor épen az ellenkező hatást éri el az embereknél.

21. Sorolj fel több bibliai szöveget, amely megmutatja Izraelnek az összes nemzetek közül való kiválasztását.

Izrael népének kiválasztása

Hogy Isten Izrael népét a világ minden nemzetsége közül népéül és azért választotta, hogy a szellemi Izraelt előre jelképezze, ezt minden keresztyén elismeri, aki bibliáját ismeri. Ámos próféta kijelentése e tekintetben egészen világos: „Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetsége közül". (Ámos 3:2.) Ésaiás próféta szájával beszél az Ur Cyrushoz, a perzsa királyhoz, kinek az izraeliták visszatérését a fogságból meg kellett engednie: „Az én szolgámért Jákobért és választott Izraelemért neveztelek tégedet nevedről". Minthogy e szavak előképszerüen Krisztusra és a szellemi Izraelnek a misztikus Babilonból való kive-

FEL

zetésére is vonatkoztathatók, nem szabad szem elől tévesztenünk azt a tényt, hogy itt az előképszerü Izrael „kiválasztott"-ként van jelölve. Pál apostol az ő érthető és logikus fejtegetésében, melyben Isten kegyelmének a természetes Izraelről a szellemi Izraelre való átszállását irja le, kimutatja, (Róm. 9-11.) hogy Isten kegyelme egy ideig a tesii Izraelnek, mint Isten kiválasztottjának jutott, bár az Ur előre tudta és megjósolta, hogy a különös kegyelmet el fogja veszíteni és egy más nép, a szellemi Izrael foglalja el előnyös állását, mely Jákob kiválasztása által lett előre jelképezve.

22. Add elő röviden, mint lett a természetes Izrael szellemi Izraellé, amint azt Pál apostol Rom. 9:11-ben leirja.

Az apostol kimutatja, hogy Izrael, mint Istennek egy időre kiválasztott és kedvezményezett népe, ebből minden módon nagy előnyöket élvezett az őt körülvevő összes népekkel szemben, minthogy Isten igéretei rája bizattak. Ők egykor a gyenge olajfának ágai voltak, melyből Isten csak azon ágakat vágta ki, melyek az igéret gyökerével és a törzzsel (Ábrahám, Izsák és Jákob által jelképezve) ellenmondásban állottak. „Izrael amit keres, azt meg nem találta: de a választattak (a méltók Ján. 1:12, 13) megtalálták, a többiek pedig megkeményedtek". Bár eredetileg az egész nemzet választva volt arra, hogy Isten kiváltságos kegyelmét elnyerje, mégis csupán a hivő izraeliták voltak azon helyes szív-állapotban, mely kivánatos volt arra, hogy szellemi, ellenképszerü izraeliták lehessenek, mikor annak ideje elkövetkezett. Utóbbiak ezen nemzet kiválasztottjai voltak, méltóknak találtattak arra, hogy az előző korszak végén az uj korszakba menjenek át: magas hivatalra a szolgák házából a fiak házába. (Zsid. 3:5; Ján. 1:12.) Mi akik természet szerint a nemzetekből származunk, nem részesülhettünk az előképszerü Izraellel kötött szövetségben és az azon alapuló igéretekben, de most Isten kegyelme által alkalmunk van arra, hogy egy az Ábraháméhoz hasonló hit-engedelmességet fejlesszünk ki s ez alapon Krisztus menyasszonyához, Ábrahám igazi magvához számittassunk, hogy beoltassunk azon helyre, ahonnan az olajfa ágai kivágattak, hogy Isten tervében a természetes ágak helyét elfoglaljuk és az igéretekben részesülhessünk. A kivágott ágak ugyan az evangéliumi korszak alatt ellenségnek tekintettek, de az Atyák kedvéért kedvesek voltak, mert az Isten ajándékait és igéreteit nem bánja meg.

23. Magyarázd meg eredeti kiválasztásuk bizonyos vonásait, melyek a természetes Izrael tulaldonában.

Igy kioktat az apostol bennünket arra, hogy Izrael eredeti kiválasztásának bizonyos vonásai e nép tulajdonában maradnak, tekintet nélkül arra, hogy mint nép elitéltett, melynek következtében a kegyelem főrészét, t. i., hogy szellemi Izrael lehessen, elvesztette. Mivel az Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak és a prófétáknak tett igéretek be fognak teljesedni, mikor ezek az egész Evangeliumi korszak alatt a föld fejedelmei, vagyis a szellemi Izrael képviselői lesznek, ez az Izraeliták nagy számára nézve nem kis előnyt fog jelenteni, pedig most Istenüktől elidegenülve sötétségben vannak. Ők könnyebben egyetérthetnek egykori földi előképeikkel és vezetőikkel, mint a többi népek s igy Izrael az ezeréves korszak elején a népek között az első helyet fogja betölteni. „Mert rekesztett Isten mindeneket a bün alá, hogy mindeneken könyörüljön. — Rom. 11:32.

24. Magyarázd meg az Isten kegyelmének és irgalmának a jelentőségét s az uj teremtményeivel szembeni eljárását.

Az „új teremtés" választása.

A multban ejtett választásokra vonatkozó ismeretek megszerzése, valamint ezek előképszerü jelentésének, mint Isten nagy művére való utalásnak felismerése után áttérhetünk tárgyunk legfontosabb részére az uj teremtés kiválasztására. Már láttuk, hogy e választás a többi (ki nem választott) emberekre nézve semmilyen hátránnyal nem jár, sőt áldásukra szolgál, ha ennek ideje eljön. Ehhez még hozzá fűzhetjük, hogy sem igazságosság, sem szeretet nem tehet kifogást egyesek oly különös kedvezményben részesitését illtőleg, melyből mások kizáratnak, még akkor sem, ha a kedvezményezettek nem arra lennének hivatva, hogy a kevesebb kedvezményben részesülők, vagy a kedvezményben nem részesülők számára az áldás csatornáiul szolgáljanak. Valakit kegyelemben, vagy kedvezményben részesiteni olyan dolog, amire az igazságosság nem kötelez. Ez értelemben a kiválasztás az egész Szentirásban állandóan kegyelt, vagy kedvezményezettnek van jelölve. „Kegyelem által vagytok megmentve". Ezek és hasonló kifejezései a Szentirásnak világossá teszik előttünk, hogy a Mindenható részéről semminemü kötelezettség nem állott fenn, hogy Ádámnak csak egy sarjadékát is felmentse a halálos itélet alól, vagy hogy csak egynek is alkalmat nyujtaon az örökéletben való részesedésre. Már most még kevésbé lehetett Isten arra kötelezve, hogy bukott embereket mennyei hivatallal tiszteljen meg, őket az ujteremtés jövendő tagjaiként kijelölje. Ez mind Istennek kedvezménye: „kegyelemre kegyelem", kedvezményre-kedvezmény és aki ennek nincsen világos tudatában, az sohasem fogja értékelni tudni azt, ami most folyamatban van.

25. I. Pét. 1:2 verse, vagy más szentirati helyek tanitják-e azt, hogy isteni elhatározás történt volna a kiválasztottak személyeire nézve?

Péter apostol biztosit hogy az új teremtés Istennek, az Atyának előzetes tudomása értelmében van kiválasztva, de mindjárt hozzá teszi: „A Szentléleknek megszentelésére, az engedelemmel való szolgálatra és a Jézus Krisztus vérének reánk való áradására. (Pét. I. 1:2). Ezzel azt akarja mondani, hogy Isten „az uj teremtést" mint külön osztályt előre látta, s mielőtt az még nemzetet volna, Krisztus vére és hit által igazolni szándékolta, és hogy tudta, miszerint elegendő számu ember lesz engedelmes és az igazság által megszentelt, hogy az előre meghatározott szám elérhető legyen. Azonban a Szentirásnak egyetlen része sem kényszerit annak föltevésére, hogy Isten előre ismerte volna az egyes egyéneket, akik ezen számot kitenni fogják. Hogy Fejük ki legyen természetesen előre meg volt állapitva. A Szentirás tudósit arról, hogy Isten Jézust, mint kiválasztottját, előre ismerte. Félreértés elkerülése céljából azonban kijelentjük, hogy ezt nem ugy értjük, mintha Isten nem tudhatta volna előre, mely egyének fogják a kiválasztott osztályt képezni, csupán az a nézetünk, hogy bármily képessége is legyen e

FEL

tekintetben Istennek az nincs kinyilatkoztatva, hogy Ő ezen képességével élni szándékozott volna. Isten elvégezte, hogy Krisztus a világ megváltója és ennek jutalmául az ujteremtés első tagja, Feje, Ura és Mestere legyen. Elrendelte, hogy egy bizonyos számu ember eme örökös társaként, országában részeseként s az ujteremtés többi tagjaiként kiválasztassék. Minden okunk meg van annak feltevésére, hogy ezen meghatározott szám, a Jelenésekben emlitett, az emberek közül megvásárolt 144.000. — Jel. 7:4; 14:1.

26. Nyujts egy illusztrációt az uj teremtmény kiválasztását illetőleg.

Hogy egy ily szám kell kiválasztassék, ennek a világ alapjának megvetése előtt való megállapitása hasonlóképen értendő, mint az angol hadsereg egy bizonyos része számának előre való megállapitása, mely a király tulajdonaként jelöltetik, vagy, mint a porosz testőr-gránátosokra vonatkozó hasonló megállapitások. Ezen csapatok rendkivüli nagyságu és sulyu férfiakból állanak, kiknek minimális sulya és magassága, valamint számuk már megállapittatott, mielőtt születtek volna. Amiként az angol és porosz királyok testőrségük testi követelményeit és számbeli mennyiségét előre meghatározták, ugy királyi hatalma folytán kibocsátott törvény szerint a Teremtő is meghatározta azoknak számát, akik az ujteremtéshez fognak tartozni és testi tulajdonságok helyett szivbeli, vagy szellemi tulajdonságokat állapitott meg az ujteremtéshez való tartozás előfeltételeként. Amily kevéssé szükséges az, hogy előre megállapitsák azoknak a neveit, akik az angol, vagy a porosz testőrségbe tartozzanak, ép oly kevéssé szükséges, hogy Teremtőnk azon egyének nevét előre meghatározza, akik az általa kihirdetett követelmények teljesitése által, mint Krisztban való ujteremtmények elfogadhatók lesznek.

27. Mire voltak ezek az egyesek elhiva?

Hogy ez igy van, a Róm. 8:29-ből félreérthetetlenül kitünik. „Mert, akiket öröktől fogva tudott, azokat el is választotta, hogy az ő Fijának ábrázatjához legyenek hasonlatosak; hogy Ő elsőszülött legyen a sok atyafiak között." Az ilyen módon való előre megállapitás lényegesen különbözik azon rendeltetéstől, amelynek helyessége érdekében különösen Kálvin küzdött. Hogy e tan bizonyitva legyen, a Szentirás e részének igy kellene hangzania: „Ezekre nézve előre megállapitotta, hogy az örök kárhozat alól mentesülnek s örökéletet és menynyei boldogságot élveznek". Azonban a Szentirás egészen máskép és sokkal értelmesebben hangzik. Isten azt rendelte, hogy Egyszülött Fia az ujteremtés Feje legyen s hogy csak azon emberek lehessenek az ujteremtés tagjai, kik Fiához hasonlitani fognak. Mily szép és értelmes az örökvégzet szerint való rendeltetésről szóló ezen bibliai tanitás! Ki kételkedhetik még a kiválasztottak bölcsességében, igazságában és szeretetében, ha a hozzájuk való tartozás követelménye, a Jézussal való hasonlatosság és alkalmasság arra, hogy a helyreállitásnál közreműködjenek és a föld összes nemzetségeit megáldják?

28. Mi az Isten elhatározása az uj teremtmény elhivását illetőleg és milyen képesitést követel ő?

„Kik az Ő végzése szerint hivatalosak."

(Rom. 8:28—30).

Ezt a részt nem magyarázhatjuk jobban semmivel, mint az apostol saját szavaival. A megelőző versekben (22 és 23) elmondja, hogy Isten mit célzott az uj teremtés rendelésével: azt t. i., hogy őket különösen megáldja, hogy Ők ismét másokat áldhassanak meg, a fohászkodó teremtést, amely mintegy szülési kinokban fekszik és Isten fiainak megnyilatkozására vár. (21 és 22. vers). Erre kimutatja az apostol, hogy „mindenek egyaránt javokra van azoknak", kik végzése szerint az ujteremtésre hivatalosak, hogy a csalódások, megpróbáltatások, kellemetlenségek s a test, a világ és a Sátán ellenállása arra vannak rendelve, hogy bennünk a megigazulás békés gyümölcseit teremjék s ezáltal részünkre nagy értékü örökös boldogságot eszközöljenek, azon megdicsőülést, amelyre hivatva vagyunk és a melyre törekednünk szabad. Az apostol az Ur intézkedését a hivatalosak előnyére szolgálónak jelöli, kiknek „mindenek egyaránt javokra vannak." E hivatottságra nem is szabad máskép gondolnunk, mint csakis ugy, hogy ez idősebb testvérünk nélkül el sem képzelhető. Senki sem előzheti meg Őt. Csakis az remélheti egyáltalában, hogy a mennyei megdicsőülés részese lesz, aki az Ő nyomait nézi és azokba lép. Istennek ez a rendelése, mely szerint Krisztusnak mindezen testvérei idősebb testvérükhöz kell hasonlitsanak, ha az ujteremtésben részesülni akarnak, minden embernek elvenné reményét és minden kilátását, hogy e dicsőségben részesülhessen, ha Isten a Krisztus-Jézusban való megváltás által nem gondoskodott volna arról, hogy a bennünk lakozó testi gyengeségek, melyeket teljesen uralni nem tudunk, a Megváltó áldozatának érdeme által fedve legyenek. E gondoskodás folytán elnézheti Isten, hogy mi testben nem vagyunk hü képei fiának, ha a testnek az akarat által való fékentartását amennyire tőlünk telik, gondolkozásmódunkkal bebizonyitjuk. A mi tulfekszik, tehát a szándéknélküli hibákat és vétkeket illetőleg javunkra szolgál Jézus Urunk elégséges kegyelme.

29. Magyarázd meg Rom. 8:28-30 verseiről általánosan uralkodó felfogást és adj helyes magyarázatot e tárgy felől?

A hivatalos osztály leirásában, mondja tovább az apostol: „Akiket pedig elválasztott, azokat el is hivta; akiket elhivott, azokat meg is igazitotta; akiket pedig megigazitott, azokat meg is dicsőitette." Ezt a részt értik félre a leginkább, mert a legtöbb olvasóra azt a benyomást teszi, hogy az apostól itt a keresztyének szokásos időrendi sorrendben tett tapasztalatait sorolja fel, minként ezt pl. az előbbi tanulmányban tárgyalt résznél (Krisztus rendeltetett bölcsességünkre, igazolásunkra, megszentelésünkre és megváltásunkra) van. Az apostol azonban itt a másik végénél kezdi. A kiválasztást, mint már teljes számban és fölmagasztalva levőt veszi szemügyre s ebből kiindulva követi az ujteremtés fejlődését visszafelé s kimutatja, hogy senkisem dicsőittetik meg Isten kegyelme által való hivatása nélkül és senki sem hivatott, ha hit által nem igazoltatott, mert csak a hivők engedtetnek a kincsért való versenyfutáshoz. És mindezen megigazultak előbb Isten részéről az által tiszteltettek meg, vagy lettek kitüntetve, („megdicsőülve": helytelen forditás), hogy lehe-

FEL

tővé tette nekik, hogy az ő kedves fiát, aki az Ut, az Igazság és az Élet, megismerhessék.

Sokan nem is gondolják, mily nagy tisztesség, ha a mostani időben Isten kegyelméről beszélni hallhatunk. Miként a helyreállitás Istennek egy adománya, mely az ezeréves országban a világnak hozzáférhetővé tétetik, ugy különös tisztesség az Úr kegyelmét ismerni s alkalmat birni arra, hogy vele még a világ előtt megbékélhessünk. Mert miután igy megtiszteltettünk és a hit által való megigazolásunkhoz szükséges ismeretet megszereztük, további alkalom kinálkozik számunkra magunkat a meghivás értelmében megszentelni s ha hivek maradunk elérni a megdicsőülést, mely bennünket az ujteremtés tagjaivá tesz.

30. Rom. 8: 31, 32-ben mi az apostol által kimutatott világos bizonyiték?

„Isten velünk van"

Az apostolt az ujteremtés szemléletében tovább követve, kifejezés módját a következőképpen irhatjuk körül: Nem látjuk-e testvérek, hogy Isten egy nagy és csodálatos tervvel bir, melyet tovább vezet? Nem látjuk-e, hogy az a szándéka, miszerint egy bizonyos osztályt kiválasszon, annak részt nyujtson terve kivitelél, s hogy ezt megvalósithassa, kinyilatkoztatta előttünk e kedvezményben való részesedés elérhetésének feltételeit, mikor bennünket igazolt s a mennyei hivatalba meghivott? Nem jelenti-e ez azt, hogy Isten velünk van, hogy azt kivánja, hogy éppen mi tartozzunk a kiválasztott osztályba, hogy szabályait éppen ugy alkotta, hogy számunkra e cél elérése lehető váljon? Nem érezzük-e, hogy az Úr velünk s hogy a Sátán, a világ és az eredendő bűn ellenünk van, bukásunkra törekszik s utunkra akadályokat rak? Ha ezt érezzük s meggondoljuk, hogy a Mindenható a mi szövetségesünk, vajjon szükséges-e, hogy ezen ellenállás miatt megijedjünk, vagy megremegjünk? Ő biztosan elég erős, hogy az akadályokon keresztül segitsen. Tekintsünk vissza és gondoljuk meg, hogy mily kegyelmes volt már velünk szemben akkor, mikor még bünösök voltunk, hiszen tudomásunk nélkül már akkor elvégezte Krisztus Jézusban való megváltásunkat. S ha ezt megtette, mikor még bűnösök voltunk, mennyivel többre lesz kész érdekünkben most, midőn gyermekeivé lettünk, most, mikor szavát meghallottuk, Fiában hittünk, benne biztunk, érdeme által megigazultunk, most mikor mennyei meghivását hallottuk, magunkat megszenteltük, amikor azt a keveset, amik vagyunk és amivel birunk, oltárára helyeztük. Biztosan még többet fog Isten érettünk tenni, mint előbb, még nagyobb kegyelemben fog részesiteni, bár egyáltalában nem tudjuk elképzelni, mikép tehet még többet, mikor már Fiát odaadta értünk. Biztosak lehetünk afelől, hogy Ő, aki mindig egyforma, minket még most is szeret, még most is érettünk van, és az Ő rendelése szerint minden dolog a mi lelki javunkra szolgál, vagyis arra, hogy ujteremtésben helyhez jussunk, ha mi a benne való hitben, az iránta való szeretetben és engedelmességben kitartunk, nem tekintve fáradságaink eredményének tökéletlenségét az ádámi természet féken tartásában. Legyünk biztosak a felől, hogy miután Isten, Fiát nekünk adta ez által számunkra utat nyitott, amelyen az ujteremtés meghivását követhetjük, — gondoskodott minden szükségletünk kielégitéséről is, amely e zarándok uton felmerülhet, mert Ő benne minden dolgot bőségesen adott.

31. Milyen bizonyitékot nyujt a Rom. 8:33, 34?

Jöhet valaki arra a gondolatra, hogy a törvény bennünket Isten akarata ellenére elkárhoztat? Óh gondoljuk csak meg: az Isten ugyanaz! Ő rendelt egykor mindenkit törvénye alá, min legfőbb biró, Ő itélt el bennünket és most Ő hirdeti megigazulásunkat: igazolt mentesitett szabad akaratából kegyelme, Jézus Krisztus, Urunk által azon dolgok terhe alól, melyek alól a törvény mentesiteni, igazolni nem tudott. Ezen tényeket tekintetbe véve ki emelheti szavát Isten kiválasztottjai ellen, kiket Ő oly magas kedvezményekben részesitett? Ki kárhoztathat bennünket akaratlan gyengeségeinkért és vétkeinkért? Ezeknek igy felelünk: „Krisztus az, aki értünk meghalt, értünk feltámadott, a menybe ment, mint érdekeink képviselője s aki saját érdemeiből a mi bűneink megbocsátására eleget fölhasznált Rom. 8:34.

32. Lehet-e hogy bármely teremtmény is elszakitson Isten és Megváltónk szerelmétől?

Fel lehet hozni még azt is, hogy valami közbejöhet, ami bennünket Isten szeretetétől, Krisztustól, az Ő szetetétől és kegyelmétől elválaszthatna s hogy mi ezáltal abba a veszedelembe kerülhetnénk, hogy magunkra maradunk, hitünkkel hajótörést szenvedünk és igy jövő boldogságunkat, mint ujteremtés elveszthetjük. De ez nem történhetik meg, mert Krisztusnak igen nagy a szeretete irántunk, hiszen különben nem váltott volna meg minket! Minden, amit értünk tesz szeretetből történik és ne hagyjuk, hogy ezen szeretettől valami elválasszon bennünket, mert Ő az egyedüli, aki rajtunk segithet. Ha aggodalom, üldözés, éhség, vagy egyéb baj érne utol bennünket, talán félelemből felkellene hagyjunk azzal, hogy az Urat szeressük? Talán meg kellene nevét és az Ő ügyét tagadjuk? Elkellene-e hagynunk az Ő nyomait és az életnek kényelmesebb utját keresnünk? Nem! Az ilyen tapasztalatok éppen arra vannak rendelve, hogy alkalmat nyujtsanak nekünk győzelmessé lennünk. Hogy is történhetne ez ugy, ha nem volna mi fölött győzedelmeskedni, ha az ut kelleme, minden nehézség nélkül való volna? Mi Isten könyörületességének és kegyelme ajándékainak edényeivé tétettünk s most próbára tesz bennünket Isten, hogy megtudja, hogy mily mértékben vagyunk érdemesek arra, hogy szeretetében és kegyelmében maradjunk. Az Ő akarata az, hogy kegyelmét és szeretét megtarthassuk és Ő mindent megtett ennek lehetővé tételére, de kényszeriteni nem akar minket. Meg vagyok győződve és bizom abban, hogy szilárdan elvagyunk határozva, hogy Istennek a Krisztusban kinyilatkoztatott (kifejezésre juttatott) szeretetét el nem hagyjuk semmi körülmények között! Nem térithet el minket sem a haláltól való félelem, sem az élet iránti szeretet. Lehetetlen, hogy Isten szeretetét tőlünk Istennek bármely más teremtménye elfordithassa, vagy elvehesse, legyen az angyal, fejedelemség, vagy akár jelen, vagy jövőbeli hatalmasság. Mindezen dolgokban többek vagyunk a győzedelmesek-

FEL

nél az által, aki minket szeretett, aki által isteni természetre hivatott Isten-fiainak ismertetünk el.

33. Ki szakaszthat el egyedül attól a szeretettől?

34. „Választásunk és hivatalunk megerősítésére" nézve mi az a három legfontosabb dolog, amit az Isten megtett?

Igyekezzünk hivatalunkat és választásunkat megerősiteni.

(Pét. II. 1:10, 11.)

„Annakokáért, Atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti hivatalotokat és választástokat megerősiteni, mert ha ezeket (mikről az előző versekben szó van) cselekszitek, soha meg nem ütköztök. Mert ilyen módon adattatik néktek, a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusnak örök országába való bémenetel".

Ennél a választásnál, melyről itt szó van, Isten a lefontosabbakat megtette: 1. előre megálapitotta, hogy egy ujteremtés legyen; 2. előre megálapitotta, hogy azokat a jellemtulajdonságokat fejlesszék ki, melyek az ujteremtés sajátságai kell legyenek; 3. a dolgokat ugy rendezte, hogy a hivatottak, hivatásuknak megfelelő állapotba kerülhessenek.

35. Mi az a három legfontosabb lépés, ami a választottak által lekinteibe kell véjessék?

Ezzel szemben azonban azoknak, akik hivatottak akarnak lenni, következő fontos lépéseket kell megtennünk: 1. ha megválasztatni akarnak, el kell ismerjék, hogy Isten mindenintézkedését az Ő javukra tette, tehát kell hallaniok a hivást és magukat teljesen meg kell szentelniök. 2. Annyira át kell legyenek hatva hivatásuk szellemétől és az ahhoz kapcsolódó jutalom magas értékétől, kogy a hivatás feltételeit a legnagyobb buzgalommal kell teljesiteniök.

36. Hogyan elemezhetjük (analizálhatjuk) a szivbeli szeretetnek Isten drága fiához való hasonlóságát?

Már láttuk, hogy e föltételek röviden abban foglalhatók össze, hogy érzületünk és gondolkodásunk olyan kell legyen, amilyen Jézus Krisztusé volt. Ha azonban e hasonlóságot közelebbről megnézzük, ugy Péter II. levele nyomán észrevehetjük, hogy e hasonlóság a megszentelés szellemi gyümölcseinek mibennünk való létrehozásában áll. Isten szent s igy az Ő választottai is az Ő szellemével, érzületével kell birjanak; mint Ő, a jót kell szeressék és a rosszat gyülöljék és utálják. Az apostol felsorolja nekünk az isteni érzület különböző elemeit s értésünkre adja, hogy a tökéletes hasonlóságot (tökéletes szeretetet) pályánk kezdetén el nem érjük, mert ez a pálya végén van; de ha elérjük, ugy pályafutásunk befejeződött és Istenhez való hasonlóságunk kivánt mértéke betelt. A szeretet az összes többi itt emlitett tulajdonságokat magába foglalja, ezek tényleg mind részei a szeretetnek. A szelidség, baráti érzés, áhitat (isteni tisztelet), testvéri szeretet (atyafiakhoz hajlandó sziv), mind egy és ugyanazon tulajdonságnak: az általános szeretetnek megnyilatkozásai.

37. Mutasd ki, hogyan vannak emlitve a Gal. 5:22, 23-ban a Szentlélek gyümölcsei?

Valaki, kinek nézetét teljes egészében elfogadjuk, a szeretet gyümölcseit a következő fogalom-elmekből állitotta össze:

1. Öröm — élénken megnyilatkozó szeretet,
1. Béke — nyugvó szeretet;
3. Türelem — türő szeretet;
4. Barátságosság — társadalmi szeretet;
5. Jóságosság — tevékeny szeretet;
6. Hit — szeretet az élet harcaiban;
7. Szelidség — Istennek hódoló szeretet;
8. Mértékletesség — fegyelmet célzó szeretet.

38. Pályánk kezdetén mi volt a mi álláspontunk, midőn a magasztos hivatal jutalmáért futni kezdettünk?

Mikor megkezdtük az utat, elhatározva azt végig futni, mint hogy Isten minket kegyelme által igazolt és a nagy dijért: az ujteremtéshez való tartozás dijáért való versenyben részvételre hivott fel, akkor igy szóltunk önmagunkhoz: erős a szándékunk, hogy minden akadályt és féket (földi törekvést) eltávolitunk, akaratunkat teljesen az Urnak szenteljük és csakis azt tesszük, vagyis azon javakat igyekszünk elérni, melyekre Ő minket meghivott s melyeket az Úr kegyelme által elnyerni kell törekednünk. — Ugyanekkor elhatároztuk, — hogy amennyire tőlünk telik a könnyen elcsábitó bünnek minden körülmények között ellenállunk s kitartóan megfutjuk a nagy dijért rendezett versenyt.

Megszentelésünk a versenyben való részvétel kezdetének felel meg. Akkor az Urnak szenteltük magunkat, hogy azután a szeretetnek a szelleme uralkodjék bennünk, de észrevettük, hogy a bünbeesés következtében hiányzanak belőlünk az Istennek tetsző jellemtulajdonságok. Mindazáltal futunk, igyekszünk a Fiu érzületével való hasonlóság célja után, mert ez az Ő hozzánk intézett parancsa s a vele való egyesülés feltétele.

39. Lévén tökéletlen faj, miben különbözik a mi tapasztalatunk az Urétól?

E pontban természetesen különbözünk Urunktól. Mivel Ő tökéletes volt, Neki nem volt szükséges, hogy a tökéletes szeretethez vezető ösvényen lépésről-lépésre előhaladjon. Ő a földi pályája kezdetén tele volt szellemmel; már akkor azon célnál volt, mely felé mi most futunk. Az Ö megpróbáltatásának a célja az volt, hogy alkalma nyiljék bizonyitékát nyujtani, miszerint szilárdan kitart az általa kezdettől elfoglalt álláspontón, Istenhez, népéhez és ellenségéhez való tökéletes szeretete tekintetében. Nekünk azonban futnunk és harcolnunk kell, hogy ezt a célt elérhessük.

40. Ha a versenyfutást négy szakaszra osztjuk, mi lesz a mi álláspontunk a cél (szeretet) első negyedében?

E versenyfutást négy szakaszra oszthatjuk. Először, a szeretetben Istennek egy *követelését* ismerjük fel és sajátunkká igyekszünk tenni, mert ez *kötelességünk*. Tehát először is egy kötelességszerü Istenhez való szeretetet kell magunkévá tennünk, mert Ő, mint teremtőnk jogot formálhat engedelmességünkre, szeretetünkre és

FEL

hódolatunkra, — továbbá egy kötelességszerű szeretetet Jézus Urunk iránt, mert Ő minket előbb szeretett és igy joga van viszontszeretetünkre, — és embertársaink iránti szeretetet, mert ezt, mint Isten akaratát ismerjük.

41. Mi a mi álláspontunk, midőn a második szakaszhoz jutunk?

A második szakaszban a célhoz már közelebb vagyunk. A dolgokat, amelyeket eddig kötelességérzetből teljesitettünk, most már nem tekintjük kizárólag kötelességnek, hanem részleges kiváltságnak. Felismerjük, hogy az amit Isten mint jogot és kötelességet követel, *jó dolog*, hogy amit az Úr nekünk parancsol, s amit elérendő célunkkul kitüz, s a mit mi azon idő óta értékelni kezdünk, azok a legnemesebb elvek: szeretet és bölcsesség. Ekkor kezdjük csak Istent szeretni ugy, hogy ezt nem érezzük a Teremtő iránti kötelességnek csupán, hanem ezenkivül különösen azért, mert észrevesszük, hogy Ő nagyszerű jellem-tulajdonságok birtokában van, melyeket bennünk is kifejleszteni óhajt, mert felismerjük, hogy Ő minden jóságnak és könyörületességnek megtestesülése. Aki idáig jut, az Jézus Urunkat sem szereti „többé csupán viszont szeretettel, azért, amiért előbb Ő szeretett minket, hanem mert szeme előtt van Jézus jellem-nagysága, ugy, hogy kezd már valamit felismerni Teremtője igazságosságának, bölcseségének, szeretetének és hatalmának hosszúságából, szélességéből, magasságából és mélységéből.

42. Miként jelöljük a harmadik részt?

A harmadik szakaszba a testvérek iránti szeretet tartozik. A testvéreket először, miként az Atyát — bár kisebb mértékben, — minthogy értünk kevesebbet tettek — szintén kötelességből szerettük, az Atya parancsa folytán. Mikor azonban odajutottunk, hogy az igazság alapelveit megismertük, az Atyát nagyrabecsültük s láttuk, hogy az Atya minket minden akaratlan hibáink dacára szeret, akkor kezdtek sziveink tágabbak és mélyebbek lenni. Igy lett bennünk több képesség arra, hogy testvéreink akaratlan gyengeségeit és hibáit elnézzük, különösen ha észrevesszük, hogy Jézus nyomaiban, az isteni jellem alapelveinek megfelelőleg haladni szivükből kivánnak. Igy lesz életmódunkban a testvérek iránti szeretet észrevehető. De sajnos Isten kedves gyermekei közül a nagy dijért való futásban sokan nem jutottak idáig! A testvérek iránti szeretetnek, a türelemnek és szelidségnek, melyről a Szentirás beszél, sok és erős támogatásra van szüksége; s erre a testvérekkel való érintkezésben több alkalom is kinálkozik, mint Urunk Jézussal, vagy a menyei Atyával való érintkezésben. Ebben kell tehát gyakoroljuk magunkat. Az Atyánál és a Fiunál csak tökéletességet, minden tökéletlenségnek teljes hiányát vehetjük észre; nagyságukat becsüljük s csak azt érezhetjük, hogy mily messze állunk mögöttük. A testvéreknél azonban majd ezt, majd azt a hibát veszszük észre, minek folytán gyakran kisértésbe esünk, hogy igy szóljunk testvérünkhöz: „Engedd meg, hogy kihuzhassam a szálkát a szemedből.“ Azonban a mások hibáival szemben tapasztalható szörszálhasogatásra hajlandóságunk csak azt bizonyitja be előttünk, hogy magunk hatalmas gerendáját hordozzuk a türelmetlenségnek és szerettetlenségnek. Minél inkább közeledünk a harmadik szakasz határkövéhez, annál jobban kihuzzuk a gerendát saját szemünkből: kezdjük észrevenni saját hibáinkat s ekkor tünik fel előttünk mind nagyobb és nagyobbnak Urunknak velünk szemben tanusitott kegyelme. Ezáltal szivünkben mind nagyobb lesz a türelem, szelidség és szivélyesség mindenkivel szemben s képesek leszünk arra, hogy sok-sok hibát elnézünk, vagy eltakarjunk testvéreinknél, amig hitükben, a drága vérben, ugyanazon cél után való ugyanazon versenyfutásban felismerni tudjuk, hogy testvéreink.

43. Miként jelöljük az utolsó, a negyedik szakaszt?

A verseny utolsó, negyedik fordulója az Isten, testvérek és minden felebarátunk iránti tökéletes szeretet s törekednünk kell, hogy ezt a sarkkövet a legnagyobb komolysággal és a lehető legnagyobb gyorsaság kifejtésével elérni törekedjünk. Nem szabad az első három határkőnél megállanunk, a legnagyobb türelemmel, kitartással és erélyel az utolsó elérésére kell igyekezzünk. Egy bizonyos tekintetben azonban ne szeressük se a világot, se azt, ami benne van, mig más tekintetben szeressük és tegyünk jót vele, kiváltképen pedig a mi hitünknek cselédivel. (Gal. 6:10.) Ilyen szeretet még az ellenségeket is magába foglalja. Ez a szeretet azonban semmiképen sem szorithatja háttérbe, vagy meg nem kisebbitheti az Atya és az Ő igazsága iránti szeretetet s nem állhat a testvérek iránti szeretetnek sem utjában. Ellenkezőleg fokoznia kell azt s a szeretetnek ez a megerősödése kell minket képessé tegyen arra, hogy szeretetet, jóindulatot és részvétet érezzünk az egész nyögő teremtéssel szemben, mely szülési kinokban fekszik és Isten fiainak megjelenésére vár. „Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik titeket üldöznek és gyülölnek“, igy hangzik a Mester parancsa. Amig a szeretetnek e fokát el nem értük, mig ellenségeinket is nem szeretjük, ne gondoljuk egy pillanatra sem, hogy elértük azt a célt, melyet az Ur hivei elé kitüzött. Mig ezt a határkövet el nem értük, nem hasonlitunk Isten szeretett Fiához.

44. Mi a tökéletes szeretet követelménye és mikor várhatjuk azt elérhetni?

Ha az uj teremtésben egy helyet akarunk szerezni, ezt a határkövet el *kell* érnünk és nem szabad azon ábrándban hinnünk, hogy ezt a határkövet az Ur követői éppen utolsó lélekzetvételük pillanatában érik el. Ellenkezőleg azt kell reméljük, hogy ezt még életünkben, amily korán csak lehet, mint keresztények elérjük és akkorra szól az apostol figyelmeztetése: „Hogy mindeneket elvégezvén megállhassatok“ (Ef. 6:13), vagyis ne menjetek azután visszafelé. Ha szeretetünknek végére értünk, próbára van szükség s ennél a határkőnél való megállásunk s azon fáradságunk, hogy szeretetünket életünk irányitójává tegyük, jellemünket általában erősiteni fogja.

45. Az Uréhoz hasonló tapasztalatunk mikor veszi kezdetét?

Különösen *ebben* a részben fognak tapasztalataink Urunkéival megegyezni, mert ámbár neki nem kellett a cél után futnia, mégis a célnál állva a hit igaz harcát kellett harcolnia, hogy attól el ne szakadjon, hogy a világ és a Sátán különböző támadásai alatt helyét meg-

FEL

állja. „Erősen állott meg a célnál (határkőnél)", mondja az apostol és igy kell mindenikünknek erősen belékapaszkodni a pálya végén levő ezen határkőbe és látni, hogy minden megpróbáltatásból, amelybe az Úr engedélye folytán vezettettünk, mint győzelmesek kerültünk ki, de nem a saját erőnk, hanem drága Megváltónk ereje által.

46. Ha a tökéletes szeretet határához eljutottunk, milyen irányu próbáink és kisértéseink lesznek?

Kisértésben lesz részünk, hogy elidegenüljünk az Atyától, elveszitsük iránta való tökéletes szeretetünket, hogy Iránta se a teljes köteles tiszteletet, se a teljes köteles engedelmességet ne tanusitsuk. Meg fog kisérelni a Sátán azon célból, hogy testvéreinkhez való viszonyainkat megzavarja, azáltal, hogy összevesszünk azokkal akiket szeretünk s akiknek gyengeségével szemben elnézést tanusitani megtanultunk. Kisértések fognak reánk szakadni, melyek az ellenségeink iránt érz tt szeretetünket célozzák megrenditeni. Ezeknél a Sátán fogja szivünkbe sugni, hogy vannak különös esetek, kivételek, amelyekre ellenség-szeretetünknek nem kell kiterjednie. Boldogok vagyunk, ha a tökéletes szeretet határkövénél ki tudunk tartani, hogy megtartsuk elért állásunkat, a hitnek igaz harcát harcolva, az örökélet mellett kitartva, mely sajátunkként számittatik Jézus kedvéért.

47. Nyujts néhány bizonyitékot arról, hogy mi Isten fiai vagyunk?

„Tudván, hogy ti az Istentől választattatok."

„Tudván ezt szerelmes Atyámfiai, hogy ti az Istentől választattatok. Mert a mi Evangyéliumunk nem állott tinálatok csak beszédben, hanem isteni erőben is, mind Szent Lélekben, mind pedig bizonyos hitelben." — Tess. I. 1:4, 5.

A Szentirástanulmányek V. kötetének 9-ik tanulmányában megmutattuk, miben állanak annak bizonyitékai, hogy mi Isten gyermekei vagyunk: t. i. a Szentlélek által való nemzésben és megpecsételésben. Az ott mondottakat nem akarjuk ismételni, hanem csak általában akarjuk a figyelmet arra a tényre felhivni, hogy aki ezen választásban részesül, különböző jelekből maga is felismerheti és testvérei, kikkel érintkezik választását felismerhetik. E választásban egy üzenet és egy erő van. A választási üzenet, vagy meghivás, az ige, a választottak számára nem csupán jó hir, hanem erő is annak akarására és teljesitésére, ami Istennek tetszik. Meghozza a választottaknak a Szentlelket és nagy bizonyosságot nyujt, ugy hogy készek lesznek Isten igéjét minden áron hirdetni.

48. Miként kell ismernünk egyik a másikát mint tagokat az uj teremtésben?

Az apostol a Kolossébeliekhez irja (3:9, 14.) az ujteremtésre a választottakra vonatkozólag, hogy ők minden dolog korábbi értékelését levetkezik s egy egészen uj itélőképességet nyernek, mely lehetővé teszi számukra, hogy a kiválasztottak tagjait nem nemzetiségi, vagy felekezeti hozzátartozandóság szempontjából, hanem mint Krisztusban egyeket és csakis mint az ujteremtésre választottakat ismerjék fel és itéljék meg. Az apostol szavai: „Öltözzetek fel annakokáért, mint Istennek választottai, szentek és szerelmetesek, a könyörületességnek indulatait, a kegyelmességet, alázatosságot, szelidséget, csendességet. Eltürvén egymást és megengedvén egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképen a Krisztus is megengedett néktek, azonképen ti is. Mindezek felett pedig öltözzétek fel a szeretetet, mely a tökéletességnek kötele."

49. Minő vigasztalást és bátoritást lehet találnunk Máté 24:24-ben?

Urunk egy helyen, ahol a kiválasztásról, mint egészről beszél, értésünkre adja, hogy azt különböző kisértések és megpróbáltatások fogják érni, hogy ezek a korszak végén különösen sulyosak lesznek és hogy Isten engedelmével oly fokot fognak elérni, hogy a kiválasztottak kivételével mindenkit bukásba döntenek. — Máté 24:24; Szentirástanulmányok 4. kötet, 12.

Ebben bátoritás van. Nem tételeztetik fel, hogy a kiválasztottak akkor majd magasabb szellemi képességgel fognak birni, melyek abba a helyzetbe hozzák őket, hogy ama gonosz napokon a Sátán különböző tőreit felismerjék; nem tételeztetik fel, hogy abban az időben cserép edényeiket oly teljesen uralni képesek lesznek, hogy nem hibázhatnak, de azt mindenesetre feltételezi, hogy azok, akik Krisztusban maradnak, a szükség órájában elégséges malaszttal, bölcsességgel és segitséggel lesznek ellátva. Mily nagy vigasztalás van ebben mindazok számára, akik az előttünk levő reményben keresnek menedéket. Mily bizonyosságot ad nekünk az a tudat, hogy horgonyunk a függöny mögé nyulik, s bennünket Krisztushoz horgonyoz! Ez a biztositás erősit és vigasztal bennünket, „mint az apostol mondja: „Miképpen választott minket Ő benne, minekelőtte e világnak fundamentuma felvettetnék, hogy (végül) legyünk szentek és fedhetetlenek Ő előtte a szeretet által. Ki választott minket, kiket fiaivá fogadna, a Jézus Kristus által Ő magában, az Ő akaratjának jókedve szerint . . . t. i. hogy a teljes időnek eljövésében egy testbe szerkesztetnek mindeneket a Krisztusban, mind akik a mennyekben vannak, mind akik e földön vannak. Abban a Krisztusban mondom, kiben mi is a Szentek közé számláltattunk, mivel, hogy választattak voltunk, annak végezése szerint, aki mindeneket cselekesz k az Ő akaratjának tanácsából, hogy mi (az ujteremtés) legyünk az Ő dicsőségének dicséretire, kik először reménylettünk a Krisztusban." — Ef. 1:4-11.

50. Nyujts egy jó illusztrációt arról, mint szükséges fáradtság és győzelem a jellem felépitését illetőleg, ami az uj teremtéstől megkivántatik?

„Sok nyomoruságon át kell az Isten országába bemenjünk."

A jellem képzéshez, hogy fáradtság és győzedelmeskedés szükséges, mint ezt Isten az ujteremtés kiválasztottjainak hivatottságához köti, a természetben sem áll példa nélkül. Ennek megvilágitására szolgáljon a következő:

„Egy emberről beszélik, aki bogárgyüjteményéhez egy császár-molyt akartt megszerezni, hogy egy szerencsés véletlen folytán egy kokonhoz jutott s ezt egész télen könyvtárában feltüggesztve tartotta. Tavasszal észre vette, hogy a moly kiakart bujni. A nyilás azonban oly

FEL

kicsicsiny volt, hogy a moly látszólag sikertelenül küzdött a szívós szövedéken keresztül jutni s igy ő a nyilást ollójával nagyobbra vágta. A szép pille tényleg ki is jött de nem tudott repülni. Később aztán azt mondotta valaki, hogy küzdelem, illetőleg fáradtság lett volna szükség arra, hogy a te t nedvességét a rovar nagy szárnyaiban az azok kifejlesztésére kényszeritse. A rovart tehát küzdelmeitől megóvni, elhibázott szivesség volt. A küzdelem a moly pille boldogulására volt rendelve. A tanulság világos. A küzdelmek, melyeket az embereknek végig kell szenvedniök földi javukra, jellemüket fejlesztik ki ugy, amint azt maga az ember a küzdelmek nélkül soha kifejleszteni nem tudta volna. Az is helyes tehát, hogy az embernek szellemi gazdagságáért harcolnia kell.

Ötödik tanulmány.

Az ujteremtés szervezete.

A szellemi templom „élő kövei". — Az állitólagos és valóságos uj teremtés. — „Isten titka" és „gonoszság titka". — Az antikrisztusok szervezete. A Szentirás megbizhatósága. — A világnak és a névleges kereszténységnek szabadsága. — Rend a zavarban. — „Kellő időben". — „Mindent a maga idejében". — A korszakok vége. — Az Atya által ültetett szőlőtő. — A Báránynak 12 apostola. — Pál, Judás utóda. — A 12 apostolra való szoritkozás. — Az apostolok feladata. — Az apostolok jellemereje. — Pál és az elefántok. — Az apostolok inspirációja. — Irásaik meggyőző ereje. — „Ezen a sziklán akarom felépiteni egyházamat." — Az evangéliumok egybehangzósága. — A megértés (felnyitás) kulcsai. — Az apostolok csalhatatlansága. — „Egy a ti Mestertek". — Az igazegyház és „Isten nyája". — Apostolok, próféták, evangélisták, tanitók. — Az Úr által kiválasztottaknak adott szervezet teljessége. A fej: Ő maga. — A szellem adományainak megszünése, mikor szükség nincs rájuk. — Az egykor a szentekre hagyott hitnek egysége. — Az Antikrisztusok ezzel szemben álló hatalmának egysége. — Püspökök, vének, diakonusok, (szolgák). — Mit jelent „próféta"? — Az alázat szükségessége a legidősebbeknél. — Egyéb követelések velük szembe. — A szolgák. — A kiválasztottak tanitói: sokan legyenek közöttük tanitásra képesek, — és: „Ne legyen sok tanitó közöttetek testvéreim". — „Nincs szükségtek arra, hogy titeket bárki tanitson". — A tanuló és a tanitó. — Az asszony a gyülekezetben; működése. — Fedezze bé az ő fejét.

1. Mikor lesz teljes az uj teremtés szervezete és ez miként van illusztrálva a Szentirásban?

Amiképpen az ujteremtés tökéletességét, vagy teljességét az első feltámadás előtt elérni nem fogja, ugy szervezete is csak akkor lesz tökéletes. Ezt a templom előképe jelképezi és amint az apostol mondja (Pét. I. 2:5.) mi Jézushoz kerülünk, aki, mint az Atya képviselője kifarag, kivés, előkészit és kicsiszol bennünket, hogy jövendő fenséges templomában alkalmasak legyünk a beillesztésre, mely templom épitésnél Isten és a világ ismét találkozhatnak. Amiként Salamon temploma előképében minden kő már a hermoni kőbányában ki lett faragva, hogy az épitésnél rögtön beilleszthető legyen, ugy az ellenképben is a kifaragás csak a jelen életben eszközöltetik. Amint az előképben minden kő a helyére talált, egy kalapács ütés elhangzása nélkül, ugy az ellenképben az élő-kövek, melyek most az Ur előkészitéséhez örömmel alkalmazkodnak, Ő alatta mint sarkkövek a legjobb rendben össze fognak illeszkedni minden további munka nélkül, ha a függönyön átmentek.

2. Mit mondhatunk az új teremtésnek az előkészités ideje alatti ideiglenes szervezetéről?

Mindazáltal a Szentirás ezen élő épületköveknek előkészitési ideje alatti bizonyos egységét és vonatkozásait elismeri, sőt egy lépéssel tovább megy és elismeri átmeneti szervezetüket is, mely a király-osztály minden előrelátható tagjának lehetőséget nyujt arra, hogy részesülhessen a nagy Tanitóval és Épitő Mesterrel együtt annak előkészitő munkálataiban, „felépitvén egymást" a legszentebb hitben, egymásnak segitve a jellemnek, Jézus Urunk példája szerint való kifejlesztésében.

Ha mi a jelen kor isteni rendeleteinek vizsgálatába bocsátkozunk, ugy talán csodálkozásunkat keltheti fel, ha felfedezzük, hogy mily sok szabadságot enged az Ur az ujteremtés minden egyes tagjának. Ha azonban eszünkbe jut, hogy önkéntes imádókat s önkéntes áldozókat keres, akiket az Urhoz és az ő igazságához való szeretetük ösztönöz arra, hogy életüket a testvérek szolgálatába állitsák s hogy az Ő munkatársai legyenek, akkor világos lesz előttünk, hogy Isten módszere, mely a legnagyobb szabadságot enged, a legjobb, mely által szeretetünk és hüségünk öszinteségét a legbiztosabban kipróbálja, a legalaposabban fejleszti ki jellemünket s a kölcsönös szeretet gyakorlására ösztönöz és arra való készségünket, hogy másnak azt tegyük, amit önmagunknak tennénk, a legbiztosabban kimutatja.

3. Mi jellemzi az isteni gondviselést az előkészités munkájára való tekintettel és a szabadság adása miért bizonyul a legjobb tervnek?

Annak a célnak, melyet az Ur a jelenben követ, egy kicsiny sereg kiválasztása és jellem kifejlesztése, valamint a királyi papságra való kiképzése tekintetében, az ilyen szabadság a legjobban megfelel. Ezzel szemben a rendszer — ha az mint általában gondolják, a világ megtérítését célozná — teljesen ferde és helytelen volna.

FEL

4. Miért volt sok jó egyén által egyszerűnek tekintve az Úr és az apostolok által szervezett egyház?

Éppen, mivel csaknem általánosan azt hiszik, hogy Isten az Egyházat a világ meghóditásával és minden dolognak uralma alá vetésével bizta meg ezen korszakban, éppen ezért igen sok, különben teljesen értelmes, helyes itélőképességü ember csodálkozott az Ur és az apostolok által alkotott egyházi szervezet egyszerüségén. Annak helyes felismerésével alkottatott ezen szervezet, mely a kereszténység különböző névleges egyházaiban kifejezésre jut, hogy egy ilyen szervezettel a világot megtériteni nem lehet. E szervezetek között a legteljesebb és leghatalmasabb a pápai egyház, de a püspöki metodista egyház is mesteri szervezettel bir, magasabb fokon áll, az embereknek egy más osztálya van uralma alatt. E két egyház nagy eredményét és nagy hatalmát a keresztény világban e szervezet tökéletesitésével szerezte meg. Vizsgálataink folyamán látni fogjuk, hogy ezek, mint minden emberi „egyház" egészen másképen van szervezve, mint a kiválasztás, melyet az Ur szervezett. Utjaik, oly kevéssé az Ő utjai, miként szándékaik sem az Ő szándékai, mert mely igen távol az ég a földtől, oly távol vannak az Urnak utai és szándékai az emberekéitől". (Ézs. 55:8, 9.) Rövid időn belül észre fogják venni közöttük az őszinték, hogy mennyire tévedtek, mikor Krisztus egyszerüségétől eltértek és megkisérelték, hogy az Ő müvében bölcsebbek legyenek az Istennél. Az eredmény meg fogja mutatni, hogy az ember balga és az Isten bölcs volt.

5. A természetes Izraelt véve jelképül kell-é azt várnunk, hogy névleges és valóságos új teremtményt találjunk?

Az állitólagos és valóságos ujteremtés

Amiképen az előképben Jákob utódjai mindnyájan izraeliták voltak és mégis kevesen voltak az igaz izraeliták, ugy nem csodálkozhatunk azon, ha az ellenképben az igaz Egyház mellett egy állitólagos egyházat, vagy ujteremtést is látunk. Azon pillanattól kezdve már, hogy a „kerészténység" elterjedt, betolakodott a konkoly a buzaföldre és buza akart lenni. Bár nehéz is az embernek, aki a sziveket nem ismeri az igazat a hamistól, a buzát a konkolytól megkülönböztetni, az Ur biztosit bennünket, hogy Ő tudja a sziveket és ismeri az övéit.

6. Milyen itélet engedtetett az új teremtménynek a „buza" és a „konkoly"-ra nézve? Van e valamely igaz szőlővesszőnek joga dorgálni és elitélni valamely más „vesszőt"?

Tölünk megkivánja persze, hogy az igazi juhokat a bárányborbe öltözött farkasoktól, az igaz gyümölcsöket termő szőlővenyigéket a tövisektől és bogáncsoktól, melyek venyigékül kivánnának feltünni, megkülönböztetni tudjuk. Ennél többet azonban nem enged az Ur övéinek, vagyis csak a kifejezésre jutó jellem megkülönböztetését engedi, sőt figyelmeztet, hogy idő előtt semmit se itéljünk el. Nem szabad megkisérelnünk azt meghatározni, ha a valódi szőlőtőn igazi venyigét ismerünk fel, hogy ennek vagy annak érett gyümölcsök termésére mennyi idő szükséges. Ezt az Atyára, a szőlős gazdára kell biznunk, aki minden venyigét megtisztit s végül kivágja azokat, melyek gyümölcsöt nem hoznak. Tehát a kiválasztás minden igazán megszentelt tagjának helyre utasitását, vagy ha szükséges, kizárását bizzuk az Urra, Ő az, aki azokat ültette és öntözte, s aki a valódi szőlőtő venyigéjinek kihajtását eszközölte. A szőlőtő szelleme, minden venyigén felismerhető kell legyen, minden hajtás növekvése elősegitve kell legyen. Igy történik ez, ha az egyes hajtások közötti viszonyt a szeretet szabályozza. Az egyik hajtásnak a másik megkritizálására, feddésére, lesztitására, vagy bárminemü megrendszabályozására csak annyi joga van s egy cseppel sem több, mint a mennyit Isten igéje megenged. A szeretet szelleme minket inkább könyörületre, jóságra, türelemre és szelidségre kell ösztönözzön és pedig azon határvonalig, melyet a mennyei Atya jó tágan vont meg, hogy minden venyigének helye legyen a kifejlődésre.

7. Milyen különbség nyilvánul meg a földi szervezetekben?

Amennyiben az emberi szervezetek ezen egyszerüségtől eltérnek, annálinkább különböznek az igaz Egyháztól. Önkényes szabályokat állitottak fel, hogy a szőlőtőnek a hajtásai ezek szerint legyenek, mint tagok felismerhetők, Dijakat róttak ki és különböző szabályokat állitottak fel, melyekről a Szentirás semmit sem tud. Hitvallásokat szövegeztek, melyek a Szentirásban nem találhatók. E hitvallásoktól való eltérésekre büntetéseket állapitottak meg, amelyekről a Szentirás semmit sem mond. Ők a tagok kizárását oly módon, szabályozták hogy ez az igaz egyház, Krisztus teste, az igaz szőlőtő, az ujteremtés érzületével a legélesebb ellentétben áll.

8. Magyarázd meg, mit jelent e kifejezés: „Isten titka"?

Már rámutattunk arra, (I. kötet 5. tanulmány) hogy Krisztus kiválasztása a Szentirásban „Isten titkának" neveztetik, mert az általános várakozás ellenére a kiválasztás a messiási testület lesz, mely feje Jézus alatt, a világ felett uralkodni fog s azt megáldani fogja. Ez, a szenteknek most felfedezett titok az elmult korszakokban és üdvözitési rendszerekben el volt rejtve, (Ef. 3:3-6) és ez Istennek titka, mely rövidesen be fog teljesülni, az ujteremtésnek az Evangéliumi korszak végén való teljességénél.

9. Ird körül, miben állott az „istentelenség titka".

Továbbá felhivtuk a figyelmet arra, hogy a Szentirás „Babilont" utánzásnak, antikrisztusnak nevezi (Babilon — anya és leányai, melyek egyik másika nem oly romlott, mint, az anyarendszer), és a „gonoszság titka" névvel jelöli. Ezt nem szabad ugy értenünk, mintha ezen utánzatok alapitói Isten népének félrevezetését célozták volna, hanem emlékeznünk kell arra, hogy a Szentirás a világ megcsalójának magát a Sátánt jelöli, aki a gonoszt jónak, a jót gonosznak, a setétséget világosságnak, a világosságot setétségnek akarja feltüntetni. A Sátán az, „mely most cselekeszik a vakmerő emberekben (Ézs. 5:20; Ef. 2:2.), miként közremüködését Krisztusnak is felajánlotta. Kedve telik abban, hogy Krisztus követőiben hatékony legyen, azokban akiket el tud tériteni attól, hogy a Mester nyomait kövessék. Ami-

FEL

ként Urunkat meg akarta győzni arról, hogy jobb ut és mód van, mely kevesebb önmegtagadást követel a föld nemzetségeinek megáldására, mint az Atya utja, ugy az egész Evangélium korszak alatt is arra törekedett, hogy Isten megszenteltjeit rábeszélje, miszerint az Ő módszereit kövessék, ahelyett, hogy az Atya tervére és rendszereire pontosan ügyelnének. Isten gyermekeit arra szeretné rávenni, arról kivánná meggyőzni, hogy az Urat jobban szolgálhatják, ha nem a Szentirás utasitásait követik. Azt szeretné, hogy az emberi rendszereket kövessék, hogy maguk alkotta szervezeteikben buzgók és arra büszkék legyenek. A Mesternél nem ért el eredményt a Sátán, válaszul mindig ezt kapta: „irva van". Máskép áll azonban a dolog az Ur követőinél. Igen sokan figyelmen kivül hagyják azt, ami irva van, nem veszik észre a ester szavát és példáját, az apostolok szavát és példáját, azt akarván, hogy egy tervet hajtsanak végre Isten számára, melyről remélik és hiszik, hogy Isten tetszését megnyeri s nekik dicséretükre és dicsőségükre szolgál.

Hogyan fognak majd csodálkozni tévedésükön, ha Isten országát olyképpen látják felállitva, mint ezt Isten kezdettől fogva szándékolta és felismerik, hogy Ő az egész idő alatt tervének megvalósitásán, a saját módszere szerint dolgozott! Majd akkor fedezik fel, hogy mennyivel jobb figyelmet forditani arra, amire Isten minket tanitani akar, mint azt kisérelni meg, hogy az Urat oktassuk, hogy mennyivel jobb az Ő munkáját az Ő módszere szerint végezni, mint egy olyan szerint, melyet Ő nem ismer el. Az ily emberi módszereknek, mint a papságnak, vagy a metódizmusnak eredményei csak arra valók, hogy óriási tévedéseket idézzenek elő.

11. Mint viselkedett az Ur ez osztállyal szemben, mint az új teremtmény utánzatával s milyen utasitást adott az ő tanitványainak ezekkel szemben?

Az Ur az Evangeliumi korszak alatt (a buza földön) a konkoly növekedésének utjába semmilyen akadályt nem gördített, sőt inkább utasitotta népét arra, hogy várja meg, mig mindkettő együtt növekszik a korszak végén levő „aratásig", mikor Ő maga is jelen lesz, az elválasztás felett felügyeletet fog gyakorolni, a buzát az Ő csürébe (megdicsőült állapotba) gyüjtve és a konkolyt kévékbe kötve a korszak végén levő nagy inség idejére, mely inség e kévéket konkoly természetüktől vagy utánzott-ujteremtés-természetüktől meg fogja fosztani anélkül, hogy az egyes embereket, kik azokat alkotják, örökre megsemmisitené. A konkoly közül sokan tényleg be csületes, tiszteletre méltó, vagy amint a világ mondani szokta „jó emberek". Bár nem oly nagy számban, mint a névleges kersztények között, még a pogányok között is vannak ilyen jó emberek, akik az igazi keresztényekkel való érintkezés és az isteni igazságnak részleges megismerése folytán nagy áldással és előnnyel birnak a többi pogányok között.

12. Mikor kezdett az „istentelenség titka" működni és miért nem ért el nagy eredményt a korai egyházban?

A gonoszságnak ez a titka („Babylon", zavarodottság, névleges kereszténység) az apostol kijelentése szerint Pál apostol idejére visszanyulik, de amig az apostolok éltek és a hivőket figyelmeztetni tudták a hamis tanokra, melyeket a Sátán titokban használt, hogy hitüket aláássa és a hivőket az evangelium reményei, igéretei és egyszerüségüktől eltéritse, nyilvánvalóan kevés eredménye volt. (Pét. II-2:1). Pál apostol, aki a hamis tanitók közül Hymenäust Philetust és másokat emlit, akik már abban az időben letértek az igazság utjáról és hitükben egyeseket megzavartak (2 Tim. II. 2:17, 18). E tévtanokra és tévedésekre vonatkozólag azt mondotta Pál apostol Efézus véneinek, mikor azokról beszélt, hogy halála után megint előtérbe jönnek, mint gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. (Csel. 20:29.) Ez utóbbi különösen egybevág Urunknak a példázatban tett jövendöléseivel (Mát. 13:25, 39). Urunk világosan értésre adja, hogy tévtanitók és tanok a Sátán eszközei, aki az Ur és apostolai által vetett buzába konkolyt szórt. Az Ő szavai: „És mikor az emberek (a kiváló szolgák, az apostolok), aludnának, eljöve az ő ellensége és vetett konkolyt a gabona közé.

12. Milyen szellem vezetett fokozatosan a nagy Anti-Krisztusi szervezkedéshez?

Bizonyosan nem tartott sokáig az apostolok halála után, mig a nagyravágyás szelleme, a Sátán vezetése alatt lépésről-lépésre azon szervezethez vezetett, mely végül az antikrisztusok pápai rendszerébe csucsosodott ki. E rendszer, mint a második kötet 9. tanulmánya rámutatott, nem váratlanul, hanem lassankint állott elő a negyedik századtól kezdve. Oly nagy hatalomra tett szert, hogy azon időtől a reformációig minden történelmi adat azt bizonyitja, hogy ez időben egyik sem tarthatta magát kereszténynek, aki hozzátartozójának nem valotta magát. Egyház, vagy felekezet ezen egyedül üdvözitő egyház mellett nem létezhetett, ha csak titokban nem, s ha valaki egy ilyen egyház tagjának vallotta magát, számüzték. Ha viszont erre nézve adatok voltak, ugy azokat az adatokat biztosan megsemmisitették. — Sokkal valószinübb azonban, hogy erre vonatkozó adatok nem maradtak, mert amiképpen manapság van, ugy volt valószinü akkor is, hogy az igazság fényében vándorlók oly kicsiny számban és társadalmi állásra nézve oly jelentéktelenek voltak, hogy senki sem tartotta érdemesnek, hogy a hatalmas rendszer mellett, melynek hatalma alól magukat kivonni igyekeztek és a mely világi és szellemi hatalmának csucspontja felé oly nagy sebességgel haladt, — följegyzéseikben megemlitsék.

13. A mi nagy ellenségünk milyen módszert használt a reformáció óta az igazság terjedésének megcátlása céljából?

A reformáció óla a Sátán ravaszsága különösen abban tünik ki, hogy minden igazságra irányuló törekvést kepes volt ugy vezetni, hogy abból uj Antikrisztus támadt. Igy léteznek ma eredeti „paráznák anyja" mellett számos leányrendszerek. (III. kötet). Mindezeket tekintetbe véve tehát ne kutassunk az igaz Egyházat (kiválasztást), illető történelmi följegyzések után sehol sem, csak az ujtestamentumban, amelyben minden bizonnyal tiszta képet nyerünk.

FEL

14. Hozz fel bizonyos tényeket melyek pozitive igazolják, hogy a (Szentirás) meg volt védve tisztaságban és a rendszerek, melyek azt mondják magukról, hogy ők az Urtól és az ő apostolaitól voltak szervezve, milyen messze vannak az Egyháztól, melyet ők szerveztek?

E helyen egy fejtegetést és bizonyitékot nyujtunk, amelyből nemcsak az ujtestamentomi adatok teljes tisztasága tünik ki, hanem az a tény is, hogy a sok rendszer, amely magát az Ur és az apostolok által alapitottnak adja ki, teljesen különbözik attól az egyetlentől, melyet tényleg ők alapitottak és amelyről az uj testamentum részünkre adatokat szolgáltat.

1. Ha az első egyház a pápai, vagy más jelenlegi rendszer szerint szerveztetett volna, ugy egészen másképen kellene hangozzanak az erre vonatkozó adatok. Tartalmazniok kellene annak elbeszélését, hogy Urunk valehol, mint egy pápa ornátusában Jézus testét kenyér és bor formájában ujra teremti és a személyes (egyéni) bűnökért ujra áldozik. Följegyzés kellene legyen István temetéséről, melyből ki kellene tünni annak, hogy Péter, vagy más apostolok sirt szenteltek számára, hogy megszentelt földben nyugodjék, hogy szent gyertyát tettek kezébe és határozott formulák szerint imádkoztak felette. Továbbá szabályokat kellene találjunk a papság különböző osztályaira nézve, amelyekkel szemben a laikusok nem testvéri, hanem alattvalói viszonyban vannak. A különböző papi rangokra nézve följegyzések kellene legyenek, említés volna a tisztelendő, tiszteletes, püspök, biboros, pápa cimekről, szó volna arról, hogyan lehet egyik fokról a másikra lépni és hogy ki van a legmagasabb rangban.

Hogy mindezekről a Szentirásban épen semmi említés nincsen, a leghatározottabban bizonyitja, hogy ezen rendszerek semmiképen sem szerveztetek az apostolok által, vagy az ő vezetésük alatt, de az Ur által sem, aki pedig az apostolokat irányitotta és cselekvéseiket helyeselte. (Ján. 15:16; Csel. 1:2; Jel. 21:14.)

2. Mindezen utasitásoknak tökéletes hiánya a Szentirásban azt bizonyitja, hogy ezek nem e bölcs szervezők által fogalmaztattak, vagy állittattak össze, mert különben a Szentirásban meg kellene legyenek.

3. Miután bizonyságot szereztünk arról, hogy sem az „anya", sem a számos „leány"-rendszer a jelen korban nem származik az Urtól és apostolaitól, hanem ez utóbbiak egyszerü tanainak elferditése által jöttek létre, s igy emberi eredetüek, emberek kisérletei arra nézve, hogy bölcsebbek legyenek Istennél, jobban értsék, mint Ő hogy mit kell tenni, legyünk még nagyobb bizalommal Isten igéje iránt és ügyeljünk annak legcsekélyebb utasitására is ugy ezen, mint más téren.

15. A világ embereinek általában miért engedte meg Isten, hogy az ők szellemi képességüket és erkölcsi tulajdonságaikat az ők kivánságuk szerint gyakorolják?

6000 esztendőn át engedte Isten, hogy az ember saját belátása szerint kisérelje meg a kölönböző életkérdésekre feleletet adni, vagy azokat megoldani. A természetes ember szellemi tulajdonságokkal teremtetett, melyek hajlandóvá tették őt arra, hogy Teremtőjét tisztelje és imádja. Ezek a tulajdonságok a bukás által nem vesztek el teljesen, a „teljes romlottság" biztosan nem az emberi nemnek a bukása általában. Amiképen Isten az embereknek megengedte, hogy szellemi képességeiket sa át belátásuk szerint használják, ugy erkölcsi tulajdonságaiknak, vagy fogyatékosságaiknak is szabad müködést enged. Az előképszerü- és szellemi-izraelen kivül és ezek hatáskörén kivül Isten a világot önmagára hagyta, reá hagyta, hogy önképzése céljából, amit csak lehet megtegyen. Azonban tudatlanságában és vakságában az ember sok tekintetben a Sátán és a bukott angyalok megtévesztésének áldozatta lett, kik a tömegeket mindenféle babona, hamis vallások, varázslások, stb. által az igazságtól messze eltéritették. Az apostol kijelenti, hogy ez azért történt, mivel amikor az Istent még ismerték, Őneki nem adták meg az illő tiszteletet, nem tanusitottak vele szemben hálát, s igy elmélkedéseikben, balgaságra jutottak, értelmetlen szivük elsötétedett és Isten átengedte őket saját ösztöneik játékának, hogy lealacsonyodásuk következményeit megkóstolják, abból okuljanak s hogy romlottságuk bebizonyitsa előttük, mily rettenetesen kárhozatos a bün és mily oktalan dolog más tanácsadónak, mint a Teremtőnek szavára hallgatni.

16. Miként jár el az Ur az ugynevezett kereszlyénységgel szemben és miként fog rendet teremteni e zürzavarból?

Amint már láttuk, az Urnak egyáltalában nem szándéka, hogy az embereket a bukott állapotba hagyja, sőt inkább az a célja, hogy az általa meghatározott időben az Ur megismerése az ujteremtés közvetitése által az emberinem nagy családjának minden tagja által elérhető legyen, hogy mindenkinek alkalom adódjék az igazságot megismerhetni és minden áldásban részesülni, amelyet a váltság dij az embereknek megszerzett. Mint annakidején a pogány népek, ugy Istentől az ugynevezett kereszténység is a maga utján járhat. Isten megengedi az embereknek, kik az isteni kinyilatkoztatás világának egy részét fogadták, hogy azt belátásuk szerint használják fel, megengedi nekik, hogy Isten terve javitásán kisérletezhessenek, megengedi, hogy ezen célból rendszereket (egyházakat és felekezeteket) alapitsanak stb. Ez nem jelenti semmiképpen, hogy neki nincsen hatalma közbelépni, vagy hogy ő a különböző, egymásnak ellentmondó, többé kevésbé káros találmányait és berendezéseit az emberiségnek és a névleges egyháznak helyeselné. Ezen kisérletek csupán további okulásul szolgálnak, hogy az emberek idővel meggyőződjenek arról, hogy tévedtek. Akkor meg fogják ismerni mily fenséges Isten terve, miképpen tartotta magát Isten állandóan tervéhez, mikép hajtja azt végre, figyelem nélkül az emberek módszereire és találmányaira, sőt azokat mémelykor saját céljainak elérésére felhasználva. Igy cselekedett pl. a zsidó korszak végén, mikor szándékát ellenségei által hajtatta végre, akik Jézust megfeszitették s az apostolokat üldözték s amiként ezen ellenségei között igaz izraeliták is találtattak, akik később megismeréssel megáldva, a világosság-

FEL

hoz vezettettek és Krisztus szenvedéseiben részesüllek, hogy midőn ideje eljött, ők is részesüljenek dicsőségében, ugy valószinüleg most is vannak igaz izraeliták, akik mint egykor Pál felszabadulnak azon tévedések hatalma alól, amelyeknek rabjává tette őket a Sátán.

17. A „korszak végén" milyen különös jellem vonást látunk Isten tervében?

Még egyet: Az Ur egy pontos időt határozott meg, mikor uralomra fog lépni, egy határozott időt tehát, amelyen belül az ő kiválasztott uj teremtményei teljes kifejlődést és feladatukat illetőleg teljes föl-készültséget kell nyerjenek. S ugy látszik, hogy tervének egy részét képezte, hogy ezen előkészületi idő kezdetén és végén különösen tiszta fénye sugározzék az igazságnak. A Kor. 10-11-ben ezt látszik az apostol sejtetni: „Mindezek pedig megirattattak a mi intetésünkre, kikre ez utolsó idők jutottak. A Zsidó korszak zárultakor és az Evangeliumi korszak kezdetén történt, hogy az ut. igazság és élet megnyilatkoztak, azután sötét évszázadok következtek, de most az Evangélium korszak végén és a Millenium kezdetén ugy sugárzik a fény a régieket is uj világitásba tárva elébünk, mint még soha ezelőtt. Ha fel is tételezhetjük, hogy a korszak kezdetén az Ur övéit nagyobb világossággal áldotta meg, hogy most a korszak végén övéi a jelenlevő igazság világosságát fogadták, hogy azáltal megszenteltessenek, ugy még se higyjük, hogy a mult századokban, amelyek közül egy nehány „sötét középkornak" neveztetett, ép oly sok világosságra volt szükség az üdvözüléshez, mint most. Nem mintha talán az Ur bármikor is lanuk nélkül maradt volna, mert a történelem egyik lapja sem tud erre nézve adatot szolgáltatni. Ez utóbbinak oka inkább abban van, hogy azon lanuk a világ s emeiben nem voltak kiváló emberek és hogy a nagy antikrisztusi rendszerekkel nem állottak barátságos viszonyban még akkor sem, ha szokhoz tartoztak. Az Urnak most hangzó hivása világosan mutatja, hogy az Urnak még sok népét remélhetjük találni Babylonban, annak ellentmondó lanai által megzavarodva: „Fussatok ki Babylonból en népem és ne legyetek részesek az ő büneiben, hogy az ő büneivel nebüntettessetek". (Jel. 18:2, 4.)

18. Az eredetileg alkotott egyháznak ki volt a feje?

A kiválasztás történetének e futólagos áttekintése után vegyük pontosabban szemügyre az Ur berendezéseit abban, Amiként az Urnak csak egy lelke van, amelyet birtokolni kell mindazoknak, akik övéi akarnak lenni, ugy a kiválasztásnak csak e g y feje, egy Középpontja van — Jézus Krisztus.

19. Mi a jelentősége az igazi szőlőtő a föld szőlőjének és mi az ők valódi gyümölcsük?

E mellett azonban nem szabad figyelmen kivül hagynunk azt, hogy ő bármit tett is, az Atyának is telettel adózott, munkáját, mint az Atya nevében és megbizásában végzettett jelölte meg. „Minden plánta, valamelyet az én mennyei Atyám nem plántált, kiszaggattatik" (Mát. 15:13.) Az igaz egyház-at, az ujteremtést az Atya plántálta. „Én vagyok amaz igaz szőlőtő, és az én Atyám szőlőben való munkás, ti vagytok a szőlővesszők". Ennek ellentéteül meg van emlitve „a földnek szőlőtője", (egy névleges egyház, egy hamis egyház), melyet nem az Atya ültetett és amely ki fog vágatni. Az igaz szőlőtő gyümölcse a szeretet, mely az Atya előtt kedves, a föld szőlőtövének gyümölcse azonban az önzés különböző megjelenési formákban, mely végülis egybe fog gyüjtetni a nagy inség alatt, amellyel a jelen korszak záródni fog. (Ján. 15:1 6; Jel. 14:19.)

20. Az Ur és az apostolok ismerlek-e valami elosztást az egyházban, vagy elismerte-é az Ur a különböző elosztását és vettek-é fel az igazi egyház tagjai különbféle nevet?

Minde bibliakutató bizonyosan észrevette, hogy a kiválasztáson belül sem Urunk, sem apostolai szakadást nem ismertek sem, név szerint, sem ténylegesen. Számukra a kiválasztás egy és oszthatatlan volt, amiként egy volt a Hit, egy az Ur és egy a Keresztség. Ezért beszél az irás csupán az Isten gyülekezetéről, az élő Isten gyülekezetéről, Krisztus egyházának gyülekezetéről, az elsőszülöttek gyülekezetéről, „testvérekről" „tanitványokról", „keresztyénekről", és mind ezen meejelölésekkel csupán az igaz egyházat jelöli, legyen az egész vagy csak egy kis gyülekezete, két három egyénnek, vagy egyeseknek, legyen az Jeruzsálemben, Anthiokiában, vagy bárhol. Hogy ezen elnevezések váltakoznak az bizonyitja, hogy egyiküket sem kivánták tulajdon névül használni. Mind csak azt a tényt tanusitják, amelyre Urunk és apostolai állandóan utaltak, hogy a gyülekezet (összesség) az Ur követőinek, az Ő kiválasztása, kiválasztva arra, hogy keresztjében részesüljön, hogy megtanulja mi szükséges ahhoz, hogy az Ő dicsőségében részt nyerjen.

21. Milyen szellem által voltak vezetve a sötét korszak folyamán azok, akik a Bidlián kivüli más elnevezést vettek fel?

Igy kellett volna ez megtartassék mindig. De azon évszázadokban, melyekben sötétség boritotta a népeket máskép történt. A tévedés naggyá növekedett és vele együtt bevonult a szekta szellem s ennek következtében jöttek fölszinre a külömböző elnevezések, mint: római egyház, babtista egyház, luteránus egyház anglikán egyház stb. Ez az apostol bizonysága szerint (Kor. I. 3:3, 4), a keresztények testi gondolkozás módjának jele volt. Amily mértékben az ujteremtés e sötétségből kijő, mely a földet oly sokáig boritotta, ezen speciális pontban is ki fog világosodni, ugy hogy az ujteremtés nemcsak a tévedést és a gonosz látszatot ismeri fel, nem csak a szekta szellemnek adja ki az utat, hanem vonakodni fog ily szekta nevet viselni s szilárdan kitart a biblia mellett.

Igy most már áttérhetünk az egy és oszthatlan egyház az Ur által letett alapjainak részletes vizsgálatára.

22. Hány apostol volt választva és kik azok?

A bárány tizenként apostola.

Az apostol kijelenti, hogy más fundamentumot senki nem vethet azon kivül, amely egyszer vettetett, mely a Jézus Krisztus. (Kor. I. 3:11.) Ezen az alapon kezdte meg Urunk, mint az Atya képviselője, az egyházat felépiteni. A tizenkét apostol összehivásával kezdte. E

FEL

szám ép oly kevéssé a véletlen következménye, mint amily kevéssé az Izrael törzseinek tizenkettős száma, mindkettő ugyanis az Isten terve értelmében tizenkettő. Az Ur nem szabott korlátot magának, hogy csak épen 12 és nem több apostolt válasszon, de nem is bizott meg senkit, hogy többet válasszon, bizonyitéka: miután iskarioti Judás, az apostoli méltóságra érdemetlennek bizonyult, helyét maga az Ur töltötte be Pállal.

23. Ki volt választva az Urtól Judás helyébe és milyen Bibliai bizonyitékot hozhatunk fel erre nézve?

Észrevehetjük, mily nagy gonddal örködött az Ur a apostolok fölött. Megkisértése órájában Péterért imádkozott. Azután juhait és bárányait sürgősen rája bizta, engedett Tamásnak, hogy ez föltámadásáról biztosan meggyőződhessék. A tizenkettő közül egyet sem vesztett el a romlottság fiaként és hogy egy a tizenkettő közül el fog bukni, azt a jövendölésből tudta. Mátyásnak a tanitványok által az Apostolok cselekedeteiben leirt megválasztását nem ismerhetjük el az Úr választásának. Biztos, hogy jámbor ember volt, azonban választásához a tizenegynek nem volt megbizatása. Azt a parancsot kapták, hogy Jeruzsálemben maradjanak s a felülről jövő erőre várjanak, mely pünkösdkor a Szentléleknek reájuk való áradását kellett eszközölje. A várakozásnak ezen idejébe esik a felülről jövő erővel leendő felruházásuk előtt Mátyásnak sorshuzás által való választása: biztosan tévedés volt. Hivatatlan beavatkozásuk miatt az Ur dolgaiba nem részesültek büntetésben, az Ur csak arra szoritkozott, hogy választásukat meg nem történtnek tekintse, s mikor az idő betelt Pál apostolt választotta „kiválasztott eszközévé." Az apostol maga kijelenti, hogy az Isten, anyja méhétől fogva választotta őt el s az ő kegyelméből elhivta s hogy ő semmivel sem alábbvaló, a fő apostoloknál. (Gal. 1:15; Kor. II. 11:5).

24. Milyen Bibliai bizonyiték van azokkal szemben, akik ellenkező nézetet vallanak?

Az itt elmondottakból világosan kitünik, hogy mi a legélesebb ellentétben állunk a pápai egyház a protestáns püspöki egyház, a katholikus apostoli egyház és a mormon egyház nézeteivel, melyek mindnyájan azt állitják, hogy az apostolok száma nem volt 12-re korlátozva, hogy azóta is voltak utódaik a mai napig, akik ugyanoly tekintéllyel beszélnek és irnak. Mi ezt tagadjuk és ennek bizonyitásául arra utalunk, hogy épen az Ur választott ki tizenkettőt és emlékeztetünk arra, hogy a tizenkettős szám szent dolgokban gyakran előfordul, sőt éppen ezen kiválasztásnál is a legfeltünőbben pedig a jelenések 21-ben nyujtott képletes leirásában, a megdicsőült egyháznak. Ott az uj Jeruzsálem — az ezerévesország kormányának képesen le van irva és különösen ki van emelve, hogy a város keritésének 12 fundamentumai drágák és hogy ezen keritésekre vannak irva" a Bárány 12 apostolinak nevök" — 12, sem több sem kevesebb. Ezekután valóban nincs szükségünk további bizonyitékra, hogy mely Krisztusból és a menyasszonyból áll — részletebiztosan tudhassuk, miszerint nem volt több 12 apostolnál és hogy mindazok, akik magukat ilyenekül adták ki „hamis apostolok" voltak, akikről már Pál irt (Kor. II. 11:13).

25. Miért nincs az Egyházban szükség több apostolra?

De nem is tudjuk miért lett volna és miért lenne több apostolra szükség. Mind a 12 nálunk, velünk van irott bizonyságaikban és fáradságuknak gyümölcsében. E tekintetben előnyben vagyunk kortársaik fölött. A szentirás elmondja cselekedeteiket, közli az Úr szavait, cselekedeteit, stb. A keresztény tanitás különböző tételeire vonatkozó fejtegetéseik leveleikben a lehető legkielégitőbb formában vannak megtartva. Ezek a dolgok „kielégitők", amiként az apostol mondja, hogy az Isten embere tökéletes, (Tim. II. 3:17) és Csel. 20:27-ben: „ mert nem vonogattam magamat, hogy az Istennek minden akaratját, (tettét) néktek ne hirdettem volna". Mire van még szükség ezenkivül?

26. Mint választotta ki az Ur a 12 apostolt?

Közvetlenül negyvennapos pusztában való tartozkodása és a Sátán által való megkisértése után módszere biztonságában kezdte Urunk az eljövendő országra vonatkozó hirt terjeszteni és tanitványait összegyüjteni. Ezen tanitványok közül választotta aztán később a 12 apostolt. (Luk. 6:13-16.) Ezek mindnyájan, amint mondani szokták, a társadalom alsó néprétegeiből származtak s gáncs nélkül megjegyeztetik róluk a Csel. 4:13-ban, hogy „irástudatlanok" voltak. Néhány közülük halász volt. A tizenkettő csak nyilvános bizonyság által vallatott az Urhoz és ügyéhez tartozónak s először mint a többi tanitványok, nem hagyta el foglalkozását. Mikor azonban felszólittattattak, hogy az evangélium szolgái legyenek, mindent elhagytak, hogy Őt kövessék. (Mát. 4:17-22; Márk. 1:16-20; 3:13-19; Luk. 5:9—11.) A később szónokként kiküldött 70 soha sem ismertetett el apostolnak. Lukács az apostolok kiválasztásának egy különös sajátságáról értesit: hogy akkor történt, miután az Úr előbb egy hegyre vonult vissza, hogy imádkozzék, valószinüleg, hogy az Atya tanácsát kikérje. Egy egész éjszakát imádkozás közben töltött el és reggel összegyüjtötte tanitványait (az itt használt görög szó „mathetes": „tanitványok"-at jelent) és közülük választotta a 12 apostolt. (vagyis kiküldöttet.) Ily módon tüntette ki e tizenkettőtt többi hivei közül. (Luk. 6:12, 13, 17.)

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina No. 4.
Cenzurát: ANCEAN. Nyomatott Kosmos r.-t. Tg.-M.-Vásárhely.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 10. szám.
1921. október. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Az apostolok feladata	*147*
Az apostolok ihlettsége	*149*
Ezen kősziklára akarom építeni egyházamat	*151*
A tekintély kulcsai	*151*
Az apostolok csalhatatlansága	*152*
Az apostolok nem urai az isteni örökségnek	*154*
Apostolok próféták, evangelisták, tanitók	*156*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen", része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztrálai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Istent terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több mülló példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintélyt véleményét: „Föltétlenül érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés bekűldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

27. Milyen különös jellemtulajdonsággal bírtak némelyek az apostolok közül? Miért voltak ők oly kiválasztva és milyen célból?

A nem apostoli méltóságra hivatott többi tanitványokat szintén szerette az Úr és kétségkivül teljesen helyeselték az Úr választását, mert felismerték, hogy az ügyük érdekében történt. A közlés nem mondja el, mire alapitotta az Úr választását, azonban főpapi imájában mondja: „Tieid valának és nekem adtad azokat" és ismét: „Nem vesztettem el azok közül egyet sem, akiket Te nekem adtál, kivéve a romlottságnak fiát. (Judást)" Hogy mily értelemben és mily mértékben ejtette meg az Atya a tizenkettőnek a választását, nem fontos ránk nézve. Tulajdonságaik egyike mindenesetre az alázatosság volt és kétségtelenül ugy használta ki Isten szerény életállásukat és korábbi tapasztalataikat, hogy ők nem csak alázatosak, hanem ezenkivül szilárd jellemüek, határozottak és kitartóak lettek oly fokban, amint mások könnyebb életállapotban hasonló módon el nem érhették volna. Megtudjuk, hogy a tizenkettőnek a kiválasztása már akkor s nemcsak pünkösdkor, (mikor az egyház alkottatott) történt, hogy az Úr tettei és beszédeinek szem- és fültanui legyenek és igy abba a helyzetbe jussanak, hogyha idejük eljön, nekünk Isten összes gyermekeivel Isten csodatetteit és a Jézus által megnyilatkozott élet csodálatos igéit első kézből tanusithassák. — Luk. 24:44-48; Csel. 10:39-42.

28. Található-e a Bibliában valami olyan kijelentés, miszerint ők uralkodók lettek volna, másoktól különösképen megkülönböztetve?

Az apostolok feladata.

Sehol sem található a legcsekélyebb utalás sem arra, hogy az apostolok az Úr öröksége fölötti uralkodók lettek volna feljogositva arra, hogy magukat másnak tekintsék, mint a többi hivők, hogy Isten törvénye alól mentesülve különösen kedvezményezve, vagy biztosan örökre szóló örökségük birtokába lépjenek. Ellenkezőleg mindenkor arra kellett emlékezzenek, hogy mindnyájan testvérek s hogy egy a mesterük, t. i. Krisztus. Állandóan tudniok kellett, hogy hivatalukat és választásukat meg kell erősiteniök s hogy ha a szeretet imádságában nem engedelmesek és alázatosak, mint a gyermekek, „az országba" be nem mehetnek. Nem nyertek külön cimet, nem utasittattak, hogy különös módon öltözködjenek, különösen viselkedjenek, hanem csak arra, hogy minden tekintetben például szolgáljanak a nyájnak, hogy mások jó cselekedeteiket lássák s a mennyei Atyát dicsérjék, hogy mások, a kik nyomaikba lépnek, hasonlóképen a vezető nyomaiban járjanak és végül velük örököljék a dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot, az isteni természetben való részüket, az ujteremtésben való tagságukat.

29. Milyen jellemvonása volt az ő munkájuknak?

Az apostolok feladata inkább a szolgálat volt; szolgálniok kellett egymásnak és az Úrnak és életüket a testvérek szolgálatában kellett feláldozniok. Külön munkájuk e szolgálatban a „jó-hir" hirdetése volt. Részesei voltak annak a fölkenésnek, melyben már Mesterük részesült, s amelyben minden uj teremtmény, minden királyi pap részesülni fog, s amely a próféta által a következőképpen van leirva: „Az Úr Istennek Szelleme van énrajtam; azért kent meg engem az Úr, elküldött engem, hogy a szegényeknek evangyéliumot hirdetnék, ... hogy a foglyoknak szabadulást hirdetnék." — Ézs. 61:1, 2; Luk. 4:17-21; Mát. 10:5-8; Márk. 3:14, 15; Luk. 10:1-17.

30. Mi volt a különbség az apostoloknak hivatásában, mielőtt nem vettek Szentlelket és milyen különös volt a Szentlélek vétele után?

Bár ez a fölkenés csak pünkösdkor vált osztályrészükké, mégis már előbb kaptak izelitőül belőle, minthogy az Úr a Szent Szellemtől származó hatalmának egy részét reájuk ruházta, mikor őket prédikálásra kiküldte. Azonban már akkor sem adott alapot nekik az Úr az önteltségre és gőgre, minthogy később egyszer hetvenet küldött ki és azoknak hasonló megbizatást s hasonló felhatalmazást adott, hogy nevében csodákat tegyenek. Tehát kizárólag az apostolok számára fenntartott feladat csak pünkösdkor kezdődött, mikor is fölszerelésül a Szent-Szellemet nyerték. Ekkor az isteni hatalomnak egy különös megnyilatkozását fogadták, nem csak a Szent-Szellemet és annak ajándékait, hanem a hatalmat is, hogy ezen ajándékokat tovább adhassák. Ettől kezdve ezen hatalom által minden más választott fölé helyeztettek. Más hivők lehettek Krisztus fölkent testének tagjai, lehettek szellemének részesei, lehettek azon Szellem által uj életre nemzve stb., azonban egyikük sem részesült a Szellem külön adományaiban, ha csak az apostolok által nem.

31. Ez ajándék magában foglalta-e a Szentlélek gyümölcseit?

Azonban ezen csodálatos adományok, idegen nyelvek birása és magyarázása, — ne felejtsük el — nem foglalták el a Szellem gyümölcseinek helyét. Ezek minden hivőnél ki kell fejlődjenek és meg kell érjenek az Isten rendelkezéseivel szemben való engedelmesség által aszerint, amint valaki kegyelemben, megismerésben és szeretetben növekszik. Ezen ajándékok, melyeket valaki elfogadhatott s emellett mégis zengő érc tudott maradni, ezen ajándékok átruházására való képesség szintén kitüntette az apostolokat, mint az Úrnak különös szolgáit és képviselőit, kik azzal voltak megbizva, hogy az egyházat megalapitsák. — Kor. I. 12:7-10; 13:1-3.

FEL

32. Mi volt az Úr különös célja az apostolok választása és oktatását illetőleg?

Az apostolok választása és kioktatása által az Úr a korszak végéig összes követőinek a megáldását és kioktatását célozza. Ez világosan kitünik szolgálati ideje végén mondott imádságából, a melyben az apostolokhoz beszélve mondta: „Megjelentettem a te nevedet nekik (apostoloknak), a kiket adtál nékem e világ közül. Tiéid valának és nékem adtad azokat; és a Te beszédedet megtartották. Most tudták meg, hogy mindenek, amelyeket nékem adtál, Te tőled vannak; mert amely beszédeket (tanitásokat) reám biztál, nékik adtam és ők elvették . . . Én ő érettek könyörgök: nem e világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert Tiéid . . . Nemcsak ő érettek könyörgök pedig, hanem azokért is, akik az ő beszédek által hiendők lésznek énbennem (az összes kiválasztottak), hogy mindnyájan egy legyenek (szándékban és szeretetben) miképen te Atyám én bennem és én Tebenned, hogy ők is mibennünk egy legyenek." És a tizenkettő és az egész ujteremtés kiválasztásának céljára vonatkozólag folytatta, „hogy elhidje e világ (melyet Isten bünében is szeretett és megváltott Jézus drága vére által), hogy én Tetőled bocsáttattam." — Ján. 17:6-9, 20, 21.

33. Volt-e az apostoloknak természettől erős jellemük? Milyen különös kiváltság volt az apostolokra nézve az, hogy több bölcsesség birtokába jutottak, mint a milyen mértékben hiányt szenvedtek a világi értelem s bölcsességet illetőleg?

Az apostolok, habár tanulatlan, de mindazáltal szilárd jellemü emberek voltak és az Úr tanitása bőségesen pótolta őket azért, ami nekik e világ bölcsesége és képzettsége tekintetében hiányzott, minthogy a „természetes értelemnek" szellemét vették. Ezért semmi feltünő sincs abban, hogy az ősegyház ezen első emberei az Úr utján mint elismert vezetőemberek jelentek meg s mint külön e célra rendelt tanitók, mint „az egyház oszlopai" tekintélyben az Úrhoz a legközelebb állottak. Az Úr a legkülönfélébb tekintetben előkészitette őket ezen állásukra. Mindig körülötte voltak és igy tanui lehettek földön való szolgálata minden legkisebb részletének: tanui tanitásainak, csodáinak, imáinak, részvétének, szentségének, a halálig való odaadásának és végül föltámadásának. E bizonyságokra nem csak az első Egyháznak **volt szüksge, hanem** mindenkinek, akit az Úr azóta az ujteremtés méltóságára meghivott, a kik a hivást elfogadták, akik menedéket találtak azon fenséges reményben, amely az Ő jellemében, áldozati halálában, felmagasztalásában s Isten tervében, melyet Ő kell végrehajtson — horgonyzik; mindazoknak, a kik bizalmukat mindebbe helyezték, ily személyes bizonyságokra volt szükségük, hogy hitük és vigasztalásuk erős legyen.

34. Az Úr miért csak az apostoloknak nyilatkoztatta ki különösképen magát feltámadása után?

Azon hetven tanitvány feladata, a kiket az Úr kiküldött, hogy jelenlétét és a zsidó korszak aratását hirdessék, sok tekintetben különbözött a tizenkét apostol feladatától. Minden tekintetben ugy kitüntette az Úr az Ő apostolait, hogy mi és az összes kiválasztottak teljes bizalommal lehetünk irántuk. Egyedül ők voltak vele az utolsó pessah vacsorán az új urvacsora rendelésénél, egyedül ők voltak a getsemánéi kertben való elfogatásának tanui, csakis ők nyertek feltámadása után fontos oktatásokat az Ő szájából, csakis őket használta pünkösd napján, mint a Szent Szellem szócsöveit. Tizenegyen közülök „Galileából való férfiak" voltak, amint nehány hallgatójuk meg is jegyezte: „Nemde nem Galileusok-é imé mindnyájan ezek?" — Csel. 2:7; Luk. 24:48-51; Mát. 28:16-19.

Bár az Úr feltámadása után egy alkalommal 500 testvér előtt jelent meg, mégis különös módon csak az apostolokkal érintkezett és csakis ők voltak kirendelt tanui. „Mindeneknek, melyeket mind a zsidóknak tartományokban, mind Jeruzsálemben cselekedett, mi bizonyságai vagyunk, kit megölének, felfeszitvén a fára. Ezt az Isten feltámasztá harmad napon . . . és megparancsolta pedig nékünk, hogy hirdetnénk és bizonyságot tennénk a népnek, stb." — Csel. 10:39-45; 13:31; Kor. I. 15:3-8.

35. Miért volt szükséges, hogy Pál apostol idő előtt meglássa azokat?

Pál apostol ugyan nem volt közvetlen szem és fültanu, mint a többi 11, de azért mégis Krisztus feltámadásának tanujává tétetett, minthogy egy pillantást vethetett az Úrnak jelen dicsőségébe, amiképpen maga is mondja (Kor. I. 15:8, 9.): „legutolszor pedig, mindenek között nekem is, mintegy idő előtt megjelent." Pál apostolnak nem volt igénye arra, hogy az Úr dicsőségét előbb lássa, mint a többi kiválasztottak, az Úr második jelenléténél, ha minden hű követője átváltoztatva és hozzá hasonlóvá lesz téve és olyannak fogja látni Őt, amilyen. Azonban, hogy ő tanuvá válhasson, megengedte az Úr neki ezt a pillantást és ezen kivül több látomást és jelentést, mint bárki másnak. (Pét. II. 3:15.) Ez tehát bő kárpótlásul szolgált, hogy ő a Mesterrel azelőtt nem éritnkezett. Tapasztalatai azonban nem csak neki, hanem elsősorban a kiválasztottaknak szolgálnak javára. Biztos, hogy az apostolnak, aki Judás helyét elfoglalta, juttatott tapasztalatok, látomások és jelenések sokkal hasznosabbak voltak, mint azok, amelyekben a többi apostolok részesültek.

36. Milyen okot tételezhetnénk fel, hogy az apostolnak különös látomás, tapasztalat stb. jutott osztályrészül?

Tapasztalatai folytán ő nemcsak Isten mélységeit — ezek között még olyan dolgokat is, me-

FEL

lyeket elbeszélnie nem volt szabad (Kor. II. 12:4.) volt képes megismerni és értékelni, hanem a világosság, amely lelkében világolt, irásai utján az ő idejétől egészen a mi korszakunkig dicsfénnyel sugározta be az egész Egyházat.

Pál apostol a váltságdij megfizetése által teremtett helyzetet az új korszakot, Isten jellemének és tervének hosszuságát, mélységét, szélességét és magasságát a neki engedett látomások s jelenések következtében tudta oly teljesen felfogni és értékelni.S mivel ő maga oly világosan felismerte, tudhatta ezen dolgokat beszédeiben és leveleiben oly világosan elénk állitani, hogy a hit egész háztartása számára egészen napjainkig áldásul szolgál. Tényleg a jelenkor kiválasztottai számára kisebb kárt jelentene, ha az összes többi apostol irásait elveszitené, mintha a Pál följegyzései vesznének el. Azért örvendünk, hogy az összes följegyzések birtokunkban vannak, örvendünk, hogy teljes egészében értékelhetjük őket, hogy mind a 12 apostol gondolkozásmódját nagyra becsülhetjük.

37. Olvasd el Pál apostol bizonyitékait az ő apostoli voltára vonatkozólag.

A Szentirásnak azon helyei, amelyek Pál apostoli állását bizonyitják, a következők: előbb az Úrnak szavai: „Mert ő nekem választott edényem, hogy az én nevemet elvigye, a pogányoknak, királyoknak és az Izrael fiainak eleibe." Csel. 9:15.) Aztán Pál saját kijelentései: „Tudtotokra adom pedig Atyámfiai néktek, hogy az az Evangyéliom, melyet én prédikáltam, nem ember szerint való; mert én is nem embertől vettem azt, sem pedig nem tanittattam arra, hanem a Jézus Krisztus jelentése által." (Gal. 1:11, 12.) „Mert aki erős volt Péter által a Zsidóknak Apostolságára, én általam is erős volt a pogányok között." (Gal. 2:8.) Jogosultságát, hogy a többi apostolokkal egyenjogunak tartassék, nemcsak az Úr és a testvérekkel szemben kifejtett buzgósága, nemcsak készsége, hogy életét a testvérek szolgálatába állitsa, idejét és erejét legjobb érdekükre forditsa, hanem ha valaki az ő apostoli állását az Egyházban kétségbe vonta, ugy maga utalt a legnagyobb bátorsággal azokra a bizonyitékokra, amelyeket saját maga szolgáltatott, valamint azokra a kitüntetésekre, melyekre őt az Úr érdemesnek tartotta, hogy bebizonyitsa, miszerint ő semmiben sem áll az apostolok mögött. — Kor. I. 9:1; Kor. II. 11:5, 23; 12:1-7, 12; Gal. 2:8; 3:5.

38. Volt-e az Urnak a célja, hogy az apostolok tevékenységét csak a zsidókra korlátolja?

Az Úrnak nem az volt a szándéka, hogy az apostolok munkája csupán a zsidókra szoritkozzék, sőt inkább arra tanitotta a tizenegyet, hogy müve és üzenete egykor az egész emberiségre hatékony legyen. Jeruzsálemben csak az ő felülről jövő erővel való ellátásukra kellett várjanak, de ott is kellett munkájukat megkezdjék: „Hanem veszitek a Szent Szellemnek erejét, minekutána eljövénd tireátok és lesztek nékem tanuim Jéruzsálemben is és egész Judeában, Samariában és e földnek mind végső határáig. (Csel. 1:8.) Ez a bizonyságtétel nemcsak addig tartott, amig az apostolok éltek, hanem még máig is tart. Ők most is beszélnek hozzánk, most is oktatják a hiveket, lelkesitenek, figyelmeztetnek és feddenek, elhunytuk szolgálatuknak nem vetett véget. Még mindig beszélnek, még mindig tanuskodnak, a hivők számár még most is az Úr szócsövei.

39. Volt-e az apostoloknak olyan jellemük, mely által erőt nyujtanak nekünk arra nézve, hogy hidjünk az ő bizonyságuknak?

Az apostolok ihlettsége.

Fontos reánk nézve, hogy higyjük és feltételezzük azt, hogy az apostolok valóságosan i g a z tanuk, hogy igazságszerető történetirók. Irásaik tényleg a valószerüség bélyegét viselik magukon, Ők ezzel sem időleges, vagyis muló nyereségre, sem emberek előtti tekintélyre nem törekedtek, valamint buzgóságukban a feltámadott és megdicsőült Mester szolgálata miatt semmiféle földi előnyre számot nem tartottak. Ha bizonyságukat csak ebből a szempontból mérlegeljük, már igy is megbecsülhetetlen.

40. Miyen Bibliai bizonyitékunk van, mely megerősiti a mi hitünket az ők irási kijelentéseikben?

De maga a Szentirás is bizonyságát adja, hogy az apostolokat az Úr, mint inspirált (ihletett) eszközöket alkalmazta, hogy őket különös figyelemmel vezette, felügyelt reájuk, a kiválasztottak közt tett bizonyságtételüknél, felügyelt a tanokra, melyeket meghonositottak. Nemcsak oly dolgokat tanusitottak, melyeket láttak és hallottak, hanem olyanokat is, amelyeket a Szent-Szellem által tanultak meg. Ebben mint a hit háznépe hű szolgái tünnek ki „Ugy itéljen mi felőlünk az ember, mint a Krisztusnak szolgái felől és az Isten titkainak sáfárai felől." (Kor. I. 4:1.) Ez volt a gondolata az Úrnak is, midőn a tizenkét apostolhoz igy szólt: „Titeket az emberek halászaivá akarlak tenni," hogy „legeltessétek az én juhaimat!, legeltessétek bárányaimat!" Az apostol tanusitja továbbá, hogy: „Mely titok (az evangéliumnak az ujteremtés, a Krisztus magas hivatalára vonatkozó mély igazságai) egyéb időkben nem jelent meg az emberek fiainak, most megjelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Szent Szellem által," hogy mindenki előtt világos legyen, hogy mindenki megismerje, „micsoda legyen a titoknak sáfárlása, mely elrejtetett vala sok időktől fogva az Istenben." (Mik a feltételei az ujteremtésbe való részesedésnek.) (Ef. 3:3-11.) És a kiválasztottaknak Jézus Krisztusra, mint sarokkőre való felépitését illetőleg mondja az apostol: „Ennekokáért vagyok én Pál, a Jézus Krisztusnak foglya, tiérettetek, pogányokért." — Ef. 2:20, 22; 3:1.

FEL

41. Az apostolok ihlettségére nézve milyen három jellemvonást ismerhetünk fel, mit az Úr igért János 14: 26; 16: 13-ban?

A „Vigasztaló" az apostoloknak meg volt igérve. Az kellett mindenre megtanitsa, mindenre emlékeztesse őket, amit az Úr nekik mondott, a Szent Szellem kellett nekik a jövendőt is hirdesse. (Ján. 14:26; 16:13.) Bizonyos mértékben áll ez kétségtelenül az egész kiválasztásra, de főkép az apostolokra és csak ezek közvetitésével a többi kiválasztottakra, minthogy ők az apostolok szavaiból régi és uj dolgokat tanulnak. Az apostolok ihlettsége e szerint háromszorosnak mondható: 1. Emlékeik felfrissittettek, ugy, hogy képesek lettek az Úr tanitásait emlékezetükbe idézni; 2. Irányitást nyertek, hogy a korszakok isteni tervére vonatkozó igazságot felismerjék; 3. Jövendő dolgokat illetőleg és oly dolgokra vonatkozóan, melyekre nézve az Úr nekik ezt mondta: „Még sok dolgok vagynak, melyeket néktek kellene mondanom, de most el nem hordozhatjátok" (Ján. 16:12), különös kinyilatkoztatásokban részesültek.

42. Milyen belső bizonyságunk van az apostoli irásokban, amely ellentmond annak a nézetnek, hogy ők szó szerinti ihlettséget nyertek volna? Mint hozzuk összhangba a különböző apostolok irásait?

Már most nem kell azt képzeljük, hogy az apostolok emlékeinek fölfrissitése olyan foku volt, hogy az Úr beszédeinek minden fordulatára és azok sorrendjére kiterjedt volna. Az apostolok irásai, a Szent Szellem ily diktálására nem utalnak. Mindazáltal Urunk igérete biztositék arra, hogy az apostolok följegyzései mindent helyesen foglalnak magukba. Mind a négy evangélium Krisztus előéletének és szolgálatának történetét tartalmazza, de mindenik magán hordozza szerzője egyéniségének bélyegét. Mindegyik saját stilusában azokat a részleteket beszéli el, melyek előtte a legfontosabbaknak tüntek fel és az Úr a följegyzések fölött ugy gyakorolta felügyeletét, hogy a különböző följegyzések összefoglalva oly tökéletes történetet alkotnak, amilyen a kiválasztottak Jézus messiássága felőli hitének megalapozására, a messiási jövendölések teljesülése iránti, az ő életének és tanitásának tényei iránti hitének megalapozására éppen szükségesek voltak. Ha az apostolok ihlettsége abban állott volna, hogy szószerint legyenek képesek az Úr tanait visszaadni, akkor nem lett volna szükség arra, hogy többen ugyanazt a dolgot elbeszéljék. Azonban bár az Úr a szerzőknek a kifejezések megválasztása, vagy a leirandó részletek kiválasztása tekintetében szabadságot is adott, mégis az egész fölött oly felügyeletet gyakorolt, hogy semmi fontos dolog megemlitetlenül nem maradt s hogy minden szükséges az igazsághoz hűen közöltetett, „hogy az Isten embere teljes tökéletesen elő legyen készitve." Különösen János följegyzései egészitik ki Máté, Márk és Lukács följegyzéseit s ő oly fontos körülményeket és eseményeket tárgyal, melyek a többiek által megemlitve nem voltak.

43. Mint teljesedett be az Úr igérete, hogy az Egyházat minden igazságra vezérli?

Az Úrnak rendelkezése, mely szerint az apostolok a Szent Szellem által és az egész ujteremtés az apostolok által az igazsághoz vezettessenek, föltételezzük, hogy ez az irányitás általános jellegü volt és nem minden egyén külön irányitása. Az események ezt különben is bebizonyitották. Hiszen, bár az apostolok Pál kivételével képzetlen, tanulatlan férfiak voltak, mégis fejtegetéseik figyelemreméltók. Képesek voltak koruk és a későbbi évszázadok bölcs teologusainak bölcseségét semmivé tenni. Bármily nagy ékesszólást fejtsen is ki a tévedés, mégsem tehet semmit a törvényből, a prófétákból és az Úr tanaiból való levezetéseiknek logikája ellen. A zsidó irástudók észrevették ezt és felismerték ebben, hogy az apostolok Jézussal voltak. — Csel. 4:5, 6, 13.

44. Mi a különbség az apostolok irányitása és a próféták multbani tapasztalatai között?

Az apostolok leveleiben megnyilatkozó bizonyitási módszer, az ó-testamentumból és az Úr szavaiból való levezetések oly logikusak, valamint mindazok, a kik az egész Evangéliumi korszakon át az által, hogy azok fejtegetéseit követték, akik az Úr által szócsőként használtattak, ugyanazon lélekben (szellemben) részesültek, ezuton olyannyira hasonló az igazságnak megfelelő eredményekhez jutottak, hogy a mi hitünk nem az emberek bölcseségén, hanem Isten erején nyugszik. (Kor. I. 2:4, 5.) Épigy a levelekből sem nyerjük, mint az evangéliumokból sem azt a benyomást, mintha azok szószerinti diktálásra készültek volna, mintha a levelek és evangéliumok szerzői Jehovának csupán másoló irnokai lettek volna, miként az ó-szövetség prófétái voltak. (Pét. II. 1:21.) Az apostolok tiszta fogalma inkább lelküknek egy általános és tartós megvilágitásából származik, mely őket arra képesitette, hogy Isten szándékait világosan lássák, helyesen értékeljék és igy világos és értelmes szavakba is foglalják. Ilymódon növekedhettek azóta Isten népének tagjai a kegyelemben, megismerésben és szeretetben; igy foghatták fel lassanként minden szenttel együtt, hogy mily nagy Krisztus szeretetének szélessége, hosszusága, mélysége és magassága, mely minden emberi képzeletet felülmul. — Ef. 3:18, 19.

45. Mint értjük az apostolok megbizatását a „feloldozás" és „megkötözés" tekintetében? (Máté 18: 18).

Ép igy teljesen feljogositva érezzük magunkat annak feltevésére, hogy az apostolok feljegy-

FEL

zéseinek mindegyike az Úrnak oly felügyelete alatt készült, hogy az oda nem találó kifejezések elkerültettek és az igazság oly formában jutott kifejezésre, hogy a hit háztartása számára azon időtől a mai napig mindig a kellő időben szolgálhatott szellemi táplálékul. Ez az isteni felügyelet az Úr szavaiban jut kifejezésre: „Valakiket megkötöztök a földön: mennyben is kötözve lesznek: és valakiket megoldoztok a földön, oldozva lesznek a mennyben is. (Máté 18:18.) Mi ezt nem értjük úgy, mintha az Úr rangbeli elsőbbségéről lemondani és magát az apostolok határozatainak alávetni akarta volna, hanem úgy értjük, hogy az apostolok a Szent Szellem által oly módon vezettetettnek és őriztetnek, hogy döntéseik a kiválasztásban megfelelők lesznek, ha valamit akár kötelesség gyanánt, akár az egyes hivő szabad választására bizott dolog gyanánt állítnak elénk. Fontos, hogy a kiválasztás általában tudta, hogy úgy van rendezve, hogy az apostolok döntései oly sullyal birnak, mintha azok magától az Úrtól döntettek volna el.

46. Miképpen értelmezzük Máté 16: 15—18 versek ben e szavakat: „Ezen kősziklára épitem fel az én Egyházamat?"

Ezen kősziklára akarom épiteni egyházamat.

Ezzel teljesen összevág, hogy az Úr, miután Péter apostol Jézus mesiásságában való hitét bebizonyitotta, igy felelt neki: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert a test és a vér ezeket nem jelentette néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom neked: Te Péter vagy, (kőszikla), és ezen a kőszikán (petra — sziklatömeg; az igazságnak ezen vallomásod szerinti alapkövére) épitem fel az én Egyházamat." Az épitő maga az Úr, de Ő maga jelöltetik meg alapkő gyanánt is: „Mert más fundamentumot senki sem vethet azonkivül, amely egyszer vettetett, mely a Jézus Krisztus." (Kor. I. 3:11.) Ő a hatalmas kőszikla s hogy Péter Őt ilyennek elismerte, egy hatalmas sziklaszilárd igaz tanuság, Isten terve alapjainak elismerése. Péter apostol is igy értette ezt; erre mutatnak szavai. (Pét. I. 2:5, 6.) Azt mondja, hogy minden valóban megszentelt hivő, „élő kő", mely az isteni terv hatalmas alapsziklájára, Jézus Krisztusra, mint Istennek szent temploma kell felépittessék. Péter tehát, amint ez ugy is illett, elutasitotta hogy maga legyen az alapkő és magát az egyház élő köveihez számitotta, bár „szikla" nagyobb követ jelent a közönséges épületkőnél s minden apostol, mint Isten tervének „fundamentuma", (Jel. 21:14.) nagyobb jelentőséggel bir, mint a többi testvérek.

47. Magyarázd meg, hogyan használta Péter a mennyország kulcsait?

A tekintély kulcsai.

Hasonló összefüggésben mondta az Úr Péternek: „És néked adom a mennyek országának kulcsait és valamit megkötözéndesz e földön, a mennyekben is kötözve lészen, stb." Ugyanaz a tekintély tehát, amely az apostoloknak általában adomanyoztatott, Péter apostolnak külön is adatott s ez azzal lett jelezve, hogy a kulcsokat, azaz a felnyitáshoz való jogot nyerte. Emlékezünk arra, hogy Péter nyitotta fel az uj korszak bejáratát először a zsidóknak pünkösdkor, azután a pogányoknak Kornélius házában. Pünkösd napjáról, mikor a Szent Szellem kiárasztatott, olvassuk: „Péter felállott a tizeneggyel." Ő ment tehát előre, Ő nyitott, a többiek követték s igy hangzott el a Zsidókhoz intézve az Evangéliumi korszak magas felhivása. Kornélius esetében az Úr hirnököket küldött Péterhez és őt egy látomással még külön is előkészitette ugy, hogy Péter azután Kornélius meghivásának engedett és ennek házában a kegyelem és szabadulás második ajtaját nyitotta fel, melyen ettől kezdve a nemzetek is bemehettek, megkezdhették futásukat az ujteremtésben való részesedés magas, fenséges céljai után. Ez teljes összhangban van az Úrnak a tizenkét apostol kiválasztásakori szándékaival. Mennél világosabban felismeri az Úr népe, hogy a tizenkét apostol az uj üdvözülési rendnek különös képviselője s hogy az ő szavai az ujteremtésre vonatkozó igazság közvetitésére szolgáló csatornák annál készségesebben fog szavaira hallgatni, annál kevésbé fogja füleibe az oly tanokat befogadni, melvek az apostolok tanitásaival ellentétben állanak. „Valaki nem szóland annak beszéde szerint, nem lészen annak világossága." — Ézs. 8:20.

48. Milyen irásbizonyitékot hozhatunk fel annak igazolására, hogy az apostolok nemcsak tanitók, hanem látnokok és próféták is voltak.

Urunk itt tárgyalt igéreteinek utolsó mondata a következőképpen hangzik: „Ő (az Atya szent Szelleme) fogja nektek az eljövendőt hirdetni." Ez az apostolok külön ihletését (és közvetve, amennyiben az apostolok tanait elfogadják, az Úr népének a korszak végéig való megáldását és fölvilágositását) tételezi föl. Ők tehát nemcsak szent apostolok, hanem próféták és látnokok, akik a kiválasztottaknak jövendőbeli dolgokat adnak tudtára. Nem szükséges azonban feltételezni, hogy az apostolok mindegyike, a reájuk bizott dolgok minden részében egyenlő mértékben részesült volna a kinyilatkoztatásban. Sőt a Szentirás azt mutatja, hogy egyik-másikuk különös kitüntetésben részesült ugyis mint apostol s ugyis mint látnok. Pál apostol pl. megjelentette a nagy hitszakadást, a bün emberének megjelenését, az Úr második jövetelére vonatkozó titkot; az utolsó generáció szenteinek a földi sátorházuk leomlása pillanatában való megdicsőitését, az elmult időkben és korszakokban elrejtve volt titkot, a kiválasztás öröklését, a nemzetek belefoglalásával az Ábrahám magját illető igéreteket s a föld nemzetségeinek ezen mag által való megáldását stb. Megjelentette továbbá, hogy a korszak végén a kiválasztott osztály nehéz viszonyok közé kerül: hogy az embe-

FEL

rek az élvezetet jobban fogják szeretni, mint Istent; hogy a kiválasztásban olyanok is lesznek, akik a szövetséget (megszentelési fogadalmukat) megszegik, hogy kártékony farkasok, (a magasabb kritika hivei), az Úr nyáját nem fogják kímélni. Pálnak minden irása teljesen be van sugározva jövendőbeli és az ő idejében még be nem következett dolgok (Kor. II. 12:4.) által, melyek ismeretéhez ő mint látnok látomások és kinyilatkoztatások utján jutott. Ezen dolgoknak egy része, melyekről Pálnak még nem volt szabad beszélnie, a szenteknek most tudomására jutott az ó-testamentum előképei és jövendölései által, melyek az apostol szavainak fényében megérthetőkké váltak, minthogy ennek ideje elérkezett.

Péter apostol megjövendöli a kiválasztottak közt fellépő tévtanokat, melyek titokban, feltünés nélkül kártékonyan jelennek meg s még a váltságdijról szóló tant is tagadják. A jelenkorra vonatkozólag mondja: „Az utolsó időben támadnak csufolók, kik ezt fogják mondani: „Hol van az Úr jelenlétének igérete?" (p a r u s i a nem eljövetelt, hanem jelenlétet fejez ki.) Megjövendölte még, hogy az Úrnak napja ugy fog jönni, mint a lopó éjszakán, stb.

Jakab apostol a korszak végére vonatkozólag jövendölte: „No immár gazdagok sirjatok jajgatással a tireátok következendő nyomoruságitokon . . . kincset gyüjtötök magatoknak az utolsó napra." — Jakab 5:1.

A legkiválóbb látnok és próféta azonban az apostolok között János. A Jelenésekben reánk hagyott látomásai a legnagyobbszerübb módon vázolják előttünk a jövendő eseményeit.

49. Ha tisztában is vagyunk az ők ihlettségük és a Szent Szellem általi vezetésüket illetőleg, mint magyarázhatjuk meg Péter apostol azon ballépését, hogy az Urat megtagadta?

Az apostolok csalhatatlansága.

Az előbbiekből jogosan merjük következtetni, hogy az apostolokat az Úr a Szent Szellem által ugy irányitotta, hogy minden n y i l v á n o s a n tett kijelentésük isteni ihletés által a kiválasztás intelméül szolgál és semmiben sem áll az ó-szövetség prófétáinak kijelentései mögött. Azonban mig mi bizonyságaik igazságára és arra nézve, hogy minden az Egyházhoz intézett kijelentésük Isten helyeslése mellett történt, bizonyosak vagyunk, mégis jól tesszük, ha vizsgálat alá veszünk öt különböző, az uj-testamentumban előforduló följegyzést, melyek azon föltevés mellett, hogy az apostolok tanaikban nem tévedtek, mint ellenmondásban állók szoktak tekintetni.

Az Úrnak Péter által való megtagadása. Vitán felül áll, hogy Péter ebben sulyos ballépést követett el, amit később őszintén meg is bánt. Ne feledjük el azonban, hogy ez a ballépés, bár apostolságra való meghivása után, azonban a Szent Szellem által való felkenése e l ő t t történt, minthogy ez pünkösdkor volt és apostolságra való megválasztását megpecsételte. Ezenkivül az apostolok csalhatatlanságát mi n y i l v á n o s a n hirdetett tanaik és irásaikra korlátozzuk, de nem gondolunk emellett az élet minden kis részletében és egyéb eseményeiben való csalhatatlanságra. E tekintetben kétségkivül részük volt Ádám fogyatékosságaiban, ép mint a többi embereknek; az ő „cserépedényeik" szintén hibásak voltak. Az apostol szavai: „Mi ezen kincset cserép edényekben birjuk" reá vonatkoznak, valamint a többi apostolokra is, de a többi kiválasztottakra, a Szent Szellem edényeire is. E fogyatékosságokat, melyek az ujteremtéssel szemben támasztott követelményeknek nem felelnek meg, s melyek a test hibái, betakarja a nekünk, mint egyéneknek Urunk nagy engesztelési müvéből kijutó rész.

50. Az apostoloknak az Úr ügyében való e szolgálatuk tökéletesekké tette-é őket gondolatban és cselekedetben?

Az apostoloknak az Úr és a kiválasztottak ügyeiben tett szolgálata semmi összefüggésben nincsen a test gyengeségeivel. Ők e szolgálattal megbizattak, bár nem voltak tökéletes emberek, hanem oly indulatu emberek voltak, mint mi magunk. (Csel. 14:15.) Szolgálatuk nem tette őket testileg tökéletessé, vagyis nem részesültek a helyreállitásban, hanem csak uj érzületben és a Szent Szellemben, mely őket irányitotta. A Szent Szellem és ez az uj érzület nem tette gondolataikat és cselekedeteiket tökéletesekké, de oly módon ügyelt fel reájuk, hogy nyilvánosan hirdetett tanaikban az Úr igéjévé váltak. Különben a csalhatatlanságnak ezt a módját igényeli a pápa is, vagyis azt, hogy ha „ex catedra" vagyis hivatalából kifolvólag beszél, Isten ugy irányitja, hogy nem tévedhet. Ezt a csalhatatlanságot a pápák azon a jogon követelik, hogy ők is apostolok. Ez azonban figyelmen kivül hagyja a Szentirás szavait, mely szerint a Báránynak csak tizenkét apostola van.

51. Péternek „tettetésképpen" való viselkedése mint szolgált az apostolnak a hasznára?

2 Meg van emlitve a Szentirásban, hogy Péter apostol egy esetben magát képmutató, kétszinü módjára viselte. (Gal. 2:11-14.) Erre nézve arra utalunk, hogy az apostolok magánéletükben nem voltak csalhatatlanok. Ennek kimutatását célozza a Szentirás is. Mi ezt szivesen elismerjük, annál is inkább, minthogy ezt az apostolok maguk is beismerték (Csel. 14, 15.) és mi csak azon nézetünknek adunk kifejezést, hogy nem engedtetett meg, hogy a test gyengeségei munkájukat, vagy apostoli tulajdonságukban való használhatóságukat befolyásolják azoknak, „kik prédikálták az evangyéliumot, a mennyekből kibocsáttatott Szent Szellem által" (Pét. I. 1:12; Gal. 1:11, 12.) nem emberi bölcseséggel, hanem felülről jövő bölcseséggel. (Kor. I. 2:5-16.) Péter ezen ballépést Isten

FEL

rendelése szerint Pál segélyével hozta helyre, aki barátságosan, de szilárdan szembeszállott vele, mert feddésre méltó volt. Péter az oktatást elfogadta és gyengeségét, a zsidók iránti előszeretetét gyorsan és teljesen legyőzte. Ez világosan kitünik két leveléből, amelyben nincs is nyoma annak, hogy e pontban ingadozott volna, vagy hogy az Úr mellett való kitartása s elismerése fogyatékos lett volna.

52. Milyen választ adhatunk azoknak, akik — arra nézve, hogy az apostolok már az ők idejükben várták az Úr második eljövetelét — nem tekintik tanításaikat megbizhatóknak?

3. Azt állitják, hogy az apostolok az Úr visszajövetelét nagyon korai időre, sőt még életükben várták. Ebben olyan hibát követtek el, mely a tanitásaik iránti bizalmat alapjaiban megingatja. Erre az a válaszunk, hogy az Úr az apostolokat visszajövetelének idejére és országának felállitására nézve bizonytalanságban hagyta és nekik, mint mindenki másnak azt parancsolta, hogy őrködjenek, hogy ha a pillanat eljön, ismerjék azt fel és ne maradjanak sötétségben, mint a világ. Mikor Őt feltámadása után erre nézve megkérdezték, azt a választ kapták, hogy: „Nem s z á m o t o k r a van, hogy tudjátok az időt és az órát, melyet az Atya, az Ő hatalmába helyezett." Szemére vethetjük-e tehát az apostoloknak, hogy nem tudtak oly dolgot, amit Isten még egy bizonyos időre titoknak jelentett ki? Semmiesetre sem! s annál kevésbé, mivel észrevehetjük, hogy az apostoloknak a Szent Szellem által való irányitása, ha „jövendőbeli dolgokról" beszéltek, még inkább szembetünő a kifejezések megválasztásában. Szavaik nem késztetnek annak feltevésére, hogy az Úr visszajövetele jövendőléseik igazolására még az ő idejükben életükben kellett volna végbemenjen, sőt irásaik éppen ennek ellenkezőjét mutatják.

Péter például kifejezetten mondja, hogy leveleit azon célból irta, hogy azok halála után is bizonyságul szolgáljanak a kiválasztottak számára. (Pét. II. 1:15.) Ez világosan bizonyitja, hogy nem remélte miszerint az ország felállitásáig még élni fog. Pál persze kijelenti, hogy közel van az idő, de nem mondja, hogy m i l y e n közel. Isten szempontjából — minthogy hétezerévnap egy hetet tesz ki, melyek közül a hetedik napon lesz Isten országa felállitva — Pál apostol levelei megirásának idejében a várakozásnak több, mint kétharmada telt el. Különben ép igy szoktuk mi is csütörtökön mondani, hogy a hétnek mindjárt vége. Pál továbbá halála idejéről beszél, azon készségéről, mellyel a halált fogadja és kivánságairól, melyek szerint vágyik életét befejezni. Hangsulyozza, hogy az Úrnak ama napja éjszakája fog jönni, mint a lopó. Helytelen felfogásoknak mintegy előzetes cáfolatául mondja a következőket: „Hamar a ti értelmetekből ki ne álljatok, se pedig meg ne háborittassatok se lélek által, se beszéd által, se levél által, ugymint mitőlünk irattatott levél által, mintha a Krisztusnak ama napja közel volna. Senki titeket valami módon meg ne csaljon; mert nem jő el az Úrnak napja addig, mignem meglészen először a hittől vló szakadás és mig meg nem jelentetik ama bünös ember, a veszedelemnek ama fija . . . Avagy nem emlékeztek-é meg róla, hogy még ti köztetek volnék, ezt megmondottam néktek. Most pedig micsoda tartóztatja őtet, tudjátok, hogy az megjelentessék az Ő i d e j é b e n." — Thess. II. 2:2, 3, 5, 6.

53. Mit mondhatunk mi: kifogásolhatjuk-e, hogy Pál tanitása a körülmetélés gyakorlatában nem egyezett?

4. Azt is állitják, hogy Pál saját felfogásától is eltért, mikor Timoteust arra ösztönözte, hogy körül metéltesse magát (Csel. 16:3.), minthogy irja: „Imé, én Pál mondom néktek, hogyha körülmetéltettek, a Krisztus semmit sem fog használni." (Gal. 5:2.) Vajjon ő ebben egy tévtant terjesztett, amelynek maga is ellene cselekedett? kérdezik tőlünk. Semmiesetre sem! Timóteus, mint egy zsidó asszonynak a fia, a zsidók szokásához, a körülmetéléshez volt kötve, mely szokás régebbi volt, mint Mózes törvénye és azután is fenntartatott, miután „Krisztus a törvény- (szövetség)-nek végett vetett, mikor azt a keresztre szegezte. A körülmetélés Ábrahám magva és sarjadéka részére a szövetség jegyéül adatott 430 évvel azelőtt, hogy Izrael mint nemzet a sinai hegyen törvényeihez jutott. Péter jelöltetett ki a körülmetélés, vagyis a zsidók apostolául, Pál pedig a körülmetéletlenség, vagyis a nemzetek apostolául. (Gal. 2:7, 8.)

Ezen utóbbiakhoz intézi Péter a Gal. 5:2-ben mondottakat és ezeknél a körülmetélés szándékának nem lehetett más oka, mint az, hogy a tévtanitók őket megzavarták s velük elhitették, hogy a zsidó szokásokat be kell tartsák, ha Krisztus hitére tértek is. Ezzel ezen tévtanitók arra vitték őket, hogy az ujszövetséget figyelmen kivül hagyják. Az apostol az idézett részben arra figyelmezteti őket, hogyha ily tévtanok kedvéért körülmetéltetik magukat, számukra ez annyit jelent, mintha az ujszövetséget és ezzel együtt Krisztus egész müvét elvetnék. Ezzel szemben a zsidóknál nem volt semmi kifogása az ellen, ha régi szokás mellett maradtak. Ez kitünik nemcsak Timóteussal szemben tanusitott magatartásából, hanem a Kor. I. 7:18, 19-ből is. Nem mintha Timóteus, vagy más zsidóra nézve s z ü k s é g e s lett volna, hogy körülmetéltesse magát. De minthogy Timóteus a zsidókkal gyakori érintkezésben állott, nem volt helytelen, hogy e pontban a zsidókkal egyenlővé tette magát és ezáltal bizalmukat megnyerte. Titus esetében azonban, minthogy Titus a nemzetekből való volt, a legerélyesebben megtámadta azokat, akik félreértés folytán magukat körülmetéltetni akarták. — Gal. 2:3-5.

FEL

54. Hogyan magyarázzuk meg Pál apostolnak a Cselekedetek 21: 20—26-ban leirt viselkedését?

5. Amit a Csel. 21:20-26 Pálról közöl, arról azt állitják, hogy ellentétben áll az általa képviselt igazsággal és oka Pál sok fogságának s ebből látható, hogy Pál, tanai és magaviselete tekintetében tévedett. Azonban a Szentirás ily gondolatot nem enged meg. Inkább azt mutatja, hogy Pál ezen egész idő alatt az apostolok jóváhagyását és Isten kegyelmét élvezte. Amit akkor tett, az éppen a többi apostolok tanácsára történt. Hogy őt Jeruzsálemben bilincs és börtön várta, már előre meg volt jövendőlve számára. (Csel. 21:10-14.) Meggyőződése iránti hüségből, késedelem nélkül neki ment az általa előre tudott kellemetlenségeknek. Ép ezen szenvedések közepette volt segélyére az Úr is, ki igy szólt hozzá: „Jó bizodalomban légy Pál, mert miképpen hogy bizonyságot tettél énfelőlem Jeruzsálemben, azonképpen Rómában is bizonyságot kell tenned" (Csel. 23:11.) Istennek kegyelméről tesz tanuságot a Csel. 27:23, 24.: „Mert ez éjjel az Istennek Angyala én mellém álla; mely Istené vagyok én, akit tisztelek is, ezt mondván: Nefélj Pál, mert a császár eleibe kell néked vitetned és imé az Isten néked ajándékon adta mindazokat, akik tevéled hajókáznak."

Ezen tényeket ismerve, Pál fogadalmára vonatkozó kijelentés után kell kutassunk, mely az ő különben bátor és előkelő magatartásával összeegyeztethető, minthogy Isten maga e fogadalmat nemcsak hogy nem gáncsolta, hanem éppen helyeselte A Csel. 21: 21-ből megtudjuk, hogy Pál éppen nem tanitotta, hogy a hivőkké vált zsidók gyermekeiket körül ne metéltessék, hogy ő Mózes törvényét éppen nem vetette el, hanem ellenkezőleg magasra becsülte, midőn kimutatta, mily nagy üdvözitési tények vannak általa előábrázolva. „A törvény igazságos, szent és jó" ezek az ő saját szavai; a törvényből tanuljuk meg még jobban felismerni a bünnek utálatosságát; a törvény oly magasztos volt, hogy egy bukott ember sem tudta betartani; hogy Krisztus a törvény megtartása által biztositotta a megigért jutalmat. Ennek a következménye az, hogy ő az uj szövetség jegyében örökéletet és boldogságot, mint önkéntes adományt kinálhat azoknak, akik bár a t ö r v é n y t b e t a r t a n i n e m k é p e s e k, de hitük által az Ő tökéletes engedelmességét és áldozati halálát, mint tökéletlenségük elfedezőjét elfogadják és az igazságosság ösvényén Őt követni igyekeznek.

A zsidó ceremóniák egynéhánya mint a böjtölés, az uj hold figylembe vétele, a szombat nap és a szombatév s az ünnepek az Evangéliumi korszak szellemi igazságainak előképei voltak. Az apostol világosan mutatja, hogy az uj szövetség evangéliuma ezen ceremóniák betartását sem nem parancsolja, sem nem tiltja; az egyedüli szimbolumok, amelyeket az evangélium kötelességünkké tesz: a vizkeresztség és az urvacsora Kol. 2: 16, 17; Luk. 22: 19; Máté 28: 19.

E zsidó szokásoknak egyike, a „tisztulás" volt az, amelyet Pál és négy társa elvégeztek. (Csel. 21: 20—26.) Mint zsidóknak meg volt a joguk arra, hogyha akarták, nemcsak Krisztusban szentelték magukat Istennek, hanem ezen t i s z t u l á s n a k előképét is ismételhették. Pál négy társa ehhez még azt a fogadást is kapcsolta, hogy magát az Úr és az emberek előtt megalázza, hajának lenyirása által. Ezek az intézkedések valószinüleg bizonyos költségekkel voltak összekötve, melyek annak összegét tették ki, melyet mindenki a templom fenntartására adózni köteles volt.

Sohasem tanitotta Pál a zsidókat arra, hogy ők a törvénytől mentesek, ellenkezőleg kijelentette, hogy a törvénynek mindegyikük fölött hatalma van amig él de hogyha egy zsidó Krisztust elfogadja és „v e l e h a l m e g", ez a törvénynek felette való hatalmát megszünteti s őt magát Krisztusban való szabad emberré teszi. (Róm. 7: 1—4.) A nemzetek közül való hivőket azonban arra tanitotta, hogy ők sohasem állottak a zsidó törvényszövetség alatt tehát, hogy az ők kisérleteik, hogy a törvényt a zsidó szokások betartásával teljesitsék, azt tételezik föl, hogy a bizalmukat váltásuk céljából, ezen előképekbe helyezik ahelyett, hogy kizárólag Krisztus érdemeiben biznának. Ezzel az apostolok mindnyájan egyetértettek. Csel. 21: 25; 15: 20; 23—29.

Ezek alapján az a nézetünk, hogy Isten a tizenkét apostolt csodálatos módon használta, hogy őket az igazság tehetséges szolgáivá tette, hogy őket följegyzéseik fogalmazásánál természetfölötti módon irányitotta, minek folytán semmi sem maradt ki, ami az Isten embere számára hasznos és szükséges volt, minek folytán szavaikat és kifejezéseiket öntudatlanul a legnagyobb bölcsességgel választották meg. Hála legyen Istennek, hitünk e szilárd alapjainak megalkotásáért!

55. Az apostolok kaptak-e megbizást arra nézve, hogy uralkodjanak a kiválasztás felett vagy helyettesitsék az Urat a Krisztus testében?

Az apostolok nem urai az isteni örökségnek.

Az apostolokat bizonyos értelemben talán a kiválasztottak urainak kell tekintenünk? Más szavakkal: midőn az Úr a Fej elvált tőlük, a Fej helyét talán közülük valamelyik foglalta el? vagy egy összetett (fejet) felsőbbséget alkottak, hogy a kormányzás gyeplőjét megragadják? Vagy voltak olyanok talán közöttük, amilyenek a római pápák kivánnak lenni: Krisztus képviselői az egyházban, mely az ő teste?

Az ilyen kérdésekre Pál egy határozott nemmel felelt, mikor irta: „E g y a test" e g y az Úr" (Ef. 4: 4, 5) s tehát bármily nagy legyen is ezen egy testben az egyes tagok aránylagos pontossága, e g y ismertetik csak el főnek t. i. Jézus Urunk. Ezt tanitotta maga az Úr is és pedig a legvilágosabban, mikor a tanitványokhoz és az összegyült néphez beszélt: „A Mózes székiben ülnek az irástudók és a Farizeusok és szivesen hallják, ha „rabbinak" (mester) neveztetnek. Ti pedig ne hivattassatok mestereknek (rabbinak), mert egy

FEL

a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan atyafiak vagytok. (Máté 23: 1, 2, 6—8.) Máshelyt pedig csupán az apostoloknak mondja Jézus: „Tudjátok, hogy akiknek tetszik a pogány népeken való uralkodás, uralkodnak azokon. És akik ők köztük hatalmasok, szabadságuk van azokon, de nem ug lészen tiköztetek: hanem aki akar ti köztetek nagy lenni, ti szolgátok legyen. És aki akar ti közületek első lenni, legyen mindeneknek szolgája; Mert az Ember fia is nem jött, hogy neki szolgálnának, hanem hogy ő szolgálna és adná az ő lelkét váltságnak árául sokakért. — (Márk. 10: 42—45.)

56. Uraknak tekintettek-e az apostolok a korai Egyházban, vagy igényeltek-e ilyen méltóságot?

Igy arra nézve sincsen adatunk, hogy az első egyház az apostolokat valaha urául tekintette volna, vagy hogy az apostolok maguk igényeltek volna ily állást maguknak. Viselkedésük nagyon különbözött mindattól, amelynek az alapján a pápák később uralkodói jogokat követeltek és különbözött a különböző névleges egyházak legkiválóbb papjainak nézeteitől. Péter apostol például sohasem cimeztette magát még a pápák által neki tulajdonitott ‚apostolok fejedelme" cimmel sem. Ép igy az apostolok is egyáltalán nem adtak egymásnak cimeket a kiválasztás által sem nem cimeztették magukat semmiképpen sem. Ők egymást egyszerüen neveiken szólitották, vagy pedig „Atyámfiának" testvérnek nevezték egymást s igy szólitották a szenteket is. (Csel. 9: 17: 21: 20; Rom. 16: 23; Kor. I. 7: 15 8: 11; Kor. II. 8: 18; Thess. II.3 6, 15 Filem. 7; 16.) Irva van az is, hogy még az Ur sem szégyelte mindnyájukat ‚atyámfiainak" nevezni (Zsid. 2: 11.) annyira távol volt attól hogy cimbelileg érvényesitse különben tényleges és olyannak e'ismert állását, mint Ur és Mester.

57. Találunk-e az apostolok cselekedeteiben és tapasztalataiban olyan mozzanatokat, melyek igazolnák azt miszerint ők urak kivántak volna lenni?

Az első Egyház ezen vezető szolgái közül a fentiek értelmében egy sem járt papi öltönyben, vagy kereszttel, rózsafüzérrel, vagy egyébbel a kezében, hogy az emberek tiszteletét kikövetelje. Inkább az Ur szavai értelmében, mint kiváltságos állásuk következményét a szolgálatban való legnagyobb buzgóságot tekintette. Midőn az üldözés a jeruzsálemi gyülekezetet szétszórta, a 11 apostol bátor szivvel Jeruzsálemben maradt készen arra, hogy bármit megtegyen a szent szolgálatban, azzal a gondolattal, hogy a megpróbáltatás ez idejében a kiválasztottak, a Jeruzsálemben visszamaradtaktól bátoritást és segitséget várnak. Ha ők is elmenekültek volna, ugy az egész első egyházon kellemetlen, bénitó ijedtség vett volna erőt. De ők ott maradtak akkor is, mikor Jakab karddal megöletett. Péter rabságra vettetett, két katonához láncolva. (Csel. 12: 1—6). Pál és Silas szolgálatukban az igazságért sok verést szenvedtek el, fogságra vettettek és lábaik kalodába verettek. Pál általában igen sok sanyargatást szenvedett. Csel. 16: 23, 24; Kor. II. 11: 23—33.

Ilyenek-e azok az emberek, akik urat akarnak játszani? Biztosan nem!

58. Az apostoloknak a példaadása ösztönzést, bátoritást adott-e az Egyház tagjainak ily vágyra?

E tekintetben Péter nagyon világos, mikor pl. a véneknek tanácsolja, hogy Isten nyáját őrizzék. Nem beszél az ő nyájáról, az ő embereiről, az ő egyházáról, mint ezt manapság sok „lelkész" mondja; Isten nyájáról beszél s azt mondja, ne tegyétek ezt, „ugy, mint uralkodván az Úrnak örökségén, hanem mint kik az Isten seregének tükörei legyetek." Vagyis tükörei alázatosságban, hüségben, buzgóságban és ájtatosságban. (Péter. I. 5: 1—3.) Pál a maga részéről mondja: „Mert ugy itélem, hogy az Isten minket alábbvaló apostolokat adott e világ szemeibe, ugymint halálra valókat: mert lettünk csudája a világnak, az angyaloknak és az embereknek. Mi bolondok vagyunk a Krisztusért... mi gyalázatosak vagyunk. Mindezideig mind éhezünk, mind szomjazunk, mezitelenek vagyunk, arcul veretünk és bizonytalan helyeken bujdosunk. És fáradozunk tulajdon kezeinkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kivánunk; ha háboruságot szenvedünk, békességgel türjük. Ha gyaláztatunk, imádkozunk; e világnak seprei lettünk és mindeneknek elvettetett állatjok mindezideig. (Kor. I. 4:9—13.) Ugye ez semmiképpen sem tünik fel uraságnak? S nehány testvérnek, akik azt a látszatot keltették, hogy Isten népe fölött uralkodni igyekeznek, gunyosan mondja Pál: „Immár megteltetek, immár elgazdagodtatok, nálunk nélkül országot vettetek." Azután komolyan tanácsolja, hogy a helyes utra, az alázatosság utjára térjenek: „Kérlek azért titeket, hogy legyetek én követőim! ugy itéljen mi felőlünk az ember, mint a Krisztusnak szolgái felől, és az Isten titkainak sáfárai felől. — Kor. I. 4:8, 16, 1.

És ismét irja ugyanez az apostol „Amiképen tetszettünk Istennek, hogy reánk bizatnék az evangyélium: aképpen szólunk, nem ugy mint embereknek kedveskedvén, hanem mint Istennek, ki előtt kedvesek a mi sziveink. Mert soha hizelgő beszéddel nem éltünk, amiképen tudjátok, sem telhetetlenségnek okáért valamit nem mondottunk: az Isten bizonyság erről. Sem pedig az emberektől nem kerestünk dicsőséget, sem titőletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztusnak Apostolai: Hanem voltunk tiköztetek együgyüek, mint a dajka szokott dajkálni az ő magzatival". (Thess. I. 2:4—7.) Az apostolok nem tesznek bullákat közzé, senkit sem közösitenek ki, hanem: „ha gyaláztatunk, imádkozunk" (Kor. I. 4:13.) és „tégedet kérlek igaz társam" (Fil. 4:3.) és „a vén embert

FEL

meg ne dorgáljad, hanem intsed". — Tim. I. 5:1.)

59. Milyen volt az apostoloknak és az Egyház tagjainak egymással szembeni magatartásuk?

Joggal becsülte magasra az első Egyház az apostoloknak szellemi dolgokban való bölcseségét és ismeretét, jámborságát és fölényét. Az első Egyház érdemük szerint azoknak tartotta őket, a mik tényleg voltak: az Úr által kiválasztott hirnököknek. Ezért ült lábaiknál és tanult. Azonban az első kereszténynek nem tették ezt gondolkodás és kritika nélkül, hanem azzal a szándékkal, hogy a lelkeket vizsgálják és tanuságukat megtartsák. (Ján. I. 4:1; Thess. I. 5:21; És. 8:20.) És az apostolok az oktatás mellett lelkesitették is őket, szivesen látták e szellemi irányt (itélkezást), mely dicső reményeik alapja után kutatott; készek voltak az ily kérdésekre felelni, nem emberi bölcseség meggyőző szavaival, (emberi gyanitásokkal), hanem „a lelki erőnek megmutatásában" hogy a kiválasztás hite „ne állana emberi bölcseségből, hanem isteni erőből." (Kor. I. 2:4 5.) Ők nem fejlesztettek magukban egy önmagukra irányuló vak és babonás tiszteletet.

60. Miért voltak a Bérabeliek Pál apostol által különösképpen dicsérve?

A beresi zsidókról olvassuk, hogy „nemesebb elméjüek" voltak a Thessalonikabeli zsidóknál és „nagy serénységgel bévevék az Isten beszédét, minden napon az irásból tudakozván, ha ezek ugy volnának-e?" (Csel. 17:11.) Az apostolok mindig igyekeztek kimutatni, hogy az evangélium, amelyet hirdetnek ugyan az, mint a melyet a régi próféták homályos szavakban hirdettek, „kiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk (a kiválasztottaknak) szolgáltak azokban, melyek most néktek hirdettetek azok által, kik néktek prédikálták az evangyéliumot, a menynyekből bikocsáttatott Szent Szellem által". (Pét. I. 1:10—12.) Azon fáradoztak, hogy kimutassák, hogy az ő evangéliumok az életről és a halhatatlanságról szóló jó hir, amelyet az Úr hirdetett; hogy evangéliumuk nagyobb részletessége az által lett lehetséges és közvetlen, hogy őket a Szent Szellem irányitja, természetes, vagy természetfölötti eszközök által: „Még sok dolgok vannak, melyeket néktek kellene mondanom: de most el nem hordozhatjátok; mikor pedig eljő amaz, az Igazságnak Szelleme, minden igazságra vezérel tieteket. — Ján. 16:12, 13.

61. Milyen bizonyitékot találunk az Evangyéliumban, hogy ez a módszer az Úr által is helyeseltetett?

Tehát teljesen helyénvaló volt, hogy a Bereabeliek az Irásban utána kutattak: vajjon az apostolok tanitása egybe hangzanak-e a törvénnyel és a prófétákkal és az is helyes volt, hogy az Úr tanitását a Szentirással összehasonlitották. Urunk maga is erre szólitott fel minket: Kutassatok az irásokban, mert ezek azok, melyek rólam tanuskodnak".

62. Milyen bizonyitékot találunk az apostolok, az Úr tanitása, a törvény- és a prófétákban, hogy azok isteni sugallatuak?

Az egész isteni bizonyság egybehangzó kell legyen, legyen az a törvény, vagy a próféták följegyzései, legyen az Úr, vagy az apostolok által hirdetve. Teljes összhangja az isteni sugalmazás bizonyitéka. Hála Istennek mindenütt egybevág ugy, hogy az uj- és ó-testamentum feljegyzései az Úr kijelentése szerint „Istennek hegedüi" (Jel. 15:2.) A törvénynek és a prófétáknak különböző bizonyságai: e hárfának (hegedünek) különböző hurjai s ha a Szent Szellem által ki sziveinkben lakik, hangoltatik fel és őszinte szivü szolgák és kutatók ujjai által pendül meg, ugy, oly nagyszerü akkordokat szólaltat meg, amilyeneket még emberi fül sohasem hallott. Dicsértessék az Isten „Mózes és a Bárány énekének" e fenséges melódiájáért, melyet mi a szent apostolok és próféták (kik között a legnagyobb maga Jézus urunk) bizonysága által tanulunk meg.

Azonban bármennyire is kell az Úr és az apostolok bizonyságainak a törvénnyel és a prófétákkal egyeznie, mégis el kell várnunk, hogy ők a régi mellett ujat is tanitanak, erre utalnak maguk a próféták. (Zsolt. 78:2, 5; Móz. 18:15, 18; Dán. 12: 9; Mát. 13: 35, 52.) Igy észrvehetjük, hogy ők nemcsak a régi jövendölések elrejtett igazságait fedezik fel, hanem uj, további igazságokat is nyilatkoztatnak ki.

63. Mi a keresztyénségben uralkodó felfogás az Egyház szervezetére vonatkozólag és az, amit az Isteni intézkedéssel szemben mint tévedést ismerhetünk fel?

Apostolok, próféták, evangelisták, tanitók.

Ha a névleges keresztyénségben uralkodó felfogást tekintjük, azt gondolhatnánk, hogy az Úr a kiválasztás megszervezésére oly szabályokat hagyott hátra, melyek az általa követett célokkal összeegyeztethetetlenek és azt hihetnénk, hogy népétől elvárta, miszerint egy saját beláása szerinti szervezetet alkosson. Igy a névleges keresztyénség szervezeteit hosszu évek során át bölcseknek elismert egyének alkották meg, kik többé kevésbbé szigoru rendszabályokat hozva, különböző irányokban távolodtak el egymástól, felekezeti jelleget kölcsönözve a létesitett szervezetnek, melyek mindenike közös alapul fogadta el annak szükségét, hogy tagjai jobbnak véliék magukat a másik hitcsoport tagjainál. Mindez azon helytelen és észszerütlen felfogásból származott, hogy Isten bár a világ fundamentumának felvétte-

FEL

tése előtt tudott ezen ujteremtményről, bünös hanyagságában erre vonatkozó akaratát nem közölte népével és az ujteremtést, a boldogulásához szükséges utasitások nélkül hagyta. A fent emlitett egyének tehát Isten munkáját akarták pótolni az uj szervezetek megalkotásával, de igen megtévedtek, mert e szervezetek felekezetek (szekták) és nem az Isten által szándékolt uj teremtmények. Az emberek vagy az anarchiára, vagy a tulszigoru szervezettségre hajlanak. Az isteni bölcseség mellőzi mind a két tulzást és az ujteremtés számára oly szervezetet rendel, mely nagyon egyszerü és mégis mindenkinek a legnagyobb szabadságot biztositja. Figyelmeztet tehát a Szentirás minden keresztényt: A szabadságban azér, melylyel a Krisztus megszabaditott, állјatok meg és ne kössétek magatokat ismét a szolgálat igájához. — Gal. 5:1.

64. Az istenileg szervezett Egyház mibenlétére nézve tekintetbe kell-e vennünk az egyháztörténelmet?

Hogy ezen isteni szervezetet kimutathassuk, egyeül az isteni Ige tanulmányozására szoritkozhatunk s az egyháztörténelmet mellőznünk kell. Az előre jelzett szakadás ugyanis már az apostolok idejében elkezdődött, majd az apostolok elhunytával hirtelen nagyobb arányokat öltött s nehány évszázad alatt a pápasághoz vezetett. Az uj-testamentum legyen egyedüli forrásunk errenézve a törvény jelképeivel együtt.

65. Az Egyház szervezetére vonatkozólag a Bibliában keresve felvilágositást, mint kell értenünk az ó-testamentumi jelképeket?

Az utóbbit illetőleg meg kell jegyeznünk, hogy az nemcsak az Evangéliumi korszak dolgainak, hanem az ezeréves királyságnak is előképe. Például az engesztelő nap, az Evangéliumi korszakot jelképezte. E nap folyamán a főpap nem ékes öltözetét, hanem csak a fehér papi-öltönyt viselte. Ez azt jelenti, hogy az Evangéliumi korszak alatt sem az Ur, sem választottai nem töltöttek be az emberiség előtt valamilyen kiemelkedő szerepet. Állapotukat: beszámitott megingazultságukat, szivük (kivánságaik) tisztaságát a fehér ruha jelképezi, mely Urunknak és Fejünknek a választottak érdekében beszámitott igazsága. Aranyos, drágakövektől diszitett ruháját, vagyis ékes köntösét, melyben a megdicsőitett Krisztust (Fej és test) ezeréves uralma alatt leenlő királyi dicsőségében jelképezte, csak az engesztelő nap elmultával öltötte a főpap magára. Urunk a Fej, a választottak az Ő teste, az ékes öltözet pedig a nagy tisztesség és méltóság, melyben az egész királyi papság részesül, midőn megdicsőittetik. A pápai, papi, vagy egyházi uralom, mely tévesen vonatkoztatja magára, hogy Krisztus uralkodása az ő egyházi uralma alatt teljesül, melyben a pápák a helytartók, a primások, érsekek, püspökök pedig z egyházat a maga dicsőségében és hatalmában ábrázolják, igyekszik polgári és egyházi fensőbbséget gyakorolni a világ felett és a választott ujteremtmények dicsőségét és tisztességét diszes ornatusaiban utánozza. A valódi királyi papság az Evangélium korszak folyamán csak a fehér papi ruhát viseli és vária Igaz Urát, vagy Fejét, aki övéit majd igazságba, tisztességbe, dicsőségbe és halhatatlanságba öltözteti midőn annak idején az utolsó kiválasztott is bevégezte részét az áldozati munkában.

66. Ha az uj-testamentumban az Egyház létesitése, irányitása és szabályai után kutatunk, mit kell állandóan elménkben tartanunk?

Az uj testamentumban tehát főképen a kiválasztottak szervezete után kell kutatnunk, mikor még alacsony áldozási mivoltukban vannak. Amért szabályaik nincsenek egymás mellé sorakoztatva és nincsenek paragrafusokba szedve, emiatt még ne gondoljuk, hogy nem találunk meg minden szükségest bennük. Az elferditett nézetek ellen küzdenünk kell, minthogy tudjuk, hogy az Istenfiaiból álló kiválasztott osztály „a szabadság tökéletes törvényét" birja, mivel tagjai többé nem szolgák, hanem fiak és mint Istenfiai meg kell tanulniok szabadságuk helyes használatát és ezáltal kell bebizonyitaniok, hogy mindenben igyekeznek megfelelni a szeretet parancsainak és követelményeinek.

67. 1. Kor. 12-ik részbe ennek megvilágitására nézve milyen gyönyörü magyarázatot találunk?

Az apostol az ujteremtményt egy képben állitja lelki szemeink elé, amely kép az egész tárgyra világosságot derit. E kép az emberi test. A fej rajta Urunkat, a többi testrészek pedig a választottatakat ábrázolják. A Kor. I. 12. fejezetében ez kimeritően van tárgyalva és könnyen megérthető: „Miképen a test egy és annak sok tagjai vannak és az egy testnek tagjai, noha sokak, mindazonáltal azok egy test. Ezenképen van a Krisztus is (egy testület, több tagból állván). Mert egy Szellm által mi mindnyájan egy testté keresztelkedtünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadosok." (12. és 13. vers.) Továbbá arra tesz figyelmsesé bennünket az apostol, hogy az emberi test jóléte az egész szervezet egységes összmüködésétől függ. Igy van ez az Egyházzal is, mely az Ő teste. Ha egy tagot szenvedés, megaláztatás, vagy szerencsétlenség ér, ezt az összes tagok megérzik és ha egy tag rendkivüli áldásban, vigasztalásban, vagy megujulásban részesül, ugy ez áldásokban is mindnyájan osztozkodnak. A 23. versben arról beszél az apostol, hogy amiképen igyekszünk fizikai testünk csorbáit eltakarni, a beteg részeket ápolni és gondozni, ugy kell ennek lennie Krisztus testében is. A sérült vagy gyengébb tagok még jobban kell ápoltassanak és a szeretet köpenye által elfedessenek, „hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem a tagok egyenlőképen, egymásért szorgalmatosak lévén, a

FEL

testet táplálják", (23—25. vers.), ugy a legkisebb, mint a legtehetségesebb testvér.

68. Milyen következtetést vonjunk le annak az illusztrálásából, hogy kényszerítő szabályok szükségesek Isten Egyházának?

Ezért a szabályok vagy a szervezet, melyről az Úr a kiválasztottak részére gondoskodott, teljes egészében tökéletes. Egy fa, a legkisebb gyökértől, az utolsó ágacskáig egy egységes szervezet és különböző ágai nincsenek vaspántokkal, kötéllel, csavarrral, vagy szabályokkal és törvénnyel megerősítve. Hasonlóképen Krisztus testének sincs szüksége külső kötelékre, vagy támasztékra, ha az Úr által megszabott irányban fejlődik és a szeretet egységében növekedik. Nincsen szüksége szabályokra, hitcikkekre, szórakozató ünnepélyekre, vagy egyleti szervezetekre, hogy összetartható legyen. Az egy Szellem az egység köteléke, összetartó ereje és amig az élet lelke kering a tagokban, addig a test egysége is fenn fog állani. Ezen egység köteléke oly mértékben válik erősebbé vagy gyengébbé, amily mértékben lakik szivünkben az Úr lelke.

69. Ki az Egyháznak a főfelügyelője?

Továbbá kimutatja az apostol, hogy az ujteremtménynek testületéről, melyet Ő előre látott és a melyet ő hivott életre, minden tekintetben Isten gondoskodik. „Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint. Némelyeket pedig rendelt Isten az egyházban, először apostolokat, azután prófétákat, harmadszor tanitókat, majd gyógyitásnak ajándékit, szegények segélőit, községnek igazgatóit, nyelveknek különböző nemeit. (28. vers.)

Sokak előtt teljesen uj dolog ez, t. i. olyanok előtt, akik a tiszteletbeli, vagy szolgálati állásokba önmagukat, vagy másokat szoktak ültetni. Megfognak lepődni az ilyenek, ha hallják, hogy Isten megigérte, miszerint erről önmaga gondoskodik azok között, akik az ő vezetését kivániák s az ő szava és Szelleme után indulnak.

Ha ezt mindenki megtanulhatná, mily kevesen mernének az első állásokba törekedni és magukat a politikusok szokása szerint megválasztatni! De hogy megismerhessük Istennek az igaz Egyházat illető intézkedéseit, először is megkülönböztetést kell tennünk az igaz Egyház és a névleges egyházak között s azután tisztelettel és alázattal kell igyekeznünk megtudni mi az Isten akarata az igaz Egyház berendezéseit, hivatalát és szolgálatát illetőleg.

70. Azok, akik felelősségteljesebb állást foglalnak el Krisztus testében, kell-e, hogy ezek olv állapotban legyenek, hogy bizonyságot szolgáltassanak az ők isteni kinevezésükről?

Azt kérdi az apostol: „Avagy mindnyájan apostolok-é? mindnyájan próféták-é, avagy mindnyájan tanitók-é?" (29. vers) Föltételezzük, hogy mindenki elismeri, miszerint ez nem igy van. Azért mindenki, aki e hivatalok valamelyikét betölti, szükséges, hogy bizonyitékot tuljon felmutatni arra nézve, hogy Istentől van oda helyezve és pedig nem az emberek tetszésére, hanem Isten, valamint az Egyház nagy felvigyázója, Feje és Ura tetszésére. Arra is figyelmeztet az apostol, hogy a tagok közötti különbségek a fizikai test különbségeinek felelnek meg, melyeknek mindenike szükséges s igy egyik sem elvetendő. A szem nem mondhatja a lábnak nincs rád szükségem, sem a fülnek, sem a kéznek, mert ha mindezek egy tag volnának hol volna a test? HHa külön-külön egy testet alkotnának, mi lenne a többi taggal? — 14—19. vers.

71. Megtaláljuk-e napjainkban a tagoknak azt a változatosságát, mint volt az a korai Egyházban?

Igaz, hogy napjainkban Krisztus testében a tagok változatossága nem oly nagy, mert, amint az apostol mondja: „A nyelveken való szólás jel volt nem a hivőkért, hanem a hitetlenekért." Igy volt a csodatétellel is. Miután az apostolok, akik egyedül voltak képesek a csodatételre való képességet adományozni, meghaltak és miután azok is elpihentek, akiknek az apostolok e képességet adományozták, azóta megszüntek az Egyházban a csodák és a csodatételre való képesség.

72. Mikor és hogyan szünt meg a Szent Szellem ajándéka?

De nem szünt meg a szolgálat sem férfi sem nő részére nem szünt meg az Úr, az igazság és Krisztus testének többi tagjai javára végzendő szolgálat és az erre való alkalom. A csodák helyére lépett az igazság, az Úr megismerése és a Szent Szellm ereje által való okatás. Már akkor mikor még meg voltak a különböző nyelveken való szólás, gyógyitás, irásmagyarázat és csodatevés csekély adományai, intette a testvéreket az apostol, hogy komolyan törekedjenek a legnagyobb adományok elnverésére. — Kor. I. 12 :31.

73. Mit gondolt az apostol midőn igy szólt: „Igyekezzetek hasznosabb ajándékokra és még drágább utat mutatok néktek?"

Az apostolságra nem törekedhettek, mivel előre elvégeztetett, hogy azok száma csak 12 lehet: de a próféták (irásmagyarázók) és tanitók állására vágyódhattak. „És még drágalátosabb utat mutatok néktek", vezeti be az apostol a 31. verssel a 13. részt, melyben kimutatja, hogy az Úr Szellemével — szeretettel — birni sokkal nagyobb megtisztelteltetés, mint az összes többi adományok. Kiemeli, hogy a gyülekezet legutolsó tagja, ha tökéletes szeretettel bir, az Úr előtt többet jelent, mint egy szeretet nélküli apostol, próféta, vagy tanitó. Azt mondja, hogy még a legjelesebbnek látszó ado-

FEL

mány is szeretet hiányában az Úr előtt üres és nem kielégitő. Afelől biztosak lehetünk, hogy az Úr nem ismer el senkit apostol, próféta, vagy tanitó gyanánt, aki nincs a tökéletes szeretet fokán, vagy nem törekszik azt elérni. Mert ezek máskülönben eltévelyednének és az igazság tanitói helyett a tévedés tanitóivá lennének, a Sátán szolgáivá, a testvérek megkisértésére.

74. Az Egyház egységére, valamint annak megvilágitására, hogy az több tagból álló egy test, hol találunk erre vonatkozó Szentirási leckét és hogy egyes tagok különböző szolgálatot kell teljesitsenek?

Az Efezusbeliekhez irt levelében az apostol ismételi az egyház egységére a sok tagból álló egy testre vonatkozó magyarázatait. A Fej itt is a Jézus Krisztus, kit a testtel, az egy Szellem: a szeretet Szelleme tart össze. Minden tagot hivatásához méltó viselkedésre, alázatosságra, szelidségre, türelemre s arra int, hogy egymásnak szeretettel türjenek, a Szellem egységét a békesség kötelékében megőrizvén. (Ef. 4:2, 3.) Azután felsorolja a test különböző tagjait és rámutat azok céljaira: „És ő adott némelyeket, apostolokat..., prófétákat..., evangélistákat..., pásztorokat... és tanitókat. A szenteknek egy testbe való kötöztetésekre, a szolgálatnak munkájára (az ezeréves ország alatt), a Krisztus testének épittetésére, miglen jussunk mindnyájan a hitnek és az Istenfia ismeretének egységére, miglen leszünk teljes férfiakká a megöröködött Krisztus állapotjának mértéke szerint... az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva, nevekedjünk abban, aki Főt, i. a Krisztusban. Kiből az egész test szép renddel és móddal egybeszerkesztetvén és kötöztetvén minden tagnak egybebocsátása által, minden tagnak mérték szerint való belső cselekedetének ereje által a testhez illendő nevekedést vészen, magának felépittetésére a szeretet által. — Ef. 4:11—16.

75. Vajjon az apostoltól származik-e annak bizonyitása, hogy az emberi test tökéletesen ki van fejlődve?

Felismerhetjük az apostol által előnkbe állitott kép jelentőségét: Gondoljunk egy még ki nem fejlődött szervezetre. Isten azt akarja, hogy minden tag teljesen kifejlődjék. „Teljes férfiakká" kifejezéssel jelöli a választottakat, helyesen és teljesen kifejlődött állapotukban. Az elmult századok alatt egyik tag a másik után hunyt el, a test teljes kifejlődését a Milleniumi korszak reggelére, az első feltámadásra várva. De az elhunytak helyébe mindig uj hivők léptek, ugy, hogy a kiválasztottak sohasem voltak teljesen képviselők nélkül. Néha a gyengébb, máskor az erősebb tagok voltak fölényben, dacára annak, hogy minden időben, minden tagnak meg kellett tennie mindent a test épitésére, a tagok szilárditására, tökéletesbitésére, a Szellem kegyadományaiban, „mig mindnyájan jutunk a hitnek egységére".

76. Mig a hit egysége kivánatos, mi a lelki egység eszméjének az alapja?

A hit egysége nagyon kivánatos, érdemes, hogy érette fáradjunk. De nem ez az ut, amire a névleges kereszténység általában törekszik. Az egység, amelyet keresni kell, a teljes összhang „a hittel, mely egyszer adatott a szenteknek", a maga tisztaságában és egyszerüségében a cselekvés, felfogás és gondolkozás szabadsága, korlátozása nélkül, az alacsonyabb rendü pontokra nézve, s független az emberi tanrendszerektől és hitcikkektől.

77. A teljes egység, mely két főbb pontot követel?

A Szentirás az egységet az evangélium főbb pontjaira alapitja: 1. a drága vér általi váltságunk és a hit által való megigazulásunkra; 2. megszentelésünk, fölkenésünk, az Úr és az Ő igazságáért való szolgálatra. Ahol az egység e két pontot illetőleg hiányzik, ott a Szentirás szerinti egységről szó sem lehet. Más pontokra nézve mindenkinek a legnagyobb szabadság engedélyeztetik, amely azonban arra kellene felhasználtassék, hogy Isten tervét minden részletében megismerni és a váltságdij pontosságára mások előtt rámutatni igyekezzünk. Ilyképen Krisztus testének minden tagja teljes személyi szabadságában annyira át van hatva szeretettől a Fő és a többi testrészek iránt, hogy örvend odaadni mindenét, még életét is az Úr és Övei szolgálatában.

Már láttuk, hogy az apostolokra külön feladat elvégzése volt bizva, hogy számuk tizenkettőre volt korlátozva. Valamint láttuk az is, hogy szolgálatukat a kiválasztottak közt ma is teljesitik midőn mint az Úr szócsövei, az Irás sorai által beszélnek. Most pedig nézzük meg közelebbről a többi szolgálatokat, melyeket az apostol adományoknak nevez, melyeket az Úr az Ő testének: a kiválasztottaknak rendelt.

78. Kell-e állandóan várnunk és figyelnünk az Úr ajándékaira a prófétákra, evangélistákra és tanitókra?

Az Úr apostolokról, prófétákról, evangélistákról és tanitókról gondoskodik a Test általános megáldása céljából, annak ugy a jelen, mint a jövő jólétét illetőleg. Azok, kik komolyan az Úrra támaszkodnak, mint az Egyház Fejére, Oktatójára és Parancsnokára, azoknak az Ő adományait minden részleteikben elvárniok, azok után nézniök és azokat megfigyeliök kell. Ez adományokat el kell fogadniok és fel kell használniok, ha az abból származó megigért áldásokat élvezni akarják. A választottakra nem lesznek rákényszeritve, aki őket nem sokra becsüli, elveszti azokat. Az Úr rendezte ezt igy az első Egyházban s ezáltal mutatta be nekünk a kiválasztott osztály ideális szervezeét. Népe mindazonáltal szabad maradt, nem kellett szükségképpen ezen ideálhoz alkal-

FEL

mazkodjék, hogy ez által áldást nyerjen, vagy attól eltérjen, mindenféle csalódást és nyomorúságot vonva magára. Mint más tekintetben is óhajtunk az Úrtól tanulni, törekedjünk megismerni azt, hogy az Úr a tagokat eredetileg hogyan helyezte a testbe és melyek azok a megfelelő adományok, melyekben népét azóta is részesiti, hogy megtudjuk, mi áll rendelkezésünkre, amit jövőben lelkiismeretesebben használhatunk fel.

79. Miért nem kell megkisérelni kierőszakolni az Egyház tagjainak egyesülését?

Az apostol elmondja, hogy az Úr azt kivánja, hogy a Testben szakadások ne legyenek. Az emberi rendszerek önkéntelenül is pártok keletkezését idézik elő, melyek közül ha valamelyik a másik fölé nő, a többieket üldözni fogja, mint a pápai rendszer is üldözte a vele egyet nem értőket. Az üldözésnek ez a rendszere erőszakkal előállithat ideig-óráig egy külső egységet, azonban ez az egység nem az Úr által létrehozott egysége a szíveknek. Akit a Fiu szabaddá tesz, az meggyőződésből nem csatlakozhatik oly emberi rendszerekhez, melyek az egyéni függetlenséget béklyóba verik. A protestánsoknak nem az a hibájuk, hogy a náluk uralkodó nagyobb szabadság több társegyház létrejöttét tette lehetővé hanem, hogy nagyon sokat megtartottak az anya-rendszer szelleméből, bár hatalmuk nem maradt arra, hogy mint az (az anyarendszer) a gondolatot is bilincsekbe verjék. Kétségkivül sokan meg fognak lepődni, ha megtudják, hogy a mi nézetünk szerint még nem is tulmagas az elszakadt egyházak száma, mert Krisztus Egyháza még sokkal több szabadságot génye l: olyat, amely mellett mindenki szabad lesz. független minden emberi béklyótól, vagy hit nézettől. Ha minden egyes keresztyén szilárdan állana azon szabadságban, melyet Krisztus szerzett meg számára, (Gal. 5: 1; Ján. 8: 32.) és minden egyes keresztyén hü maradna az Úrhoz s az Ő igéjéhez, akkor azonnal észrevehetővé válna az eredeti egység, melyet az Irás emlit s Isten igaz gyermekei, az összes uj teremtmények, függetlenségükben sokkal jobban vonzódnának egymáshoz; szorosabban kötné őket össze a szeretet köteléke, mely sokkal szilárdabb, mint az összes emberi intézmények, vagy vallásos szervezetek béklyói. „A Krisztus szerelme szorongat (füz össze) minket". Kor. II. 5: 14.

80. A „királyi papság"-ot a jelképi papság által milyen leckéből lehet megtanulnunk?

Áron egész családjának összes férfi tagjai megválaszthatók papoknak, mindazáltal a papi hivatal betöltése bizonyos feltételekhez volt kötve. Ez igy van a hasonmási királyi papsággal is. Mindnyájan papok, tagjai a felkent osztálynak és e felkenetés minden egyes felkentnek jogot ad az örömhir hirdetésére, amint irva van: „Az Úrnak Szelleme van én rajtam, mivel felkent engemet, hogy szóljam az örömhirt a szegényeknek és bekötözzem a sebeket, a sziveket," stb. Igaz szavak ezek, amelyek különösen Krisztus testének, az uj teremtményeknek, a királyi papságnak Fejére vonatkoznak, de vonatkoznak minden egyes tagra is. Ezért bizonyos értelemben Isten minden felszentelt gyermeke a Szent Szellem által jogot nyert az Ige hirdetésére: hirdetni „annak erényeit, aki hivatott a sötétségből, az Ő csodálatos világosságára". Pét. I. 2: 9.

De ahogyan a jelképi papoktól megkövetelte tett, hogy bizonyos testi hibáktól mentesek és bizonyos életkoruak legyenek, ugy a királyi papság között is vannak olyanok, kik a nyilvános szolgálatra való képességgel nem birnak. Mindenki vizsgálja meg tehát önmagát, hogy tisztába jöjjön azzal: milyen mértékben ajándékozza meg Isten kegyadományokkal s ennek következtében milyen lehet a szolgálata és mekkora a felelőssége? (Róm. 12: 3—6) Hasonlóképen igyekezzék minden tag, minden egyes természeti és szellemi képességével tisztába jönni s a többi tagok képességeit is megvizsgálni, hogy ez által Isten akaratát, minden egyes tag szolgálatára és feladatára nézve megismerhesse. Az előképben követelt életkornak a hasonmásban a tapasztalat és jellemszilárdság felel meg, a kancsalnézés, a belátás és a szellemi dolgok hiányos megértését jelképezte, más testi hibák ismét más szellemi fogyatékosságokra mutatnak.

81. Ha valaki alkalmatlan a nyilvános szolgálatra, elzárja-é ez őt a további szellemi fejlődéstől, vagy el van-e zárva attól, hogy a kegy trónjához és az Úr asztalához ne járuljon?

De miként az előképben a testi hibával biró papoknak is joguk volt a szentkenyerek asztalához, az áldozati hushoz stb. ugy a hasonmásban a szellemi hiányok, melyek egyik vagy másik tagot a nyilvános szolgálat teljesitésére képtelenné teszrek, semmiesetre sem zárják ki őket a királyi papság más jogaiból: az Úr asztala, a kegy trónja, a szellemi tulajdonságokban való tovább fejlődés és tagtársai elismeréséből. Amint az előképben senki sem lehetett főpap, hacsak testileg nem volt ép és bizonyos életkoru, most is aki az igazság tanitásában és igéjében szolgálni óhajt, ne legyen gyermek tapasztalatban, hanem a testnek egyik tagja, aki a jellemfejlettség, tudomány és a Szent Szellem gyümölcseinek termése által ilyen szolgálatra alkalmasnak bizonyult.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina Nr. 4.

Cenzurat: JURCA. Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea Mare.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VII. évfolyam 11. szám.
1921. november. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Tanitók a gyülekezetben . . .	*167*
Legyenek tanitók is	*168*
„Atyámfiai ne legyetek sokan Mesterek (tanitók)“	*169*
„Nem szükség, hogy valaki titeket tanitson“	*169*
A nő a gyülekezetben	*171*
Rend és fegyelem az uj teremtésben	*175*
A vének hivatalba helyezése a gyülekezetben	*176*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 —9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3·19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztrdliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlenül érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

82. Ki tekinthető „vénnek" az Egyházban?

Az ilyeneket kell véneknek elismerni, ha korukat tekintve még nem is volnának öregek. A lényeg: tapasztaltságuk és az igazságban való érettségük, valamint azon képességük, hogy a testvéreket az Úr szava értelmében tanitani és figyelmeztetni képesek.

A „vén" kifejezés ilyen értelmezése mellett világosan kitünik, a Szentirás követelménye, mely szerint azok tekintendők „véneknek", akik az igazság szellemi szolgálatát látják el, végezzék bár szolgálatukat mint apostolok, próféták, evangelisták, pásztorok, vagy tanitók. Hogy e hivatalok valamelyikét betölthessük, először is a gyülekezet kell minket véneknek elismerjen. Az apostolok is ilyen értelemben nevezik magukat véneknek. Pét. I. 5: 1—2; Ján. II. 1. v.

S most vizsgáljuk meg a különböző szolgálati állások jelzéseként előforduló különböző „vén" elnevezéseket:

83. Mi a „püspök" szó jelentése és mi a rokonság „püspök" és „vén" között?

A különböző névleges egyházakban használt ezen elnevezés helytelen alkalmazása miatt téves. Ezért először is meg kell állapitanunk, hogy a görög „episcopos" magyarul „püspök" szó nem jelent egyebet, mint felvigyázót, ellenőrt. Minden vén egy kisebb, vagy nagyobb munka felvigyázója volt. Ez okból nevezi az apostol az efézusi gyülekezet véneit „episkopos"-oknak, felvigyázóknak, s bucsuzáskor szivükre is köti: „Viselietek gondot azért magatokról és az egész nyáiról, melyben a Szent Szellem titeket vigyázókká tett. (Csel. 20. 28.)

84. Helyezhetők-e vének, vagy felvigyázók az Egyházban? és milyen minősités kivánlatik meg az ilyenektől?

Az Úr gondviselése aztán e vének némelyikére nagyobb körlet felügyeletét bizta, kik mint ilyenek el is ismertettek. Ezeket főfelvigyázóknak, főfelügyelőknek nevezhetnénk. Ilyen volt a tizenkét apostol, Pál apostol pl. a kisázsiai és déleurópai gyülekezetek főfelügyelője volt. E felügyelői szolgálat azoban nemcsak e 12-re korlátoztatott; az Úr még másokat is támasztott, hogy szolgáljanak (nem hogy uralkodjanak) a gyülekezeteknek, „nem hiu nyereség vággyal, hanem készséges lélek, azaz érzület szerint olyanokat, akik készségesek voltak szolgálni az Úrnak és a testvéreknek. Először Timótheus töltött be ily hivatalt Pál apostol vezetése alatt, részben mint az ő helyettese is és mint ilyen több gyülekezetnek ajánltatott. Az Úrnak joga volt és van még most is ily felvigyázókat támasztani, kiket azért küld, hogy a nyáját intsék és vezessék. Az Úr népének pedig meg kell legyen azon képessége, hogy eltudja birálni egy ilyen felvigyázó vezetésének értékét, vagy értéktelenségét. Az ilyen felvigyázót jámbor életmód, alázatos fellépés és az áldozatkészség szelleme kell jellemezzen, mely minden becsvágytól és haszonleséstől mentes és kell, hogy tanitása a Szentirás kritikája előtt megállhasson. A nyájnak is naponkénti kötelessége, hogy felvigyázója, előljárója előadását nap-nap után a Szentirás szerint ellenőrizze, hogy ez megegyezzék azzal, ugy betüszerinti értelmét, mint szellemét, lényegét illetőleg. Amint láttuk, az apostolok tanitásai is ily ellenőrzés, ily kritika alatt állottak, aminek az apostolok maguk is örültek, sőt fölhivták az Úr népét e birálók példájának utánzására, akik azt gondosan, de sem ravaszul, sem szőrszálhasogató módra nem végezték. — Csel. 17: 11.

85. Milyen szellem vezette a pápaságot? s a Szentirással ellentétben mint fejlődött ki később a papi osztály?

Ezen utmutatás ellenére azonban, mint a névleges egyház történetéből tudhatjuk, az alázatos szolgálatkészség és önfeláldozás helyére csakhamar a vetélkedés és becsvágy, a Szentirás kutatásának helyébe pedig a babona és hizelgés lépett. Ez a felvigyázók uralomvágyát mind nagyobbá tette, mindinkább az apostolokkal egyenlő jogokat követeltek. Végül kezdtek egymás között is különbséget tenni s aki magának a legöbb tekintélyt tudta kierőszakolni, az aztán érseknek neveztette magát. Az utóbbiak közötti rangviszályok folytán végül egy kiemelkedett és magát pápának nevezte el. Azóta aztán többé-kevésbbé ez a szellem uralkodott nemcsak a pápai egyházban, hanem mindazok között is, akik nem tartoztak ugyan hozzá, de őket példája tévedésbe ejtette s az eredeti szervezet egyszerüségétől messze elvezette. Ennek a következménye az, hogy manapság egy oly rendszer, illetőleg szervezet, amilyen az első egyház volt — melynek nem volt külön neve, nem voltak méltóságai, tiszteletbeli állásai, melyben a többség nem uralkodott a kisebbség fölött, ahol a papok és laikusok nem voltak megkülönböztetve — egyáltalán nem is tünik fel szervezetnek. Mi azonban boldogok vagyunk, hogy ezen megvetettek közé tartozhatunk, az eredeti Egyház példáját gondosan követve s az evvel járó előnyöket és függetlenséget élvezve.

86. Tekintve, hogy a „vének" különböző jellemüek, mily szolgálatot végezhetnek egyéni képességük szerint?

Amiként a vének a gyülekezetek felügyelői, ügyeinek intézői és védői voltak, hol kisebb, hol nagyobb dolgokban, ugy szolgálhat ma is akárki a nyájnak képességeivel és tehetségeivel. Egyik mint evangelista, ha érzi, hogy képes a kezdőket az igazságban előbbre segiteni és megtalálni azokat, akiknek „fülei vannak hallásra". Egy másik mint pásztor, ha modora és viselkedése őt erre alkalmassá teszik és arra képessé, hogy Isten népének jóllétéről személyes látogatás, bátoritás ál-

FEL

tal gondoskodni tud, hogy erőt adó szavakkal Isten gyermekeit összetartsa és mególtalmazza a báránybőrbe öltözött farkasoktól, akik őket szét tépni és elnyelni akarják.

87. Mi a „próféta" szó jelentése?

A prófétáknak is alkalmasaknak kell lenniök az ő külön szolgálatukra. A „próféta" szót napjainkban régi, tág értelmében nem használják. Próféta alatt most valami jövendőmondót értenek, olyant, aki előre megmondja a jövőt. A görög „próféta" szó azonban eredetileg szónokot jelent, olyan valakit, aki nyilvánosság előtt beszél. Egy látnok, tehát olyan valaki, aki jelenésekben, látomásokban részesül, szintén lehet próféta, ha azt, amit látott, a látomásokat nyilvánosan hirdeti; mégis a két fogalom: próféta és látnok nem egy értelmü, sőt egymástól élesen megkülönböztetendő. Mózes és Áron esetében Mózes volt a kimagaslóbb alak, mint Isten képviselője. Ezért mondta az Úr néki: „Imé Isten képében (elohim hatalmas, bölcs) állitalak téged Fáraó elé. Áron pedig a te atyádfia, legyen a te prófétád, szóvivőd" (próféta, herold szócső) (Móz. II. 7:1) Hogy az apostolok egynémelyike — abban az értelemben, hogy jövendőbeli dolgok jutottak tudomására — látnok volt, azt már láttuk. Most észrevehetjük, hogy csaknem mindegyikük próféta is, azaz szónok is volt, különösen pedig Péter és Pál. Kivülök más szónokok (próféták) is voltak, mint pl. Barnabás. S az apostolok cselekedetei 15:32-ben olvassuk: „Judás is pedig és Silas, mivel, hogy ők is próféták voltak, sok beszéddel intették az atyafiakat és erősiték."

88. A „vének" választásánál milyen képesitést kell főképpen tekintetbe venni?

Az Irásnak egy része sem utal arra, hogy Isten valakit valamely hivatalba, vagy szolgálatba helyezett volna, ha arra nem volt alkalmas, vagyis ha az ahhoz szükséges képességei hiányoztak. Inkább kötelességnek tekintendő az, hogy valaki Krisztus testében képességei szerint szolgáljon. Minden tagnak elég szerénységgel és alázatossággal kell birnia, hogy magafelől ne tartson többet a kelleténél, hogy józanul megtudja becsülni Isten ajándékozta tehetségeit. A gyülekezet arra kell törekedjék, hogy az olyanokat, akik a legnagyobbak akarnak lenni, ez óhaj miatt ne tekintse a legnagyobbaknak, sőt ellenkezőleg tartsa magát ahhoz, hogy az alázat a fő jellemvonása azoknak, a kik a gyülekezet „vén"-jeinek állására vagy más hivatalra, szolgálatra hivatva vannak. Ha tehát egy gyülekezetben van két egyforma képességü testvér, de az egyik önző, kapaszkodó, a másik pedig alázatos, tartózkodó, akkor az Úrnak, a józan elmének, a bölcseségnek Szelleme az Úr népét arra fogja inditani, hogy az alázatosabb testvért ismerje el olyannak, akit az Úr rendkivüli kedvezményben óhajt részesiteni és érzelmet támaszthat aziránt, hogy az olyan alázatos testvér a szolgálatban nagyobb hivatalt töltsön be.

89. Mi a kötelesssége az Egyház minden tagjának a választott „vénekre" nézve?

Az nem annyira csodálatos, hogy „bakok", vagy bakokhoz hasonló juhok az Úr nyájában vezérszerepre törekszenek, mint az, hogy az igaz juhok, akik a pásztor hangját és lelkét (szeretet, alázatosság, szelidség) ismerik s akaratát teljesiteni igyekeznek, mégis megengedhetik, hogy bakok, vagy bakokhoz hasonló juhok magukat vezetőkké feltolják. Az igaz, hogy lehetőleg minden emberrel békességben kell élni, de ahol a békesség kedvéért figyelmen kivül hagyjuk az Úr szellemét s igéjét, ott ennek következtében biztosan kisebb, vagy nagyobb kárunk lesz. Az is helyes, hogy mindnyájan oktathatók és vezethetők, mint a juhok, de a jellem és itélőképesség még a juhok számára is szükséges, mert különben nem lehetnek győzedelmesek. S ha jellemük van, akkor emlékezzenek vissza a főpásztor szavaira: „Az én juhaim hallják az én szómat, (engedelmeskednek annak) és követnek engem. Idegent pedig nem követnek . . . . hanem elfutnak attól, mert nem ismerik annak szavát. (Ján. 10:27,5.) Ezért kötelessége minden egyes juhnak összes testvérei beszédeit és viselkedését megfigyelni, mielőtt őt egy vagy több gyülekezet felügyelői állásával megbizni kész volna. Először is arról kell meggyőződnie, hogy meg vannak-e a szükséges tulajdonságai, melyekkel egy gyülekezeti vénnek birnia kell, hogy megértette-e, felfogta-e helyesen az evangélium alapvető tanitásait: a kiengesztelődést, a Krisztus drága vére által való váltságot és a teljes megszentelést, önfeláldozást az Úr, az igazság és a testvérek szolgálatára. A gyülekezeti vén szeretetet és részvétet kell tanusitson a leggyengébb bárány és minden szellemileg, vagy erkölcsileg béna juh iránt, azonban az ilyeneket vezetőkké, vénekké választani Isten szándékainak arcul csapása volna. Nem szabad hajlandóságot éreznie a bakok, vagy báránybőrbe bujt farkasok iránt, akik a gyülekezetekbe betolakodnak és maguknak tekintélyt követelnek.

90. Abszolut szükséges-e minden Egyháznak a nyilvános szolgálat?

Fel kell ismernünk, hogy előnyösebb a gyülekezet számára, ha egy nyilvánosan szolgáló testvér sincs, mintha egy sima nyelvü „bak" a vezetője, a ki a szíveket nem az Isten iránti szeretetre, hanem téves utakra vezeti. Az ilyenektől óvta az Úr a gyülekezetet. Ezért mondja az apostol: „Ti közületek támadnak férfiak, akik elfordult dolgokat szólnak, (téves, tévedésbe eitő tanokat hirdetnek) hogy a tanitványokat eláltassák" (hogy követőket nyerjenek,) „kik által az igazságnak uta káromoltatik." Csel. 20:30; Pét. II. 2:2.

91. A „vének" választásánál mint kell tekintessenek azok, akik előretolják magukat és ifjoncok?

Ugy látjuk, hogy napjainkban sokan önmagukat prédikálják az Úr evangéliuma helyett, szek-

FEL

tá.knak hiveket toboroznak ahelyett, hogy Krisztus testének tagjaiként a velevaló egyesülésre vezetnék az embereket. A gyülekezetek fejéül való elismertetésre törekszenek ahelyett, hogy a tagokat buzditanák egyedül az Úrra, mint Fejre tekinteni. Az ilyeneket nem szabad figyelembe venni. tőlük el kell forduljunk. Az igaz juhok az ilyeneket ne kövessék téves utaikon és ne is támogassák törekvéseikben. Ezekről mondja az apostol Tim. II. 3:5. versében: „Kik az isteni szolgálatnak képét mutatják, de annak erejét megtagadják." Ezek az ünnepnapoknak, szertartásoknak, egyházi előadásoknak és egyházi hatóságoknak nyakas szószólói, miért embertársaik nagyrabecsülik őket, de az apostol szavai szerint, „az Úr előtt ezek utálatosak." Az igaz juhoknak nemcsak a leglelkiismeretesebb módon kell arra törekedniök, hogy az igaz Pásztor hangját felismerjék s azt kövessék, de arra is vigyázniok kell, hogy az önmaguknak tetszelgőket ne kövessék, ne támogassák és ne lelkesitsék. Aki a gyülekezetnek vénje óhajt lenni, az a bizalomra érdemes kell legyen; nem lehet tapasztalatlan ujonc, mondja az apostol. Egy ujonc csak kárt okozhat a gyülekezetnek és önmagának is, felfuvalkodhatik és eltévedhet az Úrtól és lelkétől és a királysághoz vezető keskeny ösvényről.

92. Milyen világos tanácsot nyujtanak Pál és Péter apostolok azoknak a jelleméről stb. akik véneknek választatnak?

Pál apostol (Tim. I. 3:2; 5:17; Thess. I. 5:12. Jak. 5:14.) világos tanácsot ad arra a kérdésre, hogy kit tegyen meg a gyülekezet „vén"-jének, körülirván annak jellemét. — (Tim. I. 3:1-7 és Tit. 1:5-11.) Péter pedig a tárgyról a következőket mondja: „Kik ti köztetek vannak, kérem én, ki övelük együtt egyházi szolga (vén) vagyok, és a Krisztus szenvedéseinek bizonysága, és az utolsó napon megjelentendő dicsőségnek együtt társa: legeltessétek az Istennek seregét, mely a ti gondviseléstek alatt van, gondot viselvén arról, nem kényszeritésből, hanem örömest: nem kivánván éktelenül a nyereséget, hanem kész indulattal. Sem pedig ugy, mint uralkodván az Úrnak örökségén, hanem ugy, mint akik az Isten seregének tükörei legyetek." — Pét. I. 5:1-3.

93. Van-e valamelyes korlátozás a „vének" -re nézve az Egyházban?

A vének nemes gondolkozásu emberek kell legyenek, kik kifogástalanul élnek, egy feleségük van, és ha gyermekeik vannak, akkor ezeken is meg kell figyelni, hogy mily mértékü jó befolyást képesek gyakorolni saját családjukra is. Mert helyes következtetés szerint, ha valaki gyermekei iránti kötelességeit nem veszi komolyan, akkor a gyülekezetben az Úr gyermekeivel szemben is hanyag és oktalan lesz. Ne legyen „kettős nyelvü", sem torzsalkodó s még azok is jó véleménnyel legyenek felőle, akik a gyülekezeten kivül vannak. Ez nem ugy értendő, hogy a világ talán kedveli, vagy értékük szerint becsüli a szenteket, szóval a világ előtti népszerüség nem iránvadó, de a világ is képes valamely hibájára, valamely becsületesség, egyéniség, őszinteség, erényesség és igazságban való fogyatékosságára rámutatni.

94. Megkivántatik-e a „vén"-től feltétlenül, hogy képes legyen a tanitásra? és jelenti-é ez egyben a nyilvános szolgálatra való képességét is?

Az Irás valamely gyülekezet kebelében nem szabja meg a vének számát, de megköveteli, hogy képes legyen tanitani, Isten tervét előadni, megmagyarázni és ezáltal Isten népének az Úr igéje és tanai megértésében segitségére lenni. Nem szükséges föltétlenül, hogy egy nyilvános szónok, (próféta) képességeivel birjon.

95. Remélhetjük-e, hogy az Úr nyilvános szónokokat fog alkalmazni minden egyes gyülekezetben? s ha nem, milyen eljárást lesz helyes követnünk?

Egy és ugyanazon gyülekezetben többen is lehetnek, akik képesek tanitani, látogatásokat tenni, vagy más előljárói feladatokat végezni és mégis hiányozhatnak azon képességei, melyek őket Isten tervének nyilvános előadásban való hirdetésére alkalmassa tennék. Minden gyülekezet bizza az Urra, hogy támasszon ily szolgákat és annyit, ahányat szükségesnek lát. Ahol egyet sem támaszt, ott kétséges a prófétának szükségessége. Itt mellesleg megjegyezzük, hogy próféta nélkül is vannak virágzó gyülekezetek és pedig azért, mivel ezekben a biblia tanulmányozása szabály és nem kivétel. A Szentirás világosan rámutat arra, hogy az első egyházban is, ha összejöttek, mindenkinek alkalom adatott, hogy képességeit a többiek rendelkezésére bocsássa: Az egyik beszélt, a másik imádkozott, s a legtöbben, ha nem is mindnyájan, énekeltek. A tapasztalat azt látszik bizonyitani, hogy azon gyülekezetek élvezik a legtöbb áldást és fejlesztik a legszilárdabb jellemeket, melyek a leghivebben igyekeznek követni e példaképet. Ahol csak hallgatnak, ott az előadás ha még oly csinos, ha még oly tökéletes is, nem gyakorol annyi befolyást a szivre, mint a hol az egyesek is beszélhetnek a hallottak felől, mihez a kedvet és bátorságot meg kell találniok, minden helyesen vezetett gyülekezetben.

96. Ha ilymódon a „vének" nem tanitanak, milyen más talentumaikat használhatják fel?

Más gyülekezeti vének talán kevésbé képesek oktatni, de annál alkalmasabbak arra, hogy nyilvánosan imádkozzanak és bizonyságot tegyenek, — aminek Isten népe különböző összejövetelein szintén napirenden kellene lennie. Aki az intéshez, lelkesitéshez, buzditáshoz jól ért, ebben gyakorolja magát, s ne olyan dologban, amelyre

FEL

hiányzanak képességei. Az apostol mondja: „Aki intő az intésben, (Róm. 12:8) az, aki képes az igazságot megértethetővé tenni, az használjon fel erre minden alkalmat.

97. Mit jelent e kifejezés „pásztor"? és mint alkalmazható ez a „vének"-re?

Amiképen tág fogalom, tág értelmü a püspök vagy felvigyázó elnevezés, ép olyan a „pásztor" kifejezés is. Pásztor csak a gyülekezetnek egyik felvigyázója lehet. A pásztor a nyájnak őrzője, gondozója és felvigyázója. Igy a két elnevezés csaknem egyértelmü. A mi pásztorunk, a szó legtágabb értelmében Jehova. (Zsolt. 23:1.); az Ő egyszülött Fia: az Ur Jézus nagy Pásztora, gondviselője, az összes juhok lelkeinek bárhol vannak is. (Pét. I. 2:25.) Általában a többi felvigyázók (zarándokok) is mind pásztorok, minthogy az összes gyülekezetek érdekeinek gondját viselik, de minden helyi gyülekezetnek vén-je is pásztor az ő lakóhelye juhaira nézve. Láthatiuk tehát, hogy bizonyos tulajdonságok szükségesek arra, hogy valaki felvigyázó lehessen, viszont a gyülekezet kötelessége, hogy véneinek elismert tagjai közül, azok természetes képességei értelmében mindegyiket oly teendőkkel bizza meg, melyek teljesitése által képsségei az Ur szolgálatában a legelőnyösebben használtatnak ki. Ilyenképen szolgálnak egyesek, mint evangélisták (az örömhir hirdetői a világban) mások meg mint azoknak pásztorai, akik az örömhirt már hallották és elfogadták.

98. Mi a Szentirási utasitás azon „vének"-re nézve, akik jól forgolódnak a beszédben és tanitásban?

Ezt olvassuk: „Az egyházi szolgák, vagy vének, kik jól forgolódnak kettős tisztességre méltóztassanak, főképen pedig azok, akik munkálkodnak a beszédben és tanitásban." (Tim. I. 5:17.) E szavak alapján a névleges kereszténység az előljáróknak egy kasztját alakitotta meg s ezek számára kisebb-nagyobb mértékü uralkodói jogokot követel a hivek felett. Az „előljáró"-ságnak ilyetén értelmezése azonban a Szentirásnak épen ellene mond. Timótheust pl., aki főfelügyelői, vagyis előljárói tisztet töltött be, eképen intette Pál: „Egy gyülekezeti vént (egyházi szolgát) keményen meg ne támadj, hanem intsed, mint atyádfiát." „Az Ur szolgája ne torzsalkodjék, hanem barátságos, nyájas legyen mindenkihez." Ez nem látszik a felsőbbség jogán való kizsákmányolásnak. Általában a gyülekezet véneit szelidség, nyájasság, türelem, általános és a testvérek iránti szeretet kell jellemezze. A nyájnak minden tekintetben példát kell szolgáltassanak. Ha uralomvágyók volnának, akkor az egész nyájnak a gőg, az uralomvágy példáját mutatnák, de ha szelidek, türelmesek, nyájasok, szeretetteljesek, akkor épen e tulajdonságokat fogják a nyáj előtt ragyogtatni. Az eredeti görög szövegben épen az idézett vers (Tim. I. 5:17.) magyarázza azt, hogy az előljárók annál inkább méltók a nagyobb tisztességre, minél hivebben felelnek meg feladatuknak. Ezért e részt a következőképen irhatjuk körül: „A legkiválóbb előljárók részesüljenek kettős megtiszteltetésben, különösen azok, akik a prédikálás és tanitás sulya alatt csaknem összeroppannak.

99. Mi a jelentése a „diakonus" szónak?

Szolgák — diakonusok

A görög „diakonus" (szolga) szó által kifejezett fogalom hasonló változáson ment keresztül, mint az „episkopos" (felvigyázó) szó. Amint ebből a szóból „püspök" lett, mely az egyház egyik hatalmasságának neve, ugy abból „dékán" lett, mely viszont egy másik papi méltóság elnevezése. Az apostol felfogása a diakonus fogalmára nézve, lényegesen különbözik a későbbi „dékán" fogalmától. Vizsgáljuk meg a Szentirás ide vonatkozó helyeit: A Kor. II. 6:4-ben Pál magát és Timótheust Isten „diakonusainak" (vagyis szolgáinak) „nevezi és Kor. II. 3:6-ban az ui testamentum diakonusainak" (vagyis szolgáinak.) Ha ez Pálra és Timotheusra áll, föltételezhetjük, hogy a kiválasztottak összes igaz vénei ily értelemben szolgák voltak, Istennek, az igazságnak, a kiválasztottaknak szolgái, különben nem is szerepelhettek volna vénekként.

100. E tárgyat szemlélve azt kell-e véljük, hogy az ős-egyházban nem volt különbség szolgálat és szolgálat között?

Mindezek dacára nem akarjuk azt a látszatot kelteni, hogy talán az ősegyházban nem volt különbség szolgálat és szolgálat között. Egyáltalán nem. Viszont az mégis fontos, hogy maguk az apostolok és próféták voltak a gyülekezet vénei, s mint ilyenek mindnyájan szolgák, amint Urunk mondta: „Aki köztetek a legnagyobb, legyen ti szolgátok." (Mát. 23:11.) E szolgáknak az ujteremtés gyülekezetében adandó tiszteletre nézve jellemük és hüségük szolgáljon mértékül. Minthogy a gyülekezetekben olyan szolgák is voltak, akiknek nem voltak különös tehetségeik és tanitásra való képességük és a tapasztalatban fogyatékosak lévén, nem voltak alkalmasak a gyülekeztek véneiként szolgálni, oly alkalmazást nyertek, hogy az apostolok és próféták (tanitók) őket némelykor szolgákul (kisegitőkül) maguk mellé vették. Pál és Barnabás pl. János Márkust, Pál és Silas Lukácsot stb. Ezek a szolgák nem tekintették magukat az apostolokkal, vagy a nagyobb tehetség és tapasztaltság folytán véneknek választottakkal egyranguaknak, de örvendtek, ha azok szolgái lehettek, akiknek képességeit, mint Isten és az igazság szolgáinak képességeit örömmel elismerték. Hogy az apostolok maguknak kisegitőket választottak, ez a választás a gyülekezet által ép oly kevéssé ismertetett el, mint amily kevéssé erősitették meg az apostolok a gyülekezet véneinek választását. Ily szolgálatokra senki kényszeritve nem lett, azokra mindenki önként jelentkezett. Nyugodtan fölte-

FEL

hetjük tehát, hogy János, Márkus és Lukács biztosan azt hitték, hogy ezen állásban az Úrnak jobban szolgálhatnak, mint bármely másban s igy minden bizonnyal szabadakaratukból a legcsekélyebb kényszer nélkül történt, hogy e szolgálati állást elfogadták, hiszen ép igy szabadságukban állott ez állásokat el nem fogadni, ha ugy gondolkoztak volna, hogy tehetségeiket más módon hasznosabban értékesithetik.

101. Hogy alkalmazza az uj testamentom e fogalmat „diakonus"?

E kisegitők mellett volt még az első Egyházban a testvéreknek egy osztálya, akik a gyülekezetben, mint hasznos szolgák, az őket megillető tiszteletben részesültek, de a vének szerepére nem voltak alkalmasak. A speciális szolgálatra, amelyet reájuk ruháztak, csak akkor voltak választhatók, ha magukat egyenes jellemükkel az igazsághoz való ragaszkodásukkal az Ur és az ő nyája szolgálatában való buzgósággal kitüntették. Igy pl. először a jeruzsálemi első gyülekezetben maguk az apostolok osztották ki az élelmiszereket a szegények között, mikor azonban némelyek méltatlankodni és panaszkodni kezdtek, hogy a kiosztásnál a rövidet huzták, az apostolok összehivták a gyülekezetet s felkérték azt, hogy e szolgálatra alkalmas embereket, férfiakat válasszanak ki, hogy ők maguk (az apostolok) idejüket, ismereteiket és képességeiket az Ige szolgálatába állithassák. — Csel. 6:2-5.

102. Emlitsd meg példákkal azt a jelentős tényt, hogy a diakonusok, akik főleg időleges ügyeket szolgáltak, nem akadályoztattak abban, hogy képességeiket más utakon is kifejtsék.

Az ezen szolgálatra választott 7 férfi között volt István, aki az első vértanu lett s azon tiszteletben részesült, hogy első, aki a Mester nyomaiban halálig kitartóan vándorolt. Istvánnak szolgává való választása őt semmiképen sem akadályozta abban, hogy mindenütt az igét hirdesse, ahol erre alkalom kinálkozott. Ebben látjuk ismét, hogy mily tökéletes szabadság uralkodott az ősegyházban. A gyülekezet tagjainak valamelyikét fölkérhette, ha benne tehetségeket vélt felfedzni, hogy e képességeknek megfelelő szolgálatot teljesitsen, azonban sem a kérelem, sem annak teljesitése nem jelentett kényszert, kötelezettséget. Az elfogadónak tovább is szabadságában állott képességeit más módon érvényesiteni, ha arra alkalom kinálkozott. István szolga pl., bár az asztal kiszolgálásában, a pénzügyek ellátásában hü szolgálatokat teljesitett, emellett alkalmat talált arra is, hogy képességeit az evangélium hirdetése által a nyilvánosság előtt is érvényesitse. Pályája azt mutatja, hogy az Ur őt vénnek elismerte, még mielőtt testvérei eziránti képességeit felismerték volna. Ha tovább élt volna, felvigyázói és az igazság magyarázására vonatkozó képességeit a testvérek kétségtelenül ép ugy észrevették s elismerték volna.

103. Mi volt a legfigyelemre méltóbbjellege a korai Egyház berendezésének?

Itt különösen hangsulyozni akarjuk, hogy mindenkinek teljes szabadsága van arra, hogy képességeit, tehetségeit, mint evangélista a jó hir hirdetője használhassa fel, legyen bár az ujteremtés gyülekezete által ezzel megbizva, vagy nem. (Hogy a gyülekezetekben tanitson, ehhez természetesen Istvánnak a gyülekezet megbizására lett volna szüksége.) Ez az abszolut szabadság a képességek felhasználásában mutatja, hogy nem volt ott hatóság, mely arra lett volna hivatva, hogy valamit megtiltson. Egyik ismertető jele ez az ősegyháznak, amely ősegyházat gondolatban és cselekedetben nekünk is követnünk kell. Amiként a kiválasztottaknak vénekre van szüksége, hogy a jó hirt terjesszék azok között, akik még az Egyházon kivül vannak, ugy szüksége van oly szolgákra is, akik más módon szolgálnak, (mint pénztárosok, alamizsnaosztogatók stb.) Bár ezek közvetlenül a gyülekezetnek a szolgái, mégis Istennek szolgái is és szintén igényük van a tagok nagyrabecsülésére. Ép igy a vének is szolgák, ha szolgálatuk magasabb rendü is, minthogy szóban és tanitásban áll.

104. Mi a Szentirásbeli jelentősége a tanitásra való alkalmasságnak?

Tanitók a gyülekezetben

Amint éppen láttuk, a tanitói képesség a gyülekezet vénje állásának betöltésére vonatkozó követelmény. Sok helyét sorolhatnánk fel a Szentirásnak, melyekből kitünik, hogy Pál apostol magát nem csak az apostolokhoz, vénekhez és szolgákhoz számitja, hanem a tanitókhoz is. Persze azon tanitókhoz, akik „nem olv beszédekkel, melyekre az emberi bölcseség tanit, hanem a melyekre a Szent Szellem tanit" — tanitanak. (I. Kor. 2:13.) Ő nem volt nyelvtanitó, vagy mathematika tanár, nem volt a csillagászat, vagy valamely más tudomány professzora. Ő azon nagy tudomány doktora volt, melynek tárgya a jó hir hirdetése. A fennt idézett szókkal erre utal az apostol és az Ur népe jól teszi, hogyha ezt folyton emlékezetében tartja. Nemcsak azoknak kell erre folytonosan emlékezniök, hogy nem emberi bölcseség, hanem isteni bölcseség hirdettetik, akik tanitanak és prédikálnak, hanem azoknak is, akik a hallgatósághoz tartoznak. E szerint inti Pál Timótheust: „Prédikáljad az igét." (II. Tim. 4:2.) „Ezeket hirdessed és tanitsad." (I. Tim. 4:11.); „Ezeket tanitsad és intsed" (I. Tim. 5:2.) E gondolat tovább füzésében arra mutat az apostol, hogy nemcsak a véneknek, de a gyülekezet minden tagjának ügyelnie kell arra, hogy tévtanitók, emberi bölcseség, hamis tudomány tanitói, a kiválasztottak tanitóiul fel ne tolakodjanak. „Aki különböző tudományt tanit stb." (I. Tim. 6:3-5; Gal. 1:8.), vál-

FEL

jatok el az olyanoktól, ne támogassatok más evangéliumot, mint azt, a melvet azoktól kaptatok, amely azokról maradt rátok, akik nektek a Szent Szellemmel, aki a menyből küldetett — hirdették az evangéliumot.

105. Milyen megkülönböztetést kell tennünk a tanitás és a nyilvános szónoklat között?

Vannak olyanok is, akik bár képesek másokat tanitani, másoknak Isten tervét világossá tenni, de nem képesek mint „próféták" mint nyilvános szónokok szolgálni. Mindazáltal, aki az Úr és az ő ügye érdekében csak egy szót is tud beszélni, ne veszitse el bátorságát, sőt bátorittassék arra, hogy minden alkalmat felhasználion azok szolgálatában, akiknek van szivük, hogy meghallják Urunk és királyunk dicséretét. Különbséget kell továbbá tennünk a „tanitás" és a „prédikálás" között. (Csel. 15:35.) Az utóbbi nyilvánosan történik, mig az előbbi legtöbbnyire kisebb körben, biblia-magyarázók között, vagy magánbeszélgetésekben hatékony. A legügyesebb nyilvános szónokok, vagy próféták is észrevették, hogy nyilvánosan elmondott szónoklataik akkor a leghatásosabbak, ha kevésbbé nyilvános megbeszélések Isten mélységeinek kisebb gyülekezet előtt való fejtegetés által támogattatnak.*

106. Mi az evangelista munkája és hogyan változtatta meg az evangelizáció módszere a mai feltételeket?

Az evangélistaságra való képesség, vagyis az emberi szivek és kedélyek megindításának, az igazság kutatásának képessége, egy különös adomány, mely manapság ép oly kevéssé osztályrésze mindenkinek, miként ez az első egyházban volt. Ezenkivül a megváltozott viszonyok többé kevésbbé befolyást gyakoroltak azon módra, mely szerint az evangélista müködés kifeithető. Az olvasás ismeretének általános elteriedése lehetővé teszi, hogy az evangéliumot nyomtatványok utján hirdessük; fratok terjesztésével manapság sokan foglalkoznak, egyesek értekezéseket, vagy Őrtornyokat küldenek szét, mások a Biblia Tanulmányokat kinálják megvételre házról házra járva. Hogy ezen evangelisták modern eszközökkel dolgoznak, ép oly kevéssé kifogásolható, mint az, hogy ők nem gyalog, vagy tevéken, hanem vasuton járják az országokat keresztül-kasul. Az evangélista müködés lényege az igazság a korszakok isteni tervének, a minden népnek szóló nagy örömüzenet hirdetése. Amennyire megitélni képesek vagyunk, semmiféle evangélista müködés sem hatékonyabb, mint a nyomtatványok teriesztése. És emellett mégis vannak olyanok, akik képesek lennének e szolgálatot ellátni és nem tették meg, hogy elvállalják. Oly munkások, akik még nem mentek fel a szőlőhegyre, akikért folytonosan imádkozunk, hogy küldje őket az Úr az aratáshoz, hogy megmutassák a határozatlanoknak milv nagy kiváltságokkal és jutalmakkal jár a jó hir terjesztése.

Miután Fülöp az evangélista mindent megtett Szamaria érdekében, ami tehetségében állott, Péter és János küldettek oda (Csel. 8:14.) Igy tesznek először a mi munkásaink, akik tiszta szivvel lépnek hallgatójuk közé és azután elébük teszik a Biblia Tanulmányokat, vagy Őrtornyokat, felhiva a figyelmet arra, hogy ezek azok a tanitók, amelyekre hallgatniok lehet és a melvekből az Úr utai felől többet tudhatnak meg. Amiként Péter és Pál, Jakab és János, mint az Úr hirnökei és képviselői, a hit háztartásához leveleket intéztek, azt igy őrizve, tanáccsal eliátva és lelkesitve, ugy keresi föl jelenleg az „Őrtorony" az ő barátait, mindegyiket külön-külön, vagy pedig a gyülekezetben bizonyos időközökben, hogy őket hitükben megerősitse, hogy jellemüket az Úr és az apostolok által megállapitott irányelvek szerint kifeilessze.

107. Honnan következtetjük azt, hogy az uj teremtés tagjai tanithatnak és hogy ama tanitás nem szoritkozik az egyházi osztályra?

Legyenek tanitók is

„Mert néktek, kiknek ez időhöz képest (minthogy az igazságot ismeritek) doktoroknak (tanitóknak) kellene lennetek; viszontag „az Úr iránti buzgalomban való fogyatékosságotok és az e világ szelleme befolyása következtében, „az Isten beszéde kezdeteinek betüire kell tanittatnotok" — irja Pál. (Zsid. 5:12.) Ez föltételezi, hogy az apostol véleménye szerint, az egész Egyház, az egész papság, az ujteremtés összes tagjai, az Isten igéjében, általánossagban legalább annyira jártasak kell legyenek, hogy mindenkor készek legyenek megfelelni nagy alázatossággal és becsülettel azoknak, aki számot akarnak venni a bennük való reménysgről. (I. Pét. 3:15.) Ebből tehát láthatjuk, hogy a Szentirás szerint a tanitás nem egy „papi rendnek" kizárólagos joga, hanem, hogy az ujteremtés minden egyes tagja, fölkenve a Szent Szellemmel a prédikálásra, teljesen jogosult az evangélium hirdetésére, olyanoknak, akiknek fülük van a hallásra, ha képesek e hirdetést értelmes és igaz módon végezni. Ezen általános alapelv szem előtt tartása mellett, miképpen kell tehát értenünk Jakab apostol intelmét:

*Megjegyzés: Ez okból helyeseljük, hogy zarándok á togatások alkalmával csak egy, vagy két összejövetel szolgáljon „prófétálásra" vagyis nyilvános szónoklatokra mig a többi idő, a környék mélyebben érdeklődő lakósainak tanitásával, házi gyülekezetekben való oktatásával, vagy ha ez lehetetlen magános meglátogatásával és tanitásával töltessék ki

FEL

108. Jakab III. részének első verse azt jelenti-é, hogy senki ne legyen tanitóvá az Egyházból? Ha nem, mit jelent?

„Atyámfiai ne legyetek sokan Mesterek (tanitók)"

(Jak. 3:1.)

Erre a feleletet maga Jakab adja meg: „Tudván azt, hogy sulyosabb itéletünk lészen" azaz, tudva, hogy minél fontosabb a feladatunk az Egyház kebelében, annál sulyosabb lesz felelősségünk, annál veszedelmesebbek megkisértésünk. Az apostol nem arra int, hogy senki se legyen tanitó, ő csupán azt óhajtja, hogy mindenki, aki azt tartja magáról hogy mások oktatásához képességei vannak, ne feledkezzék meg arról sem, hogy felelősségteljes a vállalkozása, ha Istennek többé-kevésbbé kiváló szócsöve akar lenni s arról, hogy minden tanitónak biztosnak kell lennie afelől, hogy egy szót sem mond ki ugy, hogy az Isten jellemét és tervét elferditse, Istent megszentségtelenitse és azoknak ártson, akik őt hallgatják.

109. Fejtsd ki Máté I: 19 sorait e vonatkozásban.

A kiválasztottakra nézve nagyon előnyös lenne, ha minden tagja ezt a tanácsot követné s ezt mint felülről jövő bölcseséget ismerné el. Talán akkor kevesebb volna a tanitás, mint most, de annak hatása a tanitóra és a hallgatóra annál nagyobb lenne. Az Úr az igazság, az ige többre becsültetnék és Isten gyermekei függetlenebbek lennének a zavart okozó tévedésektől. Eszerint értendő a Mesternek minden szava, mely szerint azoknak is lesz ugyan részük Isten országában, a kiknek tanitása nem vágott össze teljesen az Isten tervével, az országban való állásuk azonban nem lesz olyan magas, mint amilyen lett volna, ha vigyáztak volna, hogy ne tanitsanak egyebet, mint csak Isten igéjét. Máté 5:19. versre gondolunk: „Valaki azért e legkisebb parancsolatok közül egyet megrontánd és akképen tanitja az embereket, a mennyeknek országában legkisebb lészen."

„Nem szükség, hogy valaki titeket tanitson"

„De a kenet, melyet ti elvettetek ő tőle, megmarad ti bennetek és nem szükség, hogy valaki titeket tanitson, hanem miként azon kenet, mely igaz és nem hazug, tanit titeket mindenekről; és amiképen tanitott titeket, abban megmaradtok. De ti megkenettetettek ama Szenttől és mindeneket tudtok. I. Ján. 2:27,20.

110. A Szentirás többi részeire való tekintettel és az életapasztalatból kifolyólag János első fejezeténél 2: 27, 20 sorainak elfogadott forlitása helyes-e?

A Szentirás azon sok helyét tekintve, mely a kiválasztottakat felhivja, hogy tanuljanak, hogy kegyelemben és megismerésben növekedjenek, hogy egymást a legszentebb hitben segitsék, hogy várják, miszerint az Úr közöttük apostolokat, prófétákat, evangélistákat, tanitókat támasszon, stb. — a fenti rész idegenszerüen hangzik, amig helyes értelmére nem jövünk. Egyesek számára ez botránykő volt, mégis biztosak vagyunk afelől, hogy az Úr nem engedte meg, hogy olyanok, akik vele szemben helyes érzülettel voltak, emiatt kárt szenvedjenek. A Szentirás alaphangja, valamint az élet tapasztalatok is elég világosan beszélnek arra vonatkozólag, hogy mindenkit, aki alázatos, meggyőzzenek, hogy a fenti Szentirás helyen egy értelem zavaró forditási hiba van, vagy hogy a belőle vont következtetések tévesek. Akik ebből kárt szenvednek, rendesen öntudatos emberek, kik önmaguk tulságos nagyrabecsülése folytán azt hiszik, hogy joguk van az Úrtól más bánásmódot várni, mint amilyenben az uj teremtés többi tagja részesül. Ez a felfogás azonban a Szentirás tanitásával a legélesebb ellentétben áll, hiszen a Szentirás szerint a test egy és sok taggal bir, mely tagok egymással a testben vannak összekapcsolva, ugy hogy a testnek nyujtott eledel a tagok egyik részén keresztül kerül a többi taghoz, az összes tagok gyarapodására és erősödésére. Az Úr ezen módon a kiválasztás tagjait egymástól függőkké akarta tenni, ugy, hogy ne keletkezzék szakadás a (Krisztus) Testében. Ezért figyelmeztet bennünket az apostol szava által, hogy ne mulasszuk el összejöveteleinket, mert neki különös kedve telik abban, hogy a gyülekezettel, mely az Ő Teste, összejöjjön, bárhol is legyen az, akár hány tagot is számoljon, ha a tagjai az Ő nevében jöttek össze.

111. Milyen gondolatokat sugalmaz a szöveg 18. sorától kezdve?

Ha a fenti szöveget pontosabb vizsgálat alá vesszük, észrevehetjük, hogy az apostol ezen szavával, egy az ő napjaiban uralkodó tévedést akar kiküszöbölni, egy durva tévedést, mely Krisztus tanainak és követőinek neveben az egész kinyilatkoztatást valóban semmivé tenni törekedett. Kijelenti, hogy e durva tévedés a kiválasztással és annak hitével semmi közösségben nincs, hogy ellenkezőleg Krisztusellenes, bár magát Krisztusi tagnak nevezi, ugyanis hamis lobogó alatt vitorlázik. E tévedés képviselőiről a következőket mondja: „Mi közülünk mentek ki, de nem közülünk valók valának (sohasem voltak igaz keresztények, vagy megszüntek azok lenni); mert ha mi közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna velünk." Tévedésük az apostol szerint abban állott, hogy azt állitották, miszerint a Messiásra vonatkozó jövendölések képletesen értendők és az emberiség által sohasem teljesithetők, továbbá, hogy a Szentirás tanitásának teljes elferditése, miszerint Istenfia testet öltött, hogy keresztsége alkalmával a Szent Szellemmel Messiássá kenetett és váltságdijunkat megfizette.

FEL

112. Mi az apostol véleménye nyilván a 27. versre vonatkozólag?

Az apostol gondolata az, hogy aki keresztény-nyé lett, aki Isten tervét legalább némiképpen megértette, afelől tisztában kell legyen, hogy ő, miként a többi emberek bűnös és megváltóra van szüksége és hogy őt Jézus a Főlkent (Krisztus) élete árán vásárolta meg. Hogy ez igy van, erre egy kereszténnyé lett embert senki sem kell megtanitson. Ha már eddig nem volnának tisztában azzal, hogy Krisztus az ő bűneikért halt meg, az ő megigazulásukra támadott fel, hogy megigazulásuk, megszentelésük és jövendőbeli boldogságra való reményük Krisztus áldozatán és érdemein nyugszik, ugy egyáltalában nem is volnának keresztények, miként korábban, vagyis mielőtt a Fiu kinyilatkoztattatott volna, lehetséges volt az Atyában hinni és benne bizni aképen, aki most a Fiut tagadja, tagadja az Atyát is s aki hitvallást tesz Istenfiáról, nem teheti azt anélkül, hogy egyidejüleg az Atyára és annak tervére vonatkozó hitvallást is ne tenne, mert hiszen az Atya tervében a Fiu a főszemély.

Igy világosan láthatjuk, hogy mit gondolt az apostol: azt t. i., hogy annak, aki a Szent Szellem által fogamzva lett, már azelőtt hinnie kellett Jézus Urunkban. Benne az Atya egyszülöttjét kellett látnia, hinnie kellett, hogy a Fiu testben nyilatkozott meg, de szent, szeplőtelen és bünnélküli volt, hogy Ő önmagát érettünk való valtságért adta, hogy az Atya ez áldozatot elfogadta és a Fiut ezáltal dicsőséges Király és megszabaditóként elismerte, hogy Őt halottaiból feltámasztotta. Ezen hit nélkül senki sem nyerheti el a Szentlelket és a fölkenetést. Aki tehát már fölkenetett, annak nincs szüksége arra, hogy valakivel időt töltsön azzal, hogy azon kérdés felől beszéljen, vajjon Jézus Istenfia-e, a Megváltó-e, a Messiás-e a Szentirás drága igéreteinek egyetlen beteljesitője-e vagy nem? Ha a fölkenetés, melyet nyertünk bennünk marad, akkor mindezen dolgok felől biztosak leszünk; „miképen a kenet tanitott titeket, abban megmaradtok." Aki nem marad benne a szőlőtőn, biztos lehet afelől, hogy mint a levágott szőlővessző el fog száradni. Aki azonban benne marad, biztos lehet arról, hogy az ő lelkében is benn fog maradni, és nem tudja Őt megtagadni.

113. Mi a jelentése a fogalomnak „kenet" a 20-ik versben és hogy van képlegesitve?

„De ti megkenettetek ama Szenttől és mindeneket tudtok. I. Ján. 2:20, (az angol diaglottforditás szerint.) A Szent Szellem jelképe a zsidó korszakban a szent olaj volt, mely a főpap fejére öntetett és onnan egész testére lefolyt. Aki Krisztus testéhez tartozik, az a fölkenésnek birtokában van, a Szellem befolyása alatt áll és ahol az Úr Szelleme van, ott meg van a fölkenés, az gyöngéd és kedves. Ott fennáll az összes emberekkel békére irányuló hajlandóság, amennyire ez lehetséges és amennyire az isteni igazság alapelvei ezt megengedik. Ott meg van az ellenszenv, a torzsalkodás, harag, gonoszság, gyülölet, veszekedéssel stb. szemben. Ott meg van az Úr tanitásának hálás elfogadása. Az ilyenek az Ő terve és kinyilatkoztatásai fölött nem zugolódnak, hanem azt szivesen elfogadják s van is előnyük belőle: fölkenés, fejlődési képesség, béke, öröm s az érzület szentsége.

114. Mennyiben vonatkozik ránk e fogalom és mennyiben másokra?

Aki ezen a módon az Úr Szellemét elfogadta s igy szivében béke, öröm s Istennek való egyetértés van, az tudja, hogy ez Isten eljárásának gyümölcse és hogy ezen adományokat azóta nyerte, amióta Jézus Krisztusban hitt s Őt, mint Idvezitőt elfogadta. Ez a fölkenés nemcsak az egyes fölkentre nézve bizonyiték, hanem a többiekre nézve is, általában mindazokra, akik Krisztus testének tagjai. Mig a béke és örömben való hiány, a rosszivüség, a gyülölet és veszekedés, a sok kritika és zsörtölődés annak bizonyitéka, hogy az Úrnak a Szelleme, a fölkenés, mely minden keménységet megpuhit, teljesen hiányzik. Bizonyos, hogy nem vagyunk mindnyájan egyenlők s egyiknél tovább tart, mint a másiknál, hogy külső dolgokban is szelidnek mutatkozik, azonban a Krisztus iskolájában való részvétel kezdetén elérendő legalább a szivbeli szelidség, mint annak jele, hogy tényleg az Úrnál voltunk, Tőle tanultunk, az Ő Szellemét fogadtuk és azután nem is tarthat sokáig, hogy ez a szelidség a hétköznapi élet dolgaiban is meg fog nyilatkozni.

115. Hogyan következtetünk a tanitókra való szükségletre?

Igy látjuk, hogy a Szentirás egyetlen része sem ellenkezik annak alaphangjával tehát, hogy tanitókra van szükség s hogy e tanitók által kell az Úr gondolkodását megismerjük. Nem mintha azt gondolnánk, hogy Isten ezen tanitóktól függ és nem képes az ujteremtés tagjait más módon is kioktatni és kifejleszteni. Azonban az Ő igéje kijelenti, hogy ez az Ő módja és eszköze, mely szerint a kiválasztást kioktatni és megalkotni óhajtja, hogy a Testben ne történjék szakadás és minden tag megtanulja, hogy a többiekkel egyetértésben éljen, a többieknek szolgálatot és segitséget nyujtson.

Azt is láthattuk, hogy ezen tanitók nem tekintendők csalhatatlanoknak, hanem szavaik az Isten igéjének, az Úr, az apostolok s a hajdankori szent próféták szavainak mértékével és mérlegével kell vizsgálat alá vétessenek; ugyanis az ó szövetség prófétái is ugy beszéltek és irtak a korszak végéről a mi intésünkre, amint őket a Szent Szellem megihlette.

FEL

116. Tanitja-e a Szentirás a gépszerü hitet és minden doktrina elfogadását?

Ki „tanittatik" és ki „tanit"?

„Olyan ember pedig, aki tanittatik az evangyélium tudományára, közölje minden javait azzal, aki őtet tanitja." — Gal. 6:6.

Ez a rész a többiekkel összhangban arra utal, hogy Isten népében egy kölcsönös oktatást szándékozott. A nyájban még a legutolsónak is önmagának kell gondolkoznia, hitét és saját felfogását önmagának kell kiképeznie. Mily kár, hogy ez a nagyfontosságu tétel, a névleges kereszténységben oly teljesen figyelmen kivül hagyatott. A fenti rész ugyan megkülönböztet tanitót és tanulót, azonban az utóbbi érezze magát függetlennek és érezzen szabadságot arra, hogy a tanitóknak mindent tudomásukra hozzon, ami az ő tudomására jutott és alkalmas a szóbanforgó tárgyra bővebb világosságot vetni, anélkül persze, hogy igénye támadna szintén tanitóvá lenni. De ez annál kevésbbé lehetséges, mivel valószinü, hogy csak ugy beszélne tanitójával, mint egy tehetséges tanuló, aki idősebb tanuló-társával beszél. A hallgatók ne legyenek gépek, ne rettegjenek gondolataik közlésétől, sőt intézzenek kérdéseket, mint ezt a tanitók is teszik, hogy a figyelmet ébren tartsák és ráirányitsák az esetleg tévesnek látszó fejtegetésekre, tegyék meg a magukét, hogy az Egyházat s annak hitelveit tisztán megtartsák. Ezen mód szerint legyenek kritikusok; ne is tartassék senki vissza attól, hogy kérdezzen és a tanitót kritizálja s fejtegetéseit vita alá vegye, inkább ösztönöztessenek, bátorittassanak erre.

117. Másrészt buzdit-e Isten szava a harcos, hibát találó, avagy vitatkozó szellemre?

Nem azért ugyan, mintha az Úr azt kivánta volna, hogy szőrszálhasogatók legyünk, vagy arra törekedjünk, hogy hibákat keressünk. Ily eljárással a Szent Szellem nem értene egyet s az nagyon káros és veszélyes is volna. Mert, ha valaki csupán azért veti fel a kérdéseket, melyeknek helyes válaszára nem is nagyon kiváncsi, hogy a tanitót megzavarja, vagy hogy vitára keressen alkalmat, annak ez csak kárára válik és a többiek részére is veszélyt okoz. Az igazságot komolyan kell venni, ha abban haladást akarunk elérni. Aki valamit igaznak tart s annak saját maga ellene mond s látszat és tréfa kedvéért egy tévedés mellett küzd, az mintegy megsérti az Urat és magát büntetésre méltóvá teszi. Ah milyen sokan vállalkoztak már arra, hogy egy igazságot, vagy tanitást, melynek helyességében maguk is hittek, próbára tettek, hogy lássák mit lehet az ellen mondani és emellett alaposan tévutakra, kételkedésbe, sötétségbe jutottak! Az Úr mellett az igazság a legértékesebb a világon; nem szórakoztató játékszer s aki e tekintetben nem vigyáz, kárt okozhat magának. II. Thess. 2:10, 11.

A „közölni" szó szövegünkben (Gal. 6:6.) sok értelemmel bir; nemcsak gondolatok, nézetek stb. közlését jelenti, hanem azt is jelentheti, hogy aki tanittatik, aki szellemi javakat nyer, készen legyen arra, hogy valami módon hozzájáruljon azoknak költségeihez, akik az Úr, a testvérek és az igazság számára munkájuk és képességeik gyümölcsét adják, akik tanitanak. Az ujteremtés szent érzületének a magva ez. Már pályája kezdetén felismeri minden ujteremtvény Idvezitőnk szavainak helyességét: „Nagyobb boldogság adni, mint venni." Ezért örvend mindenki, akik ezen érzülettel bir, ha az igazság szolgálatába földi dolgokat állithat és pedig annál inkább, mennél több szellemmi jót fogadott el, őszinte és nyilt szivvel. Azt a kérdést, hogy miképpen kell áldozni, adni, hogy ezen adományozásnál mily bölcseség szerint kell eljárnunk, egy későbbi tanulmányban fogjuk megtárgyalni.

118. Mit jelent e fogalom „közölje" Galiciabeliek VI: 7, 9, 6 verseiben?

A nő a gyülekezetben

Ezt a tárgyat bizonyos tekintetben jobban kimerithetnénk, ha a férfi és nő közötti, Isten rendelése szerinti viszonyt már letárgyaltuk volna. Azonban ezen tárgynak egyik pontja nézetünk szerint ide tartozik és amit e tárgy felől később akarunk elmondani, arra fog szolgálni, hogy az itt mondottakat megerősitse.

119. Van-e nemi különbség a választásra vonatkozólag az Uj Teremtés tagságára? Támogasd válaszodat a Szentirás idézeteivel.

Semmi sem világosabb, mint az, hogy az Úr az ujteremtés kiválasztásakor nemek szerinti megkülönböztetést nem tett. Férfiak és nők azon egy Testbe kereszteltetnek, melynek feje Jézus. Igy mind a két nem egyformán választható, az első feltámadás, a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság részesévé, amelyhez őket az Irás szavai: „Amiként mi vele szenvedünk, hogy mi vele együtt uralkodhassunk" — vezetik. Az Úr és az apostolok az asszonyokról is oly nagy és meleg elismeréssel beszélnek, mint a férfiakról.

120. A nő szolgálatát illető korlátozásokra vonatkozólag hogyan teremtünk összhangot az előbbi megállapitással?

Ennélfogva azon korlátozások, amelyek a nőre nézve az evangélium szolgálatát illetőleg a mód és hatáskör tekintetében fennállanak, csakis a jelen korszakra, a testi életre vonatkoznak, mert nem gondolható, hogy a férfiak Isten előtt náluk nagyobb kedvezményben részesüljenek. Itt megpróbáljuk kimutatni, hogy azon nem szerinti megkülönböztetések, melyek a Szentirásban előfordulnak, csupán előképszerü, jelképi jelentőséggel birnak, vagyis hogy a férfi Krisztus Jézust, a gyülekezet fejét, mig a nő a kiválasztottakat, a menyasszonyt jelképezi az Isten által rendelt Fő alatt.

FEL

121. Jelenti-e a Szentirás a szeretet vagy a nevelő képesség hiányát Urunk részéről az ő oldalukra és voltak-e ilyen korlátozások a nőre vonatkozólag a korai Egyházban?

Az evangéliumok közlései világosan mutatják, hogy Urunk anyját, Máriát, valamint Mártát és más tiszteletre méltó asszonyt, akik jószágukkal szolgálatára voltak, szerette, a mi különben János 11:5-ben kifejezetten meg is van irva. Mindazáltal a 12 apostol és a későbbi 70 kiválasztásánál mellőzte őket. Nem tételezhetjük fel, hogy ez véletlenség, vagy figyelmetlenség volt, ép a mily kevéssé volt véletlenség a levita előkép 16 évszázadában, hogy Lévi törzsének nő tagjai a léviták nyilvános szolgálatában részt nem nyertek. Azzal sem magyarázhatjuk a férfiak ezen kizárólagosságát az ő javukra, hogy talán a nőknek nem volt meg a szükséges képzettségük az Úr szolgálatában való részvételhez, mert a kiválasztott férfiakról hallottuk, hogy tanulatlan embereknek tartattak. Arra kell tehát következtetnünk, miszerint Isten szándéka volt, hogy az evangélium szolgálatában, a jó hir hirdetésében csak férfiakat alkalmazzon. És itt kell megjegyeznünk, hogy az Isten módszere a nagy rosszakaró, Sátán módszerének éppen ellentétje, mert utóbbi, bár a céljaira szolgáló eszközöket onnan veszi, ahol azokat találja, mégis az asszonyok felhasználásában különös előszeretetet tanusit.

122. Hogy jelenik meg az asszony az emberiségnek az ellenfél által való félrevezetésében?

Mindjárt az első asszony is Sátán eszközévé vált s az első embert a bünbeesésbe vitte. A multnak a boszorkányai, a spiritisták és scientisták médiumai további példák annak igazolására, hogy a Sátán ugyanoly előszeretettel használja fel céljaira az asszonyt, mint ahogy Isten a férfit. A természetes ember általában vallási téren az asszonyt magasabbra becsüli, amiként ez az „istennők": Isis, Astarte, Diana, Vénus stb. kultuszának elterjedéséből, valamint a Mária kultus virágzásából kitünik, hiszen ez utóbbinak ma még az u. n. kereszténység kétharmada hódol. Ezzel az Isten tervéből határozottan kiemelkedő vonás éles ellentétben áll, mely szerint az Úr szócsövei és képviselői gyanánt a gyülekezetbe férfiak helyeztettek.

123. Mily természeti képesség menti fel a nőt a közszolgálatok alól való teljesitéstől?

A nő jelképi jelentésétől eltekintve, az Isten igéje semmi okot sem szolgáltat azon megkülönböztetésre, mely ily módon a két nem között tétetik. Sejtéseink e tekintetben tehát ép ugy lehetnek helytelenek, mint helyesek. Mindazonáltal közölni óhajtjuk nézetünket. Véleményünk szerint ugyanis a szellemnek és a kedélynek éppen azon tulajdonságai teszik a nőt nyilvános egyházi szolgálatra alkalmatlanná, amelyek sokszor a legnemesebb nőkben együttesen találkoznak. Pl. minden asszony szerencsénkre már a természettől azon kivánsággal van telitve, hogy tetszék s hogy dicséretben részesüljön. Ez a tulajdonság minden otthonra nézve áldás s azt sokkal lakályosabbá teszi az agglegény és aggszüz lakásoknál. Az igazi asszony boldog, ha fáradtságai által családját boldoggá teheti, örvend, ha az általa készitett ételek stb dicséretben részesülnek Sohasem szabad e kicsiny dicséreteket tőlük megtagadnunk, ezzel tartozunk nekik, viszont ők szomjuhoznak ezek után s szükségük van erre, hogy egészségesek maradjanak s fejlődhessenek.

Ha azonban egy asszony, az ő természetes müködési területén tul megy, amely oly nagy és oly fontos, hogy a költő igy beszél róla:

„A kéz, mely a bölcsőt ringatja,
A világot kormányozza" —

tehát, ha előadásokkal vagy irói munkával nyilvánosság elé lép, ugy egy reá nézve igen veszélyes helyzetbe kerül. Ugyanis tulajdonságainak (melyeket részben felsoroltunk) egy nehánya, melyek őt igazi nővé teszik, s az igazi férfiak előtt kedvessé, természetéhez nem illő körülmények között nőiességétől megfosztják s őt „férfiassá" teszik. A természet mindenik nemnek kiszabta osztályrészét, nemcsak a külső megjelenésben, hajdiszben stb., hanem a szellem és kedély tulajdonságaiban is, s ugy rendezte el a dolgokat, hogy egyik a másikat kiegészitse, egyik a másiknak tetszék. A természet törvényeinek figyelmen kivül hagyása, vagy az azokkal való ellenkezés végre is bajt okoz, ha kezdetben talán nem is mutatkozik ezt előidézni.

124. Előbbi elismerésünk ad-e hurkot a nőnek, hogy azt gyakorolja a közzel szemben?

A szükségérzet, elismerésben, bókban részesülni, mellyel a természet a nőt oly nagy mértékben áldotta meg és amely feladatára nézve, hogy t. i. családját boldoggá tegye, oly hasznos, — hurokká, csapdává válik azonnal, ha nyilvánosan lesz hatékony. A nyilvánosság előtt ugyanis éppen annyira keresi a kielégitést (e szükségérzet t. i.) legyen az a gyülekezetben, vagy a világ, a nagy nyilvánosság előtt. Másoknál bölcsebbnek és ügyesebbnek látszani, vagy a saját nagyobb bölcseségét és ügyességet csillogtatni olyan óhajtás, olyan vágy, mely akkora veszélyt rejt magában s amely nyilvános szereplésekkel egybe van kötve, hogy ezen veszély következtében már sok férfi elbukott, aki törekvésében felfuvalkodva a Sátán csapdájába került.

125. A nagyravágyás veszélyes-é férfire és asszonyra egyaránt? Mik az apostol figyelmeztetései?

Mennyivel veszedelmesebb ez az asszonyra nézve, kinek igaz nőiessége épen a tetszés vágy-

FEL

ban áll, mely miatt ingadozik és másokat is ingadozóvá tesz. Saját pályájáról letérve s idegen utakra kerülve, a Sátántól hámis fölkenést nver, melynek csalóka látszata az Úr utjáról másokat is letérithet. Ezért figyelmeztet minket az apostol: „Atyámfiai, ne legyetek sokan Mesterek, tudván azt, hogy sulyosabb itéletünk leszen." (Jakab 3:1.) S ez a figyelmeztetés nőtestvéreinkre nézve még fontosabb. Bizony rájuk nézve ez annyira veszélyes, hogy közülök egy sem rendeltetett tanitóul, amint irva van: „Mert az asszonynak nem engedem, hogy tanitson, sem hogy a férfiun birodalmat végyen, hanem hogy légyen csendességben. Hanem az asszony csendességben tanuljon, minden alázatossággal." — I. Tim. 2:12, 11.

126. Az előhaladás jelenti-e, hogy a nővérek sohasem magyarázhatják meg másoknak a nagy öröm jó hireit?

Ez azonban nem ugy értendő, mintha az ujteremtésbeli nőtestvéreknek sohasem nyilna alkalmuk a kedves „régi történet" hirdetése által áldásban részesülni. Ellenkezőleg az apostol több asszonyról teljes elismeréssel emlékezik meg, pl. Aquiláról és Priscilláról, akik szolgálataban mint munkatársak segitségére voltak. (Róm. 16:3.) Ez többet jelent, mint az, hogy őt házukba befogadták és ellátásáról gondoskodtak. Ez annyit jelent, hogy vele együtt dolgoztak, nemcsak szőnyeg szövésben, hanem főhivatásában, melyet mint az evangélium hirdetője fejtett ki. Ugyanezt a szót használja az apostol később (9. vers.) Orbánra. Hogy a harmadik versben Priscilla, Aquila előtt emlittetik, arra enged következtetni, hogy előbbi buzgóbban munkálkodott, mint férje. A 12. versben továbbá elismerőleg emliti meg Trifénát és Trifósat, valamint Persist, más szempontból (6. vers.) egy Máriát.

127. Mi az apostol tanácsa a nő magatartására vonatkozólag az Egyház gyülekezeteiben az iránt és magasztalást illetőleg?

Az apostol szavaiból vonható minden más következtetés, mely szerint nő testvéreinknek az Urért szolgálni egyáltalán nem volna alkalmuk, ezek szerint téves volna. A nő testvérek csakis a kiválasztottak gyülekezeteiben (akár kettőről, háromról, vagy többről van szó) a magasztalás az ima és a kölcsönös épülés céljából kell alárendelt helyet elfoglaljanak s nem szabad megkisérelnjék, hogy vezetők, vagy tanitók legyenek. Ez kisérlet lenne arra, hogy a férfi felett uralkodjanaak, akit az Úr a természet és a szabály értelmében rendelt ezen állásokra, melyek felelősséggel járnak. Valószinüleg volt oka erre az Úrnak, akár egyet értünk vele, akár nem.

128. Milyen egyházi gyülekezetekre vonatkozik nyilván az apostol korlátozása?

Az apostol korlátozásai biztosan olyan gyülekezetekre vonatkoznak, amilyeneket a I. Kor. 14 ir le. Ezekben az összejövetelekben a nőtestvérek is részt vettek és biztosan áldásban részesültek. Együtt énekelték a dicsőitő és magasztaló, valamint szent dolgokat s a férfakkal együt imádkoztak.

Az apostol csak azt kivánta hangsulyozni, hogy ezen gyülekezetekben valami rend uralkodjék, hogy a köznek minél több haszna legyen abból. Ajánlja, hogy egyszerre csak egy szónok beszéljen, s a többiek figyeljenek, hogy ugyanazon gyülekezetben 2—3 szónoknál több ne lépjen fel, nehogy igen sok különböző gondolat kerüljön felszinre. Hogyha valaki szónoki képességgel bir, hallgasson azon esetben, ha jelen van valaki, aki magyarázni képes.

Ilyen gyülekezetben az asszonyok egyáltalában ne beszéljenek, hanem összejövetel előtt, vagy után, vagy otthon kérdezzék ki a férfiakat, (férjeiket, fivéreiket, vagy fiaikat) s ami mondani valójuk volna, közöljék ezekkel, vagy különben hozzájuk közel álló testvérekkel, a hazamenetelkor, vagy máskor. A görögben irt „otthon" kifejezés „ismerősök körében" értelemmel bir. Ott tegyen kérdéseket az asszony, vagy juttassa kifejezésre gondolatait. Az apostol határozottan mondja: „Mert nem engedtetett nékik az, hogy szóljanak hanem, hogy engedelmesek legyenek, mint a törvény is mondja." I. Kor. 14: 34.

129. Helyeselte-e Pál apostol az asszonyok jogait?

Nyilvánvaló, hogy a korinthusi gyülekezetben is voltak „feministák", akik azt a nézetet vallották, hogy a gyülekezetben mindkét nemnek egyenlő jogai vannak. Az apostol nem elégszik meg azzal, hogy ezt tagadja, hanem meg is feddi a korintusiakat, amért ujitásokat merészeltek bevezetni, melyek Isten népe többi tagjai számára jogosulatlanoknak látszanak. „Avagy titőletek származott-é Isten beszéde, avagy csak ti hozzátok jutott-é? Ha valaki láttatik Prófétának lenni, vagy lelki dolgokban tudósnak, végye eszébe, hogy amelyeket néktek irok, azok az Urnak parancsolatai". (I. Kor. 14: 36, 37.) nem pedig az én személyes véleményem, vagy pedig önkényvkedésem. Épp igy nekünk sem szabad tetszésünk szerint cselekedni, hanem igenis az apostol szavait Isten parancsaként elfogadnunk. És aki e tekintetben az apostol irányitását nem veszi figyelembe, akkor ennek következményei miatt támadja meg rögtön Pál apostolságát.

130. Mily bizonyitékot vonhatunk le e tárgyban Efézus 4: 11, 12 soraiból, mely kitünik a görögben feltüntetett nemből?

Itt van a helye annak is, hogy az Úr által a gyülekezetnek pünkösd óta adott ajándékairól beszéljünk. Erre nézve igy beszél az apostol: „És ő adott némelyeket Apostolokat, némelyeket pedig Prófétákat, némelyeket pedig Evangyélistékat, némelyeket pedig Pásztorokat és Doktorokat

FEL

(tanitókat) a Szenteknek egy testbe való kötöztetésekre, a szolgálatnak munkájára, a Krisztus testének épittetésére." (Ef. 4: 11, 12.) Most már, mivel a görög szöveg a német névelő által különbözteti meg és itt a „tanitó" (talán „segéd"-del egyenlő értelmü; lásd I. Kor. 12: 28-at is) szót kivéve a férfit jelölő névelő áll, világos, hogy a Szent Szellem az irott szó által biztos utmutatást kiván nyujtani nekünk az asszony állásának kérdését illetőleg. Az is lehetséges, hogy a „tanitó" szó előtt a névelő hiánya csak azt akarja kifejezni, hogy Isten az apostolokat, prófétákat evangélistékat és pásztorokat tanitókul rendelte.

131. Vonatkozik-e a tanitás a nővérre is, hogy idézze az Úr, vagy az apostol szavát a vita alatt levő tárgyra vagy hogy olvassa a Szentirás magyarázó közleményeit.

Legyen szabad azonban ehhez hozáfüzni, hogy nem tekinthető tanitásnak, ha egy nővér a gyülekezet figyelmét az Úr, vagy apostolok szavára iránvitja, melyek a tárgvalás alatt levő kérdést megvilágitják s ha emellett saját véleményének is kifejezést ad, ugy az még nem a férfi felet való uralkodás, hanem inkább a hivatott tanitó igénybevétele. Igy az sem asszonytól származó oktatás lenne, ha a Biblia Tanulmányokat olvasná fel másoknak, mert ez nem általa, hanem a Biblia Tanulmányok szerzője által való oktatás lenne. Ebből következik, hogy az Úr őrizi védelmezi az ő nyáját s egyuttal szükségleteiről is bőségesen gondoskodik.

132. Mi az isteni rendelet az Egyházban való ezen szimbólumra: „Hadd födöztessék be az ő feje".

Mindenki engedelmeskedhetik Isten parancsainak, azonban azokat felfogni csak azok képesek, akik tudatában vannak annak, hogy a Szentirás képes beszédében a nő a kiválasztottakat, a férfi az Urat, a Fejet, vagyis a kiválasztottak Mesterét jelképezi. (Ef. 55: 23; Kor. I. 11: 3.) Amiképpen az Egyház nem merészelheti, hogy az Urat oktassa, ugy ne tolakodjék fel a nő sem a férfi feletti uralkodásra. Az emlitett jelképes jelentést tekintve, egy nő sem érezheti magát ezáltal megalázva, egy férfi sem fuvalkodhaik fel a Szentirás ezen rendelése alapján, sőt inkább mindegyik gondoljon arra, hogy az Úr az egyedüli tanitó, s hogy a testvérek a férfi által nem saját bölcseségüket akarják érvényre juttatni, hanem azt akarják csupán az összes testvérek elébe adni, amit Fejük igazságként jelölt meg. Hallgassuk csak meg, hogy a Fő iránti viszonyunkról mit mond az apostol I. Tim. 2: 11 és 12-ben. Ha Krisztushoz való viszonyunk lényege szerint változtatjuk meg e verseket, következőképpen hangzanak: „Hanem a gyülekezet csendességben tanuljon minden alázatossággal; mert a gyülekezetnek nem engedem, hogy tanitson, semhogy a Krisztuson birodalmat végyen, hanem hogy csendességben légyen."

133. Mi volt a nemi megkülönböztetés a főpapok és alpapok ruházatában?

„Fedezze bé az ő fejét"

A Frigysátor cimü könyvecskében kimutattuk, hogy a főpap Krisztust, vallásunk főpapját jelképezi, amely főpap ha ornátusában hivatását gyakorolta egyedül volt fedetlen fővel, mig az alpapok, akik a kiválasztottakat, a királyi papságot jelképezték, föveget viseltek. Ez az előkép egybehangzik az előbbivel. Ugyanis a kiválasztottak gyülekzeteiben a fivérek, az ellenképszerü főpapot jelképezik, a nővérek pedig a kiválasztottak a Fő, Krisztus alá rendeltsége jeléül fejüket betakarják. Ezt részletesen az I. Kor. 11: 3—7, 10—15-ben láthatjuk.

134. Fejtsd ki az apostolok tanitását nőtestvéreink fejdiszére vonatkozólag, amint az le van irva I. Korint. 11: 3—7 soraiban (10—15.)

Azon föltevésnek, hogy az apostol ezen fej befödés alatt a hosszu hajat érti, ellene mond a 6. vers, amelyben kifejezetten irja, hogy az asszony hosszu haján kivül még valamiképpen fejét befödje. Ez a fejbefedés a 10. vers szerint a férfi alá való rendelésének a jele, ami viszont az egész egyháznak Krisztus törvénye alá való rendelését jelképezi.

Az 5. vers első tekintetre ellenmondásban látszik lenni azon követelménnyel, hogy az asszonynak a gyülekezetekben hallgatnia kell. Azt gondoljuk, hogy ezt ugy kell érteni, hogy az asszony az általános gyülekezetekben ezeknek nyilvános jellege miatt ne lépjen fel, azonban az apostolnak nincs kifogása az ellen, ha az asszony házi összejövetelekben fedett fővel jelen van és ott nem tanitás, hanem közös ima, vagy tanuságtétel céljából szót emel.

135. Isteni parancs volte-e ez? Vannak-e jó bizonyitékok e szokás megörökitésére nézve?

Vegyük figyelembe azonban, hogy az apostol azt, hogy a nő a gyülekezetben fedett fővel legyen, nem állitja be isteni parancsnak, hanem csak melegen ajánlja. Ennek értelmében hozzáfüzi (I. Kor. 11: 16) „Hogyha valakinek tetszik ezek ellen versengeni, (a most mondottakat kétségbe vonni), nékünk olyan szokásunk nincsen (szokás, határozott törvény az Egyházban) sem az Isten gyülekezeteinek", (ugy tudja meg, hogy ő Pál és a többi általa alapitott gyülekezetek ezt igy tartják s csak azután határozzanak, vajjon a szokás és példa után induljanak-e vagy nem). Ez nem

FEL

tekintendő lényeges pontnak, bár mindazok, akik törekszenek Isten akaratát teljesiteni, e részben is a legnagyobb lelkiismeretességgel fognak eljárni, mihelyt ennek jelképi jelentőségét felismerték. A Kor. I. 11: 10-ben említett „angyalok" minden bizonnyal a választott vénekre vonatkoznak, akik a gyülekezetben különösen az Urat, a Főt jelképezik. Jel. 2: 1.

Te vezetsz engem

Te vezetsz engem! Boldog vagyok:
Vigasztalásod élvezem.
Bárhol legyek, bármit tegyek,
Csak kezed vezeti kezem.

Sokszor sötét völgy ölében,
S édeni kegy, ha rám ragyog,
Csendes vizen, dörgő vészben:
Kezed vezet, — bárhol vagyok.

Munkámat ha elvégezem,
S kegyelmed, ha győzelmet ád,
Nem félek a haláltól sem:
Te vezetsz a Jordánon át!

Minden percben hivlak

Minden percben hivlak
Uram s várlak,
Érc-hangodból reám
Béke árad.

Hivlak Uram,
S minden percben várlak
Uram Téged,
Üdvözitőm áldj meg,
Küldd rám üdvösséged

Minden percben hivlak:
Ne menj Uram messze,
Ha Te nálam maradsz,
Nincs a lelkem veszve.

Minden percben hivlak:
Búban és örömben,
Csak ugy élek, hogyha
Te laksz a szivemben

Minden percben hivlak:
Parancs akaratod,
Válts be valóra bennem
Megigért szándokod.

---

6. Tanulmány

Rend és fegyelem az uj teremtésben

A szervezet jelentősége. — A különös hirnökök (apostolok) 12-ős száma. — „Lelkészek" és Laikusok." — A vének és a szolgák megválasztása. — A véneknek minden gyülekezetben (községben) való választása. — Kinek kell ennél közremüködni? — Hogy történjék a választás? — Puszta többség nem elegendő. — Különböző szolgálati állások. — Fizetett állás? — Fegyelem a gyülekezetben. — A szónoklatra nem hivatottak. — „Intsd meg, akik rendetlenül viselkednek". — Az intés nem általános parancs. — Nyilvános feddés ritkán alkalmazandó. — „Nézzetek utána, hogy senki rosszat rosszal ne fizessen." — Szeretetre való ösztönzés. — Összejöveteleink s azoknak általános és különös ismertető jelei. — A tanitás nélkülözhetetlen. — Kérdések intézése. — Példák a hasznos összejövetelekre. — „Gondolkozásban mindenki teljesen meggyőződve legyen." — Temetési ünnepek. — Tizedek, Kollekták, alamizsnák. —

1. Habár az egész világon egy az Egyház, hogyan tekintjük a minden külön gyülekezetet?

Ezen tárgynak a vizsgálatánál jól tesszük, ha az Egyház egységét gondosan emlékezetben tartjuk és azt, hogy bár az egész Egyház az egész világon egy, mégis a szó egy más értelmében minden egyes gyülekezet, vagy minden egyes hivőkből álló csoport külön-külön is az egésznek képviseletét képezi. Minden egyes Egyház tehát az Urát fejének kell tekintse és a 12 apostolt, mint 12 világító csillagot, a tanitókat, akiket az Úr különös figyelem alatt tartott és irányitott, akiket az Egyház vezetésére szócsövekül használt mindenütt, minden gyülekezetben, az egész korszakon végig, szemelőtt kell tartson.

2. Hogyan kell minden gyülekezetnek felismerni minden más gyülekezetet és várni az Urat, hogy lássa el az Egyháznak mint egésznek a szükségleteit?

Minden gyülekezet vagy Egyház, még ha két vagy három tagból áll is, minden dolgot illetően a Fő akaratát kell elismerni törekedjék. „Ugyanazon drága hitnek" minden gyülekezetével, bárhol is legyenek azok, a Megváltó áldozata és Isten igéreteit tekintve, egyetértésben kell legyen.

Minden gyülekezetnek örvendenie kell, ha más gyülekezetek virágzásáról hirt kap, ha felismerhető, hogy az Úr, mint munkájának főfelvigyázója ma és minden időben a kiválasztottaknak, mint egésznek szolgálatára ép ugy alkalmaz külön eszközöket, mint minden helyi gyülekezet szolgálatára, azon gyülekezet egyes tagjait. Minden gyülekezet, ha az Úr szempontjából indul ki és oly tagok után néz, akiknek alázatossággal és jóhirnévvel párosult buzgósága az igazság tiszta felfogása, valamint a Szent Szellemmel történt látható

FEL

fölkenésük őket, mint az Úr által kivánt előljárókat teszik felismerhetővé, rá fog jönni, hogy ily eszközöket kell várjon az egész Egyház szolgálatára és hogy részt kivánjon az egész Egyháznak általános megáldásában és kiszolgálásában, az Úr által kellő időre igért táplálékot illetőleg. Minden gyülekezet különösen arra is fog emlékezni, hogy az Úr a korszak végére különös áldásokat igért (Luk. 12, 37), hogy ő a hit háztartásának régit és ujat fog szerezni, (Máté 13, 52.) saját választásának alkalmas eszközeivel. — Máté 24:45-47.

3. Mi lesz az Egyház magatartása minden tanításaik iránt?

Ezeket az eszközöket az Úr maga fogja vezetni és azokra saját maga fog felügyelni. A Fővel kapcsolatban levő összes tagoknak bizniok kell benne és az ő igéretének teljesedése után kell nézniök. E mellett „a lelkeket kell vizsgálják", az előadott tanításokat bárhonnan származzanak is azok, a Szentirással kell kipróbálják. Ez a kipróbálás az Isten eszközeiként felismerhető igazság szócsövei ellen nem bizalmatlanság, csupán az Úrhoz és igazságához való ragaszkodás, mely minden tanitónál, minden tételnél fontosabb. Továbbá azt jelenti, hogy a tagok nem emberi szavakra akarnak hallgatni, hanem a főpásztor hngjára figyelnek, hogy csak ennek szavait hallgatják szivesen, hogy azt kivánják, miszerint ezt a táplálékot megrágják és megemésszék. Ezek a tagok, akik igy cselekszenek, gyorsabban megerősödnek az Úrban és az Ő hatalmának erejében, mint mások, mert pontosabban ügyelnek az Úr vezetésére és tanitására.

4. Az Úr második jelenlétében mily egyház fenhatóság lesz a tanitás levezető csatornája és hogyan látja az egyéni egyházakat: rendjét, fegyelmét stb.?

Az egész Egyház egysége, ez az általános összetartás, az összességnek egy közös eszköz által való oktatása, mely eszközről az Úr azon célból gondoskodott, hogy kincseit második jelenlétekor (Mal. 3:17; Mát. 24:31.) összegyüjtse, a kisebb gyülekezetekben, semmiesetre sem tesz fölöslegessé egy bizonyos rendet. Bármily kicsiny is egy gyülekezet, rendnek kell benne uralkodjék. A „rend" szóval nem akarunk mi merevséget és szertartásosságot kifejezni. A legjobb és leghelyesebb rend az, mely minden lárma nélkül fenntartható, hasonlóan egy elrejtett kerék-szerkezethez. A három, öt és több tagból álló gyülekezetekben is az Úr kivánságát tekintve törekedni kell annak megállapitására, hogy a csoportban ki az, aki az igazságot a legjobban ismeri és különben is a különböző tulajdonságokkal bir. Melyek a gyülekezeti vén ismertető jelei reánézve a Szentirás utasitásai szerint: vajjon képes-e arra, hogy az igazságot tanitsa, vajjon kifogástalanul él-e, vajjon ért-e ahhoz, hogy surlódás nélkül a rendet fenntartsa, mi tapasztalható családja körében, stb.

5. Az Egyház véneinek a kivá asztásainál milyen képesitések tartatnak szem előtt; kik szavazás által fejezik ki az Úr értelmét; mit kell tenniök?

Ha a kis gyülekezet gondolkozásában és cselekedeteiben az Úr lelkét és igéjét követi, ugy egy közös elhatározásnak az eredménye, mely pl. a gyülekezet szolgáinak megválasztásában jut kifejezésre, az illető esetben az Úr akarataként ismerendő el. A legnagyobb valószinüség szerint minden gyülekezetben annak legjobb és legalkalmasabb tagjait választják meg. Mindig ügyelni kell azonban arra, hogy ily választások sohase történjenek megtontolás és ima nélkül. Ezért idejüket előre meg kell határozni és ki kell hirdetni. Természetesen azt sem szabad figyelmen kivül hagyni, hogy csak az ujteremtés tagjai s csak oly fivérek és nővérek kiséreljék meg szavazatukkal az Úr akaratát kifejezésre juttatni, akik a bünbánat fokait, az erejük szerint való jóvátételt, Jézus engesztelő áldozatának elfogadását, mint Istennel való egyetértésük alapját és az Úrban való teljes megszentelést véghez vitték és igy a Szellemmel való fölkenés által, a „fiak háza" összes kiváltságaiban részesültek. Csakis ilyenek képesek arra, hogy a Fő akaratát felismerjék és kifejezésre juttassák. Ezek képezik csupán Krisztus testét, mig mások, akik a fölkenést nem hajtották végre, azonban bizalmukat szintén a drága vérbe helyezik, a hit háztartása tagjainak tekinthetők, akiknek továbbhaladására számitani és akiknek jóléteről gondoskodni kell.

6. Mi a jelentősége e szónak: rend. Apost. cselek. 14: 23 soraiban.

A vének hivatalba helyezése a gyülekezetben

„És mikor minden nagy gyülekezetekben választottak volna Séniorokat és imádkoztak volna bőjtölésekkel egyben, ajánlák őket az Úrnak, akiben hittek vala." Csel. 14:23.

Ez a rész, valamint még sok más, amelyekben gyülekezetek véneiről van szó, igazolja azon föltevésünket, hogy az első Egyházban, általában ugy jártak el e tekintetben, amint a fenti részben Ikoniumról, Lystráról és a pisiriai Antiochiáról följegyeztetett. A „vén" megjelölés, mint már láttuk, az evangélistákat, pásztorokat, tanitókat és prófétákat, (nyilvános szónokokat) foglalja magában, ezért fontos tudni, hogy mily alapon tartották magukat a vének „megválasztottaknak", vagy „rendelteknek." A görög szó, amely „választott"-tal (Luther szerint „rendelt"-tel) van forditva, kimeritő felvilágositást nyujt: „cheirotonea" a kéz felemelését jelenti. A hivők tehát véneik megválasztását nyilvános szavazásban kézfelemelés utján eszközölték.

A szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY Cluj (Kolozsvár) Str. Bukovina Nr. 4.

Cenzurat: JURCA. Nyomatott Sonnenfeld Adolf r. t. graf. műint. Oradea Mare.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21 : 12.

Vallásos folyóirat. 1921. Ádámtól 6049.

TARTALOM:

	Oldal
Az isteni szeretet	*III.*
A mi észszerü szolgálatunk .	*IX.*
Egy út tapasztalataiból . .	*XVI.*
Gondolatok a hitről	*XIX.*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.“ —Luk. 21 : 25, 26; Márk. 13 : 29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension" rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a müvelt világ minden részében el van terjedve az *„Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság"* által, mely 1881 ben alapittatott „a keresztyén ismeretek terjesztésére". Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyülhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetitő csatornaképen is, mely által a Társaság gyüléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok", érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyülésekről szóló tudósitások által épülhetnek."

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tisztelteti fokot, melyet Társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felöl való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I Pét. 1:8—19; I. Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágakőveit (I. Kor. 3:11 –15; II. Pét. 1:5 –11), további hivatása „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben . . . azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy a hogy most kijelentetett". — Efez. 3:5 –9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyosakká, föltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépittetése szerint igazodik. És mi nem csak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bünért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:5 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben". Zsid. 2:9. Ján. 1:9. I. Tim. 2:5 –6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen" „része lesz az isteni természetnek" s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Efez. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőitett Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3·19 –23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály:* 34. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztrálliai osztály:* 495. Colhus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály:* 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz cimezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találtak e hasábokon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. E.

Biblia tanulmánysorozat:

I. „A korok Isteni terve" román, valamint magyar nyelven 50 Lei
II. „Az idő elérkezett" román, valamint magyar nyelven . 50 Lei
III. „Jöjjön el a Te országod" magyar nyelven . . . . 50 Lei
Fenti müvek 390—400 oldalra terjednek.
VII. „A beteljesült Titok" 720 old, diszes vászonkötésben . 50 Lei
A „Biblia kulcsának is" nevezve, ezen müvek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a müvelt világ népei kezén.

„Milleniumi hajnal" énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
„Énekek-énekének" teljes magyarázata füzve 76 oldal . . 5 Lei
„Manna" (Reggeli elmélkedések) 385 oldalon román nyelven 10 Lei
„Az Őrtorony" egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre . 30 Lei
Fenti müvekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Föltétlen érdekes, teljesen logikus és gyakorlati" H. W. P. az üdv. hadsereg tábornoka.

Mindennemü levelezés és előfizetés beküldése igy cimzendő:

AZ ŐRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG

romániai osztálya, Cluj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

FEL

AZ ISTENI SZERETET.

„Uj parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek: mint én szerettelek titeket, ugy szeressétek ti is egymást. Erről ismernek mindnyájan, hogy én tanitványaim vagytok, ha egymást szeretitek. — Ján. 13:34, 35.“

VAJJON barátja vagyok-e mindazoknak, a kik az Ur iránti teljes odaadást óhajtják kifejezésre juttatni és akik harmoniában vannak a jelenlegi igazsággal?

Feltesszük, hogy a cikk elolvasása előtt, minden olvasó megfelel az itt feltett kérdésre és azután, mikor ujból elolvassa, ujból felel rá és megvizsgálja, hogy vajjon összhangzók-e a feleletek. Kétségtelen, hogy az Őrtorony minden olvasója először azt fogja mondani: igen én barátja vagyok mindenkinek, aki szereti az Urat, mindenkinek, a ki fogadalmat tett, önfeláldozva magát az Urnak.

A Nagy Tanitó az idézet e szavaiban azon életszabályt, vagy törvényt fektette le, amely szerint az uj teremtést kell kormányozni. A szabály ugyanaz mindenkire nézve, aki a versenypályára lép a magas hivatás dijáért és sohasem változik. Aki utólag tagsághoz akar jutni Krisztus testületében, annak ezen követelményeket mérlegelnie kell.

Az emberek között különböző fajai vannak a szeretetnek. A szeretet az isteni tulajdonságok egyike és mivel az ember Jehova képmására lett teremtve, meg kellett lennie benne a szeretet tulajdonságának is. Az ember bukása óta az önzésre való hajlam nagyon is tulsúlyra emelkedett és az isteni képmás az emberen nagyon elhomályosult.

KÉTFÉLE SZERETET

A görög nyelv szabatosabb a magyar nyelvnél és a különböző szavak, a melyek magyarra szeretettel fordittatnak, lehetővé teszik a szeretet fajai közötti megkülönböztetést. A görög szó Philia inkább a szeretet alsóbb fokát fejezi ki, mig az Agapé szó a magasabb rendü, magasabb foku szeretetet. A magyar nyelvben jobban megérthetjük azt a fokozatot, ha az alsóbb foku szeretetet epedő szeretetnek mondjuk. Olyan szeretet ez, amely más szeretetére vágyik; azért szeret, mert viszontszeretetet vár. Az önzetlen, vagy a tiszta baráti szeretetet nem azért ápoljuk, mert valamit viszonzásképpen várunk, hanem szeretünk, mert jót akarunk tenni, hogy annak az érdekében, akit szeretünk, tegyünk valamit, azaz szolgálatára legyünk.

Az epedő szeretet a családi és hitvesi viszonylatban jelentkezik. Ez az a szeretet, amely viszonzásra vár. Az a szeretet az, amely rendesen ugyanazon család tagjai, mint természetes fivérek és nővérek, szülők és gyermekek közt, mint fegyelmet célzó szeretet müködik. Ebben a felek rokonsága miatt több, kevesebb önzés is vegyül. Ilyen még a nemek közötti szeretet, amely természetszerüen egyik a másika felé irányul.

A szeretet, melyet a görög Philia szó jelöl meg, az önző szeretetet jelenti, a mely mások hozzájárulását kivánja. Olyan embereknél jelentkezik ez, akik nagyfoku szentimentálizmussal (érzelgősség) birnak. Aktiv jellegü, mert viszonzást kiván, vagy remél. Bizonyitékul szolgálhat erre a következő. Jézus a farizeusokról igy szólt: „Kik örömest imádkoznak fennállva a gyülekezetekben és az utcáknak szegletein, hogy az emberektől láttassanak. (Máté 6:5.) És ugyan efajta emberek „a lakodalmakban a főhelyet szeretik és a gyülekezetekben az előlülést.“ (Máté 23:6.) Ez az a szeretet, a mely valakit arra késztet, hogy egy gyülekezetben, vagy társaságban megjelenjen és ugy viselkedik, hogy megbámulják, vagy, hogy valami dicsérő szavakat halljon magáról. Ez az a szeretet, a mely mások előtt ki akar tünni személyes tulajdonságával, tudásával, hogy helyeslést és tapsot nyerjen. Könnyen látható, hogy itt nagyban előtérbe lép az önzés.

A szeretet ugyane fajtáját illusztrálva Jézus ezt mondotta: „Aki apját, anyját jobban szereti nálamnál, az nem méltó én hozzám és aki jobban szereti fiát, vagy leányát, mint engem, az nem méltó én hozzám.“ (Máté 10:37.) Mivel a családi szeretetet az önzés bizonyos foka kelti fel. Jézus nyiltan megmondja, hogy tanitványaitól magasabb foku szeretetet kiván. Ugyancsak az önző szeretet jelentkezik azoknál, akik a világban vannak. Hogy ha ti a világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami övé. (János 15:19.) Ez nem az a fajta szeretet, amit az Ur Jézus az uj-teremtés részére rendelt, mert Ő ezt mondja: „Az én parancsom az, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.“

A BARÁT, AZ SZERET

A barát szó a magyar nyelvben annyit jelent, hogy valaki szeret. A barát és a szerető szavak jelentése ugyanaz, noha ezen szavakat egymástól különböző értelemben használják. A szerető szót a közönséges értelemben használt szeretet kifejezéseképpen, mig a barát szót gyakran csak, mint üdvözlést használják. Az általános értelemben vett szeretetbe nagyfoku önzés is vegyül, magába foglalva egy létező rokonság gondolatát a felek közötti kölcsönösség alapján, ahol az egyik szeret és a másikat szeretik. Mig ellenben a baráti szeretet nem jelent szükségképpen kölcsönös viszonyt, vagy rokonságot, vagy önző előnyt, hanem szeretete az egyiknek a másik iránt, tisztán a személy kedvéért. Szeretete ez ennek a kedvéért és nem azért, hogy mije az annak, aki szeret.

Igazi barátság, amint azt a Szentirásból vett bizonyitékokkal ki fogjuk mutatni, egyértelmü az isteni szeretettel. Olyan szeretet az, ahol minden önzés ki van küszöbölve. Hajlam ez arra, hogy jót cselekedjünk és hogy másnak cselekedjünk jót, még áldozat árán is és tekintet nélkül arra, hogy az a személy, akinek a szeretet szól, tudja

FEL

azt, vagy nem és mindenesetre tekintet nélkül arra, hogy lesz-e érte jutalom, vagy sem. Ezért lehet valaki másnak a barátja, amikor az a másik nem is barátja annak, ki az ő barátja. Ahol kölcsönös barátság van, ott mindegyiknek önzetlenül kell szeretni és vágynia kell mindig, hogy jót tegyen a barátjának és nem, hogy jót kapjon a barátjától.

Lehet valahol családi rokonság, a hol a családhoz tartozók szeretik egymást a szeretet egy alsóbb fokán, de amely magasabb fokuvá fejlődhetik. Igy például az anya önző módon szeretné gyermekét, mégis hagyha szigoru próbára tétetnék, önzetlen szeretetet tanusitana, amely magasabb fokon áll. A baráti szeretet ezért az a szeretet, amely örömmel indul ki és irányul másfelé a saját áldozata árán. Ez tehát a legmagasabb foku és a legnemesebb szeretet. És noha önzetlenül keletkezik a viszonzásra való minden reménv nélkül, mégis a legtisztább eredményt hozza meg, mert Jézus szavai szerint „sokkal áldásosabb adni, hogynem, mint venni." Aki most önzetlenül szeret és arra törekszik, hogy másnak jót tegyen, sokkal jobban van megáldva, mint az, akit más szeret és akinek ez a más jót tesz. Ez a Krisztusban levő uj teremtés fejlődési rendje. Ez növekszik azáltal, hogy fokonkint üresiti magát azáltal, hogy adja oda éltét másokért, mig a világ dolgai ezzel ellenkezőleg éppen a megtartás a szerzés által növekednek. A baráti szeretet, a szeretet legmagasabb és legnemesebb foka tehát abban áll, ha valaki másnak a barátja és nem abban, hogy más neki a barátja. Igazi barátság ritka ezen a világon, de az ujteremtésnek az Úr megparancsolja, hogy a szeretetnek ezt a faját kifejlesszék. Ez az uj parancsolat egy különös parancsolat, mely azokról szól, akik a Szent Szellemtől fogantattak egy olvan szeretet számára, amely a megdicsőülés előtt kell, hogy elérje a legmagasabb tökélyt.

Igaz, hogy szeretet szeretetet teremt és ahol a két fél magasabb fokon szeret, ezek kitartó és hüséges barátokká lesznek. Ahol a szeretet alacsonyabb foku, vagy önző, az egy darabig lángolhat, azután csalódás miatt a szeretet lángja kialszik. De ahol a barátság magasabb foku szeretetén alapszik, az sohasem szünik meg, az örökké tart. A Szentirásban és más helyen a szeretet e faja világosan ki van domboritva.

A MEGÉRTÉS SZÜKSÉGES

Szükséges azért, hogy az uj teremtés némileg megértse az önzetlen baráti szeretet értelmét, hogy igy hasonló legyen az Urhoz és hogy megértse a parancsolat, vagy törvény szabályt, mely az uj teremtés alapjául le lett fektetve. A szeretet az uj-teremtés egyetlen tulajdonsága, amely a tökéletességre vihető, mig az uj-teremtés e tökéletlen cserépedényben van. Ha Jézus azt mondta, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket, ez annyit jelent, mint az ujonnan nemzett uj-teremtést a szeretet tökéletes fokára emelni. Jelenti ezért, hogy az Úr Jézus Krisztus képmására kell átalakulnia. És akiket Isten eleve tudott azokat arra szánta, hogy átváltozzanak. Annak, aki még a testben van, lehetetlen a tudást, az igazságot a tökéletességig kifejleszteni, de az lehetséges, hogy valaki a tökéletes szeretetet elérje. Következik tehát, hogy ha úgy akarunk szeretni, ahogy Jézus szeretett minket, akkor meg kell tanulnunk, hoby mi az Isteni szeretet és hogyan nyilvánult az meg velünk szemben.

IDÉZETÜNK BIZONYITÉKA

Jehova a többi nemzetek és népek kizárásával Izrael nemzetével foglalkozott hosszu időn keresztül. E nemzet megszervezése előtt megigérte Ábrahámnak, hogy az ő magvában a föld összes nemzetségei meg lesznek áldva. Ábrahám Isten barátjaként van megjelölve, mert önzetlen szeretetet nyilvánitott Isten iránt. Később, mikor az Úr Jákób halálakor szervezte a nemzeteket, gondozta, védelmezte és szerette őket, mint nemzetet önzetlen módon. Nem azért választotta ezt a nemzetet, mintha ők másoknál különbek lettek volna. Mózes mondotta nékik: „Az Úr nem azért fordította felétek az Ő szeretetét és nem azért választott ki benneteket, mert többen volnátok számra nézve, mint bármely más nép, mert hiszen ti vagytok valamennyi között a legkevesebben, hanem azért, mert az Úr szeretett benneteket és mert megakarta tartani az esküt, melyet igért a ti atyáitoknak. Ezért hozott ki az Úr erős kézzel és váltott meg benneteket a szolgaságból Farao Egyiptom királyának a kezéből. V. Moz. 7 :7.

Isten önzetlen baráti szeretetét nyilvánitotta egy emberhez, mikor Ő ezt a nagy és kimondhatatlan adományt adta az Ő szerelmes fiának. — János 3:16.

Mikor Jézus kiválasztotta az Ő tanitványait és foglalkozott velük, akkor ugyanezt az önzetlen barátságot, isteni szeretetet nyilvánitotta irántuk. S amikor ők a tanitványai lettek, többé nem mint szolgákhoz, hanem mint barátokhoz beszélt. „Ezentul nem nevezlek benneteket szolgának, mert a szolga nem tudja, mit mivel az ura, de én barátaimnak nevezlek benneteket, mert mindent, amit Atyámtól hallottam, azokat megmondottam néktek. Nem ti választottatok engem, én választottalak benneteket, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjetek és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérjetek az én Atyámtól, azt megadja néktek. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek. — János 15:—17.

Szent János ugyanezen tulajdonságról szólva, világosan meghatározza az isteni szeretetet, mondván: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem mert Ő szeretett bennünket és elküldte nekünk az Ő fiát büneink kiengesztelésére. — János 4:10. Hogy ez az a szeretet, mely az uj-teremtésnek van megparancsolva és hogy első szövegünkben idézett Jézus nyilatkozatával harmoniában van, világosan bizonyitja Szent János mikor azt mondja: „Szeretteim, ha az Isten ugy szeretett bennünket, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istént soha senki sem látta. Ha egymást szeretjük, az Isten bennünk lakozik és az Ő szeretete bennünk beteljesedett. (János 4:11.)

FEL

Ugyanezt a gondolatot találjuk ismét Szent Pálnál mikor azt mondja: „Az Isten pedig mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bünösök voltunk, Krisztus miérettünk meghalt. — Rom. 5:8.

ÉGI KÖZÖSSÉG

Az új-teremtés fejlődését és célját tárgyalva, Szent Pál megmutatja, hogy az Isten kifejleszti ezt az osztályt, hogy Jézussal egyesüljön az ezeréves uralom alatt és nemcsak ezt, hanem hogy ezután is az Ő kegyelmének kitüntettjei legyenek. Nyilvánvaló, hogy csak azokat fogja erre a méltóságra felemelni, akik kifejlesztik az isteni szeretetet. Ezzel kapcsolatban ezt mondja nekünk: „De Isten, aki gazdag kegyelemben, az Ő nagy szerelméből, mellyel szeretett minket, mikor a vétkekben megholtunk, minket is együtt megelevenített Krisztussal, kinek kegyelméből megmentettünk és együtt feltámasztott és együtt helyeztetett a mennyben, Jézus Krisztusban, hogy az elkövetkező időkben megmutatná az Ő kegyelmességének nagy gazdagságát az Ő hozzánk való kegyelmességéből a Krisztus Jézusban. (Eféz 2:4, 7.) Most a fejlődésben levő uj-teremtmény helyeztetett a megáldott „égi közösségbe, az Úr Jézussal az Úr Szelleme által és tökéletes lévén az Ő hasonlatosságában, az elkövetkező korokban az Isten megmutatja nekik kegyelmének rendkivüli gazdagságát Jézus Krisztusban.

Valamivel később az apostol ismét hangsulyozza ez önzetlen baráti szeretet szükségességét. Azután, hogy a Mester követői beláthassák az önzés eltávolitásának szükségességét, s az emberek azon vágyainak, hogy tapsoljanak nekik, az apostol ezt mondja: „Ha van valami vigasztalás Krisztusban, ha van valami gyönyörüség a szeretetben, ha a Szent Szellemnek a társasága, ha valami szivből való könyörületességek vannak bennetek, teljesitsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, egy szerelmetek legyen, egy értelemmel és egy akarattal legyetek. Semmit ne cselekedjetek versengés, vagy hiábavaló dicsőség által, hanem alázatosság által, minden mást nálánál jobbnak itéljen lenni. Ne nézze kiki az ő hasznát, hanem minden az egyebeknek hasznokat is nézze. Annakokáért azon indulat legyen bennetek, amely volt az Úr Jézus Krisztusban. — Filip 2:1, 5.

Hogy valaki nem éri el azonnal a szeretet ezen szinvonalát, amint eredetileg volt az az első emberben, hanem abban fejlődni kell, világosan kitünik az apostol e szavaiból: „Az Úr pedig vezérelje azt, hogy bővölködjetek és bőségesek legyetek egymáshoz való szeretettel és mindenekhez, miképpen mi is tihozzátok." — I. Thess. 3:12.

Aki másnak igazi barátjává lesz, annak kész kell lennie arra, hogy magáról megfeledkezzék és megfeledkezzék saját érdekeiről, hogy szeretetének tárgya áldást nyerjen. Mikor Jézus nagy szeretetét mutatta irányunkban, hogy előteremtette érettünk a megváltás diját, nem vezérelte az a gondolat, hogy valamikor valami hasznot hajtunk majd neki. Ő előre tudta, hogy miután mindent megtettünk, amit lehet, mi még akkor is haszontalan szolgák vagyunk. Feltehető a kérdés: lehetséges-e, hogy valaki, mig e cserépedényben van, az isteni szeretetet, azaz barátságot, az önzetlen szeretetet képes lenne valamelyik embertársa iránt megnyilvánitani? A felelet az, hogy ez lehetséges és nemcsak lehetséges, hanem szükséges arra nézve, hogy Krisztus egyházában tagsághoz jusson.

Isten az Ő népét tanitja parancsolattal és példával. A parancsolat alatt értjük a szavaiban kifejezett határozott szabályokat, mely szabályok az uj-teremtésre vonatkozó határozott akarata és parancsa az Úrnak. Igy az Ő szavaiban lefektetett bizonyos kiváló példák mindenike az uj-teremtés javára szolgál. A Szentirás fenti idézetei egynehány parancsolatot, szabályt foglalnak magukban, melyek világosan meghatározzák az isteni, baráti, vagy önzetlen szeretetet. Vizsgáljunk meg egy nehány példát.

JONATHÁN ÉS DÁVID

Különböző dolgok a zsidó néppel kapcsolatban, a mely egy tipikus nép volt, Izrael javára váltak. Jonathán és Dávid példája igen nagy fontossággal bir az uj teremtésre nézve. Jonathán királyi herceg volt, ő volt látszólag Izrael trónjának valószinü örököse. A nép nagyon szerette és becsülte őt, mert nemes, férfias teremtés volt. Dávid Betlehemben élt az ő atyjával. Ő pásztorfiu volt. Testvéreihez ment, akik Saul hadseregében voltak, ott harcba bocsátkozott és leverte az óriás Góliátot és Izrael hadseregét megszabaditotta a filiszteusoktól. Erre Dávidot Saul elé vezették és amint előtte állott és megtette a jelentést, ő volt a nap hőse és a nép énekkel dicsőitette, azért, amit érte tett. Jonathán ránézett és Izrael jövőbeni királyát látta benne. Ő nagyon jól tudta, hogy Dávid trónra emelése az ő Jonathán elejtését jelenti. Ha önzés és irigység lett volna a szivében, ugy szembe helyezkedett volna Dáviddal. De épen ellenkezőleg, ugy látszik teljesen megfeledkezett a saját érdekéről. Megfeledkezett magáról és szeretetével a nemes ifjut halmozta el, aki atyja a király előtt állott. Minekutána elvégezte volna a Saullal való beszédet, a Jonathán lelke a Dávid lelkével összeforrt és Jonathán ugy szerette őt, mint a maga lelkét. Hozzávevé azért Saul őt azon a napon és nem engedé neki, hogy atyja házához menne. Szövetséget szerzének pedig ketten Jonathán és Dávid, mivel Jonathán őt szive szerint szeretné. És leveté Jonathán köntösét, mely rajta vala és egyéb ruháját is mind fegyverét, kézivét és derékövét. — Sám. 18:1—4.

Ime csudálatos példája a tiszta, önzetlen baráti szeretetnek. Nem érzi-e mindenki, aki ezt a dolgot átgondolja, hogyha ilyen szeretet volna a jelenkor minden testvérei között, akkor sohasem volnának különböző ellentétek. Hogy a megoszlás és elkülönülés lehetetlen volna. Mondhatja-e tehát valaki őszintén: én barátja vagyok mindazoknak, akik most élnek?

FEL

Dávidot királlyá kenték fel. Féltékenység támadt erre Saul szivében, aki meg akarta őt ölni és ezt több izben meg is kisérelte. Dacára annak, hogy saját atyja, Saul kisérelte meg Dávid megölését, Jonathán saját életét tette kockára, mikor barátját segitette és megvédelmezte. Itt mindkét részről igazi barátság volt. Mikor Saul és fiai, Jonathán egy későbbi csatában elestek, Dávid nagyon meggyászolta szeretett barátja elvesztét és igy kiáltott fel: „Nagy keserüségben vagyok éretted édes atyámfia Jonathán, felette igen kedves voltál nekem, nagyobb volt hozzád való szerelmem az asszonyokhoz való szerelemnél. (Sám. 1:26.) Ez nem csupán egy hirtelen fellobbanó szeretet, vagy barátság volt, mely egy ideig tartana két barát között, de olyan szeretet és barátság volt, amely addig tartott, amig éltek. Dávid sohasem felejtette el barátjának a szeretetét. Mikor királylyá lett és hosszu idő mulva Jonathán halála után Dávid kérdezte: „Maradt-e valaki Saul házából, akivel jót tehetnék Jonathán kedvéért, akivel szemben Isten jóságát gyakorolhatnám. És amikor megtudta, hogy Jonathán egyik nyomorék fia megérkezett és arcra esett Dávid előtt, Dávid megnyugtatta és igy szólt hozzá: „Ne féli, mert én jót teszek veled, atyád Jonathán kedvéért és visszaadom Saul atyádnak minden földiét és te mindig az én asztalomnál fogsz enni kenyeret." — 2 Sám. 9:1—8.

RUTH ÉS NAOMI.

Ruth Naomi és Arpah barátságát a Szentirás azért emeli ki, hogy tanitásul szolgáljon az uj teremtésnek, különben miért kellett volna ezt egyáltalán elmondani? Ez a kép világosan megkülömbözteti az itt tárgyalt szeretet két fokozatát.

Moáb országa a Jordántól keletre fekszik. Naomi férjével és gyermekeivel Kanaánban lakott. Elimelech és felesége Naomi és két fiuk Moáb országába indultak, hogy ezt az élethez szükséges élelmiszert beszerezzék. E közben meghalt Naomi férje. Két fia feleségül vette Orpah-t és Ruth-ot és együtt laktak Moáb országában. Azután a két fia is meghalt. Naomi azután elhatározta, hogy visszatér Palesztinába és két menye Orpah és Ruth elkisérték. A három özvegy megállott a Jordán partján és keservesen sirt; és miért? Naomi kérte őket, hogy váljanak el. Azt mondta nekik: „Menjetek ahová akartok; nincs több fiam. De ha volnának is fiaim, várnátok ti, amig felnőnek?" És amint igy állottak és beszélgettek, mindnyájan hangos sirásra fakadtak. Orpah szerette az anyósát, de nem a magasabb, nemesebb szeretettel. Az ő szeretete alsóbbrendü volt, önző természetü. Megölelte, megcsókolta Naomit és a saját nemzetségéhez ment. De nem igy cselekedett Ruth. Ruth a magasabb, nemesebb, önzetlen barátságot mutatott. Anyósába kapaszkodott és igy kiáltott fel: „Ne kérj, hogy elhagyjalak vagy hogy lemondjak arról, hogy kövesselek; mert ahová te mégy, megyek én is és ahol te fekszel le, ott fekszem én is, a te néped lesz az én népem és a te Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott fogok én meghalni és ott fognak engem eltemetni. Az Ur tegye meg ezt nekem és még többet is, ha kell akkor csak a halál válasszon el minket."

A szó Ruth héberül barátot jelent. Kétségtelen ezt a szép példát és képet használta fel, hogy az uj teremtésnek megmutassa az önző szeretet és az önzetlen nemes barátság és szeretet közötti különbséget.

AZ IRIGYSÉG TÁVOL VAN A BARÁTSÁGTÓL

Egy igaz barát nem irigyli azt, akinek ő a barátja. Irigység az egyiknek a sajnálkozása, hogy egy másik különb, mint ő; a baráti szeretet vágy, hogy a barát boldoguljon. Örömöt talál barátjának a jólétében és sikereiben. Boldog, hogy ha látja, hogy a barátja előrehalad és ha tisztelik. Példa erre Keresztelő Szent János. A fariezusok eljöttek Jánoshoz és kérdezték: „Ki vagy? Ilvés vagy? Próféta vagy? vagy ki vagy hát? Tudni akarjuk, hogy elmondhassuk az embereknek, ha kérdezik tőlünk." hogy ha önzés lakozott volna János szivében és önbecsülés iránti vágy, bölcs tekintet nyilvánitott volna meg és igy szólt volna: „Ti tudjátok, hogy én egy igen nagy és bölcs férfiu vagyok és én más valakiről akarok nektek beszélni, aki mindjárt utánam jön. Ő majd mond nektek sok csodálatos dolgot, de én előre adok nektek némi felvilágositást, mert be vagyok avatva a dolgokba." Ellenben felelé nékik János, mondván: „Én keresztellek vizzel, de ti köztetek van, akit ti nem tudtok. Ez az, aki én utánam jő, ki énnálamnál feljebb becsültetett, kinek sarujának kötőjét, hogy megoldjam nem vagyok arra méltó." (János 1:26—27.) A következő napon János közöttük állott és látva Jézust közeledni, hogy a nép dicsőithesse Őt, igy kiáltott fel: *„Ime ez az Istennek ama báránya, ki elveszi e világnak bünét!* Ez akiről én azt mondom vala, én utánam jő egy férfiu, aki én nálamnál feljebb becsültetett, mert nálamnál méltóságosabb vala. — János 1: 29., 30.

Ha már most arra gondolunk, hogy Isten ugy helyezte el a tagokat a testben, ahogy neki tetszett, kérdezzen mindenki közülünk néhány praktikus kérdést: El akarom-e én mondani másoknak ki vagyok, mit csináltam, vagy milyen befolyásom van valakinél, aki magasabban áll, azért, hogy a hallgatók tudomást szerezzenek személyem fontosságáról? El akarom-e mondani tapasztalatomat, hogy mások előtt dicsekedjem? Keresem-e az alkalmat, hogy elmondjam másoknak a sikereimet vagy hogy mit vittem véghez, mit irtam vagy hordtam össze, azért, hogy szavaimmal magasztaljam az én kiválóságomat? Akarok-e hatni másokra saját személyem fontosságával és hogy mennyire szükséges, hogy beszéljek és elmondjam nekik tapasztalataimat az ő épülésükre?

Ha igy volna, nem bizonyitéka-e ez az önzésnek és az igazi isteni szeretet hiányának? Ülhetek-e nyugodtan a helyemen és nézhetem-e, a mint egy másik testvéremet megtiszteltetés éri és örülhetek-e azon, hogy ő előre megy, vagy pedig sajnálkozással tölt el, hogy látom az ő előre hala-

FEL

dását? Utóbbi esetben én hiányával vagyok a szeretetnek. Ha örömöt találok benne, hogy látom az ő előrehaladását és megbecsülését, akkor igazi barátja vagyok neki, akit isteni szeretettel szeretek.

TISZTELJÉTEK EGYMÁST

Pál apostol mondja: „Atyafiu szeretet által egymásnak szerelmére hajlandók legyetek. Egymásnak tisztességgel legyetek." (Rómaiak 12:10.) Aki át van hatva az isteni önzetlen szeretettől megtiszteltetés dolgában fivérét vagy nővérét maga elé helyezi. Nem sértődik meg, mert testvérét kérték fel az ének vezetésére és nem őt. Nem sértődik meg, mert testvérét kérték fel, hogy szóljon a gyülekezethez és nem őt. Előfordul, hogy egy gyülekezetben vannak olyan egyének, akik azt akarják, hogy vezetőkül válasszák meg őket és ezért kérik tagtársaik szavazatát és programmot adnak, hogy megválasszák őket. Az ilyen embert nem hatja át az isteni szeretet, hanem az önzés vezérli. És hogyha a gyülekezet egyes tagjainak nem sikerül vezetőül megválasztani azt, akit akartak, a kudarc miatt megsértődnek, ez pedig annak a bizonyítéka, hogy az isteni szeretet távol van tőlük. A dolgok alapos vizsgálata esetén kitünik, hogy minden gyülekezetben, ahol zavar van, vagy hajlandóság a meghasonlásra, vagy már maga a meghasonlás, annak az oka, hogy valaki vagy többen közülök nem az isteni szeretetet, hanem az önző szeretetet gyakorolják. És ahol az önzés kerekedik felül és az isteni szeretet hiányzik, ott nem lehet szó Isten országába való bejutásról.

Mikor Jézus megszabta az uj teremtés törvényét, ő tudta, hogy azokat, akik be akarnak jutni a királyságba, e törvénnyel kell és lehet kormányozni őket. Valahányszor zavar támad egy gyülekezetben, ha mindenki nyugodtan vizsgálná meg a helyzetet és kérné az Urat, hogy segitse meg minden önző vágy eltávolitásában és hogy az isteni és a baráti szeretet vezérelje és azután ennek megfelelően viselkednének, a gyülekezet meghasonlása lehetetlen volna. Ha minden gyülekezetben, ahol meghasonlás üti fel a fejét, mindenki nyugodtan és elfogultság nélkül megkérdezné magától: önzően vagy önzetlenül járok-e el? Ha önzően járok el, ugy félre kell tennem az önzést és gyakorolnom kell az isteni szeretetet, melyet Jézus megparancsolt.

Hányan akarnak mostanában bejutni a királyságba és hányan lesznek tagjai a nagy sokaságnak? És hányan lesznek, akiknél a gyülölet foglalja majd el a szeretet helyét, mely egy második halálba vezeti majd őket? Ünnepélyes és életbevágó kérdések ezek, melyeket az Ur minden felszentelt gyermekének fel kell vetnie és meg kell adnia a feleletet rájuk. Tartsa mindenki szem előtt Jézus zászlóját és gyülekezzen e zászló körül: „Uj parancsolatot adok nektek: szeressétek egymást, a hogy én szerettelek benneteket."

MILYEN SZELLEMBEN ÉLÜNK

Pál apostol mondja: „Avagy nem tudjátok-e, hogy akinek adjátok magatokat szolgákul engedelemre, annak vagytok szolgái, akinek engedtek, vagy a bünnek a halálra, vagy az engedelemnek az igazságra? (Rómaiak 6:16.) Két szellem vagy láthatatlan hatalom müködik a világegyetemben, és pedig (a) az önzés, mely a világ szelleme, a Sátán szelleme, mert a Sátán e világ istene és (b) önzetlenség, mely a szeretet szelleme, az Ur szelleme és ez az a szellem, mely az uj teremtést kell, hogy vezérelje. Akit az önzés vezérel, azt a rossz szellem irányitja. Mindenki meg kell, hogy vizsgálja önmagát, hogy mily okok mozgatják a cselekedetét: önzés-e vagy önzetlenség.

AZ ITÉLET.

Péter apostol kijelenti, hogy az itéletnek Isten házában kell kezdődnie. (1 Péter 4:17.) Ezt az itéletet egy ideig végre is hajtották. Hasonlóképpen meg lett nekünk mondva, hogy el kell jönnie az időnek a démonok feletti itélkezésre. (2 Péter 2:4.) Hogy el kell jönnie az időnek, mikor majd e világ országai felett itélkeznek, melyek a Sátán birodalmai és amely itélet most van folyamatban. A Sátánnak van egy láthatatlan birodalma, amelynek ő a fejedelme. Van egy látható birodalma, a mostani igazságtalan rend. El kell jönnie az időnek, amint az Irás mondja, amikor majd itélkeznek felette, és mivel most ezt az időt éliük, amidőn az egek lángokban és feloszló félben vannak és a föld elemeit izzó forróság olvasztja, bizonyitja, hogy ez az itélet ideje. Az Apostol határozottan megmondja nekünk, hogy a felszenteltek részt vesznek majd ebben az itélkezésben. (Korinthusbeliek 6:1, 2.) A sötétség minden erői, ellenségei a világosság gyermekeinek. Most abban az órában vagyunk, mikor a Sátán, a démonok és minden ügynökei Isten népe ellen sorakoznak. Itt az idő, mikor az Egyház látja az Apostolok szavának a beteljesedését: „Mert nemcsak a vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a birodalmak ellen, hatalmasságok ellen, az élet sötétségének a vezérei ellen, a lelki gonoszok ellen, melyek a magasságban vannak. (Efézus 6:12 Weymouth) Sátán láthatatlan országában anarchia dul. Az anarchia ugyanezen szelleme honol a föld nemzetei és a világ egyházi rendszerei között és a sötétség e hatalmai megfeszitik erejüket, hogy anarchiát támasszanak Isten népe körében. Elkeseredett harc ez a fenevad és a bárány és követői között. És minden eszköz és befolyás, melyet a Sátán felhasználhat, Jézus követői ellen használja fel.

VÉSZTELJES IDŐ.

Minden felszentelt gondolja tehát át józanul a helyzetet és figyelje meg az ellenségek nagy felsorakoztatását Isten népe, a világ maroknyi felszentelt keresztyéne ellen. A kicsiny sereg összes tagjai között családi szeretetnek kellene lennie, mert Isten házából vagy családjából valók és az isteni, a baráti szeretetnek szelleme kellene legyen az összes felszenteltek között, mert mindnyájan ugyan arra a célra törekszenek s mindenkinek serényen kellene utána járnia a másik boldogulásáért

FEL

Isten népének ügye közös ügy. A legkisebb meghasonlás soraikban annyit jelent hogy az ellenséget segitik. Az önzés, irigység, gyülölet, vagy rosszakarat minden megnyilatkozása annyit jelent, hogy saját erejüket a maguk elpusztitásának szolgálatába és nem a saját boldogulásuk szolgálatába állitják. Figyelmeztetve lettünk, hogy ilyen dolgok fognak történni az utóbbi időkben, amelyekben most vagyunk: „Ez pedig legyen tudtodra, hogy az utolsó napokban ártalmas idők lesznek. Mert lesznek az emberek magoknak szeretői, fösvények, dicsekedők, kevélyek, szidalmazók, szüleiknek engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok. Szeretet nélkül valók, békesség nélkül valók, patvarkodók, mértéktelének, kegyetlenek, a jóknak nem szeretői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, gyönyörüségnek szeretői iskább, hogy nem mint Istennek szeretői. (2 Thimotheus 1—4.) Kételkedhetik-e valaki egy pillanatig is, hogy az ellenség szelleme az, amely ilyen állapotot teremt a világon? És aki hamis vád koholására, istenkáromlásra, szerződésszegésre stb. ösztönöz, az az ördög. Róla mondja a Megváltó, hogy ő „testvéreink vádlója." Tehát ha bármikor arra adjuk magunkat, hogy vádat emeljünk egy testvér ellen, akkor az ellenségnek szolgáltatjuk ki magunkat és az ő szelleme uralkodik rajtunk.

SZERETET ÉS HÜSÉG

A közösség tagjai a leghübb barátok legyenek, barátok a szó legigazabb értelmében és küzdjenek testvéreikért (Nehem 4: 14.) és nem ő ellenük. (Galacia 5: 15.) Az Ur iránti hűség és az ő iránta való igaz szeretet azt jelenti, hogy hüségesek kell legyünk egymáshoz. A világon a hütlenség szelleme uralkodik és Isten népe ugyanezen szellemmel jön érintkezésbe, azért szilárdan kell kitartania a hüség mellett; mert: „Hogy a ti atyátok fiaitól, kik e világon vannak, ugyanazon nyomoruságok töltetnek be", és a kisértés, amely a világon lesz urrá, urrá lesz az Egyházon is. (1 Péter 5:9; 1 Korintus 10:13.) „Legyetek józanok, legyetek éberek, mert ellenségetek az ördög, mint egy orditó oroszlán jár körül és keresi, hogy kit falhatna fel." Egyik módszere, hogy Isten népét felfalja a hamis vád és a rágalmazás.

Egy egyházi szolgának nehéz helyzetet kell betöltenie az Egyházban. Ő az ellenség támadásának egyenes célpontja. Hogy ha dölyföt és nagyravágyást olthat be az egyházi szolga lelkébe, ilyen módon sikerülhet őt elbuktatni. Ha rábirhatja arra, hogy uralkodjon Isten öröke felett, ilyen módon sok zavart okozhat. Hogy ha találhat valakit, aki egy egyházi szolgát megvádol és megrágalmaz, akkor meg van a reménye, hogy meg is ronthatja. Pál Apostol erre gondolt, mikor ezt irta: „Az egyházi szolga ellen vádolást ne végy, hanem két avagy három tanubizonyság alatt." (1 Timotheus 5:19.) Ez összhangban van az isteni törvénnyel melyet Isten adott Izráelnek, elrendelvén, hogy mindent két vagy több tanuval kell bizonyitani. Nagyon könnyü dolog olyan embert találni akiben a gonosz szellem uralkodik, hogy vádat emeljen egy egyházi szolga ellen vagy egy fivér vagy nővér ellen. De akiben igazán meg van a törekvés, hogy az Ur akaratát kövesse, nem hisz ilyen vádban, mig a vádlott nincs szembesitve a vádlóval és mig a lefolytatott bizonyitás a vádlott bünösségét be nem igazolta.

Aki magasabb isteni szeretettel van testvére iránt, nem fogja testvérét rosszal gyanusitani és nem elegendő bizonyitást sem fogad el barátja, vagy testvére ellen, mert ezzel jogtalanságot követne el rajtuk. Az az isteni parancsolat, hogy ugy szeressük egymást, a hogy Jézus szeretett minket és ezen parancsolat iránti engedelmesség megóv attól, hogy rossz feltevéssel legyünk egymás iránt, rosszat beszéljünk, vagy hamisan vádoljunk valakit.

Az anya és fiu közötti szeretet lehet önző bizonyos tekintetben és mégis felemelkedhet az isteni szeretet magaslatára. Egy anya, aki igazán odaadó anya a fia iránt, sohasem fog elhinni egy olyan vádat a fia ellen, amelyről csak beszélnek, vagy amely mellett csak egy tanu van. Tegyük fel, hogy egy feljelentés érkezett hozzá, hogy a fia rossz dolgot követett el. Ő erre azt mondja: nem hiszem el addig, amig ezt előttem és előtte be nem bizonyitották. Ugyanez legyen a szabály azok között, akik testvérek Krisztusban. Az ördög az ő vádlójuk. Az ellenség szelleme az, a mely rágalmaz, és aki igazán barátja az ő testvéreinek, egy fivére vagy nővére ellen irányuló rágalmazó feljelentésnek, amig a vádló és a vádlott nem áll szemtől szembe és a mig a lefolytatott bizonyitás be nem igazolja az egyik vádlott bünösségét, nem ad helyet a beszédnek. És ha beigazolást is nyert a vádlott bünössége, akkor is ha igazi barátjai vagyunk, ugy üldözés és büntetés helyett, mint Pál Apostol mondja „épitsétek fel alázatosságnak lelkével, meggondolván magadat, hogy te is megkisértethetel. — Gal. 6: 1.

Aki másnak csak akkor barátja, hogy ha ez jólétben van és sikert ért el, de a bajban és szerencsétlenségben elhagyná, az nem barát. Egy igaz barát mindig szeret, (Példabeszédek 17:17.) jó és balsorsban egyaránt. A nap mindig süt a földre, akár felhők, akár más bolygók vannak körötte és a föld között. Hasonlóképen az igazi barátság, az isteni szeretet mindig sugárzik szeretetnek tárgya felé, tekintet nélkül arra, hogy mi jön közbe. A hold csak akkor világit a föld felé, ha maga is kap világosságot. Az önző szeretet is csak akkor világit, ha maga is kap világosság t.

A SZERETET ELEMZÉSE.

Pál Apostol boncolgatván Jézus isteni törvényét, mondja: „A szeretet sokat szenved, jóságos, nem könnyen gerjed haragra, nem gondol rosszra." Ha valaki igazi barátja az ő testvéreinek ugy nem kis ideig türi el a félreértést és a téves beállitást, hanem sokáig és továbbra is jóságot és önzetlen szeretetet fog tanusitani éppen az iránt, aki félreértette és megbántotta. Nem haragszik meg egykönnyen, sem rosszat nem fog gondolni testvéreiről. „A szeretet nem dicsekszik

FEL

és nem felfuvalkodó." A szeretet nem diszeleg mások előtt és nem hiv fel másokat, hogy megcsodálják és dicsőitsék az ő erényeit. „Nem viselkedik illetlenül és nem akar feltünni." Nem cselekszik illetlenül és esztelenül, sem dicséretet, sem magasztalást, sem jutalmat nem keres, hanem inkább azon van, hogy másokban tisztelje a jó dolgokat.

„Nem örül a hamisságnak." Mi most a nagy törvénytelenség idejét éljük. Törvénytelenség igazságtalanságot jelent. Igazságtalanság lett urrá az egész világon és a Sátán az Úr népébe is be akarja oltani. Jézus mondotta ezt arra, hogy ha majd a világ végének az idejét fogjuk elérni, a melyben most vagyunk; „és mivelhogy a bün igen megsokasodik, az atyafiui szeretet és igen meghidegedik sokakban." (Máté 24:12.) Most ez bebizonyosodik. A szeretet örömét találja az igazságban és mindent eltür; „azaz csendben marad a tüz alatt és bevárja az Úr jó idejét, a melv megszabaditja. A szeretet „mindent elhisz" — jó alapokokra vezeti vissza a dolgokat és nem rosszakra; „mindent elszenved" — türelemmel áll vád alatt és vár és nem fokozza ereiét a heves roham. „A szeretet sohasem téved." És miért? Mert az igazi, a baráti, az isteni szeretet olyan szeretet, a melv másokra irányul és jót akar tenni tekintet nélkül arra, hogy mások megfelelően vagy meg nem felelően fogadják. Pld. aki az egyházat szolgálja, azt félreértik és üldözik. Hogy ha igaz isteni szeretet van benne testvérei iránt, ugy ez semmi sem tévesztheti meg. Ezt a szabályt jegyezte ki Pál apostol, amikor ezt mondotta: „Én pedig nagy örömest költök és magamat is adom a ti lelketekért, noha holott én titeket felette igen szeretlek, ti lassabban szerettek engemet. — 2 Korint 12:15.

Azért csalhatatlan öröme van annak, akit szeretnek. Mindenki örül, akit szeretnek, de ez korántsem olyan fontos, mint ha valaki szeret. A magasztos, nemes, isteni, baráti szeretet elvezet a végtelen életbe és gyönyörbe. Jézus példát ad erre és megparancsolja, hogy ha a nyomaiba lépünk és hogyha szeretjük Istent és szeretjük Jézust, akkor megtartjuk ezt a parancsolatot. „Ezen ismerjük meg, hogy mi Ő benne lakozunk és Ő mi bennünk, hogy az Ő lelkéből adott nekünk." I. Ján. 4:13. Az uj teremtés befejező munkája most történik. Hogy oda bejuthassunk, a megkezdett jó müvet be kell fejeznünk és ez a befejezés kell hogy tanusitsa az isteni baráti szeretet tökéletességét, hogy engedelmeskedjünk a parancsolatnak, melyet Jézus az uj teremtésnek adott.

A MI ÉSSZERÜ SZOLGÁLATUNK.

„Mivel fizessek az Urnak minden hozzámvaló jótéteményeért? A szabadulásért való hálaadás poharát felemelem és az Urnak nevét hivom segitségül. Az Úrnak fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála." — Zolt. 116: 12—15.

A BIBLIÁT az ó-kor szent emberei irták, ugy, amint arra az Isten láthatatlan ereje és befolyása késztette őket. Egyes esetekben ezek az emberek maguk is előképei az Egyháznak. Isten ugy beszél az Egyházáról, a Fejről és a Testről, mint az Ő szerelmeséről.

A Dávid név jelentése: szerelmes.

Ezen Zsoltár megirásával azt, amit el akar mondani, a Krisztus Testének különböző tagjai által mondatja el, akik közül a keskeny uton való járás alatt mindegyik megkérdezheti magát és felelhet rá ugy, amint a fennt idézett bibliai hely leirja. Ezek a dolgok azért irattak meg előre, hogy figyelmeztetésül és okulásul szolgáljanak a Test azon tagjai számára, a kik a földön élnek annak a korszaknak végével, amelyben most vagyunk.

KI VAGYOK ÉN?

„Mivel fizessek az Úrnak?" — Vajjon ki vagyok én s vajjon hogyan jutottam abba a helyzetbe, hogy szolgálatomat az Úr egyáltalában elfogadhatónak találja? Ezeket a szavakat csakis a Krisztusban uj teremtmény alkalmazhatja magára. Annak, hogy valaki Krisztusban uj teremtmény legyen, legjobb alapja és kiinduló pontja a nagy váltság-áldozat. Ádám, a tökéletes ember vétkezett és igy eljátszotta minden jogát és kiváltságát, amelyet, mint tökéletes ember élvezett. A tökéletes ember Jézus megengedte, hogy megfosszák az élettől, de ahhoz való jogát nem játszotta el. Amikor mint Isteni teremtmény feltámadt halottaiból, birtokában volt a tökéletes emberi élethez való jog, s annak értéke, amelv érték nem más, mint az ő érdeme, s amelvet mint Isteni teremtmény helyezett letétbe akkor, amikor felment a mennyekbe, azzal a céllal, hogy az Jehova akaratával teljes összhangban használtassék föl. Az Evangéliumi korszak alatt ezt az érdemet használták föl alapul arra, hogy Isten megigazultakká tegye azokat, akik hit által, a Jézus által jönnek hozzá és magukat teljes mértékben fölszentelik. Arra a célra volt felhasználva, hogy ezek, mint a Krisztus testének tagjai elfogadható áldozatot tudjanak bemutatni az Istennek.

Azoknak az állatoknak, amelyeket a főpap az előképszerü ünnepen föláldozott, hibátlanoknak, tökéleteseknek kellett lenniök, ami előre jelezte, hogy minden olyan áldozatnak, amelvet az ellenképi Engesztelés napon Isten elfogad, mint Krisztus Testének tagját, hasonlóképpen tökéletesnek és hibátlannak kell lenni még az elfogadás előtt: szentnek, teljesnek és igaznak kell lennie. A megigazulás az Istennel való teljes igazzá tevést jelenti. Ebből az következik, hogy a megigazulásnak meg kell történnie, mielőtt az Úr bárki által a felajánlott áldozatot elfogadhatná. A Bibliában azt olvassuk, hogy „hit által igazulunk meg"

FEL

(Rom. 5:1.) mig másutt, hogy a Jézus vére tesz igazzá bennünket. (Rom. 5:9.) Ismét más helyen az áll, hogy „Isten az, aki megigazit. (Rom. 8:33.) Mindegyik kijelentés igazat mond, azért sorrendben kell vennünk őket. Kövessük azért rendes, bibliai módszerrel az egyént a bünben levő állapotától egészen addig, amikor mint elfogadható áldozatot felajánlja önmagát, mint a Krisztus áldozati testének egy részét.

Először is tudatára ébred annak, hogy bünös, annak született és hogy utja a bünösök utja. Szivében azonban él a vágy, hogy igazzá lehessen és összhangba jöjjön az Úrral. Elfordul tehát a büntől, hogy az Urat kereshesse. Ez azt jelenti, hogy megvan benne a bünbánatra való hajlandóság, azaz megbánással fordul el attól az uttól, amelyet eddig követett. Most már vonzva Jézushoz, akiről azt tanulta, hogy Ő az emberiség megváltója. Az Isten vonzza őt azáltal, hogy olyan ismeretet ad neki, amely által megismerheti a saját állapotát és a környezetet, amelyben él. Jézus azt mondotta: „Senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonja azt, aki elküldött engemet." (Ján. 6:44) Jézushoz vonatván, kezdi gyakorolni a hitet. A Bibliában vetett hit Isten igéjének értelmes megértését és elfogadását jelenti, valamint azt is, hogy az illető bizalommal az Isten igéjére és tervére támaszkodik, ugy, amint azt az Úr kinvilatkoztatta az igazság-keresőknek. Hogy valaki gyakorolja a hitet, cselekednie is kell, tevékenynek kell lennie, azaz tettei által kell bizonyitani, hogy valóban hiszi azt, amit megtanult.

A helyes utat ilyen módon kereső bünösnek célja és szándéka, hogy összhangba jöjjön az Istennel. Ezt azonban Jézus által kell cselekednie, mert Jézus mondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam." (Ján. 14:6.) Mit tehet hát most a bünös, hogy Jézus által összhangba kerüljön az Atyával? Ez sokba fog neki kerülni. Jézus azt mondja azért neki: „Ülj le és vedd számba a költségeket." (Luk. 14:26-33.) De vajjon mibe fog kerülni? Mindenbe, amije csak van, ami azt jelenti, hogy le kell mondani mindenről, amije csak van. De vajjon mije van? Nincs semmije olyasmi, ami elfogadható áldozat lenne. Ugy áll az Isten előtt, mint tökéletlen, hibás teremtmény s mivel nem tökéletes, nincsen semmije, amit elfogadható áldozat gyanánt ajánlhatna föl. De mégis vannak bizonyos jogai, amivel minden olyan teremtmény rendelkezik, akiben élet van, bármilyen csekély is. Jogában áll, hogy akaratát ugy használja, olyan irányba, ahogy neki legjobban esik, mert Isten nem kényszerit senkit sem. Jézus most igy szól hozzá: Ha tanitványom akarsz lenni, meg kell tagadnod magadat, aztán vedd föl keresztemet és kövess engem. (Máté 16:24; Luk. 14:33.) Az önmegtagadás az önző utak elhagyását jelenti s azt az elhatározást, hogy az ember ezentul csakis Isten akaratát fogja követni. Teljes és tökéletes átadását jelenti önmagunknak az Úr számára. Ez tulajdonképen a fölszentelődés, ami viszont nem más, mint az Isten igéjébe vetett hit gyakorlata s igy az első lépés, amely a megigazulás felé vezet. De azért még nem maga a megigazulás. Egyedül a hit által senki sem igazulhat meg, de a hit olyan föltétele a megigazulásnak, a mely föltétlenül szükséges, hogy megigazulhassunk. Azt, aki ugy gyakorolja a hitét, hogy teljesen átadja magát Istennek, Jézus elégséges mértékben részesiti az Ő érdemében ahhoz, hogy az Úr szine előtt megigazult lehessen, ami természetesen alapja az ő megigazulásának. Akkor Jézus lesz az ő főpapja és szószólója. Jézus vére a kiontott emberi életet jelenti. Jelenti tehát azt, hogy Jézus érdeme az isteni igazságnál van letétbe helyezve azzal a céllal, hogy a benne részesülő bünös elfogadhatóvá legyen Isten előtt. A főpap számára tehát a legközelebbi lépés az, hogy az igy felszentelt embert bemutassa Isten előtt. Isten, mint legfőbb biró, maga dönti el, hogy a bemutatott helyes-e vagy nem. Ezt rajta kivül senkisem végezheti, mivel: Isten az, aki megigazit.

Amint az előképben a főpap bemutatta az állatokat az Úr előtt, a Szövetség Sátor ajtaja előtt, éppen úgy mutatja be most is az ellenképi Főpap a Jehova előtt azt, akit az előképen az Úr kecskebakja ábrázolt ki. Az előképben a főpap, amint a kapunál állott, az udvar bejáratánál, a Szövetség Sátora és az Úr előtt állott. A Biblia sehol sem mondja azt, hogy a bemutatás közvetlenül a Sátornál vagy annak ajtajánál történt volna. 3 Móz. 16:7 azt mondja, hogy a két kecskebakot a gyülekezet sátorának nyilásához állitották. A sátor előtti tér bármelyik pontja a sátor „előtt" volt, bármilyen messze is volt tőle s a Szentirás nem bizonyitja azt sehol, hogy az állatot egészen a sátor ajtajához vitték. Az ellenképben Jézus, mint főpap bemutatja a magát feláldozni kész embert a Jehova előtt, aki lényegileg ezeket mondja: Mivel te gyakoroltad a hitet az én fiamban Jézusban, mint megváltódban, ugy hogy elhagytad a bűnös útat és engem kerestél és a fölszentelésben teljesen átadtad magadat nekem s mivel az én szeretet Fiam neked tulajdonitotta az Ő érdemét, határozatom, hogy ezeknek alapján te igaz vagy, megigazultál és elfogadhatóvá lettél előttem, mint az áldozatnak egyrésze. Az állat leölése az áldozatra jelentkező ember elfogadását jelenti, ami a megigazuláskor történik meg. Jegyezzük meg jól, hogy az Evangéliumi korszak alatt senki sem igazul meg más célra, csakis arra, hogy részese legyen ő is a Krisztus áldozatának, együtt áldozatassék fel vele. S mivel csakis azok lesznek elfogadhatók az Úr előtt, akik szentek, vagy megigazultak, azért az ilyen megigazulást okvetlenül Jehova elfogadásának kell megelőznie.

Mennyire ésszerütlen és Bibliaellenes az az állitás, hogy a megigazulás a felszentelődés előtt történik meg! Vajjon Isten miként állapitaná meg azt, hogy a bünös igaz, vagy megigazult-e, még mielőtt az teljesen átadta magát neki? Vajjon Jézus miért részesitené az Ő érdemében az ilyen bünöst, még mielőtt az felszentelte volna magát? A bizonyitás kedvéért tegyük fel, hogy a megigazulás megelőzi a felszentelést. Ez azt jelenti,

FEL

hogy Isten előbb megigazitja a bünöst és azután szólitja föl, hogy áldozat gyanánt ajánlja föl önmagát. Jézus csakis azoknak szószólója, akik teljesen fölszentelték magukat. Ő lesz a közvetitője az uj szövetségnek a világ számára. A maga jogára támaszkodva, senki sem állhat meg az Úr előtt, hanem csakis annak az alapján, hogy szószólója van az Atya előtt, Jézus személyében, aki a Millenniumi korszak alatt az egész világ számára közbenjár. Már most, ha valaki felszentelődés nélkül is megigazulhatna, ez azt jelentené, hogy neki nem volt sem szószólója, sem közbenjárója s mivel részesült a váltság áldozat jótéteményében, szószóló nélkül, a saját érdemére támaszkodva képtelen volna megállani s ezért okvetlenül a második halálba kellene részesülnie. Bölcsen és nagy szeretettel intézte tehát Isten ugy, hogy a bünösnek először a bünt meg kell bánnia, meg kell térnie, át kell adnia magát Istennek s azután bünét el kell takarnia Jézus igazságának érdemével, mielőtt Isten elfogadhatná és megigazulttá tenné.

MIT ÁLDOZUNK FÖL?

Néha fölmerül a kérdés: Mit áldozunk fel tulajdonképen? Egyesek erre azt felelik: az akaratunkat. Ez azonban nem lehet igaz, mert ha az akaratunkat feláldoznánk, ugy nem maradna belőle semmi. Az akarat az embernek azt a tehetségét jelenti, amelylyel ezt, vagy azt a dolgot szándékosan megteszi, vagy nem teszi meg. Ezt a képességünket meg kell tartanunk. Mint bünösök, helytelenül alkalmazzuk ezt a képességet. Amikor azonban Istenhez térünk, helyesen kell alkalmaznunk, Isten akaratával teljes összhangban. Aki mint uj teremtmény, állandóan igy cselekszik s amikor esetleg abbanhagyja, ez azt jelenti, hogy visszafordul s ezt a képességét ujból helytelenül, önző módon s Isten akaratával ellentétben használja. Ez az eljárás azonban abba a halálba viszi az embert, amelyből nincsen föltámadás. Mindebből azt látjuk, hogy az akarat rendkivül fontos és életbevágó tehetsége az embernek.

Máskor ismét ilyen véleményt hallunk: Ez, vagy az a testvér annyival többet tudott áldozatul hozni, mint én, mert gazdag volt világi javakban, jó nevelésben részesült, kiváló társadalmi állása volt stb. Ez azonban téves gondolat. Ezek nem tartoznak hozzá az áldozathoz. Ha valaki jó nevelésben részesült, ha gazdag vagy befolvása van, ezek olyan talentumok, amelyeket az Isten dicsőségének előmozditására kell felhasználniok. Mindenki akit Isten mint Jézus áldozati társát elfogadott, alapjában véve ugyanazt áldozza föl, vagyis azt a jogot, hogy mint emberi lény örökké élhessen a földön. Mielőtt még megkapná, erről a jogáról mond le mindenki. „Mert aki megakarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt." (Máté. 16: 25.) A felszentelés idejében az ember megigéri, hogy önmagát, mindenét, amije van, átadja az Istennek s elhatározza, hogy ezentul csakis Isten akaratát cselekszi. Amikor megigazul, eredményképen megkapja a jogot ahhoz, hogy mint emberi lény éljen s mivel ezt a megigazulást csakis azért kapta, hogy elfogadható áldozat legyen belőle, azonnal fölál dozza azt, amit kapott, vagyis azt a jogot, hogy mint emberi lény éljen. Amikor megindult és mint áldozat elfogadtatott s az áldozat meg is történik, örökre eltünik az a jog, hogy a földön élhessen s azontul, ha élni fog, csakis a földinél magasabb alapon élhet. A fogantatás akkor történik meg, amikor az Isten az áldozatot elfogadta s ez tulajdonképen összeesik a megigazulás idejével. A sorrend az, hogy a megigazulás, vagy eldöntése annak, hogy valaki igaz, közvetlenül az áldozat elfogadása előtt történik meg.

Az uj teremtmény fogantatása az uj teremtmény kezdetét jelenti. Ez a fogantatás a szerződés jellegével bir. A szerződés szó tulajdonképen szövetséget, ünnepélyes megállapodást jelent. Minden szerződésben legalább két fél van s valamiben mind a kettőnek egy akarattal meg kell egyezni. A szerződés néha kölcsönös igéreten alapszik, vagyis egyik fél igérete alapja a másik fél igéretének. Jak. 1: 18-ban olvassuk: „Az ő akarata által szült mindket az igazságnak igéje által, hogy az ő teremtményeinek zsengéje legyünk." Az tehát, aki teljesen átadja magát Istennek a fölszentelődésben, az által megigéri, hogy az Isten akaratát fogja tenni. Ő az egyik szerződő fél. Amikor azután Jézus a közbenjáró őt bemutatja Istennél, Isten lényegileg, ha nem is ezekkel a szavakkal, ezeket mondja: Tekintettel arra, hogy elhagytad a bünös utat és Jézushoz jöttél és a fölszentelésben teljesen átadtad magad, gyakorolván az Ő vérébe és az én tervembe vetett hitet, továbbá tekintettel arra, hogy szeretett Fiam elegendő mértékben részesitett az Ő érdemében, hogy elfogadhatóvá légy előttem, azért én elfogadlak téged s megadom neked is az én nagy és drága igéretemet, amelyek által részesévé lehetsz az isteni termszetnek. (Pét. 1: 4.) Igy a szerződés minden alkotórésze meg van állitva.

Ezt fejezi ki a zsoltár is, az Úr második eljövetelére vonatkoztatva: „Gyüjtsétek elém kegyeseimet, kik áldozattal erősitik szövetségemet." (Zsolt. 50: 5.) Hogy a fogantatás, vagy igéret az isteni természet elnyerésére vonatkozik, azt Szent Péter szavai határozottan mutatják: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint ujonnan fogantatott élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra. Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen." (1 Pét. 1: 3-5.) Az az örökség, amelyre fogantattunk, romolhatatlan, már pedig az egyedül romolhatatlan örökség az isteni természet. Ez azt jelenti továbbá, hogyha az igy fogantatott ember hiven betartja azt, ami a szerződésben kötelezi, bizonyosan ujjászületik az isteni alapon, mert Isten mindenkor hüségesen megtartja azt, ami a szerződésben őt kötelezi. Ezért mondja Jézus: „Légy hü mindhalálig s neked adom az élet koronáját." (Jel.

FEL

2: 10.) Akit igy bemutat Jézus az Evangéliumi korszak alatt az Istennek s aki megigazult és elfogadtatásra talált az Úr előtt mint az áldozat egy része és fogantatik, fogantatása az isteni természetre történik. Egyesek a szellemi alap alacsonyabb fokaira születnek, mert nem voltak hüségesek minden tekintetben s ezek fogják majd alkotni a „nagy sokaság" osztályát. Azok pedig, akik szerződésük minden pontját hüségesen betartották, egészen a halálig, azok az isteni alapra születnek **ujjá. Ezért rendkivül fontos, hogy helyesen megértsük,** hogy mi a mi észszerü szolgálatunk, s hogy azt annak rendje és módja szerint teljesitsük is.

KIK A FÖLKENTEK?

A fölkenés bizonyos hivatalra való kijelölést jelent, ami természetesen azt jelenti, hogy az illető kötelezi magát azoknak a kötelességeknek elvégzésére, amelyek hivatalával járni fognak. Dávidot Izrael királyává kenték föl. Felkenése azelőtt történt, mielőtt elérte volna hivatala kötelességeit teljesiteni. Az ellenképi Dávid, Krisztus, szintén részesült a felkenésben, hogy nagy király és főpap legyen. A tagok is fölvannak kenve, hogy királyok és főpapok legyenek Istennek és Jézusnak és vele együtt uralkodjanak. (Jel. 20: 26.) A fölkenés akkor történik, amikor az illető tagjává lett a Krisztus testének a fogantatás által. Az előképben Áron és fiai kenettek föl, hogy a papi hivatalt és annak teendőit betöltsék. És Mózes az Áron fejére is tölté a kenetnek olajából és megkené őt, hogy felszentelje őt. (3 Móz. 8: 12.) A drága felkenő olajat Áron fejére öntötték, amely azután lecsurgott szakállára, onnan pedig ruhájára. (Zsolt. I 33: 2.) Áron a főpap előképe volt a teljes Krisztusnak, a főnek és testnek. Az ellenképben Jézus a Fő, amikor a Jordán vizében megkeresztelkedett, a Szent Szellem által való fölkenetésben részesült. (Máté 3: 16-17.) Pünkösdtől kezdődőleg azután mivel mindegyiküket elfogadta az Úr, mint az áldozat részeit és fogantatta is őket, ezáltal részévé lettek a Krisztus Testének. Krisztus Testének részévé **lévén, ennek erejénél fogva részesülnek a fölkenésben, azaz** a fölkenést mindenki a Krisztus által nyeri el. S ameddig megmarad a Krisztusban, mint Testének tagja, addig a fölkenés érvényben is marad s igy ki lesz jelölve arra, hogy végül királlyá legyen és együtt uralkodjék Krisztussal.

Egyesek ugy gondolják, hogy azok, akik a „nagy sokaság"-ot alkotják, a fölkenésben sohasem részesültek. Ez azonban téves vélemény. Az előképben a „nagy sokaság" az engesztelés napjának végén van feltüntetve. A nagy sokaságba senki sem juthat be, csakis az, aki előbb már részesült abban az alkalomban, hogy a Krisztus Testének tagjává lehetett. Külön senki sem kapja azt a felszólitást, hogy a nagy sokaság tagja legyen. Elhivatásunk egy reményében hivattunk el. (Eféz. 4: 4.) Onnan felülről való elhivásra vagyunk kiválasztva. (Filipp. 3: 14.) Mennyei elhivásnak részesei vagyunk. (Zsid. 3: 1.) Akik igy elvannak hivatva, akiket az Úr elfogad és fogant, s tagjaivá tesz a Krisztus Testének, azok fokozatosan, természetszerüleg részesülnek a fölkenésben is, mert reájuk vonatkozik az az igéret, hogy részesülni fognak az isteni természetben, Istennek és Krisztusnak királyai lesznek. S mindenki, aki a szövetség pontjait hüségesen betartja, végül elnyeri ezt a hivatalos állást, éppen ugy, mint ahogy Dávid később elnyerte a királyi méltóságot.

Isten azonban kegyelmesen gondoskodott afelől is, hogy azok, akik nem teljesitik a szövetség pontjait a legteljesebb hüséggel, hanem elhanyagolják egyes esetekben, nem pusztulnak el, de nem is kapják meg az isteni természetet, csak alacsonyabb alapon születnek ujjá. Azok, akik ebben az osztályba kerülnek, egy időben elvesztették ugyan a fölkenést, de a fogantatást nem. A fogantatásnak meg kell maradniok náluk, ha azt akarják, hogy egyáltalában ujjászülessenek. A fölkenés elvesztése azt jelenti, hogy elvesztik a koronájukat és a Krisztus Testében elfoglalt helyüket s azt az alkalmat, hogy királyok és papok lehessenek. Azok, akik hüségesen eleget tesznek annak az észszerü szolgálatnak, amelylyel Istennek és Krisztusnak tartoznak s teljesitik szövetségöket, azok megtartják a fölkenést is és végül az isteni alapon fognak ujjászületni. Ennek a fölkenésnek meg kell történnie még azelőtt, mielőtt az ember megtudja a lélek bizonyságát, hogy ő valóban az Úré. Az uj teremtményhez beszélvén, János evangélista igy szól: Néktek kenetetek van a Szenttől és mindent tudtok. (1 Ján. 2: 20.) Es az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad és igy nincs szükségtek arra, hogy valaki tanitson titeket. Hanem amint az a kenet megtanit teteket mindenre, ugy igaz is az és nem hazugság és amiként megtanitott titeket, ugy maradjatok ő benne. (1 Ján. 2: 27.) Mindaz, aki szeret, az Istentől született és szereti Istent. (Ján. 4: 7.) Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem." — Ján. 20: 14-21.

AZ UJ-TEREMTMÉNY.

A fogantatást és a fölkenést a Szent Szellem hajtja végre, az Istennek szent és láthatatlan ereje, befolyása. Aki igy fogantatott és fölkenetett, az ki van jelölve arra, hogy az Isten fia legyen. (1 Ján. 3: 1.) Azért ha valaki Krisztusban van, uj teremtés az. (2 Kor. 5: 17.) A kezdődő uj-teremtmény az akaratból az elméből, a szivből áll és még emellett van tökéletlen szervezete, a test szervezete, amelyet egy ideig az uj-teremtmény szervezete gyanánt használ. Az uj-teremtmény ezután kezd kifejlődni. **Most kell megtörténnie a megszentelődésnek, ami** azt jelenti, hogy az Isten fiának képmásává fejlődik ki, mivel az uj teremtésnek igy kell kialakulnia. (Rom. 8: 28-29.) Az átalakulás a Szent Szellem erejének segitségével történik.

Az akarat az a tehetsége az embernek, amelylyel dönt afölött, hogy valamit megcselekedjék-e, vagy nem. Ez az akarat összhangban van az isteni akarattal, de az ember nem mindig tudja, hogy az Isten mit is akar. Ezt az Ige és az Isten gondviselése révén tudjuk meg. Az elme, vagy ész az embernek az a tehetesége, amely megismeri a tényе-

FEL

ket, mérlegeli őket és következtetéseket von le belőlük. Ezért mondja Pál apostol: „És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megujulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata." (Rom. 12: 2.) Ami annyit jelent, hogy elménkkel kutatjuk az Igét s megtalálván az isteni rendelkezések nagy igazságait, az által megtudjuk, hogy mi az isteni akarat, amelynek megtevésébe beleegyeztünk. A sziv az embernek az a tehetsége, amely a cselekvésre ösztönöz bennünket. A kezdeményezésnek és az érzelemnek székhelye. Amikor valaki mint uj-teremtmény fogantatik, lehetséges, hogy érzelmei nem vonatkoznak kizárólag az Urra. Az Úr azonban hivja, hogy igy tegyen, mondván: „Fiam, add nekem a te szivedet." (Péld. 23: 26.) Az apostol ugyanazt a gondolatot fejezi ki: „Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben." (Kol. 3: 2-3.) Az uj-teremtményben mindenekfelett az Isten iránt való szeretetnek kell lakoznia. A tiszta sziv, amely szereti az Istent és az igazságot és gyülöli a gonoszságot s Isten kegyelmének segitségével arra törekszik, hogy eszerint is cselekedjék. Az ilyen állapotu sziv olyan tettekre ösztönzi, amelyek összhangban vannak az Isten utjaival. Mivel az uj teremtmény gondosan tanulmányozza és megfontolja az Úr igéjét, azért meg is tudja, hogy mi az Úr akarata. S mivel tudja, hogy a maga akaratát az Isten akartához kell alkalmaznia, igyekszik igy is cselekedni s Isten iránt való szeretete ezáltal is növekszik. Pál apostol kijelentése szerint: „Mi pedig az Urnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről-dicsősége ugy, mint az Urnak lelkétől." (2 Kor. 3: 18.) Igy birtokába jutván az Isteni jellemnek, az ember fokozatosan átalakul ugy, hogy jellemét önmaga fejleszti ki, azaz növekszik az isteni tulajdonságokban: a bölcsességben, igazságosságban, szeretetben és erőben.

A JÓTÉTEMÉNYEK.

Az uj-teremtmény, amikor önmagát az isteni fény világosságában látja, azt kérdezi: Mit adjak én az Urnak mindezért a jótéteményeiért? Nyilvánvaló, hogy az Isten nem akarja azt, hogy mi elfelejtsük az ő jótéteményeit, hanem ellenkezőleg azt akarja, hogy a magunk java érdekében állandóan emlékezetünkbe tartsuk azokat. Bár Dávid is igy irt: Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. (Zsolt. 103: 2.) Ha elgondolkozunk ezeken a jótéteményeken, meglátjuk, hogy az Isten hogyan teljesiti a szerződés feltételeit. Ez aztán csak annál nagyobb buzgóságra serkent bennünket, hogy a magunk részét is igaz lélekkel megtegyük. Azon jótétemények között, melyeket az Úr önzetlenül és szeretettel adott nekünk, vannak a következők: Szeretet fiának drága vérével vásárolta meg; (Eféz. 1: 6, 7.) mennyei elhivatásban részesitett bennünket; (Róm. 8: 30.) megigazultakká tett bennünket, hogy elfogadható áldozattá lehessünk; (Rom. 8: 33.) romolhatatlan örökségre fogant bennünket; (1 Pét. 1: 4.) fölkent bennünket arra, hogy Krisztus testének tagjaivá lehessünk; (1 Ján. 2: 20.) megvilágositotta elménket, hogy kikutathassuk az ő igéjének mélységeit; (1 Kor. 2: 9, 10.) nekünk adta a Bibliát, amelyből az uj-teremtménynek táplálnia kell a lelkét, ha megakar maradni s ezt az intézkedést réges-régen tette. „Mert, amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességestürés által és az irásoknak vigasztalása által reménységünk legyen. (Rom. 15: 4.) Isten ismeri velünk született gyöngeségeinket s azt, hogy a magunk erejéből képtelenek vagyunk fölemelkedni a tökéletességre s azért intézkedett ennek megfelelően. Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Ur az őt félők iránt. Mert ő tudja, hogy romlandó edények vagyunk, megemlékezik róla, hogy por vagyunk. (Zsolt. 103: 13, 14.) Ő akarta, hogy szolgája megirja az egyház számára ezeket a gyönyörü dolgokat, hogy ne vétkezzenek, de gondoskodik arról is, hogy bünbeesés esetén, gyöngeségünkre való tekintettel szószólónk van előtte s hogy ő elfelejti és megbocsátja vétkeinket, ha megvalljuk azokat. — Ján. 1: 9; 2: 1, 2.

Isten tudta, hogy sok bajon és megpróbáltatáson kell keresztül mennünk s gyakran rá fogunk szorulni a bátoritásra, vigasztalásra s ezért adta nekünk az ő erősitő és bátoritó lelkét. S amikor az Ő lelke el bennünk s ismerjük az Ő igéjét, megnyugszunk ezek által. „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak istene, aki megvigasztal minket minden nyomoruságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomoruságba esteket azzal a vigasztalással, amelylyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, ugy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által." — 2 Kor. 1: 3-5.

Tudja jól, hogy akkor, amikor törekszünk neki szolgálni, mig a testben élünk, kisértések környeznek bennünket, épúgy, mint minden más embert is. Számunkra azonban gondoskodott a szabadulás utjáról. (1 Pét. 5: 9; 1 Kor. 10: 13.) Tudta és előre megmondotta, hogy mindenfelől ellenségek vesznek majd körül bennünket, a Sátán különböző eszközei, amelyekkel el akarják pusztitani az igéret magvát. De ő védelemmel vett körül bennünket és igy szól: „Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabaditja őket." (Zsolt. 34: 7.) „Mert a Felségest választottad a te hajlékoddá, nem illet téged a veszedelem és csapás nem közelget sátorodhoz. Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban." — Zsolt. 91: 9-11.

Dávid más helyen szintén ezeket mondatja az uj-teremtménnyel: „Szeretlek Uram, én erősségem. Az Úr az én kősziklám, váram és szabaditom, az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bizom: az én paizsom, idvességem szarva, (hatalma, ereje) menedékem. Az Urhoz kiáltok, aki dicséretreméltó és megszabadulok ellenségeimtől." — Zsolt. 18: 1-3.

FEL

AZ ÜDVÖSSÉG POHARA.

„Felveszem az üdvösség poharát és az Úr nevét hivom." Ezek a szavak azt az erős elhatározást fejezik ki, hogy az uj-teremtmény az Úr akaratát akarja követni. A pohár szó itt azt jelenti, hogy mi is részt veszünk a Jézus áldozati halálában. Azt jelenti, hogy örömmel teljesitjük mindazt, amit szövetségünk kötelességünkké tett. (1 Ján. 5:3.) Jézus mondotta: „Bizony bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fiának testét és nem iszszátok az ő vérét, nincs élet bennetek." (Ján. 6:53.) A vér a kiontott emberi életet ábrázolja. A vér megivása jelenti azt, hogy mi is életet ontunk ki Jézussal együtt a szövetség megtartása által. Azok, akik hüségesen igy cselekszenek egész a halálig, azoknak élet van önmagukban, vagyis birják a halhatatlanságot. Azt jelenti tehát, hogy a Krisztus szenvedéseiben való önkéntes részesülés, a mely minden uj-teremtménynek megadott, tulajdonképen igen nagy kiváltság. (Filipp. 1:29.) „Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek. Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke." — 1 Pét. 4:12-14.

Ez az üdvösség pohara, mert ha azt akarjuk, hogy üdvözöljünk az isteni alapon, hogy tagjaivá lehessünk a Krisztusnak, amire föl is vagyunk kenve, osztoznunk kell a Krisztus tapasztalataiban, amelyeket a pohár ábrázol. Tudjuk és érezzük, hogy ennek a magunk erejére támaszkodva nem volnánk képesek eleget tenni s azért mondatja velünk Dávid e szavakat: „Az Úr nevét hivom segitségül." Miért? Azért, mert Ő a mi főpapunk, s mert résztvevő szeretettel látja a mi gyöngeségeinket. Őt is megkörnyékezték a kisértések, épen ugy, mint bennünket mint uj-teremtményeket megkörnyékeznek. Ismeri, hogy mire van szükségünk s azért bizalommal hiv bennünket a kegyelem trónjához, hogy ott irgalomban részesüljünk és szükségünk minden idejében kegyelmet találjunk. Teljes bizonyosságu igéretet nyertünk arra nézve, hogy ha megfelelő módon kérjük, meg is fogjuk kapni ezt a kegyelmet és segitséget. Mi naponként elismerjük e segitségnek szükségességét, és teljesen bizonyosak vagyunk, hogy azt elismerjük, ha azt az Úr utasitása szerint kérjük.

FOGADALMAINK

Más helyen az Úr igy szól Dávid által: „Meg fogom tartani az Urnak tett fogadalmaimat az egész nép előtt." A fogadalom ünnepélyes igéret arra nézve, hogy valamit megteszünk. Amikor felszenteltük magunkat, azt igértük, hogy az Úr akaratát fogjuk cselekedni. S amikor megbizonyosodtunk felőle, hogy mi az Ő akarata, rajtunk a sor, hogy fogadalmunkat teljesitsük is. Azok, akik igaz törekvéssel akarják megtenni az Úr akaratát, azoknak az Úr őszinte buzgóságot fog adni, hogy fogadalmukat megtarthassák. A fiak házát, amelynek Jézus a feje, különös buzgóság jellemzi. Aki nagyon szeret, abban a buzgóság is nagy mértékben megvan s ennek birtokában teljes erővel fog arra törekedni, hogy a szövetséget megtartsa, azért, mert szereti az Istent. Azok, akik megőrzik fölkenetésüket s végül az isteni alapon születnek ujjá, azokból fognak kikerülni, akikben meglesz ez az Úr iránti különös buzgóság és azt meg is bizonyitják. Azok pedig, akik közömbösek, vagy hanyagok s akik épen emiatt nem teljesitik pontosan a szövetség föltételeit, azokban ez a buzgóság hiányzik. Ennek az osztálynak tagjai fogják alkotni a nagy sokaságot.

A következő bibliai kijelentés, ugylátszik, világosan rámutat a két osztály közötti különbségre: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóidnak gyalázasai hullanak reám." (Zsolt. 69:10.) A Sátán és hivei, akik részben láthatók, részben láthatatlanok, mindenkor az Úr ellen beszéltek. Amikor Jézus eljött a földre, neki is ugyanilyen gyalázatokat kellett elszenvednie s az első pünkösdtől fogva egész mostanáig nagyon sok gyalázkodás hullott azoknak a fejére, akik a Jézus hüséges követői voltak. A Sátán és szolgái állandóan gáncsolják az Úr hiveit, még pedig annál jobban, minél hüségesebben igyekeznek azok szövetségük főtételeit megtartani. A Biblia rámutat arra az osztályra, amely lényegileg igy beszél: Vajjon miért csináljak magamból bolondot az által, hogy annyira hirdessem a Messiás országának üzenetét? Vajjon miért beszéljek a Sátán gonosz földi rendszere és eszközei ellen? Legjobb lesz, ha csöndben maradok. Én keresztyén vagyok. Szeretem az Urat, de tulságba nem megyek s nem akarom, hogy azt mondják reám, hogy tulságosan is buzgó vagyok az isteni Ige hirdetésében. Az ilyen emberekben természetesen nincsen meg az Isten háza iránti igazi buzgóság. Akikben azonban megvan s akik szövetségüket hüséggel meg is tartják, azok kihivják maguk ellen a Sátán és szolgáinak haragját s ez a buzgóság megemészti őket, vagyis azt okozza, hogy áldozatuk teljesen megemésztetik. Ez természetesen halálukat idézi elő. Ezért mondja Dávid, mint az Isten szócsöve: „Becses az Úr előtt az ő szentjeinek halála."

Áldott kiváltság tehát az, hogy az élet letevését maga az Úr becsesnek tartja, amikor az ő vele kötött szövetségnek akarunk azzal is eleget tenni. Ezekről az Úr igy szól; „Leszel dicsőség koronája az Úr kezében és királyi fejdisz Istened kezében." (Ézsa. 62:3.) Én, az Úr hivtalak el igazságban és fogom kezeidet és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává, hogy megnyisd a vakok szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket." (Ézsa. 42:6, 7.) Itt az Isten megigéri, hogy ezek az emberek eszközök lesznek az ő kezében, hogy fölemeljék és megáldják a Krisztus millenniumi uralkodása alatt az egész szenvedő emberiséget.

FEL

JELENLEGI KÖTELESSÉGEINK

A fölkenés, amelyben mindenki részesül, aki tagja lesz a Krisztus Testének, bizonyos megbizatással jár, hogy a földi életben egyes dolgokat az illetőnek meg kell tenni. Ezek közé tartozik például: „Az Úr lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek (szelideknek, tanulékonyaknak) örömöt mondjak... hogy bekössem a megtört szivüeket, hogy hirdessem... az Úr jókedvének esztendejét és Istenünk bosszuállása napját, s megvigasztaljak minden gyászolót." — Ézsa. 61: 1, 2.

Az isteni megbizatás a cselekvést teszi kötelességünkké. Ez az Isten kifejezett akarata az ő lelkétől fogant és fölkent gyermekeire nézve. Olyan kötelesség ez, amelyben osztozni kell a Krisztus minden egyes tagjának, amit már most meg kell tenni, mert a fölszentelési fogadalomban ez is benne van. Meg fogom tartani most az Úrnak tett fogadalmaimat az egész nép előtt. A most szó azt az alkalmatos időt jelenti, amely el fog következni: azt az időt, amelyet mi látunk alkalmatosnak. Elérkeztünk a világ végéhez s jelenleg az Isten bosszuállásának napjában élünk. A Sátán látható és láthatatlan birodalma egyaránt itélet alá vétetett már. Nem a mi bosszuállásunk, hanem az Úr bosszuja terjed ki a Sátán gonosz rendszerére. Ezékiel és a Jelenések könyvében Isten megiratta azt az itéletet, amelyet e gonoszság fölött fog tartani. A zsoltáros igy szól ezekről az időkről: „Hogy végrehajtsák rajtok a megirott itéletet, dicsőség ez az ő minden kegyeltjére. Dicsérjük az Urat! (Zsolt. 149: 9.) Nagy tisztesség az illetőre nézve, aki részt vehet ennek az itéletnek a végrehajtásában. Az itélet azzal az eszközzel lesz végrehajtva, amelyet az Úr adott kezünkbe, a léleknek a kardjával, amely erre a célra készült. Az Úr igy szól: „Minden kapujokban rájuk vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesittetett. — Ezék. 21: 15.

A „Beteljesült Titok" cimü kötetben Ezékiel és a a Jelenések könyvének magyarázatát kapjuk, amely könyvek mint fegyverek szerepelnek az Isten népének kezében azért, hogy az ő bosszuállását kijelentsék. Amint az Úr Mózeshez szólott, úgy szól most is hozzánk: „Mi van a kezedben?" Mi áll hatalmadban használni? S aszerint, hogy milyen alkalmak nyilnak előttünk, habozás nélkül kell felelnünk. Kezemben van az eszköz, amelyet az Úr bosszuállásának kijelentésére használok s ezt most megteszem az egész nép jelenlétében.

A Biblia elmondja, hogy a démonok, gonosz szellemek a sötétségben lesznek visszatartva addig amig az itélet nagy napja elérkezik. Ezek a démonok a Sátán láthatatlan országának tagjai. Világosan mondja az Apostol: „Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk itélni?" (1 Kor. 6: 3.) Nagyon valószinü, hogy ez az itélkezés az emberiség egyéni megitélése előtt fog megtörténni, a helyreállitás korszakában, azért is, mert Pál apostol azt mondja, hogy az itéletnek igazságban kell történnie, vagyis amikor a gonoszság már meg van fékezve. (Csel. 17: 31.) Ebből világosan látszik, hogy ennek az itéletnek 1914, vagyis a pogányok idejének vége és a messiási ország megalakulása közé eső időben kell megtörténni.

Ismét, „Mi van a kezedben?" A démonok most már a legkiválóbb tehetségü emberek közül is sokat hatalmukba keritettek. Az Úr azonban az ő népének kezébe adta azt a könyvet, amely bibliai alapon magyarázza meg, hogy mibe áll a megholtakkal való szellemi beszélgetés, érintkezés, azzal a céllal, hogy ezt is fegyverül használják a Sátán birodalmának megitélésében.

Soha annyi szenvedés, annyi tört szív, annyi gyász nem volt a világon, mint most van. Ne feledjük el, hogy megbizatásunk szerint be kell kötöznünk a sebzett szivüeket és vigasztalnunk kell a gyászolókat. Jézus világosan megmondotta, hogy amikor elérkezik a világ vége, ami a régi bünös és rossz rendszer feloszlását és az uj rendszer életbelépését jelenti, vagyis a messiási országot, ezeket a jó hireket hirdetni kell a népnek. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek és akkor jő el a vég." (Máté 24: 14.) Az Úr kegyesen gondoskodott róla, hogy hirdettessék a világ végére és a most élők millióinak megáldására vonatkozó igazság s ez az üzenet nagy megnyugvást jelent a szenvedő világnak. Fogadalmunk betöltésében kiváltság, de egyuttal kötelessége is minden fölkentnek, hogy az egész nép előtt hirdesse ezt az üzenetet.

„Mi van a kezedben?" — hangzik megint a kérdés. Válaszunk ez: A kinyomatott üzenet, a melynek cime: Milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni. Ez az az eszköz, amelyet az Isten az ő népének adott, hogy fogadalmaik végrehajtásában fölhasználják.

Ne felejtsük el, szeretett testvérek, hogy az Úr ott van a kormányrud mellett, hogy Ő irányitja a maga munkáját, hogy neki nincsen reánk, vagy a mi törekvéseinkre egyáltalában szüksége, hanem kegyesen alkalmat adott nekünk arra, hogy egyes dolgokat megtegyünk, amikkel azt bizonyitjuk be, hogy hajlandók vagyunk a szövetségnek reánk vonatkozó részét teljesiteni. „Legyen nektek a ti hitetek szerint", mondja. Ha hitünk erős, ugy iránta érzett szeretetünk is erős lesz. Abban bizonyosak lehetünk, hogy fogadalmaink hüséges teljesitése nyomán üldöztetésben lesz részünk, aki azonban az Urat szereti, az semmi üldöztetéstől nem fél. — Ján. 4: 17, 18.

Mielőtt nagy számmal keresnék az Úr vigasztaló üzenetét, körülményeknek kell lenni, ami megtörje a szíveket. Németországban látjuk ennek világos példáját, ahol a nép az elmult esztendőkben nagyon sokat szenvedett s ahol nagyon sok ember szive bánattal van tele. És ez a német nép nem egészen három hónap alatt több mint 700 ezer példányt vásárolt meg a Milliók cimü könyvecskéből. A világ sok más részében hasonlóképen szenved a nép. Ime itt van a nagy alkalom, hogy megvigasztaljuk a szomorkodókat. Abban nincsen kétség, hogy minden egyes embernek bőven van alkalma ennek az üzenetnek hirdetésére.

FEL

az Istentől nyert megbizatás végrehajtásában. Hirdessük hát bátran és bizalommal ezt az üzenetet. még akkor is, ha üldözés jár a nyomában. Emlékezzünk meg mindenkor az Úr áldott igéretéről: Becses az Úr előtt az ő szentjeinek halála. Ezek abban a bizonyságban részesülnek, hogy haláluk azonnali elváltozásukat fogja jelenteni, hogy azonnal megjelennek az Úr Jézus előtt és igy mindörökké az Urral lesznek.

W. T. máj. 15-21.

EGY ÚT TAPASZTALATAIBÓL.

Éppen leveliráshoz fogtam, hogy egy gyülekezetnek, amely nagyobb érdeklődést tanusitott utam iránt, tapasztalatomat leirjam. Arra gondolva azonban, hogy sok más testvérnek is örömet szerezhetek tapasztalatom közlésével, e helyen láttam azt jónak ismertetni.

Az nap, hogy Nagyváradra érkeztem, Szima testvértől telefonértesitést kaptam, hogy miután táviratilag hivnak, azonnal utazzam Zabolára. Tekintve, hogy a zabolai testvérek odautazásomban régóta táplált reményük megvalósulását vélték elérhetni, én még azon éjszaka elutaztam Nagyváradról. S most innen kezdődik elbeszélésem.

Éjfél után 2 óra 30 perckor indul a bucuresti vonat, amellyel el kellett nekem is utaznom. Tulzsufolt kocsiba jutottam, ahol még állani is alig lehetett. Sok nehézség után másnap este 8 óra volt. amidőn megérkeztem a zabolai állomásra.

Nem kis meglepetést okozott odaérkezésem. amennyiben egy nappal előbb kellett volna megérkeznem, de odautazásomat egy kis incidens megzavarta s igy Marosvásárhelyt meg kellett utamat szakitanom s egy nappal később folytathattam csak tovább.

A feledhetetlen kedves zabolai testvérek és jó ismerőseink meleg vendégszeretetével találkoztam, akiket oly hosszu távollét után most volt alkalmam viszontláthatni.

Az örömet és boldogságot nem tudom leirni, amit éreztünk a találkozásnál. Talán egyikünk sem tudta kifejezni, ami a szivben oly melegséget gyujtott. Találóan mondja kedves Russell testvérünk egy helyen, hogy azt a baráti érzést, amely a felszenteltek szivében él egymás iránt, azt sem elbeszélni, sem leirni, csupán érezni lehet. S úgy véljük, hogy mindnyájunknak épugy, mint az emmausi tanitványoknak „gerjedez vala a mi szivünk" örömünkben.

Óh mily boldogság is a szív ily értelmü gerjedezése!

Pár napi boldog együttlétünk után, midőn már Zabolán összejövetelt tartottunk. Zabolától körülbelül egy 15 km. távolságra fekvő Komandó fürésztelephez értünk. Ez egy magas hegyen van. ahova az úgynevezett „lélekvesztőn"* 1 és fél km. hosszu siklón kell feljutni. Egy szombati nap érkeztem ide, miután már a zabolai testvérekkel töltöttem pár napot. Felőlük a legjobb elismeréssel nyilatkozhatom, mert látható, hogy a testvéri szeretetet ők többre becsülik mindennél.

Amint a Komandóra megérkeztünk — a kedves zabolai testvérek egynehányától kisérve — egy érdeklődő urnő (most már önfeláldozott testvérünk) szives fogadtatásával találkoztam, mig a többi testvérek egy nemeslelkü nő jóindulatu vendégszeretetét vették igénybe.

Rövid idő mulva a kedves z.-i testvérek már visszatértek, hogy minden percünket együtt tölthessük. Nem sokkal ezután egy mellékhelyiségben előkészitettük a szükséges padokat s igy külsőleg és belsőleg elkészülve az Úrra tekintve vártuk hallgatóinkat, hogy szóljunk nekik valamit a „jó hir"-ről, Isten országáról.

Azon este körülbelül 40—50 hallgató vett részt isteni tiszteletünkön. Látható volt, hogy sok nemes szív van jelen közöttük értelmes zsidó egyének is, akik közül egy férfinak a viselkedése már a prédikáció alatt magára vonta figyelmemet. S nem csalódtam mert ez intelligens zsidó férfi — amint később beigazolódott — az igazságot elfogadta, a melynek szavakban és tettekben is kifejezést adott. E kedves ur örömmel nyilatkozott később: „Én ettől kezdve az Önök testvére vagyok a Jézusban."

A szombat esti összejövetelünk befejezése alkalmával az ottani tanitó — aki szintén részt vett az estvéli összejövetelen, kijelentette, hogy az iskola helyiséget vasárnapra átengedi részünkre. Mondhatom, valóban sok jót tett az Úr ügye érdekében. Jóelőre befüttetett az iskolahelyiségben és hogy a kitüzött délután 2 órai istentiszteleten

* Ez elnevezés azért van, mert oly meredek az út, amelyen a sikló halad, hogyha egy baleset történne s a kötél elszakadna, úgy még a darabjait sem lehetne megtalálni az áldozatnak.

FEL